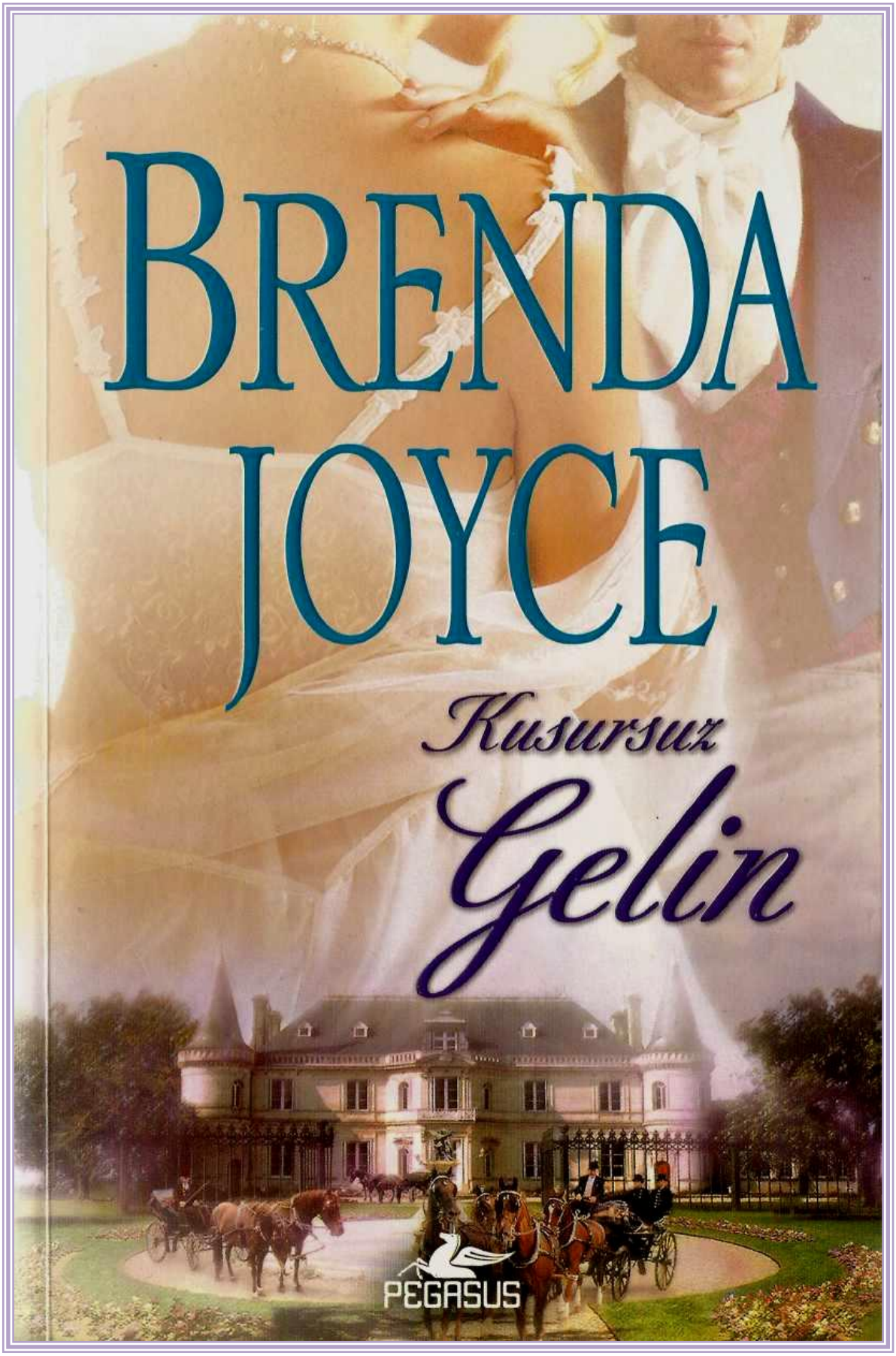

BRENDA
JOYCE
Kusursuz
Gelin
PEGASUS

TUTKULARINDAN ARINMIŞ BİR KADIN
UMUTLARINI KAYBETMİŞ BİR ADAM

Çocukluğunda yaşadığı travmatik olay Leydi Blanche Harrington'ı aşk dâhil tüm duygulardan arındırmıştır. Şartlar evlenmesini gerektirdiğinde Blanche başına üşüşen taliplerden hiçbirini seçmek istemez çünkü evliliğe oldukça uygun bir adaydan hâlâ ses çıkmamıştır.

Savaş kahramanı bir münzevi olan Rex De Warenne uzun zamandır Leydi Blanche'a hayrandır. Kader ve kendi karanlık tabiatı onu böyle bir hanımefendinin hak ettiği türden bir gelecekten mahrum bıraktığı için Sör Rex duygularını kendine saklamaktadır. Fakat ilerleyen arkadaşlıkları onları şoke edici, tutku dolu bir geceye sürükleyince Blanche'ın ortaya çıkan geçmişi bu kırılgan aşkı ve... genç kızın hayatını tehdit edecektir.

"Deneyimli yazar Joyce, keskin espri anlayışı ve ustalığıyla zeki, ilgi çekici karakterler yaratmayı başarmış."
Publishers Weekly

PEGASUS

BÖLÜM BİR

Mart 1822

TAM TAMINA İKİ YÜZ YİRMİ SEKİZ TALİP, diye düşündü. Yüce Tanrım, içlerinden birini seçmek şöyle dursun, en başta onları nasıl idare edecekti acaba?

Blanche Harrington, az sonra davetlilerin kabul edileceği geniş salonun dışında yer alan küçük bir odanın devasa boyutlardaki penceresinin önünde tek başına duruyordu. Matemde olduğunu gösteren siyah perdeler daha o sabah indirilmişti. Tam sekiz yıldır evlilikten uzak durmuştu ama babasının ölümünün ardından kendisine miras kalan kayda değer miktardaki, karmaşık serveti idare etmesine yardımı olacak bir kocaya ihtiyaç duyduğunu o bile biliyordu.

Sethra

Öte yandan az sonra üzerine hücum edecek kalabalıktan korkuyordu; tıpkı gelecekten korktuğu gibi.

O bunları düşündüğü sırada en yakın arkadaşı abartılı hareketlerle salona daldı. "Blanche, tatlım, nihayet seni bulabildim! Birazdan ön kapıları açacağız!" diye haykırdı coşku dolu bir sesle.

Blanche pencereden, evin önündeki çember şeklindeki araba yoluna baktı. Babası imalat sektöründe inanılması güç bir servet yaparak yıllar önce vikont unvanı almıştı. Aradan öylesine uzun bir zaman geçmişti ki kimse onların sonradan görme bir aile olduğunu düşünmüyordu. Blanche o güne dek hiç servet, ayrıcalık ve ihtişamdan oluşan bu hayattan başka bir hayat görmemişti. İmparatorluğun önde gelen kadın mirasçılarından biri sayılırdı ama babası buna rağmen sekiz yıl önce nişanlısından ayrılmasına izin vermiş ve onu sürekli yeni taliplerle tanıştırmaktan vazgeçmese de, kızının bir âşk evliliği yapmasını istemişti. Elbette bu tuhaf bir istekti.

Tuhaf olmasının sebebi artık kimsenin âşk evliliği yapmıyor olması değildi. Tuhaftı çünkü Blanche ömür boyu âşık olamayacağını biliyordu.

Ancak yine de evlenecekti çünkü Harrington bu dünyadan son bir istekte bulunamayacak kadar hızlı bir şekilde göç etmiş olsa bile -hiç beklenmedik bir anda zatüreye yakalanmıştı- Blanche onun, kendisinin saygın bir centilmenle evlenip güvenli bir hayat sürdüğünü görmeyi her şeyden çok istediğinden emindi.

Şimdi malikânesinin önünde üç düzine kadar araba duruyordu. Bundan altı ay önce tam beş yüz tane başsağlığı mesajı almıştı. Bırakılan kartlardan iki yüz yirmi sekiz tanesi sosyetenin seçkin bekârlarına aitti. Bu sayı Blanche'ı dehşete düşürmüştü ama yine de kararlıydı. Acaba aralarında servet avcısı bir çapkın olmayan kaç kişi vardı? Blanche uzunca bir süre önce âşık olmaktan vazgeçtiği için şimdi sadece aklı başında, terbiyeli, asil bir adam bulmanın peşindeydi.

"Ah, tatlım." Bess Waverly, Blanche'ın yanına gitti. "Derin düşüncelere dalmışsın. Ben seni senden daha iyi tanıyorum. Ne de olsa dokuz yaşından beri arkadaşız! Ne olur bana, tam herkese matemden çıktığını duyurmuşken insanları evlerine göndermek istediğini söyleme. Bir altı ay daha yas tutmanın anlamı var mı? Bunu yapman kaçınılmazı ertelemekten başka işe yaramaz."

Blanche en yakın arkadaşının yüzüne baktı. Gece ve gündüz kadar farklıydılar ama birbirlerini bu kadar çok sevmelerinin sebeplerinden biri de buydu. Bess coşkulu, hayat dolu ve şehvetli bir kadındı; en az yirmi sevgili eskitmiş ve ikinci kez evlenmişti. Hayatı her yönüyle yaşamaktan zevk aldığını asla saklamazdı ve buna mümkün olduğunca tutku da dâhildi. Blanche'se yirmi sekiz yaşındaydı, o güne dek hiç evlenmemişti ve hâlâ bakireydi. Hayatından memnundu; parkta yürüyüş yapmaktan, alışverişten, çay davetlerinden, opera ve baleden keyif alıyordu. Ancak şehvetin ne demek olduğu ya da neler hissettirdiği hakkında hiçbir şekilde en ufak bir fikri yoktu.

Kalbi kusurluydu. Atıyordu ama içinde abartılı duygular barındırmak istemiyordu.

Güneş onun gözünde hep sarıydı; asla altın rengi olmuyordu. İzlediği komedyalar onu gülümsetiyor ama güldürmüyordu. Çikolata tatlıydı ama olmasa da olurdu. Bir erkek yakışıldı olabilirdi ama onun nefesini kesemezdi. Hayatında bir kez olsun öpülmek istememişti.

Çok uzun zaman önce bir kadında olması gereken ihtirasa asla sahip olamayacağını fark etmişti. Ama diğer kadınlar onun gibi henüz altı yaşındayken annelerini bir isyan sırasında kaybetmemişlerdi. O seçim günü Blanche da annesiyle beraberdi ama olanları hatırlamıyordu; hayatinin o günden önceki kısmını da hatırlamıyordu. Daha da kötüsü, zihninde annesine dair tek bir hatıra bile kalmamıştı ve ne zaman onun merdivenlerin üzerindeki portresine baksa son derece güzel ama kendisine tamamen yabancı bir kadın görüyordu.

Geçmişin muğlâk, şiddet dolu gölgeleri zihninin bir kenarında yaşıyordu. Hep yaşamışlardı. Bundan, hayaletlerle yaşadığını söyleyen insanlar ya da hayali arkadaşlarının olduğunu söyleyen çocuklar kadar emindi. Ancak bunun bir önemi yoktu çünkü bu canavarları tanımlamak istemiyordu. Ayrıca hangi yetişkin hayatının altı yaşından önceki kısmını net bir şekilde hatırlayabilirdi ki?

Öte yandan o isyanın ardından tek bir kez bile üzüntüyle gözyaşı dökmemişti. Kalbinde hüzne yer yoktu. Blanche diğer kadınlara benzemediğinin farkındaydı ve bu onun kendine sakladığı bir sırdı. Babası bu gerçeği ve ardında yatan sebebi biliyordu. En yakın iki arkadaşıysa günün birinde onun da kendileri gibi tutkulu ve dünyayı umursamayan bir kadın haline dönüşeceğine inanıyordu. İkisi de onun çılgınca bir aşka kapılmasını bekliyordu.

Blanche hep mantıklı bir kadın olmuştu. Bess'e döndü. "Hayır, kaçınılmazı ertelemenin bir manası yok. Babam öldüğünde altmış dört yaşındaydı ve harika bir hayat sürdü. Tıpkı planladığımız gibi o da benim hayatıma devam etmemi isterdi."

Bess ona sarıldı. Orta uzunlukta kahverengi saçları, olağanüstü güzel yemyeşil gözleri, nefis bir vücudu ve dolgun dudakları vardı. Erkeklerin, dudaklarına pek çok açıdan bayıldığını iddia ediyordu. Bess sevgilileri hakkında sık sık dedikodu yaptığı için Blanche onun aslında ne demek istediğini gayet iyi biliyor ama bir kadının bu tür şeyler yapabileceğini hayal dâhi edemiyordu.

Bir zamanlar Bess'e benzemeyi ya da en azından onun daha makul davranan bir benzeri olmayı istemişti. Ancak yakın zamanda asla değişemeyeceğini fark etmişti. Hayat ona ne sunarsa sunsun o yoluna mantıklı ve soğukkanlı bir şekilde devam edecekti. Onun hayatında dram, elem ve kuşkusuz, ihtirasa yer yoktu.

"Evet, o da böyle isterdi. Sen bugüne dek hayatını, hayatın kendisinden saklanarak geçirdin," dedi Bess imalı bir sesle. Blanche ona itiraz edecek oldu ama arkadaşı kararlılıkla sözlerine devam etti. "Bu üzücü de olsa Harrington öldü. Artık hiçbir bahanen kalmadı, Blanche. Üzerine titrediğin baban da aramızdan ayrıldı. Hâlâ saklanmaya devam edersen bundan sonraki hayatını yapayalnız geçirirsin. "

Buna inanmak zordu belki ama Blanche babasından bahsedilmiş olmasına rağmen neredeyse hiçbir şey hissetmemişti. Hıçkıra hıçkıra ağlaması gerektiği halde tamamen hissizleşmiş gibiydi. Babası öldüğünden beri kendini böyle hissediyordu. Üzüntüsü sahile vuran hafif dalgalar gibiydi ve ona neredeyse hiç acı vermiyordu. Elbette babasını özlüyordu; özlememesi mümkün müydü? Annesinin öldüğü o korkunç günden sonra babası sayesinde hayata bağlanmıştı.

Keşke acı ve öfkeyle hıçkıra hıçkıra ağlayabilseydi. Ancak gözlerinde en fazla birkaç damla yaş birikiyordu.

Blanche tatsız bir ifadeyle gülümsedi ve pencerenin önünden ayrıldı. "Ben saklanmıyorum, Bess. Sosyetede benim kadar konuk ağırlayan kimse yok."

"İhtiras ve zevkten saklanıyorsun," diye haykırdı Bess.

Blanche elinde olmadan bir kez daha gülümsedi. Bu konu üzerine daha önce de defalarca tartışmışlardı. "İhtiras benim yapıma ters düşüyor," dedi usulca. "Babam artık yanımda değil belki ama Tanrı'ya şükürler olsun ki sen ve Felicia varsınız," diye ekledi hafifçe gülümsemeye devam ederek. "İkinizi de çok seviyorum. Siz olmasınız ne yapardım bilmiyorum."

Bess gözlerini devirdi. "Sana sevebileceğin yakışıldı bir adam bulacağız, Blanche. Bu sayede nihayet hayatını yaşayabileceksin! Bir düşünsene! İki yüzden fazla talip arasından bir *seçim yapma* şansın var!"

Blanche bu düşüncenin yarattığı şüpheyle ürperdiğini hissetti. "Böylesine yoğun bir talep beni dehşete düşürdü doğrusu," dedi tüm samimiyetiyle. "Bu seçimi nasıl yapacağım? İkimiz de bu adamların çoğunun servet avcısı olduğunu biliyoruz ve babam benim için bundan çok daha iyisini isterdi."

"Hımm, doğrusu ben yirmi beş yaşındaki servet avcısı bir zamparadan daha iyi bir şey düşünemiyorum! Tabii bir kadının aklını başından alacak kadar yakışıklı olduğu sürece,"

diyerek sırıttı Bess, "bir de tabi ki yatakta iyi olacak."

Onun bu tür abartılı sözlerine alışık olduğu için yüzü kızarmayan Blanche arkadaşına baktı."Bess."

"Yatakta iyi bir kocaya sahip olmak seni çok mutlu edecek, canım.

Bu konuda bana güvenebilirsin. Kim bilir? Belki hayatın zevklerine karşı takındığın bu umursamaz tavırdan bir anda kurtuluverirsin."

Blanche bu sözlere elinde olmadan gülümsedi ama başını iki yana salladı. "Bu bir mucize olurdu."

"Bolca tutku mucizeler yaratabilir!" Bess bir anda ciddileşti. "Sadece seni neşelendirmeye çalışıyorum. Felicia'yla ikimiz seçiminde sana yardımcı olacağız, tabii eğer bir mucize *gerçekleşip* de taliplerinden birine âşık olmazsan."

"İkimiz de bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyoruz. Öyle suratını asma, Bess! Bugüne dek neredeyse mükemmel sayılabilecek bir hayat yaşadım. Bana öylesine çok şey bahşedildi ki."

Biraz önce mutluyken şimdi acı çekiyormuş gibi görünen Bess, başını iki yana salladı. "Asla asla deme! Bugüne dek hiç âşık olmasan bile ben umudumu kesmeyeceğim. Ah, Blanche. Neler kaçırdığının farkında değilsin. Harrington ölene dek mükemmel bir hayat sürdüğüne inandığını biliyorum ama deneyimlerime dayanarak söylüyorum ki bu konuda tamamen yanılıyorsun. Bir ada gibisin ve tanıdığım en yalnız insansın."

Blanche kaskatı kesildi. "Kapımda bekleyen bunca talip varken bugün benim için yeterince zor geçiyor, Bess."

"Harrington ölmeden önce de yalnızdın ama şimdi yapayalnızsın. Seni böyle tek başına görmekten nefret ediyorum. Bir evliliğin ve çocukların bu durumu değiştireceğinden eminim."Bess sözlerinde kararlı görünüyordu. Blanche iyice gerildiğini hissetti. Her ne kadar kendisi bu gerçeği inkâr etmek istese de Bess haklıydı. Kaç kişinin ziyaretine gidip kaç kişi tarafından ziyaret edilirse edilsin, kaç davet verip kaç baloya katılırsa katılsın, o diğer insanlardan farklıydı ve bunu adı gibi biliyordu. Aslında o kendini hep etrafındaki insanlardan farklı ve uzak hissetmişti.

"Ben yalnız olmaktan rahatsızlık duymuyorum, Bess." Bu doğruydu. "Senin böyle hissetmeme bir anlam veremediğini de biliyorum. Şimdi sana karşı tamamen dürüst olacağım. Ben evlendikten sonra bile en azından ruhen yalnız olmaya devam edeceğimden eminim."

"Çocukların olduğunda kendini ruhen yalnız hissetmeyeceksin." Blanche gülümsedi. "Bir çocuk yapmak hiç de fena olmazdı." Bess'in taparcasına sevdiği iki çocuğu vardı; arkadaşı gönül maceralarına düşkün olmasına rağmen mükemmel bir anneydi.

"Ancak sen beni, genç bir adamla evlendirmek gibi hayali bir düşünceye kapılmış olsan bile ben yaşça daha büyük, orta yaşlı birisiyle beraber olmak istiyorum. Bu adam karakteri güçlü, nazik birisi, gerçek bir centilmen olmalı."

"Seni fena halde şımartacak yaşlı bir adam aramana hiç şaşırmadım çünkü evleneceğin kişinin babanın yerini tutmasını istiyorsun." Bess iç geçirdi. "Biz burada babanın yerini tutacak birisini aramıyoruz, Blanche. Kocanın genç ve çekici olması gerekiyor! Şimdi, artık bunu kesinleştirdiğimize göre, ben de kalan adaylar arasından kendime bir seçim

yapabilir miyim?"

Blanche, Bess'in bu düşüncesine usulca güldü. Arkadaşının iki yüz küsur talibi arasından kendine gerçekten de yeni bir sevgili edinmek istediğini biliyordu.

"Elbette yapabilirsin." Blanche Bess'in yanından uzaklaştı. Artık son dakika gelip çatmıştı ve taliplerini düşündüğünde elinde olmadan düşüncelere dalmış, karanlık bir silüet zihnine düşüyordu. Gözde bekârlardan biri ziyaretine gelmemişti. Ziyaretine gelmediği gibi altı ay önce ona başsağlığı da dilememişti.

Blanche bunları düşünmek istemiyordu. Neyse ki tam o sırada Bess'ten sonraki en yakın arkadaşı hızla içeri daldı. Felicia yakın bir zamanda üçüncü
kocasıyla evlenmişti. Bir önceki kocası genç, yakışıklı ve gözü kara bir biniciydi. Atını fazlasıyla yüksek bir çitin üzerinden atlatmaya çalışırken ölmüştü.
"Jamieson ana kapıyı açıyor, kızlar!" diye haykırdı Felicia yüzünde bir gülümsemeyle. "Ah, Blanche, artık o insanın ruhunu karartan siyahlar içerisinde olmadığın için çok mutluyum. Güvercin grisi sana çok daha fazla yakışıyor."

Blanche düzinelerce erkeğin konuşmasını ve ayak seslerini duydu. Yüreğinin kanatlandığını hissetti. Kalabalık içeri girmişti.

FELICIA'NIN YAPTIĞI ŞAKAYI tam olarak duymayan Blanche kibarca gülümsedi. Etrafı bir anda altı genç adamla çevrelenmiş ve diğer elli bir tanesi de salona girmişti. İçerideki koltuklar tamamen dolmuştu. Blanche gelenlerin neredeyse tamamını tanıyordu; ne de olsa yıllarca Harrington'un konuklarını ağırlamıştı. Ancak şimdi o güne dek hiç olmadığı kadar bunaldığını hissediyordu. Bunun sebebi içerideki herkesin ilgisini tamamen farklı bir sebeple kendisine yöneltmiş olmasıydı. Tek bir hayranlık dolu bakışı ya da çapkın bir tavırla söylenen imalı bir lafı daha kaldırabileceğinden emin değildi.

Son birkaç saat içinde kendisine en az yüz defa çok iyi göründüğü söylenmiş olmalıydı. Hatta iyice arsız birkaç kişi onun çok güzel olduğunu bile söylemişti. Blanche evliliğe münasip diğer bayanlara göre çok daha yaşlı sayıldığı için, bu iltifatlara inanıyormuş gibi görünmekten yorgun düşmüştü. İçerideki centilmenlerin kaç tanesi ona parkta arabayla dolaşmayı teklif etmişti acaba? Neyse ki Bess kulağına gizlice, onun tüm randevularını organize edeceğini fısıldamıştı. Sevgili arkadaşı sürekli peşinde dolaşıyordu ve Blanche artık takviminin en az bir yıl boyunca dolu olacağından emindi. İçerisi iyice havasız kalmıştı. Blanche eliyle kendini yelpazeleyerek bir baronun çarpıcı oğlu olan Ralph Witte'a kibarca gülümsedi. O günün ne zaman sona ereceğini ya da tüm cesaretini toplayıp oradan kendi imkânlarıyla kaçması mı gerektiğini merak ediyordu.

Ancak salon giderek kalabalıklaşıyordu. Blanche nihayet çok sevgili arkadaşı Adare Kontesi'nin, gelecekte yerini alacak gelini Lizzie De Warennele birlikte salona girdiğini gördü. İki kadının peşi sıra uzun boylu, esmer bir adam da içeri girmişti. Blanche yaşadığı şaşkınlıkla kısa bir an olduğu yerde donup kaldı.

Rex De Warenne toplum içine nadiren çıkardı ve herkes gibi Blanche da onun neler yaptığını merak ediyordu. Ancak salona giren kişi Rex De Warenne değil, onun erkek kardeşi Tyrell De Warenne'di. Müstakbel Adare Kontu elbette karısını yalnız

bırakmamıştı.

"Blanche?" dedi Bess. "Sorun nedir?"

Blanche tuhaf bir şekilde biraz hayal kırıklığına uğradığını hissederek arkadaşına döndü. Land's End'de yaşayan Sör Rex ailesiyle birlikte ziyaretine gelmediği için böyle bir hayal kırıklığı yaşamış olması saçmaydı çünkü o Rex De Warenne'i neredeyse hiç tanımıyordu. Bir zamanlar kısa bir süreliğine onun erkek kardeşi Tyrell'la nişanlı kalmıştı ve bu yüzden Tyrellin annesi ve karısıyla çok yakın arkadaştı. Ancak bu nişanın üzerinden geçen sekiz yıl boyunca Sör Rex'le en fazla beş ya da altı kez ayaküstü sohbet etmiş olmalıydı. Herkes onun münzevi bir hayat sürdüğünü biliyordu; sosyete üyeleriyle beraber olmak yerine Cornwall'daki malikânesinde kalmayı tercih eder ve davetlere nadiren katılırdı. Yine de Blanche'la bazen bir baloda ya da bir çay davetinde karşılaşırlardı. Rex De Warenne böyle zamanlarda hep sessiz ve nazik görünürdü; tıpkı Blanche gibi.

Blanche Rex De Warenne'in başsağlığı dileklerini iletmemiş ya da ziyaretine gelmemiş olmasının çok daha iyi olduğuna karar verdi çünkü onun karanlık, yoğun balaşları kendisini her defasında rahatsız ediyordu.

Onların gelişine mutlu olarak, "Leydi Adare ve Leydi De Warenne'i karşılamaya gidiyorum," dedi Bess'e çabucak.

"Ben de artık içeridekilere yorgun olduğunu ima etmeye başlayacağım," dedi Bess. "Salonu boşaltmamızın çok uzun süreceğini sanmıyorum."

"Gerçekten yorgunum," dedi Blanche arkasını dönüp kalabalığın arasında yürümeye çalışarak. Bunu yaparken başkaları tarafından durdurulmamak için epeyce kararlı görünmeye ihtiyaç duymuştu. Nihayet yüzündeki tebessüm içten bir gülümsemeye dönüştü. "Geldiğine çok sevindim, Mary!"

Üzerinde göz alıcı bir elbise ve mücevherler taşıyan Adare Kontesi Mary De Warenne son derece güzel, sarışın bir kadındı. İki kadın el ele tutuştuktan sonra birbirlerine sarıldılar. Blanche yıllar önce âşık olduğu kadınla evlenebilmesi için Tyrell'la yaptıkları nişanı bozmuş ve bu olay Mary'le yakın bir dostluk kurmalarını kolaylaştırmıştı. "Nasılsın, canım?" diye sordu Mary endişeli bir tavırla.

"Eskisine göre çok daha iyiyim," dedi Blanche onu rahatlatmaya çalışarak. "Harika görünüyorsun, Lizzie." Kızıl-kahverengi saçları olan Tyrell'in karısı Lizzie göz kamaştırıcı görünüyordu. Lizzie'nin çocuğu henüz bir yaşındaydı -bu onun dördüncü çocuğuydu- ve Blanche onun güzellik sırrını merak ediyordu.

"Tyrell'le beraber ikindi saatlerinin tadını çıkarıyoruz," dedi Lizzie, Blanche'ın ellerini sıkarak. "Onunla öylesine nadiren baş başa kalabiliyoruz ki! Tanrım, Blanche, içerideki kalabalık insanın başını döndürüyor."

Blanche nasıl olduysa gülümsemeyi başardı. "Üstelik buradaki herkes benimle evlenmek istiyor." Ardından Tyrell'a döndü. Artık onu Rex'le karıştırabilmesi mümkün değildi. Bir savaş kahramanı olan Rex nadiren gülümsemesine rağmen Tyrell dan çok daha yakışıklıydı. Ayrıca Tyrell'in lacivert gözlerindeki yumuşak bakışların aksine onun ela gözleri fazlasıyla karanlık ve bazen de rahatsız edici bakışlar taşıyordu. "Davetime katıldığınız için teşekkür ederim, Lordum," dedi Blanche onun unvanına duyduğu

saygıyı göstererek.

Tyrell başını eğerek karşılık verdi. "Seni yeniden aramızda görmek büyük bir mutluluk, Blanche. Yardıma ihtiyaç duyduğun herhangi bir konu olursa, bana mutlaka haber ver."

Blanche onun Lizzie'yle evlenebilmesi için aralarındaki nişanı bozmuştu ve Tyrell'in bu yüzden kendisine hâlâ derin bir minnettarlık duyduğunu biliyordu. Tekrar kadınlara döndü."Şehirde uzun süre kalacak mısımz?"Adare ailesi aslında İrlanda'da yaşadığı için Blanche onların şehre ne zaman gelip ne zaman gittiklerini bir türlü çözemiyordu.

"Yılbaşından beri şehirdeyiz," dedi Mary gülümseyerek, "Bu yüzden çok yakında geri döneceğiz."

"Ah, bunu duyduğuma üzüldüm." Blanche bunu sadece kibarlık olsun diye söylemişti, değil mi? "Kaptan De Warenne ve Amanda da şehirde mi? Onlar nasıllar?"

"Sadece üçümüz şehirdeyiz," dedi Lizzie, "elbette bizim dört çocuğumuz da burada. Cliff ve Amanda şu an adada ama ilkbaharda şehre dönmüş olacaklar. Evlilikleri harika gidiyor; birbirlerine hâlâ çılgıncasına âşıklar."

Blanche ona Sör Rex'i sormayı düşündü ama sonra tereddüt etti. "Peki, O'Neill'lar nasıl?"

"Sean ve Eleanor Sinclair Malikânesi'nde kalıyor. Devlin ve Virginia da dokuzuncu evlilik yıldönümlerini kutlamak üzere, çocuklarını *yanlarına almadan* Paris'e gittiler."

Blanche şimdi üzerinde bir gerginlik hissederek gülümsedi. Geriye kalan tek De Warenne'i sormaması kabalık olacaktı. "Peki ya Sör Rex? O da iyi mi?"

Lizzie gülümsemeye devam ederek. "Rex şu an Land's End'de,"dedi.

"Geçen sonbahar adaya dönerken Land's End e uğradığı için onu en son Cliff gördü." dedi Mary söze karışarak. "Rex malikânesini yenilemekle meşgul olduğunu ve bu yüzden oradan ayrılamadığını iddia ediyor. Cliff, Amanda'yla evlenip Londra'ya döndüğünden beri Rex'i bir kez olsun görmedim."

Mary tam bir buçuk yıl öncesinden bahsediyordu. Blanche biraz endişelenmişti. "Ona inanıyor musun? Ortada başka bir sorun olmasın?"

Mary iç geçirdi. "Elbette inanıyorum. Rex'in ne pahasına olursa onun sosyeteden uzak durduğunu biliyorsun. Ancak Cornwall'ın güneyinde münzevi bir hayat sürmeye devam ederse kendine nasıl eş bulacak? Orada evlenilecek genç hanım olduğu pek söylenemez!"

Blanche tuhaf bir şekilde kalbinin yerinden çıkacakmış gibi olduğunu hissetti. O güne dek hiçbir şeye şaşırmadığı için bu duygu onu sersemletmişti. "Sör Rex nihayet evlenmeye mi karar verdi?"

Rex De Warenne Blanche'tan iki yaş büyüktü ve o güne dek çoktan evlenmiş olması gerekirdi. Ama yine de bu beklenmedik bir haberdi.

Mary bu soruya bir cevap bulmakta tereddüt etti. "Bunu söylemek çok zor."

Lizzie Blanche'ın kolunu tuttu. "Şöyle diyelim; De Warenne kadınları ona bir aile kurdurmaya kararlı. Bu da kendine bir eş bulması gerektiği anlamına geliyor."

Demek De Warenne kadınları onu evlendirme planları yapmaya başlamıştı. Blanche güçlükle de olsa gülümsedi. Şüphesiz artık Rex'in bekâr geçen günleri sayılıydı. Ailesi haklıydı. Rex'in evlenmesi gerekiyordu. Bu şekilde yalnız yaşaması doğru değildi.

“Tabii bunun için önce Land’s End den ayrılması gerekiyor,” dedi Mary kelimelerin üzerine basa basa. “Öte yandan Edwardla ikimiz mayıs ayı içerisinde şehirde yirmi üçüncü evlilik yıldönümümüzü kutlamayı planlıyoruz. Bu kutlama için Rex de dâhil olmak üzere bütün aile bir araya gelecek."

Blanche gülümsedi. “Bu harika bir haber. Tebrik ederim Mary.”

Mary ışıl ışıl parlayan gözlerle, “Öyle çok torunum var ki artık sayısını bile bilmiyorum.” dedi usulca. Ardından Blanche'ın elini tuttu. Tyrell’la nişanlandığından beri seni de kızım olarak görüyorum. Blanche. Umanrım günün birinde sen de benim sahip olduğum mutluluğu ve neşeyi tadarsın.”

Kontes, Blanche'ın tanıdığı en nazik ve gönlü zengin kadınlardan biriydi. Kocası, çocukları ve torunlarıda ona bayılıyordu. Az önce sarfettiğj sözlerin her kelimesinde samimiydi ama Blanche yine de biraz hüzünlenmişti. O Mary De Warenne’in sahip olduğu neşe ve mutluluğa asla kavuşamayacaktı. Aşık olabilme yetisine sahip olsaydı, elbette o güne kadar âşkı çoktan tatmış olurdu. Harrington Malikânesi'nin salonundan âşkı arayan centilmenler eksik olmazdı. Blanche çok sevilip çok sevmenin ve Mary’ninki gibi bir aileye sahip olmanın neye benzediğini ancak merak edebiliyordu.

“Artık ben de evlilikten kaçmaktan vazgeçtim,” dedi Blanche yavaşça. “Bunu yapmamın hiçbir anlamı yok. Bütün bu gayrimenkulleri tek başıma idare etmem imkânsız.”

Mary ve Lizzie memnuniyet dolu bakışlarla birbirlerine baktılar. “Aklından geçen birisi var mı?” diye sordu Lizzie saklama ihtiyacı hissetmediği bir heyecanla.

“Hayır, yok.” Blanche salonun yarısının boşaldığını ve artık içeride nefes almanın çok daha kolaylaştığını fark etti. “Amma da uzun bir gün oldu!”

“Üstelik bu daha sadece başlangıç.” Lizzie güldü ama Blanche bir an dehşete kapılır gibi oldu. “Etrafta ilgi çekici birkaç aday gördüm. Biraz dedikodu yapmak istersen mutlaka haberim olsun.” Lizzie bir kez daha güldü ve bu defa Tyrell’a el salladı. Tyrell hiç vakit kaybetmeden içinde bulunduğu gruptan ayrılıp onun yanına geldi. Karısının elini tuttu ve bir anlığına göz göze gelip özel bir iletişim kurdular.

“Biz gitsek iyi olur çünkü çok yorgun görünüyorsun, canım,” diye belirtti Mary. Kadınlar birbirlerine sarılarak vedalaştılar.

Blanche sonraki yanm saati evden ayrılmakta olan centilmenlere gülümseyip her birine karşı elinden geldiğince kibar ve görgülü görünmeye çalışarak geçirdi. Son konuğu da dışarı adım atar atmaz yüzündeki gülümsemeden sıyrıldı ve kendini en yakındaki sandalyenin üzerine bıraktı. Aslında sürekli gülümseyip durmaktan yanakları acımıştı. “Bu işin altından nasıl kalkacağım?” diyebildi nefes vererek.

Bess sırıtarak bir kanepenin üzerine yerleşti. “Oysa ben her şeyin yolunda gittiğini düşünmüştüm.”

Felicia bir hizmetçiden üç kadeh şarap getirmesini istedi. “Her şey yolunda gitti zaten,” dedi seksi esmer gülümseyerek. “Tanrım, bunca havalı erkeğin bekâr kaldığını nasıl da unutmuşum!”

“Her şey yolunda mı gitti? Başım çatlayacak gibi ağrıyor!” diye haykırdı Blanche. “Bu arada Kont ve Kontes Adare, mayıs ayı içerisinde evliliklerinin yirmi üçüncü

yıldönümünü kutlayacaklarmış."

Felicia bu habere şaşırmış gibi görünüyordu. Oysa Bess'in hiç de öyle bir hali yoktu. "Elbette kutlamalara Rex De Warenne de katılacak," dedi.

Blanche başını kaldırıp ona baktı ve göz göze geldiler. Arkadaşı[1] bu sözlerle ne demek istemişti?

"Kendine yaşlı bir koca istediğinden emin misin, Blanche? dedi Bess gülümseyerek.

Blanche kendini huzursuz hissetti. "Evet, kesinlikle eminim. Neden şimdi durduk yere Sör Rex'den bahsettin?"

"Ah, hımm, dur bir düşüneyim. Sen ailesiyle Sör Rex hakkında konuştuğun sırada ben tam arkanda duruyordum," dedi Bess imalı bir sesle.

Blanche onun ne demek istediğini anlamamıştı. "Bu sözlerin beni çok şaşırttı doğrusu. Ben sadece Sör Rex'in değil, bütün ailenin halini hatırını sordum, Bess. Yoksa ona özel bir ilgi duyduğumu mu ima etmeye çalışıyorsun?"

Bess yapmacık bir tavırla bu sözlere itiraz ederek, "Ben asla öyle bir şey söylemedim," diye bağırdı. Ardından ekledi, "Haydi ama Blanche. Sör Rex'in ismi ilk defa gündeme gelmiyor."

"Sör Rex eski bir aile dostumuzdur. Onu yıllardır tanıyorum." Blanche hâlâ bir şey anlamamıştı. Omuzlarını silkti. "Ben sadece onun neden hiç ziyaretime gelmediğini merak ettim çünkü bu görgü kurallarına aykırı ve biraz da rencide edici. Hepsi bu."

Bess oturduğu yerde doğruldu. "Onun sana kur yapmasını mı istiyorsun?"

Blanche arkadaşına bakakaldı. Ardından önce gülümsedi sonra da küçük bir kahkaha attı. "Elbette ki hayır! Ben huzurlu bir gelecek istiyorum. Sör Rex son derece gizemli bir adam. Herkes onun inzivaya çekilmiş, karamsar bir insan olduğunu söylüyor. Biz birbirimize hiçbir açıdan uygun değiliz. Ben burada, Londra'da yaşıyorum o ise Cornwall'da."

Bess'in yüzünde tatlı bir gülümseme belirdi. "Öyle mi dersin? Oysa ben onu hep erkeksi bulmuşumdur."

Blanche'ın yüzü bembeyaz oldu. Bu sözlerin ne anlama geldiğini bilmek istemiyordu. Ona böylesine münasebetsiz bir imada bulunabilecek tek kişi arkadaşı Bess'di. Blanche bu sözleri duymazdan gelmeyi tercih etti. "Şu an istediğim tek şey eski hayatıma geri dönebilmek," dedi sert bir sesle.

"Buna hiç şaşırmadım doğrusu. Eski hayatın öylesine mükemmeldi ki; sürekli babanla ilgileniyor ve Felicia'yla benim hayatımı kendi hayatınmış gibi yaşıyordun."

Nihayet şarapları servis edildiğinde Felicia kendine bir kanepe çekti. "Ben Hall öldükten sonra Sör Rex'i baştan çıkarmaya çalıştım, Bess. O gerçekten yabani, hatta neredeyse kaba denilebilecek kadar sevimsiz bir adam. Blanche için ondan daha kötü bir aday düşünemiyorum."

Kindarlığın her türlüsünden nefret eden Blanche Rex'i savunmaktan çekinmedi. "Onun içe dönük karakterini yanlış değerlendiriyorsun, Felicia," dedi kibarca. "Sör Rex gerçek bir centilmendir. Bugüne dek etrafımdaki en kusursuz centilmen hep o oldu. Belki de seninle beraber olmak istememiştir."

Felicia kıpkırmızı kesildi. "De Warenne erkekleri evlenene dek pek çok ilişki

yaşamakla tanınırlar. Belki de Sör Rex iktidarsızdır."

"Bu korkunç bir itham!" diye haykırdı Blanche dehşetle.

Bess araya girdi. "Sör Rex'in soylu kadınlarla beraber olmaktansa hizmetçileri tercih ettiği söyleniyor, Felicia. Aynca savaşta aldığı yaraya rağmen yatakta fazlasıyla dayanıklı ve yetenekli olmakla da tanınıyor." Blanche yanaklarının kızarmaya başladığını hissederek arkadaşına baktı.

"Bu sadece dedikodu." Ardından ekledi, "Ayrıca Sör Rex hakkında bu şekilde konuşmamızın uygun bir davranış olduğunu sanmıyorum."

"Nedenmiş o? Benim sevgililerim hakkında çok daha detaylı bir şekilde sürekli konuşuyoruz ama."

"İkisi farklı şeyler," dedi Blanche. Ancak bu söylediğinin mantıksız olduğunu kendisi bile biliyordu. O güne dek Sör Rex'i hiç uzak bir aile dostu olmaktan farklı bir şekilde düşünmemişti.

"Onun hizmetçileri yatağa attığına inanamıyorum." dedi Felicia aşağılayıcı bir tavırla. "Ne kadar da basit bir davranış!"

Blanche'in yanakları biraz daha kızardı. "Bu söylenti doğru olamaz."

"İki hizmetçiyi onun yataktaki maharetlerini konuşurken duydum. İçlerinden biri bu maharetlerden bizzat faydalanmıştı,'' dedi Bess sırıtarak.

Blanche şimdi iyice huzursuzlandığını hissederek arkadaşına baktı. "Artık Sör Rex hakkında konuşmak istemiyorum."

"Neden birden püritenliğin tuttu?" diye sordu Bess.

Sör Rex'e kin tutmakta kararlı görünen Felicia, "Soylu bir adamın hizmetçilerle düşüp kalkması *ayıplanacak* bir davranış sayılır," dedi çabucak.

"Eh, ben de bizim bahçıvandan epeyce hoşlanmıştun doğrusu," dedi Bess, geçmişte kalan bir ilişkisini kastederek.

Blanche bu konuda ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Sör Rex'i asla yargılayamazdı; birilerini yargılamak ya da ayıplamak onun doğasına aykırıydı. Soylu erkeklerin hizmetçileriyle düşüp kalkmaları uygun görülecek bir davranış sayılmazdı ama zaman zaman bu tür şeyler yaşandığı da doğruydu. Bu ilişki tamamen gizli kaldığı sürece bir erkeğin kendisine metres tutması kabul edilebilirdi. Sör Rex'inde büyük ihtimalle bir metresi vardı. Blanche şimdi onu hiç istemediği bir şekilde hayal etmeye başlamıştı. Bu konu nasıl açılmıştı? Sör Rex gerçekten söylendiği gibi yatakta dayanıklı ve yetenekli miydi? Blanche bunu öğrenmeyi kesinlikle istemiyordu!

"Rex De Warennele en son ne zaman konuştun?" diye sordu Bess. Bu çok daha tehlikesiz bir soruydu ve Blanche cevap vermek için etraflıca düşünmeye ihtiyaç duymadı. "Amanda, Kaptan De Warenne'le evlenmeden önce sosyeteye takdim edildiği sırada ."

Bess ağzı bir karış açık arkadaşının yüzüne baktı. "Bana iki yıldır görmediğin bir adamın özlemini çektiğini mi söylüyorsun?"

Blanche iç geçirip gülümsedi. "Ben onun özlemini falan çekmiyorum, Bess. Üstelik bu iki yıl önce değil bir buçuk yıl önceydi. Doğrusu bugün yeterince tartışma yaşadım." Blanche, De Warenne erkeklerinin en gizemlisini aklından çıkardı ve ayaklarının da ağrıdığını fark

ederek ani bir hareketle oturduğu koltuktan kalktı.

"Elbette, farkındayım." Blanche tereddüt etti. "Ne düşündüğünü biliyorum. Onun hem bir servete hem de bir eşe ihtiyaç duyduğu halde buraya gelmemiş olmasını tuhaf buluyorsun. Belli ki henüz evliliğe tam anlamıyla karar vermemiş."

"Sör Rex kaç yaşında?" diye sordu Bess.

"Sanırım otuz ama emin değilim. Lütfen Bess, kes artık şunu. Nereye varmak istediğini biliyorum. Sakın Sör Rex'le aramızı yapmaya kalkışma!"

"Seni endişelendirdim," dedi Bess nihayet. "Üstelik sen hiçbir şeyden endişe duymazsın. Üzgünüm, Blanche. Günün gerginliğinden olmalı. İstemediğin birisiyle aranı yapmayı asla düşünmem; bunu sen de biliyorsun."

Blanche rahatlamıştı. "Evet, biliyorum. Ama beni gerçekten de endişdendirmeye başladın, ikimiz de senin bir şeye karar verdiğinde o işin peşini bırakmayacağını biliyoruz. Evime gelen taliplerin stresine dayanmakta zorluk çekiyorum, Bess. Üstelik bu daha ilk gün. Sizin için bir mahsuru yoksa artık dinlenmeye çekileceğim."

Bess ona sarıldı. "Git de şöyle sıcak bir banyo yap. Hizmetçilere akşam yemeğini odana getirmelerini söyleyeceğim. Yann görüşürüz.

"Teşekkür ederim." Blanche, Bess'e gülümsedikten sonra Felicia'yı kucakladı ve ikisini odada yalnız bıraktı. Hiç vakit kaybetmeden fısıldaşmaya başlayan arkadaşlarının kendisi hakkında konuştuklarını biliyordu. Bunu umursamadı. İkisinin de onun için hep en iyisini düşündüklerinden emindi ve gerçekten de yorgunluktan ölmek üzereydi. Üstelik Sör Rex hakkında yapılan bu sohbetten uzaklaşmak zorundaydı. Bu konu onu tuhaf bir şekilde rahatsız ediyordu.

"YİNE MUZIRLIK PEŞİNDESİN," dedi Felicia.

Bess onun elini tuttu. "Kendisi bunun farkında değil ama sanırım Blanche nihayet bir erkeğe ilgi duyuyor. Tanrım, hem de kimbilir ne zamandan beri? Onu sekiz yıldır tanıyor!"

Felicia şaşırmıştı. "Blanche'in Rex De Warenne'den hoşlandığını düşünmüyorsun, değil mi? O gerçekten sorunlu kişilikli, medeniyetten uzak, kaba bir adam!"

"Blanche'ın Adare Kontesi'yle yaptığı sohbete kulak misafiri oldum. Onun Sör Rex'e ilgi duyduğunun farkında olduğundan bile şüpheliyim. Sör Rex hakkında konuşmaya başladığında ifadesi tamamen değişti ve yüzü kıpkırmızı oldu. Blanche bugüne dek hiç böyle huzursuz göründü mü, Felicia? Ya da yaptığımız sohbetlerden rahatsız oldu mu? Üstelik Sör Rex kendisine başsağlığı dilemediği için rencide olduğunu da söylüyor! Kimse Blanche'ı rencide edemez."

Felicia dehşete kapılmıştı. "Blanche çok daha iyilerine lâyık! Nasıl olur da o adamı seçer? O insanı *kasvete boğan* bir adam."

"Onun karamsar bir adam olduğu doğru ama bazı kadınlar böyle adamları tercih ederler. Sen onun tarafından reddedildiğin için Sör Rex'ten hoşlanmıyorsun. Ancak Blanche, Sör Rex'e ilgi duyuyorsa bu konuda bir şeyler yapmamız gerekir."

Felicia iç geçirdi. "Eğer haklıysan, eğer Blanche ona gerçekten ilgi duyuyorsa, elbette bir şeyler yapmamız gerekir. Yüce Tanrım, umarım yanılıyorsundur." Ardından ekledi,

"Bu konuda ne yapmayı *planlıyorsun?"*

Bess onu susturdu. "Dur bir düşüneyim." Ardından odada volta atmaya başladı.

"Mayısta şehirde olacak," diye hatırlattı Felicia.

"Mayısa daha çok var."

Felicia sessiz kalarak ona hak verdiğini belirtti. Bess arkadaşına döndü. "Bir laf vardır, bilirsin; atı arabaya götüremiyorsan arabayı ata getir."

"Zorla güzellik olmaz diye de bir laf var."

"Cornwall'a gidiyoruz," dedi Bess kısaca.

Felicia bundan daha kötüsünü düşünemezdi. Cornwall dünyanın bir ucuydu ve yılın bu döneminde buz gibi soğuk olurdu. "Lütfen, hayır. Daha yeni evlendim ve bu seferki eşimden çok memnunum." Bess bu sözleri umursamadığını gösteren bir tavırla elini salladı. "Ah, kız kıza çıkacağımız kısa bir tatil planlayacağız ama yolculuk zamanı geldiğinde sen hastalanacaksın ve benim kızım da attan düşerek yaralanacak."

Felicia'nın gözleri büyüdü.

Bess gülümseyerek sözlerine devam etti, "Blanche bir haftaya kalmadan bu kalabalıktan kaçıp kurtulmak isteyecek; işin doğrusu bunu yapmak için can atacağından eminim. Biz de en yakın arkadaşları olarak onu güneydeki Harrington Malikânesinde bir tatil yapmaya ikna edeceğiz."

"Cornwall'da Harrington ailesine ait bir malikâne olduğunu bilmiyordum."

"Yok zaten. En azından benim bildiğim kadarıyla yok. Ancak ben kendisine kalan o muazzam serveti idare etmesi konusunda Blanche'a yardım ediyorum ve kâğıt üzerinde birkaç ilginç değişiklik yapabilirim. Sen de biliyorsun ki Comwall'da gerçekten de Land's End'e sadece birkaç kilometre uzakta küçük bir malikâne var. Blanche oraya varıp da bir yanlışlık olduğunu anladığında neler olacağını düşünsene. Sör Rex'in onu geri çevirmeyeceğinden eminim."

Felicia'nın yüzünde yavaş yavaş bir gülümseme belirmeye başladı. "Çok zekisin."

"Öyleyim, değil mi?"

BÖLÜM İKİ

TUTTUĞU ÇEKİCİ TÜM GÜCÜYLE SALLADI ve çiviyi direğe öyle bir gömdü ki çivinin başı tahtayla aynı seviyeye geldi. Yüzündeki ter, görüşünü bulanıklaştırıyor ve çıplak göğsüne akıyordu. Çekici bir kez daha salladığında çivinin başı görünmez oldu. Ama Rex yine de böyle canhıraş şekilde fiziksel güç sarf etmesinin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordu.

Aradan neredeyse on yıl geçmiş olmasına rağmen İspanya Yarımadasını sanki hâlâ oradaymış gibi gözünün önünde canlandırabiliyordu. Üstlerindeki tepeden atılan toplar, çınlayan kılıçlar, haykıran adamlar. Etraflarını saran duman öğle güneşini engelliyordu. Rex arkadaşı Tom Mowbray'i kurtarmak için atından inmiş koşuyordu. Birden dizinde içini yakan bir acı hissetti...

Öfke ve hayal kırıldığı birbirine karıştı. O ne şimdi ne de bir daha asla bu savaşı hatırlamak istemiyordu. Elindeki çekici bir kenara fırlattı ve sert toprak zeminin üzerinde seken alet, destekleyici kolonlardan birine çarptı. Ahırı inşaa etmesine yardımcı olan adamlar onu özenle görmezden gelerek işlerine devam ettiler.

Ama o mektup her defasında bu lanet anıları canlandınyor ve beraberinde içine atmakta ustalaştığı o kahrolasıca acıyı da getiriyordu. Rex nefes almakta zorlanarak koltuk değneğine yaslandı. İşin en kötü tarafı o mektuba çaresizce ihtiyaç duymasıydı ve sakin bir kafayla düşündüğünde ne Tom Mowbray'in hayatını kurtarmış olmaktan, ne de bir zamanlar aptalca âşık olduğu o kadınla bir geceliğine yatağa girmekten pişmanlık duyuyordu.

İçindeki öfkenin biraz yatıştığını hissederek alnında biriken terleri sildi. Geçmiş geçmişte kalmıştı ve gömüldüğü yerden asla çıkarılmamalıydı. Ancak onun kaçamayacağı tek şey oğlundan bahsedilen o mektuptu.

İçinde yazanlardan korkmasına rağmen onu okumak için deli oluyordu. Bu mektubu okumak ona hem mutluluk verecek hem de şu an hissettiğinden çok daha büyük bir acı çektirecekti.

Rex pes etti. Mektup o gün daha erken saatlerde eline geçmişti ve o zamandan beri çalışma odasında duruyordu. Yılda sadece bir defa böyle bir mektup aldığı için onu okumayı daha fazla erteleyemezdi. Tamamlandığında hayvan üretme ahırı olarak hizmet verecek binayı, bir uçtan bir uca hızla geçti. Dışarıda birkaç tane taş bina ve onların arkasında da on dördüncü yüzyıldan kalma bir şapel duruyordu. Cornwall'a özgü, sıradan bir gündü; masmavi gökyüzünde pamuk gibi görünen birkaç bulut vardı. Üzerinde ağaç olmayan, çorak çayırlar sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünüyordu. Rex geçtiği yerden bile uzaklardaki koyun ve sığırlarını görebiliyordu. Bu manzara içini memnuniyetle doldurdu. Bulunduğu yerin yakınlarındaki, kendi elleriyle döşediği taş duvarlar az ötede tepeleri ortadan ikiye ayırıyordu. Otlakların birinde bir ve iki yaş arası taylar, diğerinde neredeyse yavrulamak üzere olan besili damızlık kısraklar otluyordu. Arkasındaki kayalıklara çarpan denizin kükreyen sesini günün her saatinde duyabiliyordu. Bu kesik kesik duyulan ses ona kim olduğunu ve nerede bulunduğunu hatırlatıyordu.

Bodenick Kalesi onun eviydi. On altıncı yüzyılın sonlarında aşağıdaki okyanusa inen simsiyah kayalıkların üzerine inşa edilmiş ve sadece tek bir kulesi kalan, kare şeklindeki sade bir yapıydı. Rex savaştaki cesaretinden dolayı bu malikâneyle ödüllendirildiğinde onu restore etmek için tam dört yılını harcamış ama orijinal taşlarından sadece birkaç tanesi kalan ikinci kuleyi yeniden inşa etmekle uğraşmamıştı. Etrafta, bu kuleyi oluşturan taşların gömdükleri defineyi arayan korsanlar tarafından teker teker söküldüğüne dair efsaneler dolaşıyordu. Yöre halkının bir kısmı burada hâlâ bir hâzinenin gömülü olduğuna inanıyordu.

Tek bir meşe ağacının süslediği kalenin duvarlarını kadim bir sarmaşık ve yaban gülü çalıları kaplamıştı. Rex hızlı hareketlerle kalenin ahşap döşeli holüne girdi.

İçerisi dışarıdan daha soğuktu. Gömleğini inşaatta unutan Rex ürperdi. Hiç vakit kaybetmeden kulenin zemin katında bulunan çalışma odasına girdi. Yüreği bir kez daha korkuyla dolmuştu.

Daire şeklindeki oda sadece iki küçük pencere tarafından aydınlatıldığı için içerisi karanlıktı. Rex kâğıtlarını düzenli bir şekilde dosyaladığı, konularına göre okunaklı bir şekilde işaretlediği ve amacına uygun olarak sınıflandırdığı çalışma masasına gitti. Mektup, deri kaplamalı çalışma masasının ortasında, ön tarafa yakın bir yerde duruyordu. Rex bu mektubun kimden geldiğini anlayabilmek için üzerindeki damgaya ya da iade adresine bakmaya ihtiyaç duymuyordu; ne yazık ki onun elinden çıkan yazıyı nerede görse tanırdı.

Yüreğinin acıyla dolduğunu hissetti. Stephen artık dokuz yaşındaydı. Mektup gecikmişti; kendisine ocak ayında ulaşmış olması gerekirdi. Ancak söz konusu kişi Julia'ydı ve ona oğluyla ilgili gelişmeleri ancak fırsat bulduğunda iletiyordu. Bu görevi angarya olarak gördüğünü Rex'e açıkça belirtmişti.

Stephen nasıldı? Hâlâ babası olduğuna inandığı adamı memnun edebilmek için mükemmel olmaya inat eden, düzgün ve ağırbaşlı bir çocuk muydu?

Hâlâ Latinceyi matematik çalışmaya tercih mi ediyordu? Ona Rex'in önerdiği o eskrim ustasını tutmuşlar mıydı?

Nefesi kesilen Rex boğulacak gibi oldu. Nihayet değneğini gevşek bir şekilde sağ koltuk altına sıkıştırıp masasının kenarına ilişmeyi başardı. Artık elleri serbest kaldığı için titreyen parmaklarıyla zarfa uzandı.

Hatıralar yeniden canlanmıştı. Askeri hastanede devam eden uzunca bir tedavinin ardından eve geri döndüğünde, ailesiyle birlikte komşuları ve arkadaşları da onu karşılamak üzere bekliyordu. Ancak nişanlısı Julia orada değildi. Julia hastaneyi de sadece iki defa ziyaret etmişti. Rex nişanlısına kavuşabilmek için apar topar ailesinin yanından ayrılmış ancak onu evde bulamamıştı. Julia'yı bulduğu yer Mowbray ailesinin malikânesi Clarewood olmuştu, genç kadın da Tom'un kollarındaydı.

Rex 1813 yılının bir ilkbahar gününde kalan o günden sonra, bir daha ne Julia'nın ne de Mowbray'in yüzüne bakmamaya karar vermişti. Onların varlığından bile habersizmiş gibi davranacaktı; birbirine âşık bu çift hiç varolmamış gibi, Julia bir zamanlar onun sevgilisi olmamış gibi, Tom'u mutlak bir ölümden kurtarabilmek için hayatını ve bacağını ortaya koymamış gibi.

Ancak sosyete birbirleriyle yakırı bağları olan insanlann oluşturduğu küçük bir topluluktu. Rex bir yıl kadar sonra, ekim ayında, Mowbraylerin ilk oğullarını kucaklarına aldıklarını duydu. Kafasını bu tür şeylerle kurcalamak istemiyordu ama hesap ortadaydı. Rex Julia'nın yanından yeni yıldan hemen sonra ayrılmıştı ve o dönemde Mowbray de genç kadınla beraber olsa bile Stephen pekâlâ Rex'in çocuğu olabilirdi. Daha sonra bu çocuğun başka bir bebekle değiştirildiği, evlatlık, hatta Julia'nın önceki sevgililerinden birinin oğlu olabileceğine dair dedikodular duydu. Ebeveynleri sarışındı ama bu çocuk esmer bir İrlandalı kadar koyu tenliydi.

Bu dedikodular karşısında iyice sarsılan Rex, gerçeği bir de kendi gözleriyle görmek üzere Clarewood'a gidip oğlanı bulmuştu. Bu esmer çocuğun
De Warenne ailesine ait olduğunu anlaması için ona tek bir kez bakması bile yetmişti.
De Warenne erkekleri dış görünümleri birbirinden tamamen farklı iki atalarından birine benzerdi. Saçlan ya altın sarısı ya da kömür karası olurdu ve pek çoğunun gözleri de, de Warenne'lere özgü parlak mavi bir renk taşırdı. Rex'in karşısında duran bu çocuk da Tyrell'ın ya da kendisinin küçükken çizilmiş bir portresi gibiydi.

Uzun zaman önce aralarında bir anlaşma yapmışlardı. Bu, sosyetede eşine az rastlanan bir anlaşma sayılmazdı. Julia bu konuda ısrarcı davrandığı için Stephen Mowbray'ler tarafından büyütülecek ve Tom, Rex'in asla sahip olamayacağı kadar yüklü mirasını ona bırakacaktı. Rex onun ayrıcalıklı ve varlıklı bir hayat sürdürmesi için oğlundan vazgeçmesi karşılığında Stephen'ın gelişimiyle ilgili her yıl bilgi alacak ve yılda bir gün onu ziyaret edecekti. Ancak gerçek hep gizli tutulacaktı. Mowbray, Julia'nın başka bir adamla beraber olduğunu kimsenin bilmesini istiyordu.

Bu son derece ironik bir durumdu çünkü aradan on yıl geçmişti ve şimdi Mowbray Stephen'a memnun edici bir mirastan çok daha fazlasını bırakacaktı. Clarewood öldüğünde, ağabeyi geçmişte bir gemi kazasında hayatını kaybetmiş olduğu için dükalık unvanı Tom'a kalmıştı. Bundan çok daha önemlisi Julia ve Tom'un başka çocuğunun

olmamasıydı. Belli ki Torn kısırdı. Stephen Mowbray günün birinde Clarewood dükalığının başına geçecek ve ülkenin en zengin ve önde gelen lordlarından biri olacaktı.

Rex oğlu için en doğrusunu yapıyordu. Bu konuda en ufak bir şüphesi yoktu. Ancak şimdi kalbine saplanan bir bıçak acımasızca olduğu yerde döndürülüyormuş gibi hissediyordu. Mektubu açtı.

Stephen her zaman olduğu gibi her derste ve yaptığı her işte mükemmeldi. Okumada yaşıtlarından iki seviye öndeydi ve en sevdiği ders olmaya devam eden matematikte de ileri düzey çalışmalara başlamıştı. Fransızca, Almanca ve Latince'yi akıcı bir şekilde konuşabiliyor, dans dersleri alıyordu ve eskrimde daha şimdiden öylesine başarılıydı ki eğitmeni onun kendi yaş grubu arasında düzenlenen bir turnuvaya katılmasını istemişti. Binicilik eğitmeni de aynı şekilde ondan çok etkilenmişti ve doğum gününde Stephen'a safkan bir at hediye edilmişti. Daha şimdiden engelleri hiç zorlanmadan aşmaya başlamıştı. Ayrıca Mowbray yakın bir zamanda onu ilk tilki avına çıkarmıştı.

Rex mektuptaki yazıların giderek bulanıklaştığını fark etti. Artık neredeyse hiçbir şey göremiyordu ve okuyacağı son bir kısa paragraf daha kalmıştı. Titreyen kâğıt gözyaşı damlalarıyla ıslanıyordu. Rex daha fazla dayanamayarak mektubu bir kenara bıraktı. Gözyaşlarına engel olamıyordu.

Stephen kendi oğlu değilmiş gibi davranmaktan yorulmuştu. Bu mektuplardan nefret ediyor ve oğluna sarılmak istiyordu. Oğluna o engellerin üzerinden atlamayı öğretmek ve onu tilki avına çıkarmak istiyordu. Ama bunu nasıl yapacaktı? Böylesi çok daha iyiydi. Stephen'ın kendisi gibi Land's End'e sürgün edilmesini istemiyordu.

Kendini toparlamaya çalıştı. Tanrım, keşke Stephen'ı bir kez olsun görebilseydi. Ancak o güne dek oğlunu hiç ziyaret etmemişti. Bu anlaşmaya sadık kalmak istiyorsa onunla arasına mümkün olan en uzun mesafeyi koyması gerektiğini biliyordu. Stephen'la bir yabancıymış gibi tanışması imkânsızdı; böyle bir durumda hissettiği acının yüreğini paramparça edeceğini biliyordu. Bunu yaparsa kendini afyon çekilen izbe mekânlardan birinde bulabilirdi ve Tanrı biliyordu ya zaten fazlasıyla içki içiyordu. Oğluyla karşılaşırsa yaptığı anlaşmadan vazgeçebilirdi. Bu son derece bencilce bir davranış olmaz mıydı?

Kendini günün birinde Stephen'ın gerçeği öğreneceğine ikna etmeye çalışıyordu ama bu düşünce de onu teselli etmekten uzaktı. Mowbray beklenmedik bir şekilde vaktinden önce ölmediği takdirde Stephen'a ulaşıp ona gerçek babasının kim olduğunu söyleyebilmesi bile yıllar alırdı. Rex, Mowbrayden nefret ediyordu ama nefreti Tanrı'dan onun için böyle bir kader dileyecek kadar da değildi.

Etrafını çevreleyen koyu renkli taş duvarlara baktı. Bu duvarların üzerine kapandığını ve onu bir harabeyi kârlı bir yatırıma dönüştürmek için bunca çaba sarf ettiği Bodenick'e diri diri gömdüklerini hissetti. Oğlundan vazgeçmek zorunda olduğunu fark ettiği andan beri Land's End onun için bir sürgün yeri haline gelmişti. Yılda bir kez aldığı bu mektubu elinde tuttuğu gün hayatının en büyük çaresizliğini yaşıyordu. O gün nefes almak zorlaşıyor ve yaşamın yükü tüm ağırlarıyla omuzlarına biniyordu.

Rex koltuk değneğini eline aldı ve onu şiddetli bir şekilde savurdu. Lamba yere düşüp

kırıldı ve özenle düzene soktuğu kâğıtlar etrafa saçıldı. Ardından doğruldu ve dengesini sağlayabilmek için masasına yaslandı. Bu defa değneği masada kalan diğer eşyaların üzerine doğru hızla salladı. Masadaki bardak, içki sürahisi, kâğıt ağırlığı ve birkaç parça kâğıt daha yere uçtu.

Nefes nefese kalmış bir halde gözlerini kapadı ve kendini kontrol altına almaya çalıştı. O gün eninde sonunda bitecekti. Bir sonraki gün damızlık kısraklarını kontrol edecek, kurduğu yeni ahırın inşaatıyla ilgilenecek ve kulenin arkasındaki bahçelere açtığı göleti suyla dolduracaktı. Vücudu hâlâ zangır zangır titriyordu. Nefesi henüz düzene girmemişti. Duyduğu acı ve çaresizlik yüreğini tırmalıyor, pençelerinin göğsüne saplandığını hissedebiliyordu.

Hâlâ tek parça duran yerdeki içki sürahisine baktı. Koltuk değneğinin istediği miktarda kısalmasını sağlayan yayları sayesinde öne doğru eğildi ve şişeyi yerden aldı. Uzun zaman önce bu değneği mümkün olan her şekilde kullanmasını öğrenmişti. Üzerinde yaylar ve menteşeler bulunan değnek ihtiyaçları doğrultusunda üretilmişti ve Rex artık onun varlığının bile farkında değildi. Vücudunun bir parçası haline gelmişti. Onun için sağ bacağından farksızdı.

Sürahinin dörtte biri hâlâ viskiyle doluydu. Rex bir dikişte içebildiği kadarını içti.

Aynı anda bir hizmetçi hızla içeri daldı. Kadın, fal taşı gibi açılan gözleriyle Rex'in yarattığı karmaşaya bakarak, "Lordum!" diye haykırdı.

Rex içindeki viskiyi bitirdikten sonra sürahiyi masasının üzerine bıraktı. Yavaşça başını çevirip hizmetçisine baktı. Yaşadıklarını unutmanın daha iyi bir yolunu biliyordu.

Anne diz üstü çökmüş, yerdeki kâğıtları topluyordu. Yirmi yaşında, dolgun, güzel ve fazlasıyla şehvetli bir kadındı. Yaklaşık iki ay önce Rex'in hizmetine girmiş ve evini temizleyip giysilerini yıkamaktan çok daha fazlasını yapmak istediğini açıkça belirtmişti. Rex kendini zevk ve ihtirastan mahrum etmek istemiyordu -hayatında seks olmadan yaşayamazdı- ve artık hancının dul kızıyla yaşadığı ilişkiden sıkılmaya başlamıştı. Anne'i hemen işe aldı. Genç kadının ilk görevi yatakta ona eşlik etmek oldu ve ikisi de bu deneyimden oldukça memnun kaldı. O günden beri aynı yatağı paylaşıyorlardı. Rex onun ilk sevgilisi değildi ve sonuncusu da olmayacaktı. Rex onun kendisine verdiği ek hizmetin bedelini, komşu mahallede arazi kiralayıp çiftçilik yapan ve zar zor geçinen ailesine erzak sağlayarak ödüyordu. Ayrıca ona yüklü bir maaş da bağlamıştı.

Gerçi son günlerde Anne'i kendisiyle aynı yaşta olan ve Lanhadron'a yeni gelen demirciyle cilveleşirken görüyordu. Bu işin sonunun nereye varacağını biliyor ama buna aldırmıyordu çünkü sonuçta Anne'in de kendi ailesini ve evini kurmaya ihtiyacı vardı. Aslında kendisine yeni bir hizmetçi -ve yeni bir metres- edindiği takdirde bu birlikteliği teşvik edecek ve onlara güzel bir düğün hediyesi sunacaktı.

Ancak Anne henüz bu genç demirciyle evlenmiş değildi ve zevk almak gerçeklerden kaçmak anlamına geliyordu. Rex şimdi onun vücuduna sığınmak istiyordu. "Anne. Ortalığı sonra toplarsın."

Anne irkildi ve başını kaldırıp kocaman açılan gözleriyle ona baktı. "Annemin küçük kızkardeşlerimin üzerine titrediği gibi siz de kâğıtlarınızın üzerine titrersiniz, Lordum. Onların sizin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum!"

Rex vücudunda yeni bir gerginlik hissetti. Pantolonunun içinde duran bu gerginlik yünlü kumaşını zorluyordu. Tıpkı olmasını istediği gibi. "Buraya gel," dedi yumuşacık bir sesle.

Onun neyin peşinde olduğunu anlayan Anne olduğu yerde kaldı. Ardından yavaşça ayağa kalkıp topladığı kâğıtları masanın üzerine bıraktı. Bakışları buluştuğunda dolgun yanakları kızarmıştı. Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Sizi daha dün gece tatmin etmedim mi, Lordum?" diye mırıldandı.

Rex'in pantalonu iyice gerildi. O da gülümsedi ve Anne'in eline uzandı. "Evet, ettin. Hem de fazlasıyla. Ama dün gece çoktan sona erdi, haksız mıyım?"

"Sizin kadar azgın bir lord tanımıyorum," diye fısıldadı Anne, Rex onu kendisine doğru çekerken.

"Öyle olmamın senin için bir sakıncası var mı?" diye sordu Rex sol elini sırtından aşağı kaydırıp onun dolgun kalçasını avuçlayarak. Bu sözlerin ardından koltuk değneği sayesinde kusursuz bir denge kurarak genç kadının vücudunu artık iyice sertleşen erkekliğine bastırdı.

"Beni tatmin etmeden doyuma ulaşmayan bir centilmene itiraz edebilmem mümkün mü?"

Bu sözler Rex'i memnun etti. O güne dek yatağına giren kadınlara hep zevk vermeye çalışmıştı; aksi halde tâtminkâr bir ilişki yaşanacağına inanmıyordu. Elbette sakatlığını da bu şekilde telafi etmek istiyordu. Verdiği zevki tadan her kadın bunu unutuyordu.

"Odanıza çıkmamızı ister misiniz?" diye fısıldadı Anne, elini uzatıp Rex'in pantolonundaki kabarıklığı okşayarak.

Rex nefesinin kesildiğini hissetti. "Hayır. Sana hemen, şimdi, burada, kanepemin üzerinde sahip olmak istiyorum." Onu etrafından dolaştırıp tekrar kanepeye doğru itti. Seri hareketlerle üzerine abandı ve bacağının yardımıyla bacaklarını aralamasını sağladı. Penisini kadınlığına bastırdığında Anne inledi ve ellerini onun terle ıslanmış çıplak göğsünde dolaştırdı. Genç kadının gözleri mahmurlaşmıştı. Nefesini tutup ellerini Rex'in beline götürdü. Parmak uçlarını kasten onun sertleşen, iri erkekliğinin çizgilerinde gezdirdi.

Rex homurdanarak elini Anne'in eteklerinin altına götürdü. Şehvetli bir hizmetçinin en iyi tarafı onunla beraber olmakta zorluk çekmemek, bunun için türlü numaralar yapmaya ihtiyaç duymamaktı. Anne'in içi dışı birdi. Sevişmek, zevk almak ve ailesinin masasına yemek koymak istiyordu. Sadece Rex'in ona sunduğu kadarı ve bir miktar da ek ödemeyle yetiniyordu. Anne'in ihanetine uğramak neredeyse imkânsızdı.

Şimdi fazlasıyla hazırdı. Rex, Anne gözlerinde yaşlar birikip elini çabuk tutmasını fısıldayana dek parmaklarını onun alev alev yanan ıslak kadınlığında gezdirdi. Yaklaşan orgazmının verdiği zevkle altında kıvranana dek dokunuşlarını sürdürdü. Ardından öne doğru eğilip dilini kullandı ve onu doyuma ulaştırdığında kendini zafer kazanmış gibi hissetti.

Anne kendini koyvermedi. Nefes nefese kalmış bir halde küçük bir çığlık kopardı ve maharetli elleriyle Rex'in pantolonunu tutan düğmeleri çözmeye başladı. Rex şimdi memnuniyetle gülümsüyor yerinden kıpırdamadan onun kendisine istediği şeyi

yapmasına izin veriyordu. Serbest kalan erkekliği avuçlarının arasına düştüğünde Anne öne doğru eğildi. Ağzı hevesle onu aradı ve az önce kendisine yaşattığı zevkin bedelini ödedi. Rex başını geriye attı. Artık sadece zevk vardı.

NEDEN CORNWALL'A DAHA ÖNCE hiç gelmemişti?

Arabasının penceresinden dışarı bakan Blanche çayırların çıplaklığı karşısında büyük bir şaşkınlık yaşadı. Tek bir ağacın olmadığı, soluk renkli, dümdüz çayırlar sonsuzluğa dek uzanıyormuş gibi görünüyordu. Dondurucu bir rüzgâr esiyordu, Blanche başını pencereden dışarı uzattığında burnunun buz kestiğini hissetmişti. Ancak gökyüzü masmaviydi ve üzerinde hareket halindeki birkaç bulutla birlikte güçlü ve parlak bir güneş vardı.

Blanche başını tekrar içeri soktu. Az önce anayoldan hem Land's End'i hem de Bodenick Kalesini işaret eden levhaya doğra saptıklarından beri kalp atışları hızlanmıştı. Karşısında oturan hizmetçisinin kendisini izlediğini fark ederek oturduğu koltukta öne doğra eğildi ve dondurucu havanın içeriyi biraz daha doldurması için diğer pencereyi de kaldırdı. Çayırlardan çok daha uzaklara uzanan deniz, safir mavisi rengiyle insanı sersemletiyordu. Blanche biraz daha öteye baktığında kıyı şeridini görebiliyordu. Karşısında duran manzara heyecan vericiydi. Hızlarını yitiren beyaz dalgalar, siyah renkli, yüksek kayalıkların altındaki iri, siyah taşlarla kaplı soluk renkli kumsala çarpıyordu.

"Dı-dışarısı," dedi Meg dişlerini takırdatarak. "Ço-çok soğuk le-leydim."

Gördükleri karşısında âdeta nefesi kesilen Blanche pencereyi kapattı. "Kusura bakma, Meg." Çıktığı bu macera onu gerçekten de heyecanlandırmış mıydı? Belli ki öyleydi!

Meg başıyla hâlâ açık duran diğer pencereyi işaret etti. Blanche tam onu da kapatacağı sırada kırlarda otlayan koyun ve sığırları fark etti. Land's End'e yaklaşmış olmalıydılar. Blanche taşraya gelmeyi dört gözle beklediğine göre şehirde olması gerekenden çok daha fazla zaman geçirmiş olmalıydı.

Henüz babasının Penthwaithe'deki malikânesini ziyaret etmemişti. Arkadaşlarının haklı olduğunu, taliplerinin yarattığı baskıdan kaçması gerektiğini ve Cornwall'da yapılacak bir tatilin -daha önce ülkenin güneyine hiç gitmemişti- kendisine çok iyi geleceğini fark ettiği anda, bu tatili aynı zamanda Sör Rex'i ziyaret etme fırsatı olarak da değerlendirmeye karar vermişti. Sör Rex'e Bess'in kastettiği gibi bir ilgi duymuyordu. Bu düşünce çok saçmaydı. Görgü kurallarına göre onu ziyaret etmesi gerekirdi; bunu yapmaması kabalık saydırdı. Elbette Land's End'i, Penthwaithe'e gidip yerleştikten sonra ziyaret etmesi çok daha doğru olurdu ancak güneyde tatil yapma fikri apar topar alınmış bir karardı ve Penthwaithe'deki kâhyaya gelişini haber verme fırsatı bulamamışlardı. Aslında bu kâhyanın kim olduğu bile belli değildi. Penthwaithe'le ilgili belgeler belki de yıllardır çekmecelerde gizli kaldığı için avukatları böyle bir malikânenin varlığını daha yeni fark etmişlerdi. Önce Land's End'e uğrayıp geceyi orada geçirdikten sonra komşu malikâne olan Penthwaithe'e yerleşme fikri Bess'e aitti.

Blanche'ın doğrudan Land's End'e gidip Sör Rex'ten kendisini bir geceliğine misafir

etmesini istemesi gayet mantıklı görünüyordu. Öte yandan Blanche yanında sadece hizmetçisi Megle seyahat ediyordu. Felicia son anda hastalanmıştı. Blanche onun Lord Dagwood'dan ayrılmak istemediği için hastalanmış numarası yaptığını biliyordu. Ancak Bess'in kızı da bindiği atın üzerinden çok kötü bir şekilde düşmüştü. Bess elbette hemen eve koşmak istemiş ve Blanche da ona tek başına tatil yapmanın kendisi için herhangi bir sorun teşkil etmeyeceği konusunda güvence vermişti.

Bu onun için gerçekten de sorun değildi. Yalnız kalmak sersemletici bir duyguydu ama aynı zamanda fazlasıyla keyifliydi. Hayatı her an, her dakika arkadaşları ve ziyaretçilerinin yanında geçiyordu. Birilerini ağırlamadığı ya da ziyaret etmediği zamanlarda da çok sayıda randevu ve toplantı anlamına gelen hayır işleriyle ilgileniyordu.

Londra'dan ayrıldıktan sonra tam iki gün boyunca seyahat etmişlerdi. Her geçen günle birlikte köylerin sayısı azalmış ve aralarındaki mesafe artmıştı. Karşılaştıkları gezginlerin ve yanlarından geçtikleri malikânelerin sayısı da giderek azalıyordu. Son köyün yanından birkaç saat önce geçmişlerdi.

Blanche kalabalıktan ayrılmanın hem muhteşem hem de fazlasıyla rahatlatıcı bir duygu olduğunu düşündü. Sadece her gün çok sayıda bekâr centilmeni ağırlayıp içlerinden hangisiyle evleneceğine karar vermek gibi can sıkıcı bir yükümlülükten kaçmakla kalmamış, aynı zamanda babasının karmaşık işlerini çözmeye çalışan vekilleriyle yaptığı toplantılardan da kurtulmuştu. Artık ne ziyaretler ne de ziyaretçiler vardı. Bu kısa tatil boyunca hiçbir işi yoktu ve bu gerçekten de çok keyifliydi. Şaşırtıcı bir özgürlük duygusu yaşıyordu.

Blanche bir süredir kırsal bölgenin her detayını zihnine kazıyordu. İnsanların Land's End hakkında yanıldıklarından şüphelenmeye başlamıştı. Bir saat kadar önce Land's End ve Bodenick'e ulaşan yola sapmışlardı. Takip ettikleri bu yol fazlasıyla bakımlıydı ve ana yola göre çok daha iyi durumdaydı. Kırlarda otlayan koyun ve sığırlar, daha önce gördüğü çiftlik hayvanlarının aksine besili ve bakımlıydı.

Blanche'ın hizmetçisi huzursuzca kıpırdandı.

"Meg?" dedi Blanche.

Meg suratını buruşturdu. "Burası çok soğuk, Leydim. Çok soğuk ve çok çirkin!"

Blanche başını iki yana salladı. "Soğuk bir gün olduğu doğru ama bu çayırlara nasıl çirkin dersin? Tamamen çıplak olmaları onları çok güzel gösteriyor; güzel ve güçlü. Peki denizi gördün mü? Bu güzellik Tanrı'nın bir lütfu!"

Meg sanki çıldırdığını düşünüyormuş gibi ona baktı.

Şimdi karşılarına birkaç bina çıkmıştı ve tepelerin üzerinden taş duvarlar geçiyordu. Birden sırtını denizin gökyüzüyle birleştiği ufuk noktasına vermiş, tek kuleli bir kaleyi karşısında bulan Blanche derin bir nefes aldı.

Giderek yaklaştıkları kaleyi daha rahat görebilmek için arabanın penceresinden dışarı bakarken Land's End'in bir malikâne olmadığını anlamıştı.

Kalenin bahçesine ulaşan yolda birkaç uzun ağaç sıralanmıştı ve bahçede binanın koyu renkli duvarlarına yaslanmış tek bir meşe ağacı duruyordu. Olağanüstü güzellikteki atların oluşturduğu bir at sürüsü arabayı fark ederek hızla oradan uzaklaştı. Blanche

oturduğu yerde keyifle doğrularak benekli ve iri birkaç atın dört nala arabalarının yanından geçmesini izledi. Sürü yön değiştirip bir tepenin ardından gözden kayboldu.

Araba kalenin bahçesine yaklaştığında Blanche etrafa baktı. Kalenin duvarlarını yaban gülü çalıları ve sarmaşıklar kaplamıştı ama belli ki bunlar bakımlı bitkilerdi. Blanche tarihçi değildi ama bu kale birkaç yüzyıllık geçmişe sahip olmalıydı ve mükemmel durumdaydı; en azından dışarıdan bakıldığında öyle görünüyordu. Etrafta birkaç tane taş bina vardı ve Blanche'ın bir ahır olduğunu tahmin ettiği yeni bir binanın inşasına başlanmıştı. Blanche binaların önüne düzenli bir şekilde sıralanmış birkaç araba gördü ve hemen ardından çekiç sesleri duydu. Kuleye yakın bir yerde ustaca kırpılmış çalılıklar vardı. Aslında etraftaki her şey inanılmaz derecede düzenli ve bakımlıydı.

Land's End söylendiği gibi perişan bir yere benzemiyordu. Blanche tersine bu arazinin kusursuz sayılabilecek kadar bakımlı bir yer olduğunu düşündü. Bu onu tuhaf bir şekilde memnun etti. Kontesin boş yere endişelenmesine gerek yoktu. Belli ki oğlu kendini tamamen arazisinin bakımına vermişti ve şehre gelecek ya da ailesinin çöpçatanlığına ayıracak zamanı yoktu.

Blanche'ın arabası Bodenick'in ön kapısına az bir mesafe kala durdu. Blanche birden tereddüt ettiğini hissetti. Sör Rex'e önceden haber göndermemişti ve belli ki genç adam mahremiyetine önem veriyordu. Yine de Blanche onun aile dostu saydırdı ve şimdi de komşusu olmuştu. Sör Rex onu asla geri çevirmezdi. Ama birden, Bess ne derse desin, gelişini önceden haber vermek için seyahatini bir günlüğüne ertelemiş olmayı istedi.

Son bir haftadır, ilk defa Sör Rex'in kendisine başsağlığı dilekleri iletmemiş olduğu aklına gelmişti. İtiraf etmek gerekirse hem görgü kurallarına aykırı olan bu davranış hem de onun kendisine talip olmaması canını sıkmıştı. Öte yandan sahip olduğu malikâne insana maddi sebeplere dayalı bir evlilik yapabileceğini düşündürecek kadar basit olsa da, içgüdüleri ona Sör Rex'in bir servet avcısı olmadığını söylüyordu. Blanche'ı refah seviyesini artıracak bir eş adayı olarak görmek büyük ihtimalle aklının ucundan bile geçmemişti.

Blanche zihnini kurcalayan bu düşüncelerden rahatsızlık duydu. Sör Rex'i, kocası olmak şöyle dursun, kendisine evlilik teklifi yapabilecek bir aday olarak bile görmüyordu. Bu yüzden onun talipleri arasında yer almamasına içerlemesi anlamsızdı. Blanche sosyetede konuk ağırlamasıyla tanınan bir kadın, Sör Rex ise inzivaya çekilmiş olmakla nam salmış bir adamdı ve bu da ikisinin tamamen farklı karakterlere sahip olduğunu gösteriyordu. Blanche artık bu konu hakkında daha fazla düşünmek istemiyordu. Ancak birden tuhaf bir şekilde Bess'in yanında olmasını arzulamışh. Böyle habersiz bir ziyarette bulunmuş olmaktan rahatsızlık duyuyordu. Kendini huzursuz hissediyordu.

Yine de Sör Rex yollarının kesiştiği her defasında ona kusursuz bir centilmen gibi davranmıştı. Blanche onun kendisini geri çevireceğini hayal bile edemiyordu.

Uşağına gülümseyerek arabadan aşağı indi. "Atların icabına bakmadan önce Sör Rex'ten geceyi burada geçirmek için izin istememi bekle lütfen. Meg, sen de ben Sör Rex'in evde olduğundan emin olana dek arabanın yanında bekle."

Meg başını salladı.

Artık denizin kalenin altındaki kumsaldan yankılanan melodisini duyabilen Blanche ön

kapıya doğru yürüdü. Kapıyı tıklattı ve bir cevap gelmesini beklediği sırada duvarlara yaslanarak büyüyen çalılara göz attı. Tahmin ettiği gibi bunlar yaban gülüydü ama belli ki Sör Rex'in bahçıvanı onlara gerekli bakımı sağlıyordu. Son donun ne zaman yaşandığını ve güllerin ne zaman çiçek açacağını merak etti.

Tekrar kapıya döndü ve onu bir kez daha tıklattı. Şimdi biraz endişelenmeye başlamıştı. En az beş dakikadır orada olmalıydı.

"Leydim?" diye seslendi Meg arabanın yanından. "Belki evde kimse yoktur."

Kapıyı üçüncü kez tıklatan Blanche bu ihtimali düşündü. Kendisi üşümüyordu ama Meg resmen donmuştu. Evde kimse yoksa içeri girecek ve Clarence atlara su verene dek içeride bekleyeceklerdi. Bunun Sör Rex için sorun olacağını sanmıyordu.

Bu defa kapıyı çok sert bir şekilde çaldı ve cevap alamayınca pes etti. Hizmetçisi haklıydı; evde kimse yoktu. Meg öyle bir titriyordu ki dişleri birbirine çarpıyordu. Köye geri dönmeleri birkaç saat sürerdi ve saat epeyce geç olmuştu. Elbette Sör Rex içeride beklemelerine, hatta bir ateş yakmalarına bir şey demezdi. Ama şimdi biraz tedirgin olmuştu. Neden kapıyı bir hizmetçi bile açmamıştı?

Blanche onu ittiğinde kapı ardına dek açıldı ve genç kadın kendini orta büyüklükteki bir antrede buldu. Etrafına baktı. Tıpkı kale gibi orijinal görünen gri renkli, taş bir şöminenin gürül gürül yandığını görmek içini rahatlatmıştı. Bu ateş içeride mutlaka bililerinin olduğunu söylüyordu. Blanche kararlı bir sesle bağırdı, "Evde kimse yok mu?" Ancak cevap alamadı.

Bakışlarını etrafta gezdirdi. Duvarlar yeni boyanmıştı. Oldukça sade ama bu eve son derece uygun bu mobilyaların döşemesi yakın bir zamanda yenilenmiş olmalıydı. İçeride, biri şöminenin önünde olmak üzere, sadece iki koltuk bulunması salonu olduğundan çok daha geniş gösteriyordu. Yere de sadece iki halı serilmişti ancak ikisi de kaliteli, şark halısıydı. Blanche bu salonun son derece zevkli döşenmiş olduğunu düşündü. Sonra duvarların birinde asılmış tüfek ve kılıçları gördü.

Blanche önce dışarı çıkmak ve Meg'e işçilerin yanına gidip Rex'in nerede olduğunu öğrenmesini söylemek istedi. Ancak bunu yapmak yerine merakına yenik düşerek silahların olduğu duvara doğru yürüdü. Bu silahların Rex'e ait olduğundan ve katıldığı son savaşta onun tarafından kullanıldığından emindi.

Gözlerini koleksiyondan ayıramasa da bunlara hayranlıkla bakmıyordu. Duvardaki kılıçlardan iki tanesi merasim kılıcıydı ve filigran desenli, altın kabzaları, gümüş ve altından yapılmış kılıfları vardı. Blanche koyu renkli deriyle kaplı, kullanışlı kabzalı süvari kılıcına ve en az onun kadar kullanışlı ve tehlikeli görünen daha küçük bir kılıca baktı. Sör Rex bu ikisini savaşta kullanmıştı. Blanche bu düşünceden hiç hoşlanmadı. Bakışlarını fazla kullanılmaktan dipçiği aşınan, uzun bir tüfeğe, sonra da kısa namlulu bir tabancaya çevirdi. Sör Rex'in duvardaki kılıçları tutan ellerinin bu silahların dipçiklerini de tuttuğundan emindi. Bu koleksiyon hoşuna gitmemişti. Karşısında duran silahlardan rahatsız ve tedirgin olmuştu. Ama zaten savaş sadece Sör Rex için değil diğer pek çok insan için de trajik bir olaydı.

Birden bir ses duydu.

Bu daha çok bir çarpma sesini andırıyordu.

Çarpma sesi devam etti.

Blanche şaşırmıştı. Bu ritmik ses, kuledeki odaya ait olduğunu düşündüğü yandaki kapının ardından geliyordu. Evde birisi mi vardı? Varsa içeride neler oluyordu?

Kapalı duran kapıya bakarak tereddüt etti. "Sör Rex?" dedi odanın karşı tarafından sesini duyurmaya çalışarak.

Blanche boğazını temizleyip sesini yükseltti ve kapıya doğru yaklaştı. "Sör Rex? Merhaba! Kimse yok mu?"

Az önceki çarpma sesi daha da şiddetlenmişti. Blanche bir erkeğin sesini duyar gibi oldu; konuşmuyor, belki de acıyla inliyordu.

Birden paniğe kapılarak hızla kapıya doğru yürüdü. Ancak tam önüne geldiğinde aynı erkek sesini bir kez daha duydu ve o an bu sesin ne olduğunu anladı.

Bu ses zevk dolu bir inlemeydi.

Blanche kaskatı kesildi.

Çarpma sesi bu defa daha hızlı ve şiddetli bir şekilde devam etti.

Ah, Tanrım, diye düşündü afallayarak. Kapının ardındaki odada birilerinin seviştiğini anlamıştı.

Sayısını bile bilmediği kadar çok baloya, bir o kadar da taşrada düzenlenen hafta sonu davetine katılmıştı. Sosyete üyelerinin kapalı kapıların ardında, koridor ve labirentlerin köşelerinde kaçamak ilişkiler yaşadıklarını biliyordu. Defalarca birbirlerine sarılan çiftlerin yanından geçmiş ve her defasında sanki onları görmemiş gibi davranmıştı. Ancak o güne dek hiç ateşli bir öpüşmeden fazlasına şahit olmamıştı.

Kuledeki erkek her kimse sevgilisini öpmekten çok daha fazlasını yapıyordu. Blanche kalbinin huzursuzca çarptığını hissetti; oradan derhal uzaklaşması gerekiyordu.

Odadaki erkek Sör Rex olamazdı, değil mi?

Yanaklarının alev alev yandığını fark ederek yüzünü avuçları arasına aldı. İçerideki erkek Sör Rex'ten başka kim olabilirdi?

Hizmetçileri tercih ediyor... yatakta fazlasıyla dayanıklı ve yetenekli olduğu söyleniyor.

Blanche bir an önce orayı terk etmesi gerektiğini biliyordu. Bu çok mahrem bir durumdu. Buna rağmen ayakları hareket etmiyordu. Çarpma sesi fazlasıyla şiddetlendi. Blanche'ın zihninden, birbirlerine sarılmış sevgililerin hayal meyal fark edilen görüntüleri geçti.

Birden kapıya çok yakın olduğunu ve dikkatli bir şekilde içeride sevişenleri dinlediğini fark etti. Bu yaptığı kendisini bile şaşırtmıştı. *İçerideki Sör Rex miydi? Gerçekten yatakta çok mu iyiydi?* Zihninde bu defa Sör Rex'in çırılçıplak bir halde bir kadına sarılmış, karanlık silüeti belirdi.

Aynı anda bir kadının gem vurulmamış, zevk dolu haykınşları duyuldu.

Blanche hiçbir şey düşünemez olmuştu. Kalbi hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde atıyordu. Paniğe kapıldı. Arkasını dönüp oradan kaçmak istedi ama kapıya çarparak açılmasına neden oldu.

Karşılaştığı manzaradaki erkeksilik onu olduğu yere çiviledi. Sör Rex kendinden geçmiş bir halde, kanepenin üzerinde yatan koyu renk saçlı bir kadınla sevişiyordu. Blanche onun terle kayganlaşıp parlayan esmer sırtına ve omuzlarına, büyük bir gayret içerisinde

olduğunu gösteren profiline ve birbirine dolanmış eteklere baktı. Derin bir nefes aldı. Üzerinde sadece pantolonuyla Sör Rex, bir ortaçağ şövalyesine benziyordu; geniş omuzları, şişkin kolları ve pantolonunun ardına gizlenmiş çıkık, sert ve kaslı kalçaları vardı. Kalın, dolgun ve kaslı bacakları harcadığı eforla titriyordu. Blanche onun savaşta aldığı yara yüzünden dizinden aşağısı kesilen sağ bacağını göremiyordu ama yere sabitlenmiş sol bacağı, Sör Rex'in görülmemesi gereken uzvunu gizliyordu.

Blanche her şeye rağmen arkasını dönüp kaçamadı. Kalbinin göğsünde korkunç bir hızla attığını hissederek çaresizce karşısında duran manzaraya baktı. Sör Rex kara bir melek gibiydi; neredeyse kömür karası, ıslak saçları, fazlasıyla çıkık duran elmacık kemiklerinin üzerine yayılmış gür, siyah kirpikleri vardı ve kusursuz denilemeyecek kadar düz burnunun delikleri genişlemişti. Çok yakışıklıydı.

Blanche gerçekten de oradan kaçıp gitmek niyetindeydi. Gördüğü manzara şok ediciydi; çok fazla şey görmüştü! Ayaklarına hareket etmelerini, bacaklarına ona itaat edip kendisini ileri taşımalarını emretti. Ancak o güne dek hiç kimsenin yüzünde böylesine yoğun bir gayret ifadesi görmemişti ve şimdi Rex, hareketlerini daha da sertleştirip hızlandırmıştı. Blanche tüm masumiyetine rağmen neler olup bittiğini biliyordu. Birden Rex'in yüzünü kendinden geçtiğini gösteren bir ifade kapladı. Küçük bir çığlık attı.

Blanche da çığlık attı.

Ve bir şekilde Rex'in kendisini duyduğunu anladı. Genç adam birden başını ağır ağır o tarafa doğru çevirmeye başladı.

Blanche onun mahmurlaşan, koyu renkli gözleriyle buluştu.

Hayatının en büyük gafını yaptığını biliyordu. "Özür dilerim!" diye haykırdı şimdi kelimenin tam anlamıyla paniğe kapılarak.

Bakışlarının buluşmasıyla birlikte Rex'in gözlerindeki ifade değişip onu tanıdığını gösteren bir ışıltıyla berraklaşınca geriye doğru bir adım attı.

Rex'in gözleri büyüdü.

Blanche hızla arkasına dönüp oradan kaçtı.

BÖLÜM ÜÇ

REX, ŞAŞKINLIKLA KANEPEYE OTURDU. O güne dek tanıdığı her kadından daha fazla hayranlık duyduğu Leydi Blanche Harrington onu Anne'le sevişirken yakalamıştı!

Güçlükle nefes alarak bunun bir kabus olmasını, Leydi Blanche Harrington'ın onu sevgilisiyle yakalamamış olmasını diledi.

Rex bunları düşünürken Anne, "Lordum, o kadın da kimdi?" diye fısıldadı.

Ah, Tanrım! Demek bu kabus falan değildi; Blanche Harrington onu gerçekten de hizmetçisiyle basmıştı! İçinin utançla dolduğunu ve yerin dibine geçtiğini hissederek elleriyle yüzünü örttü.

Yaşadığı katıksız dehşet ve utanç duygusu onu uzunca bir süre esir aldı. Bir zamanlar Tyrell'le kısa süreli nişanlı kalmasına rağmen, Rex genç kadını pek tanımıyordu. Sekiz yıl önce ilk kez tanıştıklarından beri en fazla bir iki defa karşılaşmışlardı. Buna rağmen inceliği, zerafeti ve kibar tavırlarıyla herkesin dikkatini çeken bu kadına daha görür görmez hayranlık duymuş ve ona en ufak bir ilgisi olmayan erkek kardeşinin hem kör hem de deli olduğunu düşünmüştü. Blanche Harrington'la sohbet ettikleri birkaç defa hatasız davranmak, kibar ve saygılı olmak konusunda elinden geleni yapmışta. Onun yanındayken kusursuz bir centilmen gibi görünmekte kararlıydı. Ama şimdi onun yüzüne nasıl bakacaktı? Hem Blanche Harrington'ın Land's End'de ne işi vardı?

"O kadın sizin nişanlınız mıydı?"

Rex birden Anne'in yanında oturduğunu fark etti. Yanaklarının alev alev yanmaya başladığını hissederek ellerini yavaşça yüzünden indirdi. Anne kıyafetini düzeltmişti ama örgülü saçları darmadağınıktı ve biraz önce birisiyle -onunla- sevişmiş gibi görünüyordu. "Hayır," dedi Rex güçlükle de olsa sert bir sesle. Anne'de bu izlenimi yaratan şey neydi?

Hizmetçisi sarsılmış ve bembeyaz kesilmişti; belli ki Rex'in içinde bulunduğu durumun etkisi altındaydı. "Özür dilerim Lordum," diyecek oldu.

"Ortada özür dilemeni gerektiren bir şey yok. Mantıksız davranan ve görgü kurallarına hiçe sayan bendim." Rex kendinden iğrenmeye başlamıştı. Çalışma odasında güpegündüz çapkınlık yaparken aklı nerelerdeydi? Ah, evet, elbette ki Stephen'ı unutmak istemişti. Eh, artık bunu başardığı şüphe götürmez bir gerçekti. Günü bundan daha kötü geçebilir miydi? Peki bir daha ki karşılaşmalarında Leydi Harrington'a nasıl davranacak, ona ne diyecekti?

Tanrım, bu bir insanın başına gelebilecek en utanç verici an olacaktı. Rex o güne dek birisiyle karşılaşmaktan hiç bu kadar çekindiğini hatırlamıyordu. Belki şansı yaver gider ve yer yarılır da içine girerdi.

Anne ayağa kalkıp yere savrulan kâğıtları toplamaya başladı. Rex onun ne yaptığını görüyor ama gördüklerini idrak etmekte güçlük çekiyordu. Yaşadığı bu utancı asla atlatamayacağını düşündü. O böylesine harika bir kadının yanında bir hiç sayılsa da, Blanche'la her karşılaştığında en azından ondan saygı görmeyi umarak hep kusursuz bir centilmen gibi davranmıştı. Şimdiyse saygı görmek bir tarafa ayıplandığıyla kalmıştı.

Üstelik bir süre sonra Land's End'den ayrılmak zorunda kalacaktı. İşin aslı Mayıs'ta şehirde olması gerekiyordu. Rex, Blanche'ın o ana dek bu küçük kaçamağı çoktan unutacağını umut edecek kadar aptal değildi.

Ama zaten Blanche burada ne arıyordu.

Peki Blanche'ın onu iğrenç bir adam olarak görmemesi için, bu davranışını açıklayıp özür dilemesinin bir yolu var mıydı?

Rex utanç içerisinde olduğunu hissederek koltuk değneğine uzandı ve ayağa kalktı. Bunu yaptığı anda Harrington'ların büyük, siyah arabasının hâlâ evinin bahçesinde durduğunu gördü. Gözlerine inanamadı.

Blanche hâlâ Bodenick'teydi.

Rex bir kez daha nefesinin kesildiğini hissetti.

Hızla pencereye doğru yürüdü ve Blanche'ın arabacısı ve hizmetçisiyle birlikte bahçede durduğunu gördü. Sırtı pencereye dönüktü ve onlara bir şeyler söylüyordu. Rex gözlerini üzerinden ayırmadan Blanche'a baktı. Genç kadının her zamanki gibi kusursuz bir duruşu vardı ama bu defa omuzları daha da dikleşmiş ve vücudu kaskatı kesilmişti. Elbette gergindi.

Rex o gidene dek evde saklanma isteğiyle mücadele etmeye çalıştı ama bu savaş daha başlamadan sona erdi. Blanche orada beklemeye devam edecekse dışarı çıkıp onu selamlamak ve onun bu kadar güneye inme nedenini sormak zorunda kalacaktı. Öte yandan onun arabasına atlayıp dörtnala oradan uzaklaşmamış olmasına da şaşırmıştı. Blanche'ı Land's End'e getiren şey gerçekten de önemli olmalıydı.

Rex bir küfür savurdu. Artık kaçmak mümkün değildi. Özür dilemek zorundaydı, bundan kurtuluşu yoktu. Öte yandan böyle bir özür, içinde bulundukları durumu zorlaştırmaktan ve kendisini daha da utandırmaktan başka bir işe yaramazdı. Ancak özür dilemediği takdirde işler iyice kötüleşirdi. Lanet olsun, pişmanlığını dile getirmesinin incelikli bir yolu da yoktu.

Keşke rahatsızlık verdiği kişi başka biri olsaydı. Blanche Harrington hariç herkesi kabul edebilirdi.

Başını öne eğip çıplak göğsüne baktı. "Bana hemen bir gömlek ve ceket getir, Anne." Şimdi aklında Blanche'ın ne zamandan beri orada olduğu ve ne kadarını gördüğü sorusu vardı.

Bu soruyu düşündüğü anda kendi kendini azarladı. Blanche Harrington ahlaksız bir röntgenci değildi. Orada uzun zamandır bekliyor olamazdı. Ne yazık ki tam da sevişmelerinin en tutkulu anına denk gelmişti. Rex bu düşünceyle birlikte yanaklarının alev alev yandığını hissetti.

Anne elindeki kâğıtları çalışma masasına bırakıp Rex'in dediğini yapmak üzere hızla dışarı fırladı.

Rex pencereden dışarı bakmaya devam ederek Blanche'ın şahit olduklarını daha fazla düşünmemeye karar verdi. Yaşadığı utancı aklından çıkarmalıydı. Onun yerine en azından aralarındaki gerginliği yatıştıracak bir özür bulmalıydı. Ancak tuhaf bir şekilde aklına tek bir kelime bile gelmiyordu.

Birden Blanche arkasına dönüp eve baktı.

Rex hızla pencereden uzaklaştı ve ona görünmemek için kalın perdelerin ardına gizlendiğini fark etti. Suratını ekşiterek ahlaksızlıktan korkaklığa geçiş yaptığını ve ikisinin de işine yaramayacağını düşündü. İçinde bulunduğu sıkıntılı durumdan kurtulabilmesinin hiçbir yolu yoktu. Bugünden sonra Blanche, onu asla bir centilmen olarak görmeyecekti. Rex yıllar boyu onun gönlünü alsa, yıllarca karakterini düzeltmeye çalışsa da, ne şimdi ne de gelecekte yapacağı ya da söyleyeceği hiçbir şeyle yaptıklarını silemeyecekti.

Anne elinde fırfırlı yakalı, patiskadan güzel bir gömlek ve sade ama zarif, lacivert bir ceketle geri geldi. "Bunlar olur mu?" diye sordu yüzünde ciddi bir ifadeyle. "Evet, teşekkür ederim. Giyinmeme yardım et lütfen."

Rex koltuk değneğine tutunmadan da mükemmel bir şekilde dengesini sağlayabildiği için tek başına giyinebilirdi ama Anne'in ona yardım etmesi işleri hızlandıracaktı. Anne gömleğini giymesine yardımcı olurken, "O harika bir kadın öyle değil mi, Sör Rex?" diye fısıldadı.

"Evet muhteşem bir kadın. Neden sordun?"

"Fazlasıyla endişelenmiş görünüyorsunuz."

Rex ceketini giydi. "Ben Leydi Harrington'ı yıllardır tanıyorum. Sosyetede böyle bir manzaraya şahit olmaktan en ufak bir rahatsızlık duymayacak pek çok kadın var. Ne yazık ki kusursuz karakterli Leydi Harrington, kesinlikle o türden bir kadın değil."

Rex'in zamanı dolmak üzereydi. Hızla çalışma odasından dışarı fırladı ve kendini idam sehpasına çıkacak bir mahkûm gibi hissederek koridordan geçti. Sokak kapısı açıktı ve kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı. Yanaklarındaki sıcaklık artıyordu ve araba yoluna ulaşan tek basamağı indiği sırada yüzünün kıpkırmızı olduğundan emindi.

Blanche eve bir kez daha sırtını vermiş, arabasının olduğu tarafa bakıyordu.

Rex derin bir nefes alarak hızla ona doğru yaklaştı. "Leydi Harrington," dedi çabucak.

Blanche yaşadığı gerginlikle baştan aşağı ürpererek ona döndü. Gülümsüyordu ama yanakları tıpkı Anne'in saçlarındaki kurdeleler gibi pembeydi. "Sör Rex! Sizi yeniden görmek ne güzel," diye fısıldadı."İyi günler, efendim. Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu!"

Rex onun önünde durdu. Blanche gerçekten de az önce kendisini hizmetçisiyle sevişirken görmemiş gibi davranmayı mı düşünüyordu? Bakışlarını üzerine dikti ve Blanche başını öne eğmeden önce kısa bir an için göz göze geldiler.

Rex birden yüreğine bir yumruk indiğini hissetti. Bu yumruk nefesini kesmişti. Blanche'ın uçları keskin birer çizgi halinde yukarı doğru kıvrılan turkuaz rengi gözleri, o güne dek gördüğü en güzel gözlerdi ve Rex onun ne kadar ufak tefek ve narin bir kadın olduğunu unutmuştu. Ancak onu hiç bu halde görmemişti; titriyordu ve yaşadığı dehşet yüzünden gerilerek kıpkırmızı kesilmişti. Rex'in bir şeyler söyleyebilmesi biraz zaman aldı. "Sizi görmek benim için beklenmedik bir süpriz oldu," dedi sert bir sesle.

"Aslında Penthwaithe'e gidiyordum," dedi Blanche. Ses tonu ve artık Rex'in yüzüne bakmaktan kaçınması yaşadığı gerginliği açıkça belli ediyordu. "Ancak evinizin yakınlarda olduğunu bildiğim için önce size uğramayı düşündüm."

Penthwaithe mi? Rex'in aklı karışmıştı. Daha önce o malikâneye hiç uğramamıştı ama bildiği kadarıyla sahibi Londra'da ikamet ediyordu ve malikâneyi de harap bir halde bırakmıştı. Blanche neden Penthwaithe'e gitmek istesindi?

Blanche başını yavaşça yukarı kaldırıp ona baktı ve yüzündeki gülümseme soldu.

Rex onun fal taşı gibi açılan gözleriyle buluştuğunda olduğu yerde kaldı. Bu gözler tek bir tanesini bile çözemediği karmaşık duyguları yansıtıyordu. Blanche Harrington hep bir melek gibi görünürdü. İçten bir gülümsemesi vardı, nazikti, fazlasıyla sakindi ve asla sarsılmayan bir zarafet taşıyordu. Oysa şimdi Rex'in karşısında hiç tanımadığı birisi duruyordu. Blanche kusursuz karakterli, zarif bir kadındı ve Rex kendini âhlaksızca şehvetin kollarına bırakarak onu fazlasıyla rahatsız etmiş olmalıydı. Onun yerinde başka bir kadın olsa, böyle bir gösteriye şahit olmaktan zevk duyabilirdi ama Blanche öyle biri değildi.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilemeliyim," dedi Rex kısık bir sesle. Kendinden gerçekten de nefret ediyordu.

"Beni rahatsız falan etmediniz!" Blanche bu sözleri kararlı bir tavırla söylemişti ama Rex onun sesinin hafifçe titrediğini fark etti. "Bugün çok hoş bir gün ve ben doğrudan Penthwaithe'e gidip size kartımı göndererek niyetimi önceden bildirmeliydim. Verdiğim rahatsızlık için sizden özür diliyorum, Sör Rex. Ancak soğuk iliklerimize kadar işlemişti ve kapıya kimse cevap vermeyince evinize girip ısınabileceğimizi düşündük." Blanche içini çekti. "Çok hoş bir eviniz var. Gerçekten de çok hoş."

Rex onu böylesine zor bir durumda görmeye dayanamıyordu. İşin kötüsü şimdi *kendisinden* özür de dilemişti. "Bana rahatsızlık vermeniz mümkün değil," dedi kararlı bir sesle. "Bunun için kesinlikle özür dilememelisiniz. Elbette eve girip ateşin karşısına geçmeliydiniz." Rex'in zihni hızla çalışıyordu. O da bu oyuna dâhil olup Blanche'ın Anne'le sevişmelerini izlediğini görmemiş gibi mi davranmalıydı? Suratını asarak bunun ikisi için de daha kolay olacağını düşündü. Böylece Blanche kendi yoluna gidene dek hiç sevmediği o boş sohbetlerden yapıp havadan sudan konuşabilirlerdi.

Artık kalbi daha büyük bir korkuyla atıyordu. Blanche'la yıllardır en fazla beş ya da altı kez konuşmuşlardı ve şimdi onu bir anda Cornwall'daki evinde bulmuştu. Birden umutsuzluğa kapıldığını hissetti. Blanche'ın onun gerçekte nasıl birisi olduğunu öğrenmesini asla istemiyor ve bunun mümkün olmadığını bilse bile affedilmeyi arzuluyordu. Öte yandan içindeki asil bir yan, yaptığından ne kadar pişman olduğunu bilene kadar genç kadının gitmesine izin veremezdi.

İçini çekti. "Lütfen en içten özürlerimi kabul edin, Leydi Harrington..."

Blanche şaşırtıcı bir şekilde kaba bir davranışta bulunarak onun sözünü kesti. "Böyle pat diye ortaya çıktığım için hatalı olan benim!" diye haykırdı nefes nefese.

Olup bitenlere inanamayan ve yüzünün kıpkırmızı kesildiğini fark eden Rex, "Lütfen... arabanızın giriş yolunda olduğunu görmediğim için... sizi gerektiği gibi karşılamadığım... ya da emrinize bir hizmetli vermediğim için...beni affedin."

Blanche'ın yüzündeki titrek gülümseme kayboldu ve genç kadın bakışlarını Rex'in üzerine dikti. Rex de bir şekilde ona bakmayı başardı. Üstü kapalı da olsa az önce yaşananlardan fena halde pişmanlık duyduğunu dile getirebilmişti. Bunu Blanche da

biliyordu ama bu gerçeği açıkça itiraf edebilmesi mümkün değildi. Rex çaresizce ondan gelecek tepkiyi bekledi.

Blanche tuhaf bir ifadeyle gülümsedi. "Arabamı fark etmediğiniz için kendinizi özür dilemek mecburiyetinde hissediyorsanız, bu özrünüzü kabul etmek zorundayım! Ancak ziyaretime tamamen hazırlıksız olduğunuzu da biliyorum. Bir hizmetçi tarafından karşılanmadığımız için... rahatsızlık duymuş değilim. Sosyetede ya da en azından kendi arkadaş grubumda bu tür şeylerle alışkınım; aramızda öyle bir samimiyet var ki... birbirimizi kart göndermeye ihtiyaç duymadan, habersiz ziyaret ederiz!" Blanche bir kahkaha attı ve Rex hayatında hiç bu kadar zorlama bir ses duymadığını düşündü. "Taşrada bu işlerin tamamen farklı yürüdüğünü unutmuşum, hepsi bu!"

Rex, Blanche'ın gözünde ne derece suçlu olduğunu bilmiyordu ve şu an için yapabileceği tek şey, o kendisine böyle nazik davrandığı için rahatlamaktı. Blanche ona son derece cömert davranıyordu ama o zaten böyle bir kadındı. Karşısındakini asla alaycı ve soğuk bakışlarla süzmezdi. Eve dönüp gördükleri hakkında dedikodu da yapmazdı. Rex bundan adı gibi emindi.

"Cornwall çok soğuk!" Blanche'ın bu sözleri Rex'in irkilerek dikkatini yeniden toparlamasını sağladı. Genç kadın titreyerek ekledi. "Birazdan yola koyulacağız. Ancak önce sizin için bir mahsuru yoksa Clarence'ın atları sulaması gerekiyor."

Az önceki dehşet verici konu kapandığı için rahatlayan Rex güçlükle nefes aldı. "Elbette, atlarınızı sulayabilirsiniz," dedi.

Ardından Blanche'ın hizmetçilerine yardım etmeleri için uşaklarını çağırmak üzere arkasını döndü. Bunu yaptığı anda Blanche'ın bakışlarıyla kendisini takip ettiğini hissetti ve gerginliği inanılmaz bir hızla arttı. Kibarlık olsun diye samimiyetten uzak edilen özürlerin, aralarındaki rahatsız edici durumu düzeltemeyeceği açıktı. Şüphesiz Blanche onu hor görüyordu.

Rex içinde bulunduğu durumdaki ironinin kendisini perişan ettiğini hissetti. O güne dek hep gizli gizli onun kendisine az da olsa hayranlık duymasını bekleyerek Blanche'ı tavırlarıyla etkilemeyi istemişti. Ancak şimdi bunun yerine ona gerçek kişiliğini göstermişti.

Atlar ahıra doğru götürülürken tekrar arkasını döndü ve Blanche'ı hizmetçisinin yanında sessizce beklerken buldu. O kendisini fark edene dek yüzünü kaplayan asık, hatta neredeyse somurtkan ve gergin ifadeyi görmüştü. Şimdi soğuktan burnunun ucunun kızardığını da görebiliyordu.

Rex son bir kez daha derin bir nefes alıp ona baktı. Yüzeysel de olsa krizi atlatmışlardı. Daha derinlerde etkili ve korkutucu akıntılar vardı ama suyun yüzeyi durulmuştu. Şimdi artık konuşabilirlerdi. Peki, ne konuşacaklardı? Rex hâlâ utanç içindeydi. Görünüşe bakılırsa Blanche da aynı durumdaydı. Rex'in onu bir şeyler içmek üzere eve davet etmeye hakkı yoktu ama Blanche üşüyordu ve gerçek bir centilmenin bu daveti yapması gerekirdi. Onun teklifini geri çevirmesinden çekiniyordu; reddedilmeyi kesinlikle hak ediyor ama bundan ölesiye korkuyordu. Öte yandan ya Blanche onun kontrol altında tutamadığı cinsel iştahı yüzünden hastalanırsa ne olacaktı?

Blanche'ı aniden Land's End'de bulacağı aklının ucundan bile geçmezdi. Onu neredeyse

iki yıldır görmüyordu. En son kardeşinin eşinin sosyeteye takdim edildiği Carrington balosunda karşılaştıklarını hatırlaması için durup düşünmesine bile gerek yoktu. İki yıl fazlasıyla uzun bir süreydi. Ve şimdi Blanche oradan gitmeye hazırlanıyordu.

Bu az önce yaşadığı utançtan çok daha baskın bir duyguydu. Onun üşütmesinden duyduğu korkudan da öyle. Blanche'ın gitmesini istemiyordu. Şimdi değil, henüz değil.

Az önce gökyüzünde belli belirsiz fark edilen kehribar rengi güneş, onun gelişiyle birlikte ışıl ışıl parlamaya başlamıştı.

Ben bir aptalım, diye düşündü suratını buruşturarak.

Gerçekten istediği tek şey onunla hoş bir sohbet yapmaktı ama bunu nasıl başaracaktı?

Blanche yüzünde bir gülümseme olmadan yavaşça ona doğru döndü. Bu daveti kabul edip etmemekte kararsız kaldığını belli ederek duraksadı. "Uzun süredir yoldayız," dedi. "Ben üşümüyorum ama zavallı hizmetçim gün boyu soğuktan titredi. Size yük olmayacaksak Megle birlikte birer bardak çay içmekten mutluluk duyarız." Bu sözlerin ardından iri gözleri Rex'in gözleriyle buluştu.

Rex bu gözlerde çok sayıda şüphenin olduğunu düşündü. "Siz bana asla yük olmazsınız," dedi kısık bir sesle ama söylediklerinin her kelimesinde samimiydi. Güçlükle de olsa yüzüne gergin bir gülümseme yerleştirdi. "Lütfen." Blanche'a önden yürümesini işaret etti ve hizmetçisine kendisini takip etmesini söyleyen genç kadın tekrar içeri girdi. Antreye girer girmez Annele karşılaştılar.

Rex yüzünün kıpkırmızı olduğunu biliyordu. Bu durum canını sıkmıştı ama diğer hizmetçisi evde değildi. Blanche'a bakmamaya özen göstererek, "Bize iki kişilik çay ve sandviç getir, Anne," dedi. "Ayrıca içecek bir şeyler alıp biraz ısınması için Lady Harrington'ın hizmetçisine mutfağın nerede olduğunu göster."

Anne başını sallayıp diğer hizmetçiyle birlikte oradan ayrıldı. Rex, Anne'in arkasından bakan Blanche'ı izledi. Onun hizmetçisiyle arasında ne tür bir ilişki yaşandığını anlamaya çalıştığını ve belki de az önce gördüklerini tekrar hatırladığını tahmin etmişti. Blanche, Rex'in kendisini izlemekte olduğunu fark edince yanakları kızardı ve bakışlarını pencereye doğru çevirdi. "Burada sahilin bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum."

"Kumsalda yürüyüş yapmak isterseniz dikkatli olmalısınız. Gelgit güçlüdür ve aniden ortaya çıkar."

Blanche ona doğru çevirdiği bakışlarını hızla başka tarafa kaçırdı. "Söylediklerinizi aklımda tutacağım."

Belli ki ne yaparlarsa yapsınlar az önce yaşanan felaketin yarattığı rahatsızlığı üzerlerinden atamayacaklardı. En azından onlara sürekli Rex'in cinsel iştahını ve uygunsuz ihtiyaçlarını hatırlatan Anne ortalıkta dolaştığı sürece bunu başaramayacaklardı.

Ancak Blanche yaptıklarından dolayı Rex'i ayıplıyorsa bile bunu çok iyi saklıyordu. Rex, Blanche kendisinden iğreniyorsa çayını bitirip görgü kurallarının el verdiği kadar hızlı bir şekilde oradan ayrılacağını düşündü. Ziyaret süresinin pekâlâ duygularının ölçütü olabileceğine karar verdi. "Kumsalda yürüyüş yapmak için en uygun zaman, gün

ortasından bir iki saat öncedir."

Blanche'ın yüzünde samimi bir gülümseme belirdi. "Şehre dönmeden önce kumsalda mutlaka bir yürüyüş yapacağım."

Rex yaşadığı şaşkınlıkla gerildiğini hissetti çünkü Blanche nihayet kendine gelmiş gibi görünüyordu. Anne gözden kaybolmuştu ve Blanche içinde bulundukları odayı inceleyip tekrar Rex'e döndü. Konuşmaya başladığında Rex onun sözlerinde samimi olduğunu anlamıştı, "Eviniz çok güzel, Sör Rex."

Bu sözlerin ardından odadaki bir koltuğa doğru yürüdü ve Rex de peşinden geldi. Aslında Rex mütevazı bir eve sahip olduğunu düşünüyordu ama Blanche'ın bu sözleri içtenlikle söylediğinden de emindi. "Sadece kaleyi değil, tüm araziyi yenileyebilmek için yıllarımı harcadım. Ben de yeterince hoş bir yer olduğunu düşünüyorum. Teşekkür ederim."

"Bir kaleyle karşılaşacağım aklıma gelmemişti," dedi Blanche. Bakışları buluştu ve sanki birbirleriyle dans edermiş gibi aynı anda farklı noktalara çevrildi.

Rex'in kalbi de küçük, tuhaf bir dans ritmi tutturmuş gibiydi. "Land's End ve sahip olduğum bu unvanla ödüllendirilene dek bu benim de aklıma gelmemişti."

Blanche başını kaldırıp ona baktı. Rex nefesinin kesildiğini hissetti. Blanche'ın şahit olduğu o korkunç olay da bir anda zihninden silinip gitmişti.

Bu inanılması imkânsız bir şey, bir rüyaydı. Blanche Harrington onunla salonunda oturuyordu. Varlığıyla odayı güneşin asla yapmadığı ve yapamayacağı bir şekilde aydınlatıyordu. Öte yandan hem kardeşlerinin eşleri hem de kendi kız kardeşi sürekli onun bekârlığından dem vurmaya başlamamışlar mıydı? Rex aptal değildi, onu evlendirmeye kararlı olduklarını biliyordu.

Asla Blanche gibi bir kadın bulamayacağını düşündü, karamsar bir tavırla. Oysa o daha azıyla yetinmek istemiyordu. Blanche'ın tam bir hanımefendi olduğunu ve ihanet ya da kalleşlik gibi kavramları bilmediğini anlaması için onu yakından tanımasına gerek yoktu. Acı dolu geçmişi onunla beraber olmak isteyen kadınlara olan güvenini sarsmıştı ama bunun sebebini bilmese de Blanche Harrington'a sonuna dek güvenebileceğinden emindi.

Ancak elbette ki Blanche ondan çok daha iyilerine layıktı. Günün birinde büyük bir serveti miras alacak ve aklı başında hiçbir beyefendinin sahip olmak istemeyeceği bir mülkte vasıfsız bir işçi gibi çalışan otuz yaşındaki bir şövalyeyle değil, iyi bir unvan taşıyan ve büyük ihtimalle mal varlığı sınırlı bir adamla evlenecekti.

Rex, Blanche'ın kendisine kibirli bir tavırla bakmadığı gerçeğine hâlâ alışamamıştı.

Boğazını temizledi. "İzniniz olursa Penthwaithe'e hangi amaçla geldiğinizi sorabilir miyim?"

Blanche doğuştan gelen bir zarafetle gözlerinin ve saçlarının rengine çok yakışan açık gri renkli, ipekli eteklerini düzeltti. "Taliplerimden kaçmaya karar verdim," dedi alaycı bir tavırla. "Arkadaşım Leydi Waverly'i hatırhyor musunuz? İşte o bana babamın malikânesine sığınmamı önerdi."

Rex bakışlarını Blanche'ın üzerine dikti ve zihninden türlü türlü düşünceler geçmeye başladı. Blanche Harrington'ın evliliği düşünmediği herkesçe bilinirdi. Rex günün birinde onun fikrini değiştireceğinden emindi ve belli ki bu tahmininde haklı çıkmıştı.

“Penthwaithe’in Harrington’la ne ilgisi var?”

Blanche gözlerini kırpıştırdı. “Bu malikânenin Harrington aile servetinin bir parçası olduğunu öğrendim. Ne yazık ki babam işleri hakkında bana tam bilgi vermemiş. Elbette şimdi her şeyi kendim çözmem gerekiyor.”

Rex’in aklı iyice karışmıştı. “Penthwaithe’ın, şehirde yaşamayı tercih ettiği için malikânesinin harabeye dönmesini umursamayan bir centilmene ait olduğunu sanıyordum. Orada birilerinin yaşadığından bile emin değilim.”

Blanche sırtını dikleştirdi. “Yanılıyor olmalısınız. Penthwaithe’in sahibi babamdı. Avukatlarım bu malikânenin ona ait olduğunu yeni keşfettiler.”

“Babanızdan bahsederken geçmiş zaman kullandınız.”

Blanche’ın gözleri büyüdü. “Yoksa bilmiyor musunuz?”

Rex bu sohbetten hoşlanmamıştı. “Neyi bilmiyor muyum, Leydi Harrington?”

Blanche duraksadı ve bakışları buluştu. “Babam öldü.”

Rex şaşırmıştı. “Bilmiyordum!” diye haykırdı. Sonra onun babasına ne kadar düşkün olduğunu ve yaşlı adamın üzerine titrediğini -babası da aynı şekilde kızının üzerine titrerdi- hatırlayarak Blanche adına büyük üzüntü duydu.

“Şey... bundan haberim yoktu, Leydi Harrington. Çok üzgünüm!” Yüreği ona dokunma, hatta belki elini tutma isteğiyle dolmuştu ama Rex asla böyle bir şey yapmazdı.

Soğukkanlılığını yitirmeyen ve tek bir damla bile gözyaşı dökmeyen Blanche ona bakmaya devam etti. “Teşekkür ederim. Kendisini altı ay önce kaybettim. Zatüre teşhisi kondu ve her şey çok hızlı gelişti. Matemden yeni çıktım.”

Rex nihayet Blanche’ın karşısındaki koltuğa oturdu. Onun gerçekte bu kadar soğukkanlı olduğuna inanmıyordu. Babası o güne dek hep hayatının odak noktası olmuştu. Altı kısa ay içinde gözyaşlarını kurutmuş ve yaşadığı acının üstesinden gelebilmişmiydi? Rex bundan kesinlikle emin değildi.

Blanche’a her zaman hayranlık duyduğu gibi,onun soukkanlılığından sıyrılması için ne yapmak gerektiğini de merak ediyordu. Rex kusursuz dış görünüşün ardında muazzam bir ihtirasın saklı olduğunu biliyordu. Onun zevkten kendini kaybedecek kadar tahrik edildiği taktirde, yatakta neler yapacağını bile merak etmişti.

Sonuçta Blanche hâlâ acı çekiyorsa bile bunu asla başkalarının yanında belli etmezdi. Rex’in emin olduğu tek şey onun geceleri gizli gizli ağladığıydı ki bu da gayet doğaldı. Aslında Rex küçük kaçamağıyla nihayet onun soğuk kanlılığını yitirmesini sağlamıştı. Ancak Blanche çabuk toparlanmıştı.

Rex ona olan hayranlığının daha da arttığını fark etti. Bu ironic bir durumdu çünkü Blanche geçmişte kendisine az da olsa saygı duymuşsa bile, artık bundan geriye bir şey kalmamıştı.

“Keşke önceden haberim olsaydı. Size başsalığı dileklerimi bizzat kendim sunmak için derhal Londra’ya gelirdim.”

Blanche gülümseyerek ona baktı. Kısa bir duraksamadan sonra, “Sizin bana başsalığı dilekleri iletmediğinizi fark etmemişim,” dedi. Bu sözlerin ardından bakışlarını Rex’in üzerinden aşırıp pencereye çevirdi.

Tam o sırada içeri, gümüş bir tepsinin içerisinde bir çaydanlık ve iki çay fincanı taşıyan

Anne girdi. Elindekileri Blanche'ın yanında duran sehpaya bıraktığında Rex servisi kendisinin yapacağını belirtti. Blanche'ın turkuaz rengi gözleri şaşkınlıkla parladı, "İzin verin ben yapayım sör Rex."

Rex gerildi. "Ben hallederim," dedi ısrarla. Blanche'ın bu teklifi onun tek ayakla yerinden kalkıp çay dolduramayacağını düşündüğü için yaptığını biliyordu.

Elinde çay fincanıyla tekrar yerine oturduğunda güneşin batmak üzere olduğunu fark etti. Dışarıda gökyüzü, kararmaya başlayan çayırların üzerinde koyu kırmızı bir renge bürünmüştü. Birden endişelendi. "Penthwaithe buradan bir saat uzakta, Leydi Harrington ve doğruyu söylemem gerekirse bu arazinin sahibiyle ilgili bir karışıklık olmasından endişe ediyorum. Öyle olmasa bile orada kalacak uygun bir yer bulamayacağınızdan eminim." Bunu teklif etmesi halinde Blanche geceyi Bodenick'te geçirir miydi?

Blanche elindeki çay fincanını bıraktı. Başını kaldırıp doğrudan Rex'in gözlerinin içine baktı. "Başka bir seçeneğim olduğunu sanmıyorum."

Rex kalbinin yerinden oynadığını hissetti. Bu sözlerin ardından Bleanche'a geceyi orada geçirmeyi teklif etmemesi mümkün müydü? Yaptığı teklif reddedilecekti; Blanche onu aşağlıyor olmalıydı. Öte yandan centilmenler hizmetçileriyle yatmadıkları halde Rex kendini bir centilmen olarak görüyor yada en azından o şekilde yetiştirildiğini düşünüyordu. "Benim bir çözüm önerim olacak; gerçi bu öneriye ilgi duyacağınızdan pek emin değilim."

"Sizi dinliyorum," dedi Blanche usulca. Yüzünde nihayet Rex'in sık sık rüyalarını süsleyen o meleksi gülümseme belirmişti.

Rex önce biraz tereddüt etti, sonra mümkün olduğunca kayıtsız görünmeye çalışarak konuşmaya başladı. "Sizin de gördüğünüz üzere Bodenick son derece sade bir yapı. Ama yinede bir kaç misafir odamız var ve kontes içlerinden birini kendi zevkine göre döşedi. Arzu ederseniz o odada kalabilirsiniz."

Blanche'ın gözleri büyüdü

Rex dudaklarını ıslattı. "Elbette hizmetlilerin kaldığı kısımda hizmetçinizin konaklayabileceği bir odanın yanı sıra, arabacı ve uşaklarınıza uygun yerler de var."

Blanche'ın yüzündeki gülümseme bu defa daha da büyüdü. "Teşekkür ederim. Geceyi burada geçirmekten memnuniyet duyarım, Sör Rex."

BLANCHE BAKIŞLARINI, dört direkli yatağın yanındaki sehpaya bir sürahi su bırakan güzel hizmetçinin üzerine diktiğinin farkındaydı. İçinde bulunduğu yer yeşil, altın sarısı ve bej renginin hakim olduğu çok hoş bir odaydı. Yatağın ucunda, odadaki taş şömineye bakan, altın rengi ipek kumaş kaplı küçük bir kanepe duruyordu. Yatakta koyu yeşil renkli örtüler vardı ve yere de altın rengi çiçekleri olan İran halısı serilmişti. Duvarlar sarının parlak bir tonuna boyanmıştı ve bir duvarı kiraz ağacından yapılmış bir gardırop, diğer duvarı da bir çalışma masası süslüyordu. İçeride yosun yeşili peluş döşeli tek bir koltuk duruyordu. Bu odanın Kontes tarafından döşenip sıcak ve davetkâr bir yer haline dönüştürüldüğü belliydi.

Sör Rex Blanche'ın hemen arkasında, koridorda duruyordu.

Blanche onun varlığını yoğun bir şekilde hissedebiliyordu. Rex boğazını temizledi. "Umarım bu oda sizin için uygundur." Blanche o şok edici manzarayla karşılaşmasının ardından imkânsızmış gibi görünse de, bir şekilde kendini toparlamayı başarmıştı. Soğukkanlılığı ve sağduyusu onun için her zaman büyük önem taşımıştı. Ancak o gün hayatında ilk defa soğukkanlılığını yitireceğini, onun en ufak bir tahrikle birlikte elinden kayıp gideceğini hissetmişti. Sanki ona sıkı sıkı sarılmazsa sonu olmayan, uçsuz bucaksız bir karmaşa uçurumuna düşecekti. Bunu yapabilmesi için o küçük kaçamağı *aklından çıkarması* gerekiyordu. Artık Sör Rex'in tutkulu, hatta fazla tutkulu karakterini düşünmemeliydi.

Güçlükle yüzüne yerleştirdiği gülümsemeyi koruyarak Rex'e döndü. "Bu oda harika, hatta mükemmel. Size ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Sizi ağırlamak benim için zevktir," dedi Rex. "Akşam yemeği saat yedide ancak bir şeye ihtiyaç duyarsanız bana hizmetçinizi göndermeniz yeterli." Rex bu sözlerin ardından reverans yaptı.

Blanche, Rex arkasını dönüp hızla koridordan aşağı doğru yürümeye başladığında rahatladığını hissederek gülümsedi. Onun varlığı katlanamayacağı kadar ağırdı. Gözleri fal taşı gibi açılan Meg koridorda kalırken, Anne ikisinin de yanından geçip hızla işvereni... ve sevgilisinin peşinden gitti.

Blanche kendini hemen kanepenin üzerine bıraktı. *Rex, cinsel açıdan gerçekten de söylendiği kadar güçlü bir erkekti.* Birden soğukkanlılığını tamamen yitirdi. "Lütfen, bir pencere aç," dedi güçlükle.

Yüzünde son derece endişeli bir ifade beliren Meg hızla yerinden fırlayıp söyleneni yaptı. "Hasta mısınız, Leydim? Epeydir çok tuhaf davranıyorsunuz!"

Blanche gözlerini sımsıkı kapattı ve sahte tavırlara bürünmekten vazgeçti. Gözünün önüne sadece, inanılmaz derecede erkeksi ve fazlasıyla yakışıldı Sör Rex'in, terle ıslanmış, parlak vücudunu bir kadının üzerinde hareket ettirmesi geliyordu. *Fazlasıyla kaslı, son derece güçlü ve ihtiraslı,* diye düşündü çılgınca. Gözlerini açıp ellerinin yardımıyla yanaklarını soğutmaya ve nefes almaya çalıştı. Sanki bir akıl karışıklığı girdabına kapılmış, sürekli dönüp duruyordu.

Artık iyice korkmuş gibi görünen Meg ona bir bardak su uzattı.

Blanche suyu aldı ve kendini biraz toparlayana dek içti. Gördüklerini bir şekilde aklından çıkarmalıydı. Sör Rex'i asla tutkuluyken aklına getirmemeliydi.

"Bana bir yelpaze bul, lütfen," diye fısıldadı Meg'e. O olayı zihninden silmeyi başaramazsa saat yedi olduğunda Sör Rex'le nasıl yemek yiyecekti?

Zihninde onun karanlık ve evet, dürüst olmak gerekirse son derece yakışıklı görüntüsü belirdi. O an rahatladığını hissetti çünkü onca utancına rağmen Rex'in gözlerinde, bulunduğu durumdan rahatsızlık duyduğunu gösteren bir ifade belirdiğini görmüştü. Birden ona acımaya başladığını hissetti.

Nasıl bir erkek kendini dünyanın bir ucuna kapatıp şehri nadiren ziyaret ederdi? Nasıl bir erkek gün ortasında hizmetçisiyle kaçamak yapardı? Neden hanımefendiler yerine hizmetçileri tercih ediyordu? Elbette bütün bunların mantıklı bir açıklaması olmalıydı

çünkü Sör Rex ne ilkel ne de kaba bir adamdı. Hepsinden önemlisi neden hu yaşa dek hiç evlenmemişti?

"Ateşiniz mi var?" diye sordu Meg endişeyle. Bunun sebebini anlayabilmek imkânsızdı. Blanche Meg'e boşalan bardağını uzattı.

Çoğunlukla kötü niyetle yapıldığı için dedikodudan nefret ederdi. Ama şimdi kaldığı evin sahibinin karakterini çözmek istiyordu ve bir sırdaşa ihtiyacı vardı. "Gördüğüm şeyi kimseye söylemeyeceğine dair söz verirsen sana beni bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlatacağım."

Hanımının kendisiyle bu şekilde konuşmasına şaşırdığı her halinden belli olan Meg başını salladı.

"Sör Rex'i hizmetçisiyle yakaladım, uygunsuz bir durumda."

Bu sözlerin ne demek olduğunu anlayan Meg küçük bir çığlık attı. "Sence Sör Rex ondan hoşlanıyor olabilir mi?" Blanche bu soruyu sorarken bile bu konunun kendisini ilgilendirmediğini biliyordu ama Rex'in hizmetçisinden hoşlanıyor olabileceği düşüncesi onu fazlasıyla rahatsız ediyordu.

Meg hanımına bakakaldı. "Bilmiyorum, Leydim."

Blanche düşünceli bir tavırla odada yürüdü. "Sör Rex hem bir savaş kahramanı hem de bir centilmen, Meg. Onu yıllardır tanıyorum. O bugüne dek gördüğüm en kibar ve saygılı erkeklerden biri ve hakkında yapılan dedikodular umrumda bile değil. Ancak bu davranışı çok tuhaf."

Meg dudağını ısırdı.

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Blanche. Onun bu olayı önemsemeyeceğini bilse bile Bess'in orada olmasını ve ona Sör Rexle Anne'in arasında geçenleri anlatabilmeyi isterdi. Bess bu olayın üzerinde durmazdı; Felicia da öyle. Önce biraz dalga geçer sonra da unuturlardı. Blanche da aynı şekilde gördüklerini en kısa sürede unutabilmeyi umuyordu.

"Benim ne düşündüğümü mü soruyorsunuz?" dedi Meg gri gözlerini kocaman açarak.

"Evet."

Meg konuşmakta tereddüt etti. "O tutkulu bir erkek, Leydi Bleanche. Hepsi bu."

Blanche hizmetçisinin yüzüne baktı.

"Burada çok yalnız," diye devam etti Meg sözlerine. "Etrafınıza bir baksanıza. Son köyü geride bırakmamızın üzerinden saatler geçti. Onun gibi yakışıklı bir adamın yatağında elbette bir kadın olacaktır." Ardından ekledi, "Bu kadından sıkıldığında başka bir kadın bulacak. Lordların çoğu böyledir. Bir şey daha var, Leydim. O kadından hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyorum. Bence hizmetçisini yatağa atmasının sebebi ondan hoşlanması değil." Meg bu sözlerin ardından kıpkırmızı kesildi.

Blanche ona baktı. Hizmetçisinin olayları yorumlamak konusunda gayet başarılı olduğunu düşündü. Sör Rex kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde tek başına yaşıyordu ve cinsel açıdan güçlü bir erkekti. Anne onun ihtiyaçlarını karşayabilirdi ve her şey bu kadar basitti. Blanche şimdi kızarma sırasının kendisinde olduğunu biliyordu. Rex günün birinde kendine yeni bir sevgili bulacaktı. Onun yaşadığı ilişkilerde sevgi değil ihtiras vardı. Bu düşünceyle birlikte yanaklarının daha da kızardığını hissetti.

Bess her ay düzenli bir şekilde âşık olurdu. Öte yandan ihtiyaçlarının aşkla ilgili olmadığını özgürce itiraf ederdi. Bess'in hayatına giren erkekler onun arzuladığı erkeklerdi. Sosyetede çılgınca aşklar yaşanıyordu. Sör Rex de aynı şekilde tutkulu bir ilişki içerisindeydi. Blanche artık buna bir anlam yüklediği için şahit olduğu manzarayı aklından çıkarabilirdi.

"Eşyalarınızı çıkarayım mı? Akşam yemeğine ne giyeceksiniz?

Blanche gerildiğini hissetti. Az önce korkunç bir başlangıcı atlatmışlardı ve o hafızasını kontrol altında tutup soğukkanlılığını koruduğu sürece yemeğin de üstesinden gelebilirlerdi. Belki akşam saatleri gelene dek gördüklerini unutur ya da tamamen aklından çıkarır ve bu sayede gecenin keyfini sürebilirdi. Sör Rex'in yaptığı seçimleri onaylamak ya da onaylamamak kendisine düşmezdi ve o güne dek hep onun ilgi çekici bir adam olduğunu düşünmüştü.

"Tafta elbisemin kırışıklıklarını düzeltir misin, Meg?"

Meg başıyla onayladı. Blanche matemden çıktığından beri sadece gri renkli kıyafetler giymişti. Etrafta süslü bir tavus kuşu gibi dolanmak ona ters gelmişti.

Meg sandıklardan birini boşaltmaya başladığında, Blanche pencereye doğru yürüdü. Şimdi açık gri bir renge bürünen ve sanki sonsuza dek uzanıyormuş gibi ufukta kaybolmasına rağmen, hemen aşağıda köpüren şiddetli dalgalarıyla sahildeki kayaları döven denize baktı. Karşısında duran manzaranın nefes kesici olması gibi şu an ülkenin en uç kısmında bulunduğu da şüphe götürmez bir gerçekti. Blanche bunu belirgin bir şekilde hissedebiliyordu. İçini yoğun bir tecrit duygusu kapladı. Land's End'in tamamen soyutlanmış bir yer olduğunu düşündü ve bunu fark etmesiyle birlikte muazzam bir yalnızlık hissetti.

Sonsuza dek uzanan denizin, koyu renkli taşların, soluk renkli sahilin ve yüksek kayalıkların oluşturduğu manzara, içinde bulunduğu evin sahibi gibi sade, hüzünlü ve muhteşemdi. Blanche gibi sosyetenin gözde bir üyesi bu manzaraya bakarak kendini böylesine soyutlanmış, herkesten ve her şeyden uzaklaşmış hissediyorsa, Sör Rex bu pencereden dışarı baktığında neler hissediyordu acaba? insan dünyanın bir ucunda toplumdan tamamen soyutlanmış halde yaşar da kendini yalnız ve kimsesiz hissetmez miydi?

Sör Rex gerçekten de yalnız mıydı?

Blanche iyice huzursuzlandığını ve aynı zamanda aklının karıştığını hissetti. Ev sahibinin, zihnini olması gerekenden çok daha fazla meşgul ettiğini düşündü. Her şeye rağmen o Sör Rex'in yakın bir aile dostuydu ve kendi ailesi bile Sör Rex için endişeleniyordu. Sör Rex'in Kontes'i, kız kardeşini ve üç kardeşinin eşlerini kolay kolay atlatamayacağından emindi, bu da onun bekârlık günlerinin sayılı olduğu anlamına geliyordu.

Sör Rex kesinlikle kusursuz bir adam değildi. O gün öğleden sonra yaşananlar öyle olmadığını kanıtlamıştı. Yine de nasıl Blanche, Harrington ailesinin servetinden fazlasını hak ediyorsa o da Cornwill'deki malikânesinde yapayalnız bir hayat sürmekten fazlasını hak ediyordu. Temiz kalpli bir kadın olan ve onun ailesinden çok hoşlanan Blanche, Sör Rex için her şeyin en iyisini diledi. Evlendiği gün onun hizmetçileri tercih etmekten vazgeçeceğinden emindi. Her nasılsa onun iyi, nazik ve sadık bir eş olacağını biliyordu.

De Warenne ailesinin bütün erkekleri öyleydi.

Blanche gerçekte bunu yapmak istemese de bu konuyu düşündü. İkisi de birer eşe ihtiyaç duyuyordu. Ancak Blanche, Sör Rex'in kendisi için kötü bir eş adayı olduğunu söylerken ciddiydi. İkisi birbirlerinden gece ve gündüz kadar farklıydılar ve Blanche onun gizemli görünüşünün ardında ciddi sorunlar olduğunu hissediyordu. Üstelik Sör Rex'in cinsel gücü onun gibi bir kadın için çok fazlaydı. Nasıl olup da onunla ortak bir geleceği olabileceğini düşündüğünü bile bilmiyordu.

Dönüp arkasına baktı. Meg güvercin grisi elbisesini silkeliyordu. "Meg? Fikrimi değiştirdim. Yeşil ipekli elbisemi giyip zümrütlerimi takacağım"

BÖLÜM DÖRT

REX EMRİNDE İKİ HİZMETÇİ çalıştırıyordu. Mütevazı bir karakteri ve sınırlı bir bütçesi olduğundan hizmetli sayısını olabildiğince düşük tutmayı tercih ediyordu. Oysa şimdi bir aşçısı olmasını isterdi. Akşam yemeğinin kusursuz geçmesini arzuluyordu. Ancak erkek hizmetçisi başkâhya, uşak ve garson olarak hizmet verirken Anne de yemeklerini hazırlıyordu. Büyük bir talihsizlik sonucu Fenwick o gün öğleden sonra onun işleriyle ilgilenmek üzere dışarı çıkmıştı. Bu durum hem Leydi Harrington'ı olması gerektiği şekilde karşılayamamasına hem de Anne'le yatakta basılmasıyla sonuçlanan o fiyaskoyu engelleyememesine neden olmuştu.

Rex günlük menüyle hiç ilgilenmezdi. Servis edilen yemeğin ne olduğunu umursamadığı gibi mutfağa da girmezdi. O güne dek bir kez olsun mutfağa adım attığını hatırlamıyordu. Oysa şimdi yaşadığı endişeyle buram buram ter dökerek mutfağa dalmıştı. Anne'in hazırladığı yemekler fena sayılmazdı ve şimdi o da çılgınca bir telaşla etrafta koşturuyordu. Ocağın üzerinde fokur fokur kaynayan tencereler vardı. Rex kızarmış kuzu etinin kokusunu alabiliyordu. İçeri girer girmez tencerelerden birini karıştıran seyis yamağını fark etti ve Anne'in küçük Jon'u yardımına çağırmayı akıl etmesinden memnuniyet duydu. Yandaki masada sülünlü börekler duruyordu. "Anne."

Ardına dek açık duran iki pencereye rağmen içeride cehennem sıcağı olduğu için yüzü kıpkırmızı kesilen Anne, hızla dönüp ona baktı. "Lordum!"

"Akşam yemeğiyle ilgili her şey yolunda mı?"

"Evet, Lordum," dedi son derece huzursuz görünen Anne ellerini ovuşturarak.

"Fenwick nerede?" Rex nasıl olduysa sakin bir sesle konuşmayı başarmıştı. Kravatını ve kol düğmelerini yardım almadan bağlamak zorunda kalmıştı ve sinirleri tepesindeydi. Üstelik Anne'in de işi başından aşkınmış gibi görünüyordu.

Annesi misafiri olarak yanında kalırken yaşlıca bir kadın evdeki işleri idare ediyordu ve bu kadın aynı zamanda iyi bir aşçıydı. Annesinden sonra evinde hiç misafir ağırlamamıştı.

"Onu pasta alması için şehre yolladım."

Bu sözler Rex'in üzerindeki gerginliği bir nebze olsun azaltmamıştı. Köye gidip gelmek en az iki saat sürerdi ve Fenwick'in akşam yemeğini servis etmek üzere eve zamanında dönememesinden korkuyordu. "Ne zaman döner?"

Anne'in yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Sanırım saat sekiz gibi.

Rex hizmetçisinin yüzüne bakakaldı. Onun uşağını pasta almak üzere köye göndermek yerine kremalı bir tatlı hazırlamasını isterdi. O Blanche'la kibarca sohbet etmeye çalışırken Anne'in etraflarında dolanıp yemeği servis ettiğini düşünemiyordu. Bu inanılmaz derecede rahatsız edici bir durum olurdu. Gün boyu yaşadığı hayal kırıklığı son raddesine ulaştı ve öfkesi iyice arttı. Ancak Leydi Harrington geceyi evinde geçirmeyi kabul etmişti ve baş başa akşam yemeği yiyeceklerdi. Rex kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Bunca aksiliğin içerisinde tek iyi şey buydu. Üst üste gelen felaketlerin sona ermesi için dua etti. Blanche'ı *etkilemek* istiyordu.

"Yemek Fransız usulü servis edilecek," dedi usulca.

Anne çaresizce ona baktı ve Rex genç kadının neredeyse ağlamak üzere olduğunu anladı.

Sesini yumuşattı, "Bütün yemekleri masaya bırakacaksın. Servisi biz kendimiz yapacağız." Ardından ekledi, "Endişelenme. Kuzu nefis kokuyor."

Anne'in yüzünü rahatladığını gösteren bir ifade kapladı.

Aynı anda Blanche'ın hizmetçisi mutfağa girdi. Onu görmek Rex'i şaşırtmıştı. Meg görgü kurallarına uygun bir şekilde önünde reverans yaptı. "Neden hanımının yanında değilsin?" diye sordu Rex niyetlendiğinden daha sert bir sesle.

"Leydi Harrington salonda sizi bekliyor," dedi Meg usulca.

Rex'in kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Suratını buruşturarak hissettiği endişe ve heyecanı kontrol altına almadığı takdirde, Blanche'ın onun kendisine yersiz bir ilgi duyduğunu fark edeceğini düşündü. Meg'e başını salladı ve kravatını çekiştire çekiştire dışarı çıktı. Neredeyse frak giyecekti ama bunun tuhaf olacağına karar vermişti. Onun yerine açık renkli bir pantolon, gümüş grisi bir yelek ve koyu kahverengi, ince bir ceket giymişti. Şimdi en azından dış görünüşünün kusursuz olduğunu düşünüyordu.

Geniş salona adımını attığında neye uğradığını şaşırdı.

Blanche pencerenin önünde durmuş yıldızlarla parlayan gökyüzüne bakıyordu. Şifondan yapılmış kısacık kollu ve göğüs dekolteli yosun yeşili, parlak elbisesi ve bukleler halinde başının üzerine toplanmış açık renkli saçlarıyla fazlasıyla zarif, inanılmaz derecede güzel görünüyordu. Rex onu her zaman güzel bulduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydı ama bu düşüncesi hep saygı sınırları içerisinde kalmıştı. Şimdi evinin salonunda baş haşaydılar ve gözlerini onun üzerinden ayıramıyordu. O an en çok istediği şey onu kollarının arasına almak, dudaklarını dudaklarına bastırmak ve doya doya tadına bakmaktı.

Oysa bu isteği asla gerçekleşmeyecekti. Ne yazık ki o gün öğleden sonra yaşananlar

tamamen aklından çıkmış, vücudu ona ihanet etmiş ve kasıkları sancımaya başlamıştı.

Blanche gülümseyerek ona doğru döndü.

Kendini tamamen toparlamış gibi görünüyordu. Rex ona duyduğu hayranlığın bir kat daha arttığını hissetti. Anne'le yaptığı kaçamağı tamamen unutması ve böyle bir olayın onun karakterine ters düştüğünü düşünmesi için her şeyini vermeye hazırdı.

"İyi akşamlar. Dinlenmiş gibi görünüyorsunuz." Rex bu sözlerin ardından hafifçe öne doğru eğildi.

Blanche'ın yanakları sanki boyanmış gibi hafifçe kızarmıştı ama Rex onun yüzünü boyamadığını biliyordu. "Kısa bir şekerleme yaptım. Yoksa erken mi geldim? Diğer konuklarınız henüz teşrif etmemiş gibi görünüyor."

Rex tereddüt etti. "Üzgünüm ki başka konuğum olmayacak." Blanche yemeğe sosyeteden bililerinin de dâhil olacağını mı düşünmüştü?

Genç kadın irkildi. "Ah, ben başkalarının da olacağını düşünmüştüm... kusura bakmayın. Benim için sorun değil." Ses tonu duygularını yansıtmıyordu ama yüzü daha da kızarmıştı.

Rex, onun baş başa kalmalarından rahatsızlık duyup duymadığını merak ederek sert bir tavırla gülümsedi. "Korkarım ki komşularımla fazla samimi değilim."

"Fakat yıllardır burada yaşıyorsunuz."

"Bu doğru."

Blanche'ın gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Rex karamsar bir tavırla şimdi onun kendisinin ne kadar münzevi bir kişiliği olduğunu anladığını düşündü. Buna bir şekilde açıklama getirmek istedi. "Konuklarımı ağırlayacak bir eşim olmadığı için kimseyi davet etmiyorum. Aslında bu doğru değildi. Gerçekte hem kibar fakat boş sohbetlerden hem de başkalarının eşlerinin kendisine öpücük göndermelerinden nefret ediyordu.

Blanche'ın yüzünde yeni bir gülümseme belirdi. "Üzgünüm Sör Rex, sadece komşularınızı da davet edeceğinizi düşünmüştüm. Ama böylesi çok daha iyi, öyle değil mi? Siz yakından tanımadığım tek De Warenne'siniz."

Rex'in kalp atışları hızlandı. Blanche onu daha yakından mı tanımak istiyordu? Bu sözler onu şaşırtmış ve... heyecanlandırmıştı. Ama elbette Blanche bu sözleri laf olsun diye söylemişti. Yoksa söylediklerinde samimi miydi? "Umarım hoş sohbet birisi olmamam sizi sıkmaz."

Blanche gülümsedi. "Sizi hiç de kötü bir konuşmacı olarak hatırlamıyorum."

Rex ona yıllardır yaptıkları sohbetlerin bir iki kelimeyi geçmediğini hatırlatmamaya karar verdi. "Şarap alır mısınız?" diye sordu kibarca.

"Hayır, teşekkür ederim."

Rex, Blanche'ın bakışlarının üzerinde olduğunu hissederek koltuk değneğinin yardımıyla içki arabasına doğru yürüdü. Kendisine bir kadeh kırmızı şarap doldurarak ona doğru döndü. Gözlerinin hâlâ üzerinde olduğunu fark ettiğinde irkildi. Blanche gülümseyerek bakışlarını kaçırdı. Onun bu hareketi Rex'in kıyafetinde bir buruşukluk ya da başka bir kusur olup olmadığını düşünmesine neden olmuştu. Aralarındaki sessizlik rahatsızlık edici bir boyuta ulaşınca az sonra yiyecekleri akşam yemeği için endişe duymaya başladı. "Halinizden memnun musunuz? Buradaki misafirliğinizden daha da

hoşnut kalmanız için ihtiyaç duyduğunuz herhangi bir şey var mı?"

Blanche çabucak gülümsedi. "Şikâyet edebileceğim hiçbir şey yok. Her şey kusursuz. Anneniz odayı son derece konforlu döşemiş."

Rex alaycı bir tavırla aslında şikâyet edilecek çok şey olduğunu düşündü.

"Silah koleksiyonunuz olduğunu gördüm," dedi Blanche.

Rex irkildi. "Onlar benim savaşta kullandığım silahlar."

"Evet, bunu ben de fark ettim. Çok ilginç bir sergi oluşturmuşsunuz."

Rex gözlerini Blanche'ın üzerine dikti. "Bence onları sevmediniz." Bu sözler hiç beklemediği bir anda dudaklarından dökülmüştü. Ona soru sormuyordu. Bir şekilde onun bu koleksiyondan hoşlanmadığını biliyordu.

"Ah, evinizin dekorunu eleştirmek gibi bir niyetim yoktu."

"Leydi Harrington, ben sizin misafir olduğunuz evin sahibini eleştirmek şöyle dursun en pasaklı hizmetçiyi bile asla eleştirmeyeceğinizden eminim. Sadece merak ediyorum. Koleksiyonumu neden beğenmediniz?" Rex bunu gerçekten de bilmek istiyordu. Onun görüşlerine ihtiyacı vardı.

Blanche tereddüt etti. "Ben cahil birisi değilim," dedi sonunda. "Savaşla ilgili pek çok hikâye duydum ve sahip olduğum mülklerden elde ettiğim gelirle desteklediğim yardım kuruluşlarından biri, sizin aksinize hayatını idame ettiremeyen emektar askerlerin barınma ve diğer pek çok ihtiyacını karşılıyor."

Rex kaşlarını kaldırdı. "Kastettiğiniz yardım kurumu Vatanseverler Derneği mi?"

"Evet, öyle."

Sosyete üyeleri savaşta yara alıp sakatlanan askerlere büyük destek sağlıyordu. Rex Blanche'ın anlattıklarından etkilenmiş ve bu imkânsızmış gibi görünse de ona olan hayranlığı daha da artmıştı. "Bu amaç uğruna çalışmak babanızın ilgisini çekmişti, değil mi?

Blanche başını iki yana salladı. "Babam hayır işlerini tamamen bana bırakmıştı. Aramızda bir çeşit ortaklık kurulmuştu. Ben Harrington Malikânesi'ni idare edip yapacağımız bağışlara karar verirken, o Harrington ailesinin diğer mülklerini ve servetini yönetiyordu."

Rex o güne dek onun bir hanımefendi ve ev sahibesi olmaktan çok daha farklı özellikler taşıdığını hiç fark etmemişti. "Silah koleksiyonumdan hoşlanmamanızın sebebi bu mu? Silahların size savaşı ve beraberinde altüst olan hayatları hatırlatması mı?" Blanche içini çekti. "Evet, nedenlerinden biri de bu. Pek çok kadının aksine ben savaşta romantik bir taraf göremiyorum."

Rex ona baktı. "Haklısınız," dedi sonunda. "Savaşın romantik ya da güzel bir tarafı yok."

Bakışları buluştu ve öylece kaldılar.

"Peki, koleksiyonumdan hoşlanmamanızın diğer sebebi ne?" Blanche duraksadı. "Nedense o koleksiyona baktığımda kendimi huzursuz hissediyorum. Doğrusu bu koleksiyon beni hüzünlendiriyor. O silahları neden her gün görmek istiyorsunuz? Bu hatıra size acı vermiyor mu?"

Rex irkildi. Kendisi yerinde başka bir erkek olsa bu fazlasıyla dürüst yorumu yüzünden

Blanche'ı terslerdi. Ama o bunu yapmadı. "Komutam altında savaşanlardan ölenler oldu," dedi. "Elbette bu hatıra fazlasıyla acı verici."

Blanche'ın gözleri büyüdü.

Rex ona kibarca gülümsedi ve konuyu değiştirerek havanın durumundan bahsetmeye başladı.

ETİN TADI SAMAN GİBİYDİ. Blanche'ın hiç iştahı yoktu ama kendini hem sakin olmaya hem de tabağındaki yemeğin yarısını bitirmeye zorladı. Başını ne zaman tabağına çevirse, Sör Rex'in bakışlarını üzerinde hissediyordu. Blanche onun kendisine bakmasına alışkındı ama bu bakışlar farklıydı. Etraflarının bir düzine insanla sarılı olduğu bir baloda birkaç kez göz göze gelmişlerdi. Blanche ya da belki de Rex gülümsemiş bile olabilirdi. Oysa şimdi her şey tamamen farklıydı. Bu rahatsız edici bir durumdu. Odaya tuhaf bir gerginlik hâkim olmuş gibiydi. Rex'in bakışları garip bir biçimde erkeksi ve fazlasıyla keskindi. Bakışlarının cüretkâr olduğu bile söylenebilirdi. Blanche onun yemeğe başkalarını da davet etmiş olmasını isterdi. İki yabancının böyle baş başa yemek yemesi son derece zordu; özellikle de o gün öğleden sonra yaşanan krizden sonra.

Böyle küçük bir olay nasıl olmuştu da Blanche'ın dengesini altüst etmişti?

Kibar, hatta resmî sayılabilecek bir sohbete girmeyi başarmış olmaları Blanche açısından bir mucize sayılırdı. Her şeye rağmen sonunda odayı uzun ve rahatsız edici bir sessizlik doldurmuştu.

Blanche göz ucuyla onun ellerine baktı. Uçları küt, uzun parmaklı, esmer elleri güçlü ve iriydi. Buna rağmen olağanüstü bir zarafetle hareket ediyorlardı; tıpkı onun taşıdığı koltuk değneğine rağmen zarafetle hareket etmesi gibi. Blanche onun çatal ve bıçağa dokunan parmaklarının az önce Anne'in vücudunda dolaştığını hatırladı.

Kalp atışları hızlandı ve vücudunun neredeyse acıyla sızladığını hissetti. Ona neler olduğunu bilmiyordu.

"Penthwaithe'i düşündüm," dedi Rex yavaşça.

Nihayet düzgün bir konudan bahsedecekleri için rahatlayan Blanche yutkundu. Bakışlarını Rex'in güçlü ellerinden ayınp onun yüzüne baktı. Karşılaştığı gizem dolu, hevesli bakışlar içini yakıp geçmişti ama yine de yüzüne bir gülümseme yerleştirmeyi başarıdı.

"Penthwaithe'i size söylediğim halde bulursanız ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Umarım bu konuda yanılıyorsunuzdur. Ama eğer haklı çıkarsanız derhal tadilata başlayacağım." Blanche Rex'in yemeğine dokunmadığını ama şişedeki şarabın neredeyse tamamını içtiğini fark etti. Oysa kendisi kadehinden sadece tek bir yudum almıştı.

Etrafta dolaşan dedikodular onun çok fazla içtiğini, hatta kimi zaman içmeye öğleden önce başladığını söylüyordu. Blanche bu söylentileri hep haksız birer suçlama olarak görmüş ve doğruluklarından şüphe duymuştu. Sör Rex kendini kontrolsüzce içkiye veremeyecek kadar meşgul bir adamdı.

"Yarın size eşlik etmeme izin verir misiniz, Leydi Harrington?" Bu teklif karşısında afallayan Blanche, Rex'in bakışlarıyla buluştu. Onunla aynı arabada seyahat edeceklerini hayal dâhi edemiyordu. Ancak Rex bu konuda bir şeyler söylemesine izin vermedi.

“Malikânenin içinde bulunduğu duruma dair bazı endişelerim var. İçimden bir ses buranın gerçek sahibiyle ilgili bir yanlışlık yapıldığını ve yardımıma ihtiyaç duyacağınızı söylüyor.”

Bu son derece uygun bir talep gibi görünüyordu; Blanche’ın gerçekten de onun yardımına ihtiyacı olabilirdi. Ancak basit bir akşam yemeğinde bile nasıl davranacağını bilemezken bütün bir günü onunla geçirmeyi becerebilecek miydi? Aslında Rex bakışlarını sürekli üzerinde gezdirip durmasa işi çok daha kolaylaşırdı. Blanche onu hizmetçisiyle yakaladığını da aklından çıkarmalıydı. Ancak ne yazık ki o manzara daha uzunca bir süre hafızasında kazılı kalacaktı. Ayrıca arabasının dar sınırları içerisinde samimi bir şekilde oturmaları gerekecek ve bu da o hatırayı unutmasını iyice zorlaştıracaktı. Üstelik Rex etrafına fazlasıyla erkeksi bir hava yayıyordu. Blanche en azından kendisini daha kontrollü hissedene dek bu seyahatten -yani Rex’ten- uzak durmalıydı.

O gün öğleden sonra şahit olduğu manzarayı aklına getirmemeye çalışarak Rex’in güçlü ellerine baktı. “Size yük olmak istemem,” dedi güçlükle de olsa. “Burada yapılacak pek çok işiniz olduğundan eminim.”

“Siz bana asla yük olmazsınız,” diye üsteledi Rex. “İşlerim biraz bekleyebilir. Bu konuda oldukça endişeliyim ve bir aile dostunuz olarak size eşlik etmem gerektiğini düşünüyorum.”

Blanche gerildiğini hissetti. Rex ısrarcı davranıyordu. “Penthwaithe gayet iyi bir durumda da olabilir. Ben her şeyin yolunda olduğunu düşünüyorum ve oraya giderken eşyalarımı da yanımda götüreceğim.”

Rex bakışlarını kaçırmadan ona bakmaya devam etti.

“Elbette, bana eşlik edebilirsiniz.” Blanche iç çekti. Rex’i rencide etmek, istediği en son şeydi ve bu teklifi kibarca geri çevirebilmesi mümkün değildi.

Rex başını salladı; az önce kastığı çenesi rahatlamıştı.

Blanche’ın daha önce hiç görmediği bir erkek hizmetli masadaki tabakları topladı. Genç kadın bu fırsatı sakin görünmeye çalışarak değerlendirdi. Ancak şehre döner dönmez bir doktora görünmeye karar verdi çünkü kalbiyle ilgili bir sorun yaşadığını düşünüyordu. Kalp atışları olması gerekenden çok daha hızlıydı.

Tatlı servisi yapıldı. Blanche tek bir lokma daha yiyemeyeceğini biliyordu ve Sör Rex de tabağını kenara itti. “Talibiniz çok mu?” diye sordu Rex.

Bu soru Blanche’ı bir anlığına şaşırtmıştı. “İki yüz yirmi sekiz tane.”

Rex’in yüzünde komik sayılabilecek bir hayret ifadesi belirdi. “Şaka yapıyor olmalısınız!”

“Maalesef şaka yapmıyorum.” Blanche gülümsedi. “Şaşırtıcı bir rakam, öyle değil mi?”

Rex’in bakışları derinleşti. “İnanılması güç bir rakam,” dedi. Ardından tekrar şarabına yöneldi.

Blanche onun aklından geçenleri merak ediyordu.

Rex koyu renkli, uzun kirpiklerini yukarı kaldırıp içine işleyen bakışlarla ona baktı.

“Beğendiğiniz birisi var mı?”

Blanche kalbinin duracak gibi olduğunu hissetti. Kısa bir an konuşmakta güçlük çekti.

“Hayır, beğendiğim birisi olduğunu söyleyemem.”

Rex karamsar bir tavırla gülümsedi. “Size uygun bir eş adayı bulacağınızdan eminim.”

Blanche onun terle ıslanıp parlayan kaslı ve şişkin kollarıyla birlikte o zevk anını zihninden uzaklaştırmaya çalışarak bakışlarını Rex’ten kaçırdı. “Evet, umarım öyle olur.”

ARABA PENTHWAITHE’E SAPTIĞINDA Blanche öne doğru eğildi. Bir sonraki gündü ve bir saat sonra öğlen olacaktı. Önceki gece yedikleri akşam yemeğinin ardından, onun içkisine tek başına devam etmeyi isteyip istemediğini merak edip gecelerini hep bu şekilde geçiriyor olmasından endişe duyarak, Sör Rex’i alt katta yalnız bırakmıştı. Saatin henüz dokuz olmasına aldırmadan yatağa girdiğinde de yorgunluğuna yenik düşmüştü. Şahit olduğu kaçamağı hatırlayıp gizemli ev sahibini düşünerek kısa sürede uykuya dalmıştı. Deliksiz bir uyku çekmiş ve ancak Meg’in zorlamasıyla uyanabilmişti.

Sör Rex kahvaltıda ona eşlik etmemişti. Blanche onun seyisleriyle beraber olduğunu öğrenmişti; belli ki atlarıyla ilgileniyordu. Şimdi arabada da yanında değildi. Ona atıyla eşlik etmeyi tercih etmişti.

Blanche bir bacağı kesik birinin ata binebileceğini hiç düşünmemişti ama yaşadığı şaşkınlığı gizleyip Rex’in yaptığı şey gayet doğalmış gibi davranmayı başardı. Kısa sürede sağ baldırının olması gereken yerde bir değnek taşıyan Rex’in, atını sanki onun bir parçasıymışçasına ustalıkla sürdüğünü keşfetti. Ama elbette ordudaki süvariler göreve başlamadan önce binicilik akademisine giderdi.

Blanche şimdi yavaş yavaş endişelenmeye başlamıştı. Ana yol da çok iyi durumda sayılmazdı ama Penthwaithe malikânesine ulaşan bu yolda içleri taşlarla dolmuş derin çukurlar vardı ve arabacı bu çukurlara girmemek için aralarında zik zak çizmeye başlamıştı. Blanche bakışlarını kırlarda gezdirip etrafın neden bu kadar bakımsız olduğunu merak etti. Otlayan tek bir inek ya da koyun görmemişti.

Ardından gözlerini arabanın yanında at süren Sör Rex’e çevirdi. Katladığı koltuk değneği eyerin üzerindeki bir kancadan aşağı sarkıyordu. İri ve gösterişli atını sürerken son derece rahat görünüyordu. Usta bir binici olduğu her halinden belliydi ve Blanche ondan bir kez daha etkilendiğini hissetti. İşin kötüsü kalp atışlarındaki o düzensizlik hâlâ devam ediyordu.

Rex yüzünde ciddi bir ifadeyle başını çevirip ona baktı. Blanche onu endişelendiren şeyin yolun durumu olmadığını biliyordu.

Ancak şimdi sağ tarafta bazı binalar belirmeye başlamıştı. Blanche arabası yanlarına yaklaşınca bu binaların yangın, doğa şartları veya ilgisizlik yüzünden uzun zaman önce kullanılmaz hale gelmiş, içleri boş taş yapılar olduklarını gördü.

Sör Rex’in haklı olduğu ve Penthwaithe’i gerçekten de harap bir halde bulabilecekleri yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlamıştı. Blanche bu malikânede tatilini geçirmeyi planlıyordu. Ancak şimdi planları suya düşmüş olabilirdi ve kendini henüz Londra’ya geri dönüp taliplerinin oluşturduğu orduyla yüzleşmeye hazır hissetmiyordu. Şahit olduğu o kaçamaktan sonra Rex’in evinde de daha fazla kalamayacağını düşünerek ne yapması gerektiğini bilemedi.

“Malikâne az ötede,” dedi Rex.

Blanche binayı görebilmek için başını arabanın penceresinden dışarı uzattı. Karşısında duran sıva kaplı, kare şeklindeki bina etkileyici olmaktan uzak ve sadeydi. Etrafında ne bir ağaç, ne bir çit ne de sarmaşık vardı. Su akmayan küçük bir çeşme bahçesini süslüyordu. Malikânenin biraz ötesinde büyük ihtimalle ahır olarak hizmet veren küçük, taş bir bina vardı. Blanche şimdi ahırın arkasında otlayan bir iki koyun ve malikânenin ön bahçesine doğru yürüyen iki cılız inek görmüştü. Birden, biri peşinden bir kova sürükleyen, diğeriyse bir sepet taşıyan iki erkek çocuğu gördü. Çocukların ayakları çıplak, pantolonları olması gerekenden çok daha kısaydı ve birlikte evden içeri girmişlerdi.

Penthwaithe'in gösterişli bir malikâne olduğunu söylemek zordu. Land's End'le arasındaki fark son derece belirgindi. Daha kötüsü, Blanche burada kalamayacağını anlaması için malikâneye adım atmaya bile gerek duymamıştı.

Araba durdu. Blanche arabacısının yardımını bekleyip aşağı indikten sonra, atından atlayarak bakışlarını etrafta gezdiren Sör Rex'in yanına gitti. Ön bahçenin öbek öbek hayvan pislikleriyle dolu olduğunu ve bir at arabasının ön kapıya ulaşan yolun neredeyse tamamını kapatacak şekilde terk edildiğini görebiliyordu. Çeşmedeki suyun üzerini kir tabakası kaplamıştı. Hali hazırda atıl duran bu çeşmenin bir zamanlar suyunu akıttığı balık heykeli ciddi anlamda hasar almıştı. Blanche sol tarafta üzerinde tek tük sebze olan bir sebze bahçesi gördü. Suratını buruşturdu. Babası nasıl olmuştu da burayı bu halde bırakmıştı? Oysa o mülkünün bakımında son derece titiz bir adamdı. Blanche onun malikânenin bakımına en ufak bir özen göstermeyen kiracıları burada tuttuğuna inanamıyordu.

Sör Rex topallayarak yanına geldi. "Burada kalamazsınız." Ses tonu bu konuda kararlı olduğunu söylüyordu.

Blanche suratını ekşitmeye devam ederek, "Elbette kalamam," dedi. Ardından tereddüt etti. "Burayı bu halde bulacağımı bilmiyordum... berbat bir yer."

"Bir harabeden farksız," dedi Rex kısa ve sert bir şekilde. "Burası bana ait bir yer değil ama benim böyle kiracılarım olsa onları derhal evimden çıkarırdım."

Blanche ne diyeceğini bilemedi. Az önce gördüğü çıplak ayaklı çocukları düşündü.

Rex bakışlarını ondan ayırmadı. "Uzun bir yolculuk yaptınız. Land's End'de istediğiniz kadar kalabilirsiniz."

Bu sözler Blanche'ı şaşırtmıştı. "Size daha fazla yük olmak istemem."

"Nedenmiş o?"

Rex, Blanche'ın kendisine cevap vermesine fırsat tanımadan topallaya topallaya hızla ön kapıya doğru yürüdü.

Kapıyı çalmaya başladı ve Blanche da onun peşinden gidip hemen arkasında durdu.

Kapı bebeğini emziren bir kadın tarafından açıldı. Kadın onları karşısında bulmanın verdiği şaşkınlıkla gözlerini fal taşı gibi açtı.

"Bu Leydi Harrington," dedi Sör Rex sert bir sesle. Annesinin göğsünü emen bebeğe bakmamıştı. "Ben de Land's End ve Bodenick'in sahibi Sör Rex. Kocanız nerede?"

Fena halde afallayan kadın bebeğini göğsünden çekip elbisesinin önünü kapattı. "Ya ahırdadır ya da tarlaları sürüyordur."

"Onu hemen buraya çağırın lütfen. Kendisiyle konuşmak istediğimiz bir konu var."

Kadın arkasını döndü. “James! Hemen git, babanı getir! Ona bir lord ve leydinin geldiğini söyle. Çabuk ol!”

Rex’in arkasında duran Blanche dikkatle evin içine baktı. Bu tür bir sefalete Londra’da da şahit olmuştu. St. Anne kilisesinin rahibeleriyle çalışırken fakir ve hasta kadınların evlerini ziyaret etmişti. Ancak bu malikâne yıllardır ne tamir ne de temizlik yüzü görmemiş gibi duruyordu. Binanın girişi ve holdeki zemin tahtaları ya bölümler halinde havaya kalkmış ya da tamamen yerinden çıkmıştı. Evde çok az eşya vardı ve bazı yerleri kararan duvardaki boyalar dökülmeye başlamıştı. Blanche şimdi içeride hem bir kız çocuğu hem de az önceki oğlanlardan birini görebiliyordu. Babasını çağırmaya giden çocuk on bir, on iki yaşlarında olmalıydı. Annelerinin arkasından ona bakan diğer üç çocuğun yaşları büyük ihtimalle ikiyle sekiz arasında değişiyordu. Blanche onların kocaman gözlerini ve ince suratlarına baktı.

Bu zavallı ailenin acilen yardıma ihtiyacı vardı. Blanche farkında olmadan Sör Rex’in eline dokundu. Rex irkilerek ona baktı.

Blanche elini hemen geri çekti ama Rex bakışlarını üzerinden ayırmamıştı. Bu aile için bir şeyler yapılmalıydı.

“Lordum, Leydim!” diye haykırdı arkalarından gelen bir adam nefes nefese kalmış bir halde.

Blanche, Sör Rex’le aynı anda dönüp arkasına baktı. Gözleri korkuyla büyümüş uzun boylu, ince bir adam onlara doğru yaklaşıyordu. Adam yanlarına ulaşır ulaşmaz önlerinde reverans yaptı.

“Siz de kimsiniz?” diye sordu Sör Rex.

“Ben Jack Johnson, Lordum.”

“Sör Rex DeWarenne ve bu da Leydi Blanche Harrington.”

Adam gözlerini kırpıştırdı. “Lütfen, içeri buyurun. Bize çay hazırla, Bess.”

Kapıdaki kadın söyleneni yapmak üzere hızla içeri girdi.

“Lütfen bize çay ya da başka bir şey hazırlama zahmetine girmeyin ” dedi Blanche kararlı bir sesle. Ailenin zaten sınırlı erzakını harcamak niyetinde değildi. “Buraya sadece malikâneyi kontrol etmeye geldim.” Adam huzursuz bir tavırla yakasını çekiştirdi. “Bu malikâneyi siz mi satın alacaksınız? O yüzden mi kontrole geldiniz?”

Blanche sözlerine devam etti. “Babam vefat etti, Bay Johnson ve yakın bir zamanda bu malikânenin bana kalan mirasın bir parçası olduğunu öğrendim.”

Johnson huzursuzca kıpırdandı. “Bizler iyi insanlarız leydim. Ama...” Sustu.

Sör Rex bakışlarını adamın üzerine dikmişti. Belli ki bu sefaletin hiçbir bahanesi olamayacağını düşünüyordu. “Ama ne?”

Adam içini çekti. “Saygısızlık etmek istemem ama biraz kafam karıştı. Bu malikâne yıllardır Lord Bury’e ait. Onun öldüğünü ya da mirasçıları olduğunu bilmiyordum! Oldukça genç ve bekâr bir adamdı!”

Blanche gerildiğini hissederek Sör Rex’e baktı. “Ben Lord Buryi tanımıyorum, Bay Johnson. Şimdi benim de aklım karıştı. Bana bu malikânenin Lord Bury’e ait olduğunu mu söylüyorsunuz? Çünkü avukatım yakın zamanda bu malikânenin Harrington ailesinin servetine dâhil olduğunu gösteren bir belge buldu.”

"Penthwaithe Lord Bury'e altı ya da yedi yıl önce babasından miras kaldı. Hatta kendisi malikâneyi kontrol etmek ve kirasını almak üzere daha üç ay önce buraya uğradı. Sizin onun vekilleri olduğunuzu ve binayı söz verdiğim şekilde onarıp onarmadığımı görmeye geldiğinizi düşünmüştüm! Ama Lord Bury burayı size sattı, öyle mi? Bunu bilmiyordum."

Blanche olduğu yerde donup kaldı.

Rex dönüp ona baktı. "Buranın sana ait olduğundan emin misin Blanche?"

Blanche başını iki yana salladı. Tanrım, ortada büyük bir karışıklık vardı. Belli ki babasının yıllardır bu malikâneye sahip olduğu doğru değildi. Fakat Lord Bury daha üç ay önce kirayı almaya geldiyse babası bu malikâneyi ondan nasıl satın almıştı? Adamcağız üç ay önce hayatta değildi ki.

Blanche içine bir kurt düştüğünü ve gerildiğini hissetti. Bu işte Bess'in parmağı olabilir miydi?

Bu malikânenin Harrington ailesine ait olduğunun ortaya çıkmasıyla sonuçlanan olayları düşündü. Blanche'a bu haberi veren avukat malikânenin varlığına şaşırmış gibi görünüyordu. Ona karşı dürüst davranmış ve yıllardır Harrington için çalışıyor olmasına rağmen Penthwaithe'i ilk defa duyduğunu söylemişti. Zaten gerçekte malikâneye yıllarca sahip olan kişi Harrington değil, Bury'ydi. Blanche avukatıyla görüştüğü sırada orada olan Bess, bu tür karışıklıklara sık sık rastlandığını söylemişti. Ah, bunu söylerken ne kadar da kayıtsız ve kendinden emindi! Ayrıca gözlerinde tuhaf bir ışıltı da vardı!

Blanche şimdi neler olup bittiğini anlamıştı. Uzunca bir süredir Sör Rex hakkında konuşuyorlardı. Bess ona Sör Rex'in kendisine kur yapmasını isteyip istemediğini sormuştu. Blanche bunu istemiyordu ve bu düşüncesini Bess'e de belirtmişti ama arkadaşı kafasına koyduğunu yapardı. Belli ki Blanche'ı beyhude bir amaç uğruna Cornwall'a yollayıp Sör Rex'le aralarını yapmaya çalışmıştı.

Blanche kalbinin yerinden çıkacakmış gibi olduğunu hissetti. Şaşkına dönmüş bir halde Sör Rex'e baktı. Bu adamın bir eşe ihtiyacı olabilirdi ama ikisinin tek bir ortak özelliği bile yoktu! Evet, Sör Rex ekstra gelire ihtiyaç duyuyordu ve son derece çekiciydi ama o Cornwall'daki toprağıyla evliydi. Blanche'ı bir eş adayı olarak görmediği kesindi; öyle olsa sekiz yıl içerisinde mutlaka amacını ortaya koyardı. *Bess'in aklıdan ne geçmişti?*

Blanche neden böyle sarsılmıştı ve kalbi neden bu kadar hızlı atıyordu?

Sör Rex hanımefendileri değil yalnızlığı ve hizmetçileri tercih ediyordu.

"Artık ortada bir yanlışlık olduğuna ikna oldunuz mu?" diye sordu Rex sessizce.

Blanche yüzüne parlak bir gülümseme yerleştirmeyi başardı. En yakın arkadaşı onu komşu malikânenin sahibi olduğu yanılgısına düşürerek Sör Rex'in kollarının arasına atmayı planlamıştı! Blanche Sör Rex'in bu gerçeği fark etmesine izin veremezdi. Öte yandan Sör Rex Bess'in onların arasını yapamaya çalıştığını duysa buna kahkahalarla gülerdi.

O halde Blanche da gülmeliydi. Öyle değil mi?

"Leydi Harrington?" Rex omzunu tutup onun dengesini bulmasını sağladı.

Blanche şimdi gerildiğini hissederek bir şeyler söylemeye çalıştı.

Sör Rex'in iri eli hem sert hem de sıcaktı. Tıpkı sahibi gibi inatçıydı. "Sanırım sizin de

önceden tahmin ettiğiniz gibi ortada bir yanlışlık var."

"Ölü bir adamın bir malikâne satın alabilmesi mümkün değil ve belli ki Penthwaithe yıllardır Bury ailesine ait," dedi Rex son derece ciddi bir tavırla. Ardından dikkatle Blanche'ı inceledi. "Bu durumdan rahatsız olmuş gibi görünüyorsunuz."

Blanche, hem de nasıl rahatsız oldum bilemezsin, diye geçirdi içinden ve Bess'i görür görmez ona bunun hesabını soracağım. "Bir karışıklık olduğu ortada," dedi güçlükle de olsa. Bir karışıklık ve bir yanlış anlaşılma, diye düşündü.

Sör Rexle aralarını yapmak ha? Bu delilikti, bu resmen delilikti. Öte yandan Bess Waverly, Blanche'ın o güne dek tanıdığı en zeki kadındı.

BÖLÜM BEŞ

JOHNSON ŞİMDİ BİR REX'e bir Blanche'a bakıyordu.

Blanche onun orada olduğunu neredeyse tamamen unutmuştu. Dikkatlerin başka yöne çevrilmesiyle rahat bir nefes alarak adamcağızı yatıştırmak üzere ona doğru döndü. "Biz Lord Bury'nin vekilleri değiliz, Bay Johnson. Ve belli ki bu malikânenin sahibi de ben değilim." Rahatlayan Johnson'ın omuzları gevşedi. "Lord Bury'e verdiğim sözü tutmamak gibi bir niyetim yok. Ama benim doyurmam gereken beş çocuğum var!"

"Sizi anlıyorum."

"Lordu görürseniz lütfen ona gece gündüz çalıştığımı söyleyin," diye haykırdı Johnson.

"Lord Bury'i tanımıyorum ama arzu ederseniz Londra'ya döndüğümde onu bulur, durumunuzu anlatırım," dedi Blanche tüm samimiyetiyle.

Johnson kulaklarına inanamıyormuş gibi görünüyordu. "Lütfen, bunu yapar mısınız?"

Blanche başım salladı. "Size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım." "İyi günler," dedi.

Rex sert bir sesle. Blanche'ın kolunu hafifçe tuttu ve dikkatli bir şekilde onun yüzüne baktı. Blanche Rex'in peşi sıra taşlı yolu takip edip arabaya doğru yürürken dönüp arkasına baktı ve Johnson'ın oğlanlarla birlikte kendilerini izlediğini fark etti. Kolunu kaldırıp el salladı. Rex'le birlikte arabanın yanında durdular "İyi misiniz?" diye sordu Rex.

Blanche kararım vermişti; olumsuz anlamda başını salladı. "Böyle muhtaç durumda insanlarla karşılaştığımda asla iyi olamıyorum." "Farkındayım," dedi Rex. Ardından ekledi, "Bu bölgede yaşayan ailelerin çoğu yoksuldur."

"Öyle olması bu durumun kabul edilebileceği anlamına mı geliyor?" diye sordu Blanche dürüstçe ve göz göze geldiler.

"Ben öyle bir şey söylemedim. Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Sizin için bir sakıncası yoksa köye gitmek istiyorum. Orada bu aileye biraz erzak satın alacağım. Johnson sözlerinde samimi görünüyordu. Belki biraz yardımla Penthwaithe'i ayaklarının üzerinde tutabilir." Blanche Johnson ailesi için endişeleniyordu ama buna rağmen soğukkanlılığını koruyup Rex'e gülümsedi. "Belli ki elinde kalan son parayı da kira için alan ev sahibi, ona bu konuda yardımcı olmuyor."

Sör Rex, Blanche'ın yüzüne yerleştirdiği ifadenin ardında bir öfkenin gizli olduğunu biliyormuş gibi ona baktı. "Ev sahipleri kira alır, Leydi Harrington."

"Hepsi almaz," dedi Blanche ciddi bir tavırla. "Siz olsanız Penthwaithe'in kirasını alır mıydınız?"

Rex gerildi. "Hayır, almazdım."

Blanche da öyle tahmin etmişti.

"Ben çoğu arazi sahibinden farklı bir yöntem uygularım. Tarladaki ürünlerin gelişmesini tercih ettiğim için kira toplamayı sık sık ertelerim. İzlediğim bu yöntem uzun dönemde herkese fayda sağlar. Tarlalar verimli hale geldiği için kiracılar ödeme yapmakta zorluk çekmezler ve ben de paramı rahatça alırım."

"İzlediğiniz yöntem son derece etkileyici." Blanche onun böylesine iyiliksever bir arazi sahibi olduğunu bilmiyordu.

"Bu gayet mantıklı bir yöntem." Rex duraksadı. "Belli ki sizinle bazı ortak özelliklerimiz var. Johnson ailesinin içinde bulunduğu zor durum sizi üzdü. Ben de çoğunlukla aynı sebepten dolayı üzüntü duyuyorum ve ne yazık ki hem bu bölgede hem de Cornwall'in diğer pek çok yerinde bu tür durumlara sık sık rastlanıyor. Hayır kurumları ancak belli bir noktaya kadar yardım sağlayabiliyor. Oysa buradaki ailelerin geçim kaynaklarına ihtiyacı var."

Blanche onun koyu renkli gözlerine baktığında içlerinde altın rengi noktalar olduğunu fark etti. Sör Rex merhametli bir adamdı. İster erkek ister kadın olsun, Blanche'ın tanıdığı asilzadelerin çoğu kendileri kadar şanslı olmayan insanların içler acısı durumuna en ufak bir ilgi göstermezdi.

"Sosyetedeki pek çok kadın sizin kadar merhametli değil," diye ekledi Rex. "Onlar sadece kendi güzellikleriyle ilgileniyorlar." Blanche ne diyeceğini bilemedi. Birbirleri hakkında neredeyse aynı şeyleri düşünmüş olmaları ne kadar da tuhaftı. Evet Sör Rex haklıydı, hem de çok haklıydı ama Blanche yine de Londra'daki tüm asil kadınları suçlayamazdı. "Bu çok geniş kapsamlı bir suçlama."

"Evet, öyle," diye onayladı Rex yüzünde belli belirsiz fark edilen bir gülümsemeyle. "Korkmayın, sizden benimle aynı fikirde olmanızı beklemiyorum. Arkadaşlarınızı asla suçlamayacağınızı biliyorum."

"Evet, bunu asla yapmam."

Rex'in bakışları tuhaf bir şekilde sıcaktı. "Sadece Johnson ailesine değil savaşta sakatlanan askerlere de merhamet duymanızı takdirle karşılıyorum, Leydi Harrington." Duraksadı. "Bunu size daha önce söyledim mi bilmiyorum ama bu sizin ne kadar yüce gönüllü bir kadın olduğunuzu gösteriyor."

Bu sözler Blanche'ı şaşırtmıştı. Sör Rex ona daha önce hiç böyle bir iltifatta

bulunmamıştı. "Abartıyorsunuz."

"Hiç sanmıyorum. Haydi, şimdi gidip şu erzakları alalım. İsterseniz size bu konuda ben de destek olabilirim." Rex gülümseyerek ona baktı.

Blanche onun gülümsediğinde son derece çekici bir adam olduğunu düşündü. "Johnson ailesiyle bir şekilde ilişki içerisine giren benim, Sör Rex. Onlara ihtiyaç duydukları birkaç şeyi tek başıma da alabilirim." Blanche, Rex'in hayır işleriyle bundan daha fazla ilgilenecek lüksü olmadığından emindi.

Rex'in yüzündeki gülümseme soldu; sanki Blanche'ın onun sınırlı maddi olanaklarını Penthwaithe'in kiracıları için harcamasından hoşlanmadığını anlamıştı. "Bir katkıda bulunmaktan mutluluk duyarım. Fenwick'e dükkânların önünden geçmesini söyleyeceğim ve Bodenick'e geç de olsa yemek yiyebilecek bir saatte yetişebiliriz."

Rex'in sesi bu konuda kararlı olduğunu söylüyordu. Blanche başıyla onayladı. Belli ki Sör Rex, kendisine eli açık birisi olduğunu göstermeye kararlıydı ama zaten Blanche son derece mütevazı bir malikâneye sahip olmasına rağmen onun böyle birisi olduğunu az çok anlamıştı. Sör Rex neden ona iltifat etmişti? O kadınlara kur yapan bir çapkın değildi. Peki, neden bu iltifattan bu kadar hoşlanmıştı? O iltifatlara ve kendisine kur yapılmasına alışkındı. Bir salona adım atıp da içerideki bir hovardanın samimiyetten uzak, sığ iltifatlarına maruz kalmadığı tek bir gün bile olmamıştı.

Rex'in peşi sıra arabaya doğru yürürken onun klasik hatlı, güç profiline kaçamak bir bakış fırlattı. Bu adamda gözle görülmeyen daha başka şeyler de vardı. Münzevi bir hayat sürüyor ve biraz fazla içiyordu ama aynı zamanda çalışkan, becerikli, dürüst ve zeki olduğu için Blanche onu bu davranışından dolayı suçlayamazdı. Hayatı boşa harcamıyor, tersine onu başarılar ve yeniliklerle dolduruyordu

Blanche her zaman onun varlığını bir şekilde hissetmişti. Rex karizmatik bir adamdı ve Blanche bir salona adımını attığında onun içeride olduğunu hemen fark ediyordu. Daha önce bu konuyu hiç düşünmemişti ama şimdi ona içgüdüsel bir ilgi duyup duymadığını merak ediyordu. Rex'in güçlü bir karaktere sahip olduğu şüphe götürmez bir gerçekti ve bu Blanche'ın bir erkekte en çekici bulduğu taraftı. O gözü kapalı güvenilebilecek bir adamdı.

Rex onu kendisine bakarken yakaladı ve gülümsedi.

SONUNDA LAND'S END'E DÖNDÜKLERİNDE saat öğleden sonra üç olmuştu. Blanche, Johnson ailesi için yapmış olduğu alışverişten mutluluk duyarak eve doğru yürüdü. Aileye aynı oranda katkıda bulunmak isteyen Sör Rex'i bu düşüncesinden vazgeçirebilmesi mümkün olmamıştı.

Blanche şimdi derin düşünceler içerisindeydi. Bir zamanlar Sör Rex De Warenne'e varlığından bile emin olamadığı bir ilgi duyuyordu. Böyle bir ilgisi varsa bile bu onun aile dostları olmasından kaynaklanıyordu. Oysa şimdi zihninde soru işaretleri vardı. Çok kısa bir süre içerisinde samimiyetlerini ilerletmeye başlamışlardı. Blanche'ın, evinde misafir olduğu bu adamdan etkilendiği çok açıktı. Bu konuda ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Geçmişte de ona biraz ilgi duymuştu ama aralarında hep güvenilir bir mesafe olmuştu. Artık hiçbir şey güvenilir sayılmazdı; özellikle de bir önceki gün

yaşananlar hâlâ tüm canlılığıyla hafızasında yer alıyorken. Şahit olduğu bu kaçamağı asla unutamayacaktı ama şimdi bir önceki gün yaşadığı şoku biraz olsun atlatmıştı.

Meg daha yavaş adımlarla peşinden gelen Anne'le birlikte evden dışan fırladı. Gözlerinin içi parlıyordu ve tuhaf bir şekilde yan gözle Blanche'a baktı. Blanche bunun ne anlama geldiğini çözememişti ama fazla da üzerinde durmadı.

"Gününüz güzel geçti mi, Leydim?" diye sordu Meg gülümseyerek "Öğle yemeği için hazırladığımız çantadaki yiyecekleri beğendiniz mi?"

"Alışılmışın dışında bir gündü," dedi Blanche ona. "Her koşulda Penthwaithe'e gitmiyoruz." Duraksadı. "Sör Rex bizi zor durumda kalmaktan kurtardı."

Meg'in gözleri büyüdü ve Anne de onun yüzüne baktı.

Az önce arabacıyla konuşan Sör Rex şimdi yanlarına gelmişti. "Anne'den her ihtimale karşı yanımıza akşam yemeği de hazırlamasını istemiştim." Rex bu sözlerin ardından arabadan hasır bir sepet indiren hizmetçisine döndü. "Lütfen yiyecekleri yemek salonuna götür, Leydi Blanche açlıktan ölmek üzere olmalı ve hiç vakit kaybetmeden yemeğe oturacağız."

Blanche onun hem düşünceli hem de dikkatli bir adam olduğunu fark etti. Öylesine uzun bir süre o yakışıklı yüzüne baktı ki Rex dayanamayıp kaşlarını yukarı kaldırdı. "Leydi Harrington?"

Blanche'ın kalbi rahatsız edici bir hızla yerinden oynadı. "Kurt gibi acıktım." Duraksadı. "Bugün çok güzel bir gün. Yemeği açık havada alsak olmaz mı? Meg kule bahçesinin manzarasının harika olduğunu söyledi." Yemek salonu nedense ona ikisini aynı anda barındıramayacak kadar küçük geldiği için bir önceki akşam yemeği sıkıntılı geçmişti. Rex'e duyduğu ani ilgiyi de hesaba katınca, dışarıda yemek yemelerinin daha doğru olacağına karar verdi. Böylece fazla samimi bir ortamdan kaçınmış olacaklardı.

Rex onun bu önerisine biraz şaşırmış gibi görünüyordu. Buradan baktığınızda Amerika'yı bile görebileceğiniz söyleniyor; en azından yerli halk öyle olduğunu iddia ediyor. Ancak bahçelerim şu an kış uykusunda."

"Benim için sorun değil."

"Üşümeyeceğinizden emin misiniz? Günün büyük bir kısmını dışarıda geçirdiniz."

Blanche bir önceki gün onu hizmetçisiyle yakalamamış olsaydı hâlâ kusursuz bir centilmen olduğunu düşünürdü. "Serin havadan hoşlanırım," dedi Rex'in yüzüne bakmadan gülümseyerek.

Bess, Sör Rex'in onun servetini idare etmesine yardımcı olacak sağlam bir karaktere ve güce sahip olduğunu düşündüğü için mi aralarını yapmak istemişti?

Sör Rex dikkatle ona bakıyordu ama Blanche göz göze gelmekten kaçındı. "Leydi Harrington'a sıcak bir havlu getir, Anne."

Rex ona önden yürümesini işaret etti ve Blanche kalenin etrafını dolaşıp kulenin yanından geçti. Sonra durdu. Sör Rex haklıydı. Buradan baktığınızda Amerika'yı bile görebiliyor ya da öyle olduğunu hissediyordunuz.

Bahçeler karanın denizle birleştiği yerde son buluyordu ve Blanche kayalıkların uçurumun altında kaldığını, onları bu yüzden göremediğini biliyordu. O gün Atlantik Okyanusu çelik gibi gri renkteydi ama aynı zamanda renkli pırıltılar saçıyordu. Suyun

yüzeyinde altın ve portakal rengi kıvılcımlar dolaşıyordu. "Ah," diye fısıldadı Blanche.

"Az önce bir balık sürüsü geçti. Arkalarında hep metalik bir ışıltı bırakırlar," dedi Rex usulca.

Öylesine yakınında duruyordu ki Blanche nefesinin boynunu okşadığını hissedebiliyordu. Birden kalbi çılgınca bir hızla atmaya başladı ve yerinden sıçrayarak aralarına uygun bir mesafe koydu. Vücutları birbirine dokunmamıştı belki ama buna ramak kalmıştı çünkü Blanche onun teninden yayılan sıcaklığı bile hissetmişti.

Şimdi ne yapacağını bilemez bir haldeydi. Güçlükle nefes alıyor ve onun kendisine yakın durmasına -belli ki Sör Rex bunu istemeden yapmıştı- neden böylesine yoğun bir tepki verdiğini anlayamıyordu.

"Üzgünüm, sizi ürkütmek istememiştim," dedi Rex ondan uzaklaşarak. Bu sözleri boğuk bir ses tonuyla söylemişti.

Blanche onu Anne'le sevişirken hayal etmeyi reddetti. Kullandığı, boğuk ses tonunun ne anlama geldiğini düşünmeye bile çalışmadı. Bunun yerine bakışlarını hızla önünde uzanan bahçelerde gezdirdi. Mor salkımlar, gül ağaçları, lale ve nergis yatakları gördü. Meg yere ekose desenli bir battaniye seriyor Anne ise sepeti açıyordu. Rex Blanche'a üstünkörü bir gülümseme sunduktan sonra hizmetçisinin yanına gitti. "Bize bir şişe beyaz şarap ve iki kadeh getir."

"Burası yaz aylarında harika görünüyor olmalı."

"Daha önce de söylediğim gibi, buraya tekrar gelmelisiniz," dedi Rex gülümseyerek.

Blanche kalbinin bir kez daha yerinden oynadığını hissetti. Kendisine neler olduğunu bilmiyordu ama Rex'in yüzünde öylesine harika bir gülümseme vardı ki insan onun nadiren gülümsüyor olmasına üzülüyordu. Londra'da daha fazla zaman geçirseydi şu an evli olurdu; güzel ve genç bir kadın onu mutlaka kapardı. Blanche bundan adı gibi emindi. Büyük bir serveti yoktu belki ama daha farklı özelliklere sahipti ve her genç kız da cazibenin peşinde koşacak kadar aptal değildi. Doğrusu onun hâlâ evlenmemiş olması tuhaf sayılırdı.

Bess gerçekten de onların araların yapmaya mı çalışmıştı?

Rex yerdeki battaniyeye yemeklerini yerleştiren hizmetçisini seyrederken, Blanche bunu fırsat bilip onun güçlü profilini inceledi. Birden zihninde onun şişkin kasları, güçlü omuzları, terle ıslanıp parlayan sırtı ve göğsü belirdi. Vücudunda tuhaf bir sancıyla birlikte fazla ısracı olmayan bir gerilim hissetti. Land's End'de yaşıyor olsa hangi çiçekleri yetiştireceğini hayal etmeye çalışarak bakışlarını kasten, kış uykusuna yatan bahçelere çevirdi. Leylakları deneyebileceğini düşündü kararlılıkla.

Birden Rex'in bakışlarını üzerinde hissetti. Başını kaldınp baktığında onu cesur bir tavırla kendisini izlerken yakaladı. Bakışları neredeyse baştan çıkarıcı ve fazlasıyla erkeksiydi. Rex bir kalp atışı kadar kısa bir süre sanki Blanche'ın kendisini yakaladığını fark etmemiş gibi, sanki derin düşünceler içerisindeymiş gibi hiç gülümsemeden ona bakmaya devam etti.

O hanımefendileri değil hizmetçileri tercih ediyordu. Çalışkan ve azimliydi. Bess ikisinin arasını yapmayı düşünmüştü.

Rex kızararak bakışlarını başka yöne çevirdi. Blanche hızla battaniyeye doğru yürüyüp

neredeyse dengesini yitirecek kadar telaşlı bir şekilde yere oturdu. Ama zaten dengesi çoktan allak bullak olmuştu. Yanaklarının kıpkırmızı olduğunu hissederek etekleriyle oynamaya başladı. Piknik yapmanın berbat bir fikir olduğu ortaya çıkmıştı ama bundan nasıl kaçacaktı?

Hem Sör Rex'in etkileyici bakışlarla gözlerini üzerine dikmiş olması ne anlama geliyordu?

Blanche nefes nefese kalmış bir halde bu bakışların kendi hayal ürünü olduğunu düşündü. Her koşulda kendisine bu küçük komployu kuran Bess'e lanetler okuyordu!

"Leydi Harrington?" Rex koltuk değneğini özenle çimlerin üzerine bırakarak onun yanına oturdu.

Bu piknikten kaçamayacağını anlayan Blanche, yüzüne güçlükle de olsa parlak bir gülümseme yerleştirdi. Şimdi onları meşgul edecek bir konu bulması gerekiyordu! "Şarap harika bir fikir!" Soğukkanlılığına kavuşup onu bir kalkan gibi kullanmak isterdi ama artık bunun için çok geç kalmıştı.

Rex keskin bakışlarla onun yüzüne baktı. "Bazen size baktığımda yüzünüzde endişe görüyorum."

Blanche'ın gözleri büyüdü. Sör Rex bir Çingene değildi ve zihnini okumuş olamazdı.

"Bu endişenizi gidermek isterim. Johnson ailesi bahara dek gelir derdi çekmeyecek. Arzu ederseniz onların bundan sonra refah içinde yaşamalarını sağlayabilirim."

Sör Rex onun Johnson ailesi için endişelendiğini sanıyordu ve bu Blanche'ı rahatlatmıştı. "Teşekkür ederim. Bu ailenin zor durumda kalmasından endişe duyuyorum. Onlara göz kulak olmanız çok kibar bir davranış olur. "

Sör Rex bakışlarını üzerinde gezdirdi ve Blanche onun davranışlarını tuhaf bulduğunu anladı. Genç adam ona tavuk söğüş ve salata uzattı. Blanche yemeğiyle ilgilenmeye başladı. Ancak Sör Rex bu kadar yakınında dururken bir şeyler yiyebilmesi imkânsızdı. Aslında küçük bir battaniyeyi paylaşmak yemek salonunda karşılıklı oturmaktan çok daha samimi bir hava yaratıyordu.

"Kont ve Kontes'in mayıs ayında evliliklerinin yıl dönümünü kutlamayı planladıklarını duydum," dedi Blanche güçlükle de olsa.

"Evet," dedi Rex. Anne'in, elinde bir şişe şarap ve iki kadehle birlikte yaklaştığını fark edince sustu. Ona teşekkür etti ve Anne oradan ayrıldı. Şarabı boşalttığı kadehlerden birini Blanche'a uzattı ve tabağını eline aldı. "Aile arasında bir kutlama yapacağız. O günü iple çekiyorum."

"Görünüşe bakılırsa birbirlerini hâlâ ilk günkü gibi seviyorlar, dedi Blanche tavuktan bir parça ısırarak. İştahı tamamen kaçmıştı.

Oysa Rex gayet iştahlı görünüyordu. Yine de başını kaldırıp ona baktı. "Birbirlerini delicesine âşıklar. Tanıştıklarında ikisi de duldu yani bu bir aşk evliliğiydi ve hep öyle kaldı."

Blanche ona baktı. Herkesin mutlu evlilikler yaptığı bir ailede onun dikkat çekici bir istisna olarak kaldığını düşünmemek imkânsızdı. Blanche ona asla neden bekâr olduğunu soramazdı. Ama şimdi yapabilmeyi istiyordu. "Ailenizdeki herkes aşk evliliği yapmış görünüyor."

“Evet, öyle.” Rex yüzünde tuhaf bir ifadeyle ona baktı.

Blanche bunun nedenini bilmiyordu ama onun özel hayatını sorguladığının farkındaydı. Sör Rex henüz aşkı tatmadığı için bekâr kalmış olamazdı, değil mi? Hiç de o kadar romantik birisiymiş gibi görünmüyordu. “Belki de sırada siz varsınız.”

Rex başını yana çevirip kadehine uzandı. “Bu çok romantik bir varsayım.” Ardından Blanche’a baktı. “Siz romantik bir kadın mısınız, Leydi Harrington?”

“Hayır, değilim.” Blanche hiç de romantik sayılmazdı. “Henüz hiç âşık olmadığım gibi ekonomik sebeplere dayalı bir çıkar evliliği yapacağım.”

Rex’in bakışları keskinleşti. “Zaten evlilik çoğu zaman çıkarlar için yapılır. Ancak ne yazık ki seçiminizin ekonomik sebeplerle ilgisini anlayamadım.”

Blanche içini çekti. Ne de güzel bir konu açılmıştı. “Geçen ay babamın finansal işlerini aydınlığa kavuşturmak üzere onun vekil ve avukatlarıyla görüşmelere başladım. Her şey o kadar karmaşık ki! Yabancı ülkelerde girişimler, adını bile duymadığım şirketlerde hisseler ve tuhaf ortaklıklar. Ben matematikten anlamam. İlgilendiğim ve üstesinden gelebildiğim tek şey hayır kurumlarına bağışlarda bulunmak. Ne babamın tuttuğu muhasebeyi ne de onun farklı yerlerdeki yatırımlarını anlayabilmem imkânsız.”

“O halde gerçekten de bir eşe ihtiyacınız var.” Rex kadehindeki şarabı bitirdi. “Bu konuda sizinle hem fikirim. Harrington mükemmel bir girişimci olmakla tanınırdı. Yaptığı son girişim ve yatırımları öğrenip onu taklit edebilmek için türlü entrikalar çeviren arkadaşlarım vardı. Elbette o bütün işlerini gizli yürütürdü. Neden böylesine büyük bir mirasın yükümlülüğünü tek başınıza üstlenesiniz ki?”

Rex de onun bir eşe ihtiyacı olduğunu onaylıyordu. Zaten herkes aynı şeyi istediği için bu pek de tuhaf sayılmazdı. Ama şimdi Blanche, Rex’in ne kadar çalışkan birisi olduğunu, işlerini nasıl da özenle yürüttüğünü düşünmeye başlamıştı, malikânesi bunun bir kanıtıydı. Blanche bundan hiç hoşlanmasa da onun gibi mükemmel özelliklere sahip birisine ihtiyaç duyduğunu itiraf etmek zorundaydı. Ancak Bess’in bu konudaki düşünceleri ne olursa olsun Sör Rex onun için doğru bir seçim sayılmazdı çünkü sadece varlığıyla bile onu fazlasıyla huzursuz ediyordu.

“Seçiminizi nasıl yapacaksınız?”

Blanche gerildi. “Seçimimi nasıl mı yapacağım?”

“Taliplerinizden hangisinin size uygun bir eş olduğuna nasıl karar vereceksiniz? Az önce bir aşk evliliği değil ekonomik sebeplere dayalı bir çıkar evliliği yapacağınızı söylediniz. Bu da beklentilerinizi karşılayacak bazı standartlara ihtiyaç duyduğunuz anlamına geliyor.”

Blanche huzursuzlandığını hissetti. “En yakın arkadaşlarım bana bu konuda tavsiyelerde bulunuyor.”

Rex’in yakışıklı yüzünü kaplayan ifadeye bakılacak olursa bu sözler onu daha da şaşırtmıştı. “Leydi Waverly ve... esmer olanının ismini hatırlayamadım.”

“Kendisi Leydi Dagwood oldu. Felicia yeni evlendi.”

“Peki, arkadaşlarınız size ne yapmanızı tavsiye ediyorlar?” Blanche ona baktı ve gözleri buluştu. Bu defa bakışlarını kaçıramamıştı. Yanaklarının kızarmaya başladığını hissetti. Sör Rex e Bess ve Felicia’nın tavsiyelerinden bahsettiğini hayal bile edemiyordu.

Rex öne doğru eğildi. "Arkadaşlarınız iki yüz yirmi sekiz talibinizin en az iki yüz tanesinin servet avcısı birer hovarda olduğunu biliyorlar, değil mi?"

Blanche fena halde kuruyan dudaklarını diliyle ıslattı. "Üzgünüm ama ben sizinle aynı fikirde değilim, iki yüz yirmi sekiz talibimin iki yüz yirmi sekizinin de servet avcısı olduğundan eminim."

Rex'in yüzünü rahatladığını gösteren bir ifade kapladı. Gülümsemeye başladı. "Neyse ki siz mantıklı düşünen bir kadınsınız. Peki, arkadaşlarınız size bu konuda ne öneriyor ve bu niyeti taşıyan insanların arasından nasıl bir seçim yapacaksınız?"

"Arkadaşlarım evleneceğim kişinin servetimin peşinde olmasını umursamıyor ve benim hem genç hem de yakışıldı birisini seçmemi istiyorlar."

"Elbette ki siz onlara kulak asmayacaksınız!"

"Benden birkaç yaş genç bir adamla beraber olmanın ilgimi çektiğini söyleyemem ve evleneceğim kişinin yakışıklı olup olmaması da umurumda değil." Blanche başını eğip üzerinde oturduğu battaniyeye baktı. Sör Rex de yakışıklı bir adamdı; hatta bazen onun fazlasıyla yakışıklı olduğunu düşünüyordu.

Rex sakinleşmişti. "Umarım gerçekte samimiyetten uzak olduğu halde, söylediklerinin her kelimesinde ciddiymiş gibi görünen çekici bir hovarda, kulağınıza size asla tükenmeyecek bir sadakat duyduğu yalanını fısıldadığında yine böyle mantıklı düşünebilirsiniz."

"Beni kolay kolay kandırabileceklerini sanmıyorum, Sör Rex," dedi Blanche ve bir kez daha göz göze geldiler.

"Yine de sizi bu konuda uyarmak zorundayım, Leydi Harrington," dedi Rex sonunda.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü hakkımda ne düşünürseniz düşünün, ben bir centilmenim." Rex bu sözlerin ardından kıpkırmızı kesildi. "Siz farklı şeylerin peşinde olan her hovarda için uygun bir hedefsiniz. Oysa servetinizi Çarçur edecek değil, onu koruyacak bir eşe ihtiyacınız var. Servet avcısı bir hovarda evliliğinizin ilk birkaç yılını eğlenceli hale getirebilir ama sonraki yıllarda size büyük acılar çektirecektir. Bahsettiğim tarzda bir adam servetinizin her kuruşunu harcayacak ve canı istediğinde çekip gidecektir."

Birbirlerine baktılar. "Bunun olabileceğinin ben de farkındayım; dedi Blanche sonunda.

"Güzel." Biraz öfkeliymiş gibi görünen Rex kendine yeniden şarap doldurdu. Blanche yanlış bir evliliğin nasıl bir felaketle sonuçlanabileceğini gayet iyi biliyordu.

"Eğer sakıncası yoksa sizin bu konudaki tavsiyelerinizi alabilir miyim?"

Rex gözlerini ondan kaçırmadı. Koyu renkli gözlerindeki bakışlar insanı sersemletecek kadar keskindi. "Mevcut taliplerinize takılıp kalmamanızı ve bakış açınızı genişletmenizi tavsiye ederim," dedi çabucak. "Sizin aradığınız özellikleri taşıyan bir centilmen kendini belli etmeyecektir. Size lâyık olmadığını düşünecek ve sizinki gibi bir servete sahip olmadığından size yaklaşmanın uygunsuz olacağını düşünecektir."

Blanche daha önce hiç böyle faydalı bir nasihat almadığını düşündü. Sör Rex haklıydı. İki yüz yirmi sekiz talibini boş verip yenilerini bulmalıydı. Peki, Sör Rex'in ona talip olmamasının sebebi de bu muydu?

Kalbi anlam veremediği bir şekilde üçüncü defa yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Elbette sebep buydu; o bir servet avcısı değildi ve kendini asla öyleymiş gibi gösterecek bir duruma sokmazdı.

Öte yandan bu, Blanche'ın serveti daha mütevazı olsa ona mutlaka talip olacağı anlamına da gelmiyordu. Zaten Blanche da onun kendisine kur yapması için deli olduğunu söyleyemezdi! Onu mahrem bir ilişki esnasında yakalamış olmasının etkisinden yeni kurtulmuştu ve sahip olduğu pek çok olağanüstü özelliğe hayranlık duyuyordu Ama Sör Rex kendisi gibi bir kadın için fazla erkeksiydi.

Blanche nefes nefese kaldığını fark etti. Gerçekte sorun buydu. Onun sosyetenin gözde bir üyesi Rex'in ise taşrada yaşayan bir münzevi olduğu çok açıktı. Blanche daha bir kez olsun öpüşmemişti oysa belli ki Sör Rex in kabarık bir cinsel iştahı ve engin bir tecrübesi vardı. Birbirleriyle asla geçinemezlerdi.

"Bir şey yememişsiniz," dedi Rex.

Blanche elinin titrediğini fark ederek tabağını aldı. Artık Sör Rex'le göz göze gelmemeye özen gösteriyordu. "Teşekkür ederim. Sanırım bana verdiğiniz nasihate göre hareket edeceğim," dedi. "Ya da en azından öyle yapmaya çalışacağım."

BLANCHE ARTIK ASLA UYUYAMAZDI.

Yatak odasının penceresinin önünde durdu. Gökyüzü yıldızlarla parlıyor, okyanus siyah ve gümüş rengi ışıltılar saçıyordu. Öğle yemeğini geç saatte yedikleri için Sör Rex çalışma odasmda bir şeyler atıştırmış, o ise odasına bir tepsi getirtmişti. Neredeyse geceyarısı olmak üzereydi ve en az bir saattir yatakta dönüp duruyor, sürekli kendisini konuk eden ev sahibini düşünüyordu.

Mevcut taliplerini başından savmalıydı. Bu konuda karanın kesin olarak vermişti çünkü bu yerinde bir nasihatti. Peki ama sonrasında ne yapacaktı?

Onca şeye rağmen Sör Rex'i bir eş adayı olarak görmeli miydi?

Neden Sör Rex bu yaşta hâlâ bekârdı?

Blanche okyanusun uğultusunu dinledi ama bu onu yatıştırmaya yetmedi. Okyanustan ne kadar soğuk bir rüzgâr eserse essin yanaklarındaki sıcaklık azalacak gibi değildi. Bu son bir buçuk günde çok fazla şey yaşamıştı ve kendini sanki bir yıldan beri evinden uzakmış gibi hissediyordu. Sanki bambaşka bir dünyada yaşıyor ve tek bir yanlış adımla sonu olmayan bir düşüş yaşayacağı dik bir uçurumun kenarında dengesini bulmaya çalışıyordu. Bu çok sinir bozucu bir durumdu.

Ama o güne dek hep kalbinin hızla atacağı, iç huzuru ve soğukkanlılığının altüst olacağı bir günün hayalini kurmamış mıydı?

O günün asla gelmeyeceğini düşünmüş ve böyle bir duygu karmaşası yaşayacağını tahmin etmemişti. Sör Rex bir şekilde onun dünyasını allak bullak etmiş, kendisini kararsız ve huzursuz hissetmesine neden olmuştu. Ancak bu attığı tek bir adımı bile şaşırmayacağı kadar monoton bir hayat sürmesinden çok daha iyi sayılmaz mıydı?

Evlendiklerinde yatak odalarını ayırabilselerdi Sör Rex onun için doğru bir seçim olabilirdi. O Blanche'ın servet ve gayrimenkullerini titiz bir şekilde yönetirdi.

Birbirlerinden hoşlanmış, yavaş yavaş dost olmaya başlamışlardı ve Blanche şehirdeki birkaç başarılı evliliğin sevgiye dayalı olduğunu biliyordu. Yine de onunla ilgili pek çok çekincesi vardı. İçkiye düşkün olmasından endişe duyuyordu. Silah koleksiyonu onu daha da endişelendiriyordu. Savaşta yaşadıkları Sör Rex'in peşini bırakmıyor, onu sonsuz bir mutsuzluğa boğuyordu. Yalnızlıktan hoşlanan bir adam olması Blanche için sorun sayılmazdı; canı istediği her defasında taşraya gidip gelebilirdi. Onu asıl endişelendiren şey Sör Rex'in cinsel iştahıydı.

Rex'in tutkularının sınırı olmadığı belliydi. Oysa Blanche böyle bir ihtiyaç hissetmiyordu. Sör Rex'in eşi tutkulu bir kadın olmalıydı ve Blanche bu kadının kendisi olmadığını biliyordu. Evli çiftlerin çoğunun yatak odaları ayrıydı. Ancak yatak odalarını ayırmaları durumunda Sör Rex kendine bir metres tutmak isteyecek, Blanche da bunu umursamayıp görmezden gelmesi gerekecekti. Böyle bir duruma ilgisiz kalmayı başarabilirdi, değil mi? Peki ya çocuklar?

Blanche boş hayallere kapılmaya başlamıştı. Onunla ilgili tüm çekincelerine rağmen Sör Rex'I bir eş adayı olarak değerlendiriyordu. Ayrıca hâlâ onun neden bunca zaman bekâr kaldığını bilmiyordu ve elbette ona böyle bir teklifte bulunmaya karar vermesi halinde, Rex'in kendisiyle bu tür bir birlikteliğe girmeye razı olacağından da emin değildi.

Hem ona böyle bir teklifte bulunması ve Sör Rex'in de bu teklifi kabul etmesi durumunda ne olacaktı?

Anne onun kollarında kendinden geçerek inlemişti. Onun kollarında zevk çığlıkları atmıştı ve bu manzara şok ediciydi Ancak Sör Rex'in yüzünü kaplayan zevk ifadesi çok daha sersemleticiydi.

Blanche pencerenin önünden ayrıldı. Bu zamana dek yakışıklı bir yüzün onu etkileyebilmesi mümkün değildi. Ancak Sör Rex bir odaya adımını attığında hep başını kaldırıp kendisine bakmasına neden olmuştu ve şimdi de kalbinin hızla atmasına neden oluyordu. Nihayet bir erkekten etkilenmeye mi başlamıştı?

Arzu dedikleri şey bu muydu? Blanche, Sör Rex nazik bir tavırla dirseğini tutmak yerine onu sevgiyle okşasa neler hissedeceğini ve nasıl bir tepkide bulunacağını hayal etmeye çalıştı. Bunu düşünmek bile kalp atışlarını hızlandırmış, teninin gerilip karıncalanmasına neden olmuştu ve vücudunu saran o tuhaf sancı kendini bir kez daha göstermişti.

Birden yüzü kıpkırmızı kesildi. Yanaklarının alev alev yandığını hissedebiliyordu. Sör Rex onun elini tutsa ya da onu öpmeye çalışsa buna karşı koymazdı.

Blanche sersemleyerek kendini bir koltuğa bıraktı. Neredeyse yirmi sekiz yaşındaydı ve hayatında ilk defa bir erkekten etkileniyor, onun kendisini öptüğünü hayal ediyordu. Bu nasıl olmuştu?

Kısa bir süre zihnini toparlamaya çalıştı. Birisinin çekiciliğine kapılmak ve ona arzu duymak evlenmek için iyi bir sebep sayılmazdı. Artık yatağa girip uyuyabilmesi mümkün değildi. Bir kadeh şaraba ihtiyacı olduğuna karar verdi. Sabah olduğunda bu birlikteliğin artılarını ve eksilerini listeleyecekti. Acelesi yoktu. Evlenmek için bunca zaman beklemişti ve doğru seçimi yapması gerekiyordu.

Gardırobu açıp o gün giydiği elbiseyi çıkardı. Sör Rex'in evinde yatağa girerken giydiği

kıyafetle dolaşamayacağı için üzerindeki gecelikten sıyrıldı ve önce bir kombinezon sonra da açık gri elbisesini giydi. Odasından çıktı ve koridorda yürürken kapalı duran kapılara baktı. Ana yatak odası kulede değilse, bu kapılardan biri ev sahibine ait olmalıydı. Blanche terliklerinin ucunda yürüyerek koridordan geçerken iyice gerildiğini ve bir ses duyabilmek için kulaklarını dört açtığını fark etti. Ama zaten koridordan çıt çıkmıyordu.

Aşağı indiğinde salon boştu ve şöminedeki ateş küçük, titrek bir aleve ve parlak korlara dönüşmeye başlamıştı. Duvar şamdanlarındaki mumlardan ikisi yanık bırakılmıştı ama onlar da ön kapıya yakın bir yerde oldukları için salonda gölgeler dans ediyordu. İçki arabasına doğru yürüdüğü sırada bir tabureye takılıp tökezledi. Tabure gürültüyle bacağının yanından geçti ve Blanche kimseyi uyandırmamış olmayı umarak irkildi.

İçki arabasının üzerinde birkaç sürahi gördü ve içinde şarap olduğunu düşündüğü sürahiyi kadehlerden birine boşalttı. Sonra birden izlendiğini fark etti.

Dönüp arkasına baktığında Sör Rex'in sanki uyuyacakmış gibi sere serpe kanepeye uzanmış olduğunu gördü. Ama uyumuyordu. İçerideki gölgelere rağmen bakışlarını Blanche'ın üzerine dikmişti ve oldukça uyanıktı. Şöminenin ışığı altında altın ve kehribar rengine dönüşen gözleri bir aslanın gözleri gibi tetikteydi.

Blanche olduğu yerde donup kaldı ama kalbi yerinden oynamıştı. Rex yavaşça doğrulup yere bıraktığı koltuk değneğini aldı. Üzerindeki ceket ve yeleği çıkarmış, sadece yakası fırfırlı, patiska gömlek pantolonu ve ayakkabılarıyla kalmıştı. Ancak gömleğinin düğmeleri neredeyse göbeğine dek açıktı.

Blanche bunu yapmaması gerektiğini bildiği halde gözlerini onun vücuduna dikti. Bakışlarını bir türlü yüzüne çeviremiyordu. Sör Rex bu haliyle ona Michelangelo'nun Davut heykelini hatırlatıyordu.

Rex ayağa kalktı. "Leydi Harrington?"

Blanche nihayet bakışlarını onun yüzüne çevirdi. "Benim gizli alkolik olduğumu düşünmüş olmalısınız," dedi boğuk bir sesle.

Rex koltuk değneğine tutunarak öne doğru yürüdü. "Öyle bir şey düşünmedim. Titriyorsunuz. Yoksa hasta mı oldunuz?"

Blanche bakışlarını onun mermerden oyulmuş gibi görünen göğüslerine dikmemeye özen göstererek başını iki yana salladı. Zaten bunu yapmasına gerek yoktu çünkü karşısında duran manzara sonsuza dek zihnine kazınmıştı. "Uykum kaçtı. Şarap işe yarar diye düşündüm."

Rex gözlerini ondan kaçırmadan tek eliyle gömleğinin düğmelerini ilikledi ama göğsünün üst kısmını açıkta bıraktı. Şöminedeki ateşten yayılan ışık yüzünde dans ederken, "İstediğiniz kadar şarap alabilirsiniz," dedi usulca. "Ama az önce bardağınıza doldurduğunuz içki porto şarabıydı."

"Korkarım ikisi arasındaki farkı bilmiyorum."

"İzin verin," dedi Rex ona doğru yaklaşarak.

Bu hareket Blanche'ın gerilimini hızla doruk noktasına ulaştırdı. Onun kendisine yaklaşmasını istemiyordu çünkü varlığı fazlasıyla güçlü ve sarsıcıydı. Rex elindeki bardağı alıp kenara koyarken öylesine yakınında duruyordu ki Blanche onun sürdüğü parfümün kokusunu bile alabiliyordu; bu denizin ormanla harmanlanıp biraz da limonla

karıştırılan kokuşuydu. Erkeksi bir kokuydu. Rex ona içkisini uzatırken kolu hafifçe vücuduna sürtündü.

"Nezaketiniz için teşekkür ederim."

Rex bakışlarını önce onun dudaklarında, sonra da gözlerinde gezdirdi. "Sizi rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlatmak ister misiniz?"

Blanche bu sözlere ne cevap vereceğini bilemedi. Söyleyecek bir şeyler bulmakta zorlanıyordu. Zihni onu huzursuz eden her duyguyu anlama çabasıyla büyük bir hızla çalışıyordu. Şu an tehlikeli sayılabilecek kadar samimi bir anı paylaşıyorlardı. Birden hızla çarpan kalbinin ve tir tir titreyen vücudunun Rex'e duyduğu arzunun belirtileri olduğunu fark etti. Ancak sadece heyecan değil korku da hissediyordu. Sanki o aşağı düştükçe çözülen bir ipin ucunda uçurumun kenarından sarkıtılmıştı.

Nihayet cesaretini toplayıp Rex'in bakışlarıyla buluştuğunda irkildi ve kalbi her zamankinden çok daha hızlı atmaya başladı. Genç adamın gizemli bakışları daha önce hiç görmediği bir şekilde için için yanan kora benziyordu.

"Uykusuzluk çeken birine," dedi Rex, "açık havaya çıkmak iyi gelir." Bu sözlerin ardından koyu renkli, gür kirpiklerini aşağı doğru çevirdi.

Blanche ya Rex'le havadan sudan sohbet etmesi ya da hemen odasına geri dönmesi gerektiğini biliyordu. Şimdi kafası iyice karışmıştı, Sör Rex'in ona eş adayı olma ihtimali de işleri kolaylaştırmıyordu. Ancak nazik bir sohbet başlatmak onun için nefes almak kadar kolay bir şey olmasına rağmen ne söyleyeceğini bilemiyordu işin kötüsü kendini toparlayıp salondan ayrılmayı da başaramıyordu. Sanki terlikleri yere yapışıp kalmıştı.

"Mum ışığının altında," dedi Rex usulca, "on beş yaşındaki bir genç kız kadar masum görünüyorsunuz."

Blanche'ın kalbi şimdi kulakları sağır eden bir gürültüyle çarpıyordu. Gerçekten de on beş yaşındaki bir genç kız kadar deneyimsiz ve masum olduğunu düşündü. On beş yaşındaki bir genç kız gibi çekingen ve tedirgindi! Ama Rex bunu bilmiyordu. "Yakında yirmi sekiz yaşında olacağım."

Rex tuhaf bir şekilde yan gözle ona baktı. Sanki bu umurumda bile değil, demek istiyordu.

Blanche kendisiyle mücadele etti. Rex her zamankinden çok daha konuşkandı ve her şeye rağmen bu uygun bir fırsat olabilirdi. "Neden hâlâ uyumadınız, Sör Rex? Saat geceyarısına yaklaşmış olmalı." Rex'in koyu renkli gözleri onun gözleriyle buluştu. Bu soruyu cevaplayacakmış gibi görünmüyordu.

Blanche birden onun sevgilisini bekliyor olabileceğini fark etti. Yanaklarının alev alev yandığını hissetti. "Üzgünüm, hemen gidiyorum!" Arkasını dönüp oradan koşarak kaçmaya hazırlandı. Rex onun bileğini tuttu. "Beni rahatsız etmiyorsunuz."

Blanche nasıl olduysa kendini ona doğru dönmüş bir halde buldu. "Madem siz de uyuyamıyorsunuz, uykusuz geçen saatlerimizi birlikte değerlendirebiliriz," diye ekledi Rex usulca ve onu serbest bıraktı.

Blanche bileğinin yandığını hissetti. Vücudunu tuhaf bir gerginlik kaplamıştı. Yüreğinin bir parçası oradan ayrılmayı istemiyordu; Rex karşı konulması imkânsız bir adamdı. Ama zaten onun istediği de böyle bir adam değil miydi? Sadece onu daha az rahatsız eden,

daha yumuşak karakterli ve bu kadar tehditkâr bir hava taşımayan birisini hayal etmişti.

Beyninin mantıklı düşünen tarafı her şey için çok geç olmadan -çünkü onu uçurumdan aşağı sarkıttıkları ip hızla çözülüyordu- oradan kaçıp gitmesi gerektiğini söylüyordu.

Sör Rex fazlasıyla gizemli bir adamdı. Ancak Blanche'ın ayakları tek bir adım bile atmayı başaramıyordu.

Aradan uzunca bir süre geçti.

"Sık sık uykusuzluk çeker misiniz?" diye fısıldadı Blanche elindeki kadehi göğsüne bastırarak. Sör Rex'in o güzel yüzünde hızla kaybolan bir gülümseme belirdi. "Duruma göre değişir."

Blanche onun ne demek istediğini anlayana dek biraz zaman geçti. Nedense gözünün önünde Anne belirmişti ve kendisi o gün orada konuk olmasaydı Rex'in Anne'i yatağa atmış olacağını biliyordu. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıp kulakları bile yanarken, "Artık yatsam iyi olur," dedi çabucak.

"Gitmeyin."

Blanche olduğu yerde kaldı.

"Lütfen," diye ekledi Rex. Ardından ona hayret verici bir bakış daha fırlatarak, "Bana arkadaşlık etmenizin bir sakıncası yok," dedi usulca. "Bu hoşuma gidiyor."

Blanche titremeye başladı. Sör Rex sarhoş muydu? Yoksa fazlasıyla cüretkâr ve dürüst mü davranıyordu? "Ben de aynı şekilde sizin dostluğunuzdan zevk duyuyorum Sör Rex," dedi mümkün olduğunca yumuşak bir sesle.

Rex'in gözleri bu sözlerden keyif aldığını gösterecek şekilde mahmurlaştı.

Blanche yutkundu ve içinde bulundukları zaman ve durum buna elvermese bile uygun bir sohbet konusu bulmaya çalıştı. "Böyle bir yere sahip olmanızı kıskanıyorum doğrusu."

Rex'in yüzünde bu defa alaylı ama insanın canını acıtacak kadar da güzel bir gülümseme belirdi. "Harrington gibi bir malikânenin sahibi olarak, Land's End'i nasıl kıskanırsınız?"

"Belki de bunun sebebi malikânenizin isminde saklıdır. Burası dünyanın en uç noktası. Kendi evimde hiç yalnız kalamıyorum. Burada böyle yapayalnız olmak hoşuma gidiyor."

"Land's End'de ne kadar kalacaksınız?"

Blanche bu melodik ses tonunun eteklerinin altında bir bahar rüzgârı esmişçesine tenini ürperttiğini hissetti. Daha önce hiç böyle bir duygu yaşamamıştı. "Bilmiyorum. Size yük olmak istemem."

"Peki ya ben sizin bana yük olmanızı istiyorsam?"

Blanche ona baktı ve göz göze geldiler.

"Belki size," dedi Rex ağır ağır konuşarak. Blanche beklentiyle gerildi, "burada çok yalnız olduğumu itiraf ederim."

Bu sözler genç kadının afallamasına neden oldu. Sör Rex kendini yalnız hissediyordu. Ama Blanche bunu önceden de hissetmişti ve artık bundan emindi. Ona duyduğu merhamet iyice arttı. "Şehre daha sık gelmelisiniz."

Rex'in titreyen kirpikleri gözlerindeki ifadeyi gizledi. Blanche'ı duymamış gibi mırıldandı, "Buna hemen şimdi karar vermek zorunda değilsiniz."

Blanchein zihni hızla çalışmaya başladı. Bu malikâne Sör Rex'e ödül olarak verilmişti. Yani aslında bu hayatı kendisi seçmiş sayılmazdı. Ancak şehirden uzak durmak onun seçimiydi. Ve neden, ah, neden hâlâ evlenmemişti?

"Blanche?" diye mırıldandı Rex.

Blanche onun son derece yumuşak ve samimi bir sesle adını söylediğini fark ederek yüzüne baktı. Rex'in yaptığı bu dalgınlığın farkında olmadığını biliyordu.

"Burada alışık olduğunuz standartları karşılayamadığımızı biliyorum," diye ekledi Rex usulca. "Ancak bana nelere ihtiyaç duyduğunuzu söylerseniz sizi memnun edebilmek için elimden ne gelirse yaparım." Bir kez daha hafifçe gülümsedi ve bakışlarını Blanche'ın yüzünde gezdirdikten sonra göğüs dekoltesinin şişkin kısmına indirdi.

Blanche başının döndüğünü hissederek Rex'in sözlerinde samimi olduğunu anladı. Peki ama neden kendisine kusursuz bir konfor sunmak istiyordu? "Burada ihtiyaç duyduğum her şey var!" Bu tutkulu hali kendisini bile şaşırtmıştı. Hissettiği bu duygunun nereden geldiğini bilmiyordu. "Land's End'i seviyor, şey, yani buradan çok hoşlanıyorum. Ziyaretimi biraz daha uzatmaktan... mutluluk duyarım." Bunu yapması uygunsuz ve cüretkâr bir davranış sayılsa bile ona neden o güne dek hiç evlenmediğini soracaktı.

"İtiraflar için en uygun zaman geceyarısıdır."

"Bir itirafınız daha mı olacak?" Blanche onun başka neyi itiraf edebileceğini hayal bile edemiyordu.

Rex'in yüzünde titrek bir gülümseme belirdi. "Beni hiç olmayacak bir pozisyonda yakalamış olmanıza rağmen kaçmadınız. Hatta şimdi ki salonumdan ve benden de kaçmıyorsunuz."

Blanche dudaklarını yaladı. Bu sözlere nasıl bir cevap vermeliydi?

Rex o günkü kaçamağından bahsedecek miydi?

"İnsanı hayrete düşürecek kadar incesiniz, Leydi Harrington. Aslında şu an bile kaçıp gitmeyi düşündüğünüzü hissedebiliyorum.

Rex haklıydı. Blanche güçlükle nefes aldı. "Sadece bunun çok tuhaf olduğunu düşünüyorum... daha önce hiç gecenin bu saatinde bir centilmenle bu tür bir sohbete girmemiştim. Bu olması gerekenden çok daha... samimi bir ilişki."

Rex gözlerini kısarak onu süzdü. "Siz buna samimi ilişki mi yorsunuz?"

Blanche gergin bir tavırla güldü. "Benim görgü kurallarına fazlasıyla sadık biri olduğumu biliyorsunuz," dedi. Ardından duyulmayacak kadar sessizce, "fazlasıyla tutucu", diye ekledi.

Rex keskin bakışlarla onun yüzüne baktı. "Peki, neden burada kaldınız? Dün neden kaçıp gitmeyi tercih etmediniz?"

Blanche titreyerek içini çekti. Şahit olduğu aşk kaçamağı tüm canlılığıyla gözünün önünde belirmişti. "Özel hayatınız... sadece sizi ilgilendirir."

Bu sözlerin ardından uzunca bir sessizlik oldu. "Yoksa bir kez daha mı dengenizi altüst ettim?"

Blanche güçlükle nefes alarak, "Benim dengem," dedi boğuk bir sesle, "dün tamamen bozuldu. Düzeldiğinden de emin değilim." Rex bu defa gözlerini onun boynuna dikti. Blanche boynunda atan nabzın gözle görülebilecek kadar belirgin olduğundan emindi.

“O zaman dün çok iyi rol yaptığınızı söylemeliyim. Şimdi sizi bir kez daha huzursuz ediyorum. Oysa niyetim asla bu değildi. Hakkımdaki gerçeği öğrenmiş olmanızdan utanç duyuyorum.”

Blanche fal taşı gibi açılan gözlerle ona baktı. “İçkiyi biraz fazla kaçırmış olabilir misiniz, Sör Rex?”

Rex’in yüzünde nefis bir gülümseme belirdi. “Şu an körkütük sarhoşum.”

Bu da bütün o ateşli bakışları ve şok edici itirafları açıklıyordu. Rex gerçekte onu arzulamıyordu; sadece sarhoştu. Ancak açıklığa kavuşmayan şey onun neden böyle sarhoş olmaya ihtiyaç duyduğuydu.

“Ne oldu? Beni kibarca yatağa göndermeye çalışmayacak mısınız? Beni nazikçe kendime hâkim olmamakla suçlamayacak mısınız? Açık bir dille ayıplayıp alaycı bir tavırla küçümsemeyecek inisiniz?”

Blanche kollarını göğsünde kavuşturdu. “Beni kötü ya da kaba biri olmadığımı bilecek kadar iyi tanıyorsunuz. İşin doğrusu,” sözlerine devam edip etmemekte tereddüt etti, “siz aşk maceraları yaşamayı sonuna dek hak ediyorsunuz.” Kıpkırmızı kesildiğini biliyordu. “En azından diğer erkekler gibi eşinizi aldatmıyorsunuz.”

Rex’in gözleri parladı. “Sizinle böyle bir sohbet yapacağım aklımın ucundan bile geçmezdi. Bu arada ben aşk maceralarımı değil, şarap ve viskiye olan düşkünlüğümü kastetmiştim.”

Blanche şimdi onunla göz göze gelmemeye özen gösteriyordu. “Yani şunu demek istiyorum,” güçlükle nefes aldı, “elbette geceleri uyumayıp bir kadeh şarabın tadını çıkarabilirsiniz!” *Sor ona,* diye haykırdı içinden sessizce. *Haydi, sor artık!*

“Az önce başka bir şeyden bahsediyordunuz. Demek ilişkimi ayıplamıyorsunuz... Bu bir aşk ilişkisi değil ama elbette bunu siz de biliyorsunuz.”

Rex’in samimiyeti şaşırtıcıydı. Blanche ona ne diyeceğini bilemiyordu. Gergin bir tavırla, “Sizi kınamak gibi bir niyetim yok,” diye fısıldadı.

Uzun bir sessizlik daha oldu.

Rex bu süre içerisinde öylesine ısrarcı bir şekilde yüzüne baktı ki Blanche onun bakışları altında kıvranmaya başladı. “Neden sürekli bana bir şey söyleyecek ya da soracakmışsınız gibi hissediyorum acaba?”

Yüce Tanrım, sezgileri ne kadar da güçlüydü! “Merak ettiğim bir şey var,” diye fısıldadı Blanche, “Ama küstahlık etmek istemem... Sanırım artık odama dönmeliyim!”

Rex onun bileğini tuttu ve bakışları keskinleşti. “İşte şimdi gerçekten meraklandım. Özgürce konuşabilir, bana istediğinizi sorabilirsiniz,” dedi yumuşak bir sesle. “Haydi ama. Geceyarısı oldu ve burada baş başa oturmuş, en mahrem düşünce ve arzularımızı paylaşıyoruz.”

Blanche bir kez daha onun bakışları altında kıvrandı. “Neden bugüne dek hiç evlenmediniz?”

Rex’in gözleri büyüdü. “Bana sormak istediğiniz şey bu muydu? Blanche başını sallamakla yetindi.

Rex bakışlarını ondan kaçırdı ve koyu renkli, uzun kirpikleri çıkık elmacık kemiklerinin üzerine düştü. “Bu sorunun cevabını biliyorsunuz.”

Blanche nefesim tuttu. Bu sorunun cevabını kesinlikle bilmiyordu. "De Warenne erkekleri aşk evliliği yaparlar ya da öyle olduğu söylenir.

BÖLÜM ALTI

BLANCHE AFALLAMIŞTI. Zihninde hiç durmadan Sör Rex'in az önce sarf ettiği sözler yankılanıyordu; demek o da bir aşk evliliği yapacaktı. Bu çok romantik bir düşünceydi. Sör Rex romantik bir erkekti. Hâlâ aşkı tatmayı beklediği için evlenmemişti.

"Şaşırmış ve biraz da dehşete kapılmış gibi görünüyorsunuz."

Blanche neşeyle gülümsedi. "Şaşırdığım doğru. Ailenizin geri kalanı kadar romantik olduğunuzu sanmıyordum."

"Bu sözlerle beni aşağıladığınızı mı düşünmeliyim?"

"Hayır!" diye haykırdı Blanche. "Elbette, hayır. Siz aşağılamayı düşünebileceğim en son insansınız."

Rex ciddi bir ifadeyle ona baktı. Ardından, "Evlilik hayatımın, daha doğrusu olmayan evlilik hayatının, bu kadar ilginizi çekmiş olması beni şaşırttı," dedi yumuşak bir sesle.

Blanche çaresizce omuzlarını silkti. "Yakın bir zamanda anneniz ve Lizzie'yle sohbet ettim. Konu sizin hâlâ bekâr olmanıza geldi."

Rex'in gözlerinden bir pırıltı geçti. "Gerçekten mi? Ve siz de bu sohbete dâhil oldunuz, öyle mi?"

Blanche gerildi. "Aileniz sizin için endişeleniyor, Sör Rex. Belli ki evlenip kendinize ait bir aile kurduğunuzu görmek istiyorlar."

"Siz de aynı düşüncede misiniz?"

"Ben çok yakında âşık olacağınız kadını bulacağınızı düşünüyorum," dedi Blanche rahat bir tavırla.

Rex kaba sayılabilecek bir ses çıkardı. "İnsanlar aşkı gözlerinde fazla büyütüyorlar."

Blanche afallamıştı. "Ama az önce dediniz ki..."

"Şu an sarhoşum. Bu arada sorunuz hiç de küstahça sayılmazdı."

"Böyle düşündüğünüz için şanslıyım," dedi Blanche zihninin hızla çalıştığını hissederek. Sör Rex az önce ki sözleriyle ne demek istemişti?

"Soru sorma sırası bende galiba." Rex'in gözlerinde son derece cesur bakışlar vardı.

Blanche kaskatı kesildi. "Şimdi de oyun oynamaya mı başladık?"

Genç adamın yüzüne ağır ağır yeni bir gülümseme yerleşti. "Neden olmasın? Size bir nasihatte bulunmamı istemiştiniz. Şimdi aynı şeyi ben de sizden istesem?"

Blanche kendini onunla bir tartışmaya girmiş gibi hissetti. Kendine oturacak bir yer bulmazsa yere yığılıp kalacağı için en yakın koltuğa çöktü. "Elbette ki bana yaptığınız iyiliğin karşılığını ödemeliyim," dedi boğuk bir sesle.

"Sizce ailemdeki kadınların sözünü dinlemem için bir neden var mı?"

Blanche onun içinde bulunduğu durumu anlamaya çalıştı. "Herkesin bir aileye ihtiyacı vardır," dedi sonunda. Nedense Sör Rex etrafında daireler çizerek kendisine giderek daha fazla yaklaşıyor gibi hissediyordu.

"Yani acımasız ve huysuz bir kadınla evlenirsem daha mutlu olacağımı mı söylüyorsunuz?"

Blanche yüzünün kızardığını biliyordu. Yine ne demişti ki? "Ailenizdeki diğer bütün erkekler gibi siz de aşkı bulabilirsiniz."

"Belki ben içlerindeki tek istisnayım," dedi Rex sakin bir sesle, "ya da aşkı zaten çoktan buldum."

Blanche'ın kalbi yerinden oynadı.

Rex'in yüzünde acı dolu, sert bir ifade belirdi. "Aşk anlamsız bir şekilde çok ama çok fazla abartılıyor." Bu sözlerin ardından topallayarak Blanche'ın yanından uzaklaştı.

Blanche orada öylece oturup ağzı bir karış açık ona bakakaldı. Sör Rex'in kalbi kırıktı. Bu da her şeyi açıklıyordu.

Rex en ufak bir çaba harcamadan hızla ona doğru döndü. Şimdi yüzünde daha soğuk bir gülümseme vardı. Artık baştan çıkarıcı değil, öfkeli görünüyordu. "Bu gece sizi uyutmayan şey ne oldu?"

Blanche onun bu ani ruh değişikliğinden rahatsızlık duymuştu. "Bir rüya gördüm," dedi çabucak. Zararsız, beyaz yalanlara bile alışık olmadığı için yanakları yanmaya başlamıştı.

Rex onun yalan söylediğini biliyordu; Blanche bunu genç adamın yüzüne keyif aldığını gösteren bir gülümseme yayıldığında fark etti. "Umarım güzel bir rüya görmüşsünüzdür."

Blanche onun bu baştan çıkancı ses tonunu ve bu ses tonunun taşıdığı anlamı sevmemişti. Gerçekte ileride yapacağı evliliği düşündüğünü ve onu da bir eş adayı olarak gördüğünü anlamaması için bakışlarını özellikle Rex'ten kaçırdı. Şimdi nasıl davranmalıydı? Bundan tam olarak emin değildi ama Rex'in kalbinin yaralandığını hatta belki de paramparça olduğunu hissedebiliyordu.

"Peki, rüyanıza giren kişi kimdi?"

"Sör Rex!" diye haykırdı Blanche.

"Aynen tahmin ettiğim gibi." Rex bu tepkiden memnun ama son derece sakin görünüyordu. "Sizi hep sıradışı bir kadın olarak gördüm. Bugüne dek sosyetedeki birkaç

düzgün kadından birisi olduğunuzu kabullenmekle yetindim ama son günlerde gerçekte nasıl birisi olduğunuzu merak ediyorum."

Blanche onun gerçekten de körkütük sarhoş olduğuna karar verdi. Bu sohbetin gidişatından hiç hoşlanmamıştı.

"Artık biraz dinlenmeliyim," dedi çabucak.

"Siz harika bir hanımefendisiniz ama aynı zamanda bir insansınız. Damarlarınızda herkes gibi kırmızı kan akıyor. Hepimiz gibi siz de rüya görüyorsunuz. Elimde olmadan rüyanızda neyi ya da kimi gördüğünüzü merak ediyorum." Rex ona doğru bir adım attı. Hiç de sarhoş görünmüyordu ama öyle olmalıydı çünkü ayık olsa asla böyle bir soru soramazdı. İşin kötüsü bakışları da fazlasıyla arzulu olduğunu söylüyordu.

Blanche nefesinin kesildiğini hissetti. Nihayet, "Beni tedirgin ediyorsunuz Sör Rex!" dedi.

"Kaba ve sarhoş bir adam olmam sizi tedirgin ediyor. Sakın bunu inkâr etmeye kalkışmayın. Arkamdan konuşulanları en az sizin kadar ben de biliyorum. Neden Blanche? Neden burada mecburen bir gece kalmak yerine iki gece kalmayı tercih ettiniz? Dün size büyük bir şok yaşattığımı ikimiz de biliyoruz. Bana geçmişte hayranlık dolu gözlerle bakmış olsanız bile dün yaşananlardan sonra bir daha asla öyle bakmayacaksınız." Rex yüzünü tuhaf bir ifadeyle buruşturdu. "Öte yandan az önce, beni aşağılamadığınızı söylediniz ve bu iyice kafamı karıştırdı! Hatta sözleriniz tam olarak şöyleydi, 'Siz aşağılamayı düşünebileceğim en son insansınız.' Yoksa kibar bir kadın olduğunuz için bana rol mü yaptınız, Leydi Blanche? Çünkü bu sözlerinizde samimi olmanız mümkün değil."

Blanche ısrarla başını sallamakta olduğunu fark etti. "Ben size her zaman hayranlık duydum, Sör Rex."

Rex geniş salonu koca bir sessizliğin doldurmasına izin vererek ona baktı.

"Bu yüzden, lütfen düşüncelerimi okuyabildiğinizden bu kadar emin olmayın."

"Bu sözlerinizde samimi misiniz?" diye sordu Rex ısrara bir tavırla.

"Evet!" Blanche farkında olmadan dudağını ısırdı ve ağzına kan tadı geldiğini hissetti. "Bu kadar çalışkan ve becerikli bir insan olmanız bende hayranlık uyandırıyor! Böylesine bakımlı ve iyi idare edilen bir mekânla karşılaşacağım aklıma gelmezdi!"

Rex'in gözleri iyice açıldı.

"Bugün Penthwaithe'te yaptığınız yardım çok cömert bir davranıştı. Siz yüce gönüllü ve asil bir adamsınız!"

"Ama ben aynı zamanda hizmetçimle yatağa giriyorum."

Blanche ellerini alev alev yanan yanaklarına bastırdı. "Bu beni ilgilendirmez. Üstelik sizi o pozisyonda yakalamasaydım bunu asla bilmeyecektim ve bu talihsiz olaydan dolayı büyük üzüntü duyuyorum!"

"Geçmişte bana duyduğunuz saygıyı bir nebze de olsa geri kazanmak için ne yapmalıyım?" diye sordu Rex kısa bir sessizliğin ardmdan.

Blanche gözlerinin yaşardığını hissetti ve bu onu şaşırttı. Ama artık sözlerinin devamını getirmeden yapamazdı. "Size saygı duymaya devam ediyorum. Hayatınızın detaylarını bilmiyorum ama katıldığınız savaşın size sadece fiziksel değil başka türlü bir acı da

yaşattığından eminim. Şu an içinde bulunduğumuz duruma ve gönül ilişkilerinize bu acının sebep olduğunu sezebiliyorum." Blanche aslında bu listeye onun kırık kalbini de eklemeliydi.

Rex ona baktı ve odayı bir kez daha korkunç bir sessizlik doldurdu. Blanche bardağını bir kenara bırakıp kollarını etrafına sardı. Normalde asla ağlamadığı halde gözyaşlarına boğulmak üzereydi ve öylesine perişan ve üzüntülüydü ki titriyordu. Aralarındaki sessizlik devam edince kendini Rex'e bakmak zorunda hissetti. Daha önce bir erkeği hiç bu kadar asık yüzlü ve mutsuz gördüğünü hatırlamıyordu.

"Haklısınız," dedi Rex ifadesiz bir sesle. Yaptığım herhangi bir şey beni eleştirmenize neden olabilir mi?"

Blanche başını iki yana salladı. "İnsanları eleştirmek doğamda yok ve elbette buna sizi eleştirerek başlayacak değilim." Titrek bir nefes aldı. "Ancak belki size duvardaki silah koleksiyonunuzu indirmenizi tavsiye edebilirim."

Bu sözler Rex'in gözlerinin iyice açılmasına neden oldu. "Acınızın ne olduğunu bilmiyorum ama anladığım kadarıyla siz onu sürekli hatırlayarak kendinize işkence etmeyi tercih ediyorsunuz, değil mi?"

Rex kaba bir ses çıkardı, "İnsanı hayrete düşürecek kadar zekisiniz."

"Sizin bir kahraman olduğunuzu biliyorum. Clarewood dükünün ikinci oğlu Mowbray'i -şimdi kendisi dük oldu- ölümden kurtardığınızı bilmeyen yok. Kahramanlar eleştirilmeyi değil, saygı duymayı hak eder. Kahramanlar onay görüp sevilmeyi hak eder."

"Ben kahraman değilim," dedi Rex sert bir sesle. "Çünkü her şeyi yeniden yaşayıp bir kez daha Mowbray'in orada can çekiştiğini görseydim onu şeytana bırakırdım."

"Bu sözlerinizde ciddi olamazsınız!" diye haykırdı Blanche.

Rex titriyordu. Blanche onun kendisinin bir anlam veremediği, yoğun duygularla mücadele ettiğini gördü. "Benim hakkımda çok fazla şey biliyorsunuz, Leydi Harrington."

Blanche birden onun tehlikeli bir şekilde sinirlendiğini fark etti. Hissettiği gerginlik hızla arttı. Artık oradan ayrılmasının zamanı gelmişti. "Sizin hakkınızda bu kadar detayı herkes biliyor, Sör Rex," dedi.

"Mowbray'i kurtardığımı sadece ailem biliyor. Geri kalan herkez bu olayı unuttu."

"Ama siz unutmadınız." Blanche bu sözler dudaklarından döküldüğü anda pişmanlık duydu.

Rex birden öfkeyle dönünce dengesini yitirdi.

Blanche bir çığlık koparıp hızla ona doğru koştu ama onun kolunu kavradığı anda ikisi birlikte duvara çarptı. Genç kadın birden kendini Rex'in kollarının arasında bulmuştu. Aynı anda onun sert vücudu tarafından duvara bastırıldı ve onun yaralanacağına dair endişesinin kaybolduğunu hissetti. Rex öylesine iri bir adamdı ki Blanche'ın etrafı bir kas yığınıyla çevrelenmişti ve bu pozisyonda kendini fazlasıyla ufak tefek, savunmasız ve inanılmaz derecede kadınsı hissediyordu. Daha önce hiç bu şekilde bir erkeğin kollarının arasına girmemişti. Kasıklarından onu şaşkına döndüren bir ürperti geçti. Afallayarak başını kaldırdı ve Sör Rex'i dudaklarına bakarken buldu.

O an, Rex De Warenne'in kendisini arzuladığını anladı.

O an, tanıdığı en arzulu adam olan Rex De Warenne'in kendisini öpmek üzere olduğunu anladı.

İçini kaplayan heyecan ve korkuya engel olamadı. Çünkü bu gerçek arzuydu.

Ancak Sör Rex öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarına bastırmadı. Bunun yerine fazlasıyla kasvetli bir bakışla yüzüne baktı ve güçlükle nefes alarak ondan bir adım uzaklaştı.

Hareket kabiliyetini tamamen yitiren Blanche sırtını duvara yasladı ve birden bire titremeye başladı. Dizleri artık onu taşımıyor ve az önce hissettiği o ürperti devam ediyordu. Gerçi bu defa ki daha hafif sayılırdı; sanki aniden kabaran tenine iğneler bahyordu.

"Bir söz vardır. İninde yatan aslana saldırılmaz."

Blanche'ın bu sözlerin ne anlama geldiğini çözmesi biraz zaman aldı. "Aşağı inip bir içki almak istedim. Sizin de burada olduğunuzu bilmiyordum." Bunları söyledikten sonra nasıl olduysa Rex'in gözleriyle buluştu ve içlerinin öfkeyle parladığını fark ettiğinde büyük bir şaşkınlık yaşadı.

"Evet, tıpkı dün çalışma odama girdiğiniz gibi.

Blanche'ın yüzü kıpkırmızı oldu. "Ben..."

"Aslana ininde saldırırsanız sizi ısırır," diye haykırdı Rex. Yüzünü hayal kırıklığıyla dolu bir ifade kaplamıştı.

Dehşete kapılan Blanche kaskatı kesildi. Ama Rex haklıydı. Ona sürekli kişisel sorular sormuş ve özel ilişkileriyle ilgili nasihatler vermişti. Öfkeyi hak ediyordu belki ama bu kadarını değil. "Üzgünüm," Odasına gitmek üzere arkasını döndü; gece felakete dönüşmüştü.

Rex birden onun yolunu kesti. İnanılmaz derecede güzel görünen yüzü ona fazlasıyla yakın duruyordu. "O halde bana doğruyu söyleyin, bu gece uykularınızı kaçıran delikanlı kimdi? Evlenmeyi ve yatağınızı paylaşmayı düşündüğünüz o mükemmel adam kim? İtiraf sırası sizde, Blanche," diye mırıldandı.

Blanche dehşet içerisindeydi. Daha önce hiçbir adam onunla böylesine öfkeyle konuşmamıştı ve bu öfke ile hayal kırıklığının ardında arzunun yattığını biliyordu. Kısa bir an Rex'e müstakbel eşi olarak gördüğü kişinin kendisi olduğunu haykırmayı düşündü, elbette yatak odalarını ayırdıkları takdirde. Ardından nefesini tutarak, "Mantıklı bir seçim yapacağım," dedi.

"Aşkı hesaba katmayacak mısınız?"

"Mantığa dayalı bir seçim yapacağım," diye haykırdı.

Rex kaba bir ses çıkardı. "Siz bundan çok daha fazlasını hak ediyorsunuz."

Blanche'ın gözleri kocaman açıldı.

"Şu an sarhoş olduğum için size aklımdan geçenleri tek tek anlatacağım. Siz dürüst bir adamı hak ediyorsunuz, düzgün karakterli bir adamı." Rex'in gözleri kıvılcımlar saçıyordu. "Size hayranlık ve saygı duyacak, sizi koruyacak ve hep el üstünde tutacak bir adamı."

Bu ne kadar da acı verici bir tartışmaydı böyle? Blanche nefesini tuttu

Rex elini uzattı ve parmaklarını onun yanağında gezdirdi. Blanche hiç kıpırdamadan bekledi. Yüreği telaşla dolmuş, tenini o iğne batmasına benzer arzu ürpertileri kaplamıştı. "Kalp atışlarınızı hızlandıracak ve zevkle inlemenize neden olacak bir adamı hak ediyorsunuz."

Blanche'ın nefesi kesildi.

Rex elini indirdi. "Hak ettiğiniz bu mükemmel adamı bulmanız için size şans diliyorum."

Blanche sızlandı.

Sör Rex bu sözlerin ardından odadan dışarı çıktı.

SÖR REX ONU NEREDEYSE ÖPECEKTİ.

Blanche bakışlarını soğumuş çayına dikti. Kahvaltı masasında tek başına otururken bir önceki gecenin her anı en ince detayına dek zihninde beliriyor, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Sarhoş, küstah ve fazlasıyla erkeksi olan Sör Rex inanılmaz derecede cüretkâr davranmıştı. Kırık bir kalp taşıyor, savaşta yaşadıklarını aklından çıkaramıyor ve Blanche'ın kendisine hayranlık ve saygı duyacak, tutkulu bir erkeği hak ettiğini düşünüyordu.

Kalp atışlarınızı hızlandıracak ve zevkle inlemenize neden olacak bir adamı hak ediyorsunuz.

Blanche perişan bir halde çayına uzandı ve zangır zangır titreyen eli fincanın takırdamasına neden olunca onu hemen elinden bıraktı. Sör Rex'in sözünü ettiği türde bir tutkuyu kaldıramazdı.

Sör Rex ona nasıl böyle bir şey söyleyebilmişti?

Peki, kendisi Sör Rex'e bütün o lafları nasıl etmişti?

Blanche artık buz gibi olan çayına baktı. O güne dek hiç böyle bir şaşkınlık yaşadığını hatırlamıyordu. Sör Rex için üzülüyordu. Yüreği merhametle doluydu ama bunu ona yansıtamazdı. O kucaklayıp okşayabileceği küçük bir çocuk değildi.

Bir önceki gece Sör Rex ona arzu dolu bakışlarla bakmıştı.

Bir önceki gece Sör Rex onu öpmenin eşiğine gelmişti.

Blanche'ın bunu anlayabilmesi için deneyime ihtiyacı yoktu. Öte yandan Sör Rex bir önceki gece fazlasıyla sarhoştu. Ona duyduğu ilgi arzudan değil, içtiği içkiden kaynaklanıyordu, değil mi?

Blanche'ın vücudundan şiddetli bir ürperti geçti. Bir önceki gece Rex'in kendisini öpmesini istemişti! Bunu sadece merakından da istememişti.

Onun kollarına girdiği, erkeksi güç ve enerjisiyle karşısında kendinden geçtiği o kısa anı asla unutamayacaktı. Afallamış, korkmuş ve hatta paniğe kapılmıştı ama artık arzunun nasıl bir duygu olduğunu biliyordu. Vücudu arzuyla sızlamıştı.

Yıllarca şehveti asla tadamayacağına inandıktan sonra nihayet kadınlığı uyanışa geçmişti. Ama bu nasıl olabilirdi? Sör Rex ona uygun birisi değildi ve dün gece yaşananlar da bunu kanıtlamıştı. Onda karanlık, tehlikeli ve ürkütücü bir şeyler vardı. Erkeksiliği de bir o kadar tehdit ediciydi. Pek çok mükemmel özelliği vardı ama çektiği aşk ve cinselliğe olan düşkünlüğü bunları gölgeliyordu. Blanche, Rex'i aday listesinden

çıkarmalıydı, değil mi?

Ya Rex onu öpseydi?

Bodenick'de biraz daha kalırsa onu öper miydi?

Blanche ne yapacağını, ne düşüneceğini bilmiyordu. Bu acı verici de olsa bir erkek tarafından öpülmek istediği gerçeğini kabullenecek durumdaydı. Artık bunun zamanı gelmişti. Bess ve Felicia olsalardı onu bunu yapmaya teşvik ederlerdi. Peki ya bu öpüşme ardından devamı gelirse ne olacaktı?

Gecenin karanlığında bir erkek tarafından öpülmeyi istemek başka şey, cinsel arzuların tatmin edilmesini istemek başka şeydi. Ayrıca o bir sevgili edinebilecek türde bir kadın değildi; özellikle de bir koca arayışına girdiği sırada. Yapabileceği en iyi şeyin Land's End'den derhal ayrılmak olduğuna karar verdi. Olaylar kontrolden çıkmadan, mahrem bir yakınlaşma yaşanmadan, geri dönüş yolu tamamen kapanmadan buradan gitmeliydi.

Sör Rex o gitmeden önce duvardaki silah koleksiyonunu indirse olmaz mıydı?

Blanche kendisine izin verilse, Sör Rex'e bir şekilde yardım edebilse, o silah koleksiyonunu kaldırır, onun savaşı ve peşini bırakmayan anıları unutmasını sağlardı. Hem Rex'in kalbini kıran kadın kimdi? Lizzie bir keresinde gururla De Warenne erkeklerinin bir kez âşık oldular mı bu aşkı sonsuza dek yaşattıklarını söylemişti. Blanche buna inanmıştı, bu aileyi yakından tanıyordu. Kendisinin nişanı bozmasının ardından Tyrell'ın Lizzie'ye duyduğu aşkın filizlenip çiçek açmasını izlemişti ve bu çiçek yıllardır canlılığını koruyordu. Eleanor bir başkasıyla evleneceği sırada Sean O'Neill tarafından kaçırıldığında bu şok edici haber ona da ulaşmıştı ve ikisinin arasındaki aşk hâlâ ilk günkü gibi devam ediyordu. İki yıl önce sosyetenin en gözde ve en kötü ününe sahip bekârlarından biri olan Cliff De Warenne, evine bir korsanın kimsesiz kalan kızıyla dönmüş ve onunla evlenmişti. Devlin Kraliyet Donanması'nda görev yaptığı sırada düşmanından intikam almak için Virginia'yı kaçırmıştı ve şimdi ikisi dokuzuncu evlilik yıldönümlerini kutlamak üzere baş başa Paris'teydi. Birbirlerine hâlâ ilk günkü gibi çılgınca bir aşk duyuyorlardı. Tabii bir de Kont ve Kontes vardı.

Blanche, Sör Rex'in son nefesini vereceği güne dek mükemmel bir kadının özlemini çekeceğini düşündü. Onun için çok üzülüyordu. O hayatın kendisine sunduğu şeylerden çok daha fazlasını hak ediyordu. Blanche artık onun neden böyle gece gündüz çalıştığını anlamaya başlamıştı. Peşini bırakmayan anılardan gündüzleri çalışarak, geceleriyse şarap şişelerine sığınarak kurtuluyordu.

Blanche'ın yapabileceği en iyi şey Land's End'den ayrılıp servetinden başka şeylere de ilgi duyan yeni bir talip listesi oluşturmaktı ama gitmeden önce halletmesi gereken bir şey vardı. Sör Rex'in hayatını kolaylaştıracak hatta belki az da olsa mutlulukla dolduracak bir şey.

Birden yemek salonunun zeminine bir gölge düştü. Blanche gerildi.

Sör Rex'in kapının eşiğinde durduğunu anlaması için başını kaldırıp bakmasına gerek yoktu. Genç adam varlığıyla odayı tamamen dolduruyordu. Blanche o an damarlarına kan hücum ettiğini ve nefessiz kaldığını hissetti. Sör Rex'i rahatsız eden kötü anıları tamamen unutmuş, bunun yerine tüm canlılığıyla onun kollarında olduğu o anı hatırlamıştı.

Kıpkırmızı kesilmediğini umarak yüzüne güçlükle bir gülümseme yerleştirdi ve başını kaldırıp dikkatle ona baktı.

Sör Rex bakışlarını rahatsız edici bir şekilde üzerine dikmişti. Hiç de akşamdan kalmış gibi görünmüyordu ve Blanche bunu kendi gözleriyle görmüş olmasa onun geceyi körkütük sarhoş geçirdiğini asla tahmin edemezdi.

"Günaydın. Hâlâ burada olduğunuzu görmek beni şaşırttı." Rex bu sözlerin ardından kıpkırmızı kesildi.

Blanche hiçbir şey söyleyemedi. Onun pişmanlık ve vicdan azabıyla parlayan gözlerinin içine baktığında kalbinin çılgınca atmaya başladığını hissetti. Sör Rex bir önceki gece yaptıkları sohbeti hatırlıyordu. Keşke hatirlamasaydı. Blanche onun ince bir çizgi haline gelen dudaklarına baktı. Ne kadar gergin olursa olsun kusursuz bir reverans yaptığı ve dolgun dudaklara sahip olduğu gerçeğini değiştiremezdi. Onun bu konuyu daha fazla uzatmayacağını umarak, "Günaydın Sör Rex," dedi Blanche güçlükle de olsa. "Harika bir sabah," diye belirtti ardından sert bir sesle.

"Harika bir sabah olduğunun farkında değilim." Rex bakışlarını hâlâ ondan kaçırmamıştı ve belli ki bunu yapmamakta kararlıydı. "Özrü mümkün olmayan yeni bir suç işlediğimin farkındayım; hatta bir değil, birden fazla suç işledim." Elmacık kemiklerini kaplayan pembe lekeler iyice koyulaştı.

Blanche dudağını ısırdı. Sör Rex son derece mutsuz görünüyor ve belli ki bir kez daha kendini suçluyordu. "Size çay doldurayım mı, Sör Rex?" diye bir teklifte bulundu.

Rex ona cevap olarak kaba bir ses çıkardı. "Şu ana dek çoktan gitmiş olacağınızı düşünmüştüm ama herhalde şimdi gideceksiniz. Arabacınızın atları hazırladığını gördüm. Size bir kez daha en samimi özürlerimi sunmalıyım. Yapılabilecek en kaba yorumlarla ve küstahça davranışlarla karşı karşıya kaldınız. Sizinle asla bu şekilde konuşmamalıydım," Rex duraksadı ve Blanche bu esnada bakışlarını ondan kaçıramadı. "Sizinle oyun oynamaya hakkım yoktu."

Blanche'ın kalbi hızla çarpmaya başladı. Rex normalde kaba sayılabilecek sözler sarf etmişti ama böylesine yoğun bir duygusallık taşıyan bu sözleri, kaba olarak değerlendirebilmek mümkün değildi. Rex dün gece gerçekten kendisiyle "oyun" mu oynamıştı? Saldırgan cinselliğiyle onu huzursuz mu etmek istemişti?

Blanche şimdi kendini hepten berbat hissederek, "Dün gece yaptığımız o dürüst sohbetin," dedi güçlükle de olsa, "sizin için farklı bir anlam taşıdığını bilmiyordum."

"Bilmiyor muydunuz?" Rex'in gözleri parladı. "Hiçbir özür dün geceki davranışımı mazur göstermeye yetmez."

Blanche son derece huzursuzdu. Titreyerek ayağa kalktı."İşin gerçeği dün gece salonunuza girmemeliydim." Kendini toparlamayı başarmıştı ve kararlı bir sesle konuşuyordu. "Burası sizin eviniz. Akşam yemeğinden sonra salonunuzda keyif yapmak en doğal hakkınız."

"Siz benim misatirimsiniz. Bana eşlik etmek de sizin en doğal hakkınız. Dün gece sizden benimle kalmanızı rica ettim, yoksa bunu hatırlamıyor musunuz?"

Blanche onu savunmayı isteyerek gerildi. "Lütfen kendinize bu kadar yüklenmeyin, Sör Rex. Dün gece yaşananları hiç düşünmedim," Söylediği bu yalan yanaklarının alev alev

yanmasına neden olmuştu, Rex ona gizemli ve kuşku dolu bir bakış fırlattı. Blanche onun kendisine inanmadığını anladı.

Gözlerini çay fincanına çevirdi. "Aramızda alışılmadık bir sohbet geçti." İçini çekti. "Alışılmadık ve ilginç sohbet oldu, hepsi bu." Başını kaldırıp ona baktı.

Rex'in gözleri büyümüştü. "Elbette bu söylediklerinize siz de inanmıyorsunuz. Elbette beni suçlayacaksınız."

"Ortada sizi suçlamamı gerektiren bir sebep yok. Biz Bess'le de her çeşit konuyu tartışırız. O çok açıksözlüdür hatta bazen insanı sersemletecek kadar." Blanche, dizleri titreyecek kadar gergin olduğu halde yüzüne bir gülümseme yerleştirmeyi başardı.

"Ben Bess değilim."

"Dostlar birbirine karşı açık sözlüdür. Amacınızın beni rencide etmek değil bana nasihat vermek olduğundan eminim. Beni kesinlikle rencide etmediniz," diye ekledi onu ikna etmeye çalışarak. "İlk defa karşı cinsten birisiyle dostluk ediyorum."

"Karşı cinsten bir dost," diye tekrarladı Rex kayıtsız bir seste "Şimdi de karşı cinsten bir dost oldum, öyle mi?"

Blanche bu sözlere ne diyeceğini bilemedi.

Rex ağır ağır konuşarak, "Siz inanılmaz derecede iyi kalpli bir insansınız," dedi. "Kadın veya erkek, herkesin sizi örnek alması gerekli.

Blanche bu övgünün kendisini fena halde heyecanlandırdığını hissederek kıpkırmızı kesildi. "İltifat ediyorsunuz." Blanche tıpkı bir önceki gece yaptığı gibi dudağını ısırdı. "Birilerinin size eşlik etmesini istediniz. Bu hiç de tuhaf bir istek sayılmaz, Sör Rex."

Rex'in gözlerinde bir önceki gece yaşananları hatırladığını gösteren bir ışıltı belirdi ve bakışlarını Blanche'tan kaçırdı. Blanche onun, kendisine yalnızlık çektiğini itiraf ettiği o anı hatırladığını anladı. Şimdi yüreği ona duyduğu merhametle sızlıyordu. Sör Rex yapayalnızdı ve gerçek bir dosta ihtiyacı vardı. "Hem asıl ben sizi rencide etmedim mi?" dedi Blanche usulca. "Ben de sizin özel hayatınızı deşip durdum. Üstelik bunu bilerek yaptığımı da inkâr edemezsiniz. Belki de davranışı için özür dilemesi gereken kişi benimdir."

Rex'in dudaklarından kısa süreli, sert bir kahkaha döküldü. "Bir kez daha durumu tersine çevirip hatalı olan sizmişsiniz gibi davranmaya çalışıyorsunuz. Duygularımı incitmemeye gayret ediyorsunuz."

Blanche tüm cesaretini toplayarak, "Dün gece söylediklerimde ciddiydim," dedi. "Siz iyi kalpli ve onurlu bir adamsınız. Size her zaman saygı duydum ve bundan sonra da duymaya devam edeceğim."

Rex ona baktı. "Kendimi bir fırtınayı hatta bir kasırgayı daha atlatmışız gibi hissediyorum."

Rahat bir nefes alan Blanche gülümsedi, "Ben de öyle."

Nihayet Rex de kısa süreli bile olsa gülümsedi ama bakışları keskindi. "O halde birbirimizden dost olarak ayrılacağız, değil mi?" Blanche onun içleri gizemle dolu, koyu renkli gözlerine baktı ve oradan gitmek istemediğini anladı. En azından o gün için orada kalmak istiyordu. Belki bir sonraki gün daha farklı hissedecekti. "Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz.

"Evet, öyle. Tam sekiz yıl oldu."

Blanche'ın kalbi yerinden oynadı. Rex tanıştıkları tarihi neden hafızasına kazımıştı? "Dostluğumuzu bozmak istemem."

"Ben de öyle," dedi Rex hemen. Blanche onun bu duygu dolu ses tonu karşısında irkildi.

Ancak buna rağmen gülümsedi. "Üstelik dostlar çoğunlukla sırlarını paylaşırlar."

Rex yan gözle ona baktı. Bu bir önceki gece olduğu kadar seksi bir bakış sayılmazdı ama yine de Blanche'ın nefesini kesecek kadar keskin ve etkileyiciydi. "Sanırım bu paylaşım tek taraflı oldu."

Blanche kızardı. "Belki de. Güvenilir bir sırdaşa sahip olmak büyük şanstır, Sör Rex."

"Siz kadınlar bizden farklısınız. Erkekler sizin kadar rahat konuşamazlar, tabii eğer içkinin etkisi altında değillerse."

Blanche nihayet onun savunma duruşundan sıyrıldığını ve biraz rahatladığını fark etti."

Ama belli ki ben affedildim."

"Ortada affedilecek bir şey yok." Bu biraz tuhaftı belki ama Blanche bu sözlerinde son derece samimiydi. Omuzlarını silkti ama mucizevi bir şekilde daha güvenilir bir konuya atladıklarını da fark etmişti.

Ta ki Rex ona dostça gülümseyene dek. "Sizin benimle paylaşmak istediğiniz bir sırrınız yok mu?"

Blanche yüzünün bembeyaz olduğunu hissederek irkildi. Günün birinde fikrini değiştirip Sör Rex'e evlilik maksatlı yakınlaşacak olursa ona karakterinin kusurlu yönünü de itiraf etmek zorunda kalacaktı.

Rex'in gözleri büyüdü. Ardından başını çevirdi. "Belli ki yok." Aralarında bir sessizlik oldu. "Anne'e şehre dönüş yolculuğunuz için yiyecek hazırlamasını söyleyeceğim."

Blanche gerildi. Daha az önce aralarında tuhaf da olsa bir dostluk başlatmak konusunda anlaşmaya varmışken şehre nasıl geri dönerdi? Rex'in, Bess ve Felicia'nın kendisine duyduğu ihtiyacın yarısı kadar bir dosta ihtiyaç duyduğundan emin olsa, bir an bile tereddüt etmeden orada kalırdı.

"Gitmemi mi istiyorsunuz? Ziyaretimi biraz fazla uzattığımı düşünüyorsanız bunu anlayışla karşılarım."

Rex irkildi. "Ben buradan ayrılmaya hazırlandığınızı sanmıştım."

"Sadece Lanhadron'a gitmeyi planlıyordum. Johnson kardeşlerin ayakları çıplaktı; küçük kızın da öyle. Şehre temelli geri dönmek gibi bir niyetim yoktu." Blanche ona bakıp gülümsedi. "Şimdi size açıkça bir itirafta bulunmalıyım. Harrington Malikânesi'nin salonunu işgal eden talip ordusuyla bir kez daha karşılaşmaya hazır değilim, Sör Rex. Eninde sonunda yapmak zorunda olduğum seçim beni ölesiye korkutuyor."

Bu sözlerin ardından onun kendisini konuk etmeye devam edeceğini umarak Rex'e bir kez daha gülümsedi. Cilveli bir edayla gözlerini kırpıştırmayı bilseydi onu da yapmaktan çekinmezdi. Rex'in delici bakışları kendisini tıpkı bir önceki gece olduğu gibi fazlasıyla ufak tefek ve kadınsı hissetmesine neden oluyordu.

"Bu konuda sizi suçladığımı söyleyemem. Elbette aceleniz yok. Servetiniz bir gece

içinde uçup gidecek değil, tıpkı taliplerinizi gibi." Rex'in bakışları sakinleşmişti "Burada istediğiniz kadar tadabilirsiniz."

Blanche onun bu sözlerinde samimi olup olmadığını merak etti. "Eğer size yük olacaksam..." diyecek oldu.

Rex sol elini kaldırıp onu susturdu. "Bana asla yük olmazsınız." Blanche'ın kalbi önce yerinden çıkacakmış gibi oldu ardından hızla atmaya başladı. Sör Rex'in istediğinde en centilmen talibinden çok daha centilmen olabileceğini düşündü. "Teşekkür ederim. Ziyaretimi biraz daha uzatmaktan memnuniyet duyarım."

Rex ona ürpermesine neden olacak kadar uzun ve keskin bir bakış daha fırlattı.

Blanche onu neden evlenebileceği adayların listesinden çıkarıyordu ki? Birden bu yaptığına bir anlam veremedi. Aynı anda Sör Rex'in kusurlarının hiçbir önemi kalmadı. Önem taşıyan tek şey onun Blanche'a bakışları ve Blanche'ın kalbinin tuhaf ve bir o kadar da ısrarcı bir ritimle atmasıydı.

Rex bakışlarını onun dudaklarına çevirdi. "Öğle saatlerinde köyde bir toplantım olacak. Bir saat daha beklersiniz size eşlik etmekten memnuniyet duyarım."

Blanche mırıldanarak bunun harika olacağını söyledi.

BÖLÜM YEDİ

BLANCHE YÜREĞİNİN TUHAF BİR ŞEKİLDE neşeyle dolduğunu hissederek arabacısına Johnson ailesi için aldıklarını uzattı "Sör Rex'i gördün mü, Clarence?"

"Maalesef görmedim, Leydim."

Kendine özgü bir havası olan köyde iki saate yakın bir süre alışveriş yapmış, bir şapkacıdan şapka bile satın almıştı. Henüz Sör Rex'in köyün kilisesinde düzenlenen toplantıdan çıktığını görmemişti. Aslında Rex köye at sırtında geldiği için Blanche'ın onu beklemesini gerektiren bir sebep yoktu ama o yine de bunu yapmak istiyordu.

O sabah yaptıkları sohbet ve bir önceki gece tesadüfen karşılaşmalarının küllerinden doğan tuhaf arkadaşlıkları aklından çıkmıyordu. Sürekli artıları ve eksileriyle Sör Rex'in karakterini düşünüyordu. Hayatta kimse kusursuz değildi, Blanche da öyle. Blanche'ın kusurları Sör Rex'in kusurlarını kabul edilebilir kılıyordu.

Blanche, Bess'in Land's End'de olmasını isterdi. Onun nasihatlerine öyle çok ihtiyacı vardı ki. Öte yandan Bess'in söyleyeceklerini ya da yapacaklarını az çok tahmin edebiliyordu. Onun kendisini Rex'in kollarına atlayıp yeni keşfettiği şehvetin tadını çıkarmaya cesaretlendireceğinden emindi.

Blanche kıpkırmızı kesildi. Bu konuyu düşündükçe bir öpücüğe karşı koymayacağından giderek daha fazla emin oluyordu.

O bunları düşündüğü sırada bir kadın çekinerek, "Leydim?" dedi.

Blanche dönüp arkasına baktı. Kendisine seslenen bu genç kadını daha önce şapka dükkânında alışveriş yaparken de görmüştü, Dükkândan bir şapka satın aldığı sırada onun uygunsuz bakışlarını üzerinde hissetmişti. "Merhaba," diye karşılık verdi kadına hoş bir tavırla.

Balık etli, esmer kadın yanakları kızarmış bir halde reverans yaptı. "Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur," dedi yüksek bir sesle, "Ama istemeden de olsa Land's End'de misafir olduğunuzu duydum."

Bu sözler Blanche'ın dikkat kesilmesine neden oldu. "Evet, ben Sör Rex'in eski bir aile dostuyum. İsmim Leydi Harrington," dedi dikkatli bir tavırla. Bu küçücük köy Londra'daki iki cadde kadardı ve böyle yerlerde çoğunlukla herkes birbirini tanırdı. Bu genç kadın ondan ne istiyordu?

Kadın bir kez daha reverans yaptı. "İsmim Margaret Farrow. Kocam ve ben Sör de Warenne'in komşusuyuz."

Blanche'ın yaşadığı şaşkınlık şimdi doruk noktasına ulaşmıştı. "Bu durumda sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi ciddi bir tavırla. Bunun çok isabetli bir karşılaşma olduğunu düşündü. Sarf ettiği sözlerin ardından az önce yüzü kıpkırmızı kesilen ve nefessiz kalan kadının gözlerine, yaşadığı tüm gerginliğe rağmen memnuniyet dolu bir ifade yerleştiğini gördü. Karşısında duran kadın boş kafalı ya da kibirli birisiymiş gibi görünmüyordu. Düzgün karakterli, görmuş, geçirmiş, genç bir hanımefendiye benziyordu.

Margaret'ın yüzünü rahatladığını söyleyen bir ifade kapladı. "Kaleye yarım saat uzakta oturuyoruz. Buralarda pek fazla ziyaretçi görmediğimiz için sizinle tanışmam gerektiğini düşündüm.

"Sör Rexle komşu olduğunuza göre onu yakından tanıyor malısınız," dedi Blanche yoğun bir ilgiyle.

Gözleri büyüyen Margaret tereddüt etti. "Korkarım ki hayır."

Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi? Blanche bunu merak etti. "Onun misafir ağırlamaktan hoşlanmadığını biliyorum ama siz yakın komşularsınız bu yüzden elbette ki birbirinizi tanıyor olmalısınız," dedi.

Margaret'ın yüzü bir kez daha kıpkırmızı kesildi. "Bay Farrow'la beş yıl önce evlendim ve o günden beri daha bir kez olsun kaleye davet edilmedik. Kocamla evlenmemizin hemen ardından Sör Rex'i birkaç kez biz Torrence Malikânesine davet ettik ama kendisi bütün davetlerimizi geri çevirdi."

Blanche duyduklarına inanamıyordu.

"Her şeye rağmen biz Sör Rex'i çok takdir ederiz! Kendisinin insanlardan uzak durmayı tercih ettiğini biliyoruz. O toplum yararına çalışmayı seven bir centilmendir. Bu civardaki insanlara çok büyük faydaları dokundu."

Sör Rex'in en yakın komşularını bir kez olsun akşam yemeğine davet etmemesi ve onlardan gelen davetleri de geri çevirmesi hayret vericiydi. Blanche kendini onu savunmak zorunda hissetti. "Sör Rex'in bir eşe ihtiyacı var ve bunu kendisi de itiraf ediyor." Gülümsedi "Eninde sonunda evlenecek ve o zaman misafir kabul etmeye

başlayacaktır. Sizin davetlerinizi aldığında büyük ihtimalle Londra'daydı. Ancak her şeye rağmen eşinizle yeterince samimi olmalı. Elbette birlikte balığa ya da ava çıkıyorlardır, değil mi?"

Margaret huzursuz bir tavırla gülümsedi. 'Torrence Tepesi'nde bir madenimiz olduğu için, tıpkı bugünkü toplantı gibi ortaklaşa yürüttükleri bazı işler var. Ama onun dışında birbirlerini hiç tanımıyorlar ve bildiğim kadarıyla bir kez olsun birlikte ava çıkmadılar. Ancak ben sadece beş yıldır buradayım," diye ekledi çabucak.

Blanche başının döndüğünü hissetti. Karşısında duran bu genç kadın çok hoş birisiydi. Peki o zaman kocası insan yiyen bir canavar mıydı? Suratını asarak insan yiyen canavarın büyük ihtimalle kaldığı evin sahibi olduğunu düşündü.

Sör Rex yapayalnızdı. Bunu kendisi de itiraf etmişti. Eh, elbette bu konuda yapılabilecek bir şeyler vardı.

"Sör Rex bana bu toplantıdan bahsetmedi."

"Sör De Warenne ayda bir ya da iki kez madencileri toplantıya çağırır," dedi Margaret hevesle. "Bölgedeki madenlerin durumuyla yakından ilgilenir. Bu civarda sekiz tane maden var. Üç yıl önce korkunç bir göçük olayı yaşadık. O gün tam on kişi hayatını kaybetti. Sör Rex o günden beri madenlerin bakımına özen gösterilmesini istiyor."

Sör Rex'in madencilerin güvenliğini sağlamak amacıyla civardaki madenleri kontrol altında tutmak istemesi Blanche'ı hiç şaşırtmamıştı. "Evet, Sör Rex yardımsever biridir."

"Ah, hem de nasıl. Kendisi elde ettiği kârın bir kısmını St. Jude Kilisesi'ne ait bakımevine bağışlıyor,"dedi Margaret nefes nefese. "Köylülerin bir harabeye dönüşmesine aldırmadığı Norman kilisesini restore etmek de onun fikriydi. Civardaki fakir aileler onun mutfağının arka tarafında her zaman karınlarını doyurabileceklerini bilirler."

"Bugünkü toplantı da o restore edilen kilisede mi yapılıyor?" Margaret, Sör Rex'i sosyal anlamdaki yetersizlikleri yüzünden kolayca suçlayabilecekken, ona büyük bir saygı duyuyordu ve bu da Blanche'e oldukça ilgi çekici gelmişti.

Margaret caddenin aşağısını işaret etti. "Kilise bu caddenin sonunda. Bulunduğumuz yerden sadece çan kulesi görünüyor. Burada uzun süre kalacak mısınız?"

"Henüz buna karar vermedim," dedi Blanche. "Ama umarım sizinle yolumuz en kısa zamanda bir kez daha kesişir; mesela Bodenick'teki bir akşam yemeğinde."

Margaret Farrow ağzı bir karış açık ona baktı. Ardından hevesili hevesli konuşmaya başladı, "Ah, orada bir akşam yemeği yemeyi çok isteriz. Bay Farrow, Sör Rex'i gerçekten çok takdir ediyor. Onun bir savaş kahramanı olduğunu söylüyor. Kendi yeğeni de yarım adadaki 11. Hafif Süvari birliğindeymiş.

Blanche'ın kalp atışları hızlandı. "Bu Sör Rex'in birliği mi?"

"Bay Farrow öyle olduğunu düşünüyor."

Blanche önce biraz heyecanlandı ama sonra tereddüt etti. Margaret'ın kocası Sör Rex'i rahatsız eden şeyin ne olduğunu biliyor olabilirdi. Öte yandan Sör Rex yemek masasında savaş hakkında konuşmak istemeyebilirdi. Blanche bu konuda aşama kaydederken çok dikkatli davranması gerektiğini biliyordu. "Yapabilirsem bir akşam yemeği organize edeceğim," dedi dürüstçe. "Bu arada, sana Margaret diyebilir miyim?"

"Ah! Lütfen, elbette diyebilirsiniz!"

"Ancak Bay Farrow'u uyarmalısın. Sör Rex savaş hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor."

"Tamam, uyarırım."

Kısa bir süre sonra iki kadın birbirlerinden ayrıldılar. Ne Sör Rex ne de diğer madenciler hâlâ ortalarda görünmediği için Blanche kiliseye doğru yürümeye karar verdi. Sör Rex'i küçük bir akşam yemeği davetine nasıl ikna edeceğini bilmiyordu ama öyle ya da böyle onu Farrow'larla tanıştıracaktı. O toplumdan uzak bir hayat sürmekten hoşlandığını iddia etse bile, böyle yalnız kalması sağlığı açısından hiçbir şekilde faydalı sayılmazdı. Blanche daha önce hiç kimsenin hayatına böylesine cesurca müdahale etmemişti. Bu onun tabiatına aykırıydı. Bess ve Felicia yaptığı planı bilse şaşırıp kalırdı. Öte yandan Sör Rex için en doğrusunu yaptığından da tamamen emindi.

Nihayet taştan yapılmış, eski kiliseye ulaştı. Kilisenin ön kapılarına yaklaştığında hepsi aynı anda öfkeyle bağrışan sesler duydu. Bir anda gerilmişti.

Kilisede hararetli bir tartışma yaşanıyordu. Blanche kendine boş yere endişelenmemesini, köy toplantılarında bu tür hararetli tartışmalara büyük ihtimalle sık sık rastlandığını söyledi. Elbette kendisi hiç böyle bir toplantıda bulunmadığı için buna ilk defa şahit oluyordu. Kalabalıklardan pek fazla hoşlanmazdı. Sekiz yaşındayken 1 Mayıs kutlamaları sırasında, ondan bir yıl sonra da bir sirk gösterisinde düşüp bayılmıştı ve o zamandan beri boğucu ve lüzumsuz kalabalıklardan kaçıyordu. Ama bu iki olayın üzerinden çok uzun zaman geçmişti.

Bunca zaman sonra kendini yeniden huzursuz hissetmesi anlamsızdı. Üstelik içeride neler olup bittiğini ve Sör Rex'in bu toplantıdaki yerini fazlasıyla merak ediyordu.

Ancak tam o sırada içerideki öfkeli birisi bas bas bağırmaya başladı.

Birden korkuya kapılan Blanche olduğu yerde donup kaldı. Arkasını dönüp oradan kaçma isteği karşı koyamayacağı kadar ani ve güçlüydü. Kısa bir an o 1 Mayıs kutlamaları sırasında kendini etrafı bir düzine çiftçi ve onların eşleriyle çevrili bir halde babasının kollarının arasında yerde yatarken bulduğunu ve korkunun bir pençe gibi yüreğini tırmaladığını hatırladı. Aynı acı veren duyguyu sirkte geçirdiği baygınlıktan sonra da hissetmişti. Şimdi korkunun pençeleri bir kez daha içini tırmalıyordu.

Blanche bu duygudan silkinerek kurtulmayı istedi. Ortada endişelenmesini ya da paniğe kapılmasını gerektiren bir sebep yoktu. Kendine içeride sadece bir toplantı olduğunu hatırlattı. Kalabalıklardan bu kadar çekinmesi gereksizdi. O güne dek bir balo salonu ya da müzedeki kalabalıktan asla rahatsızlık duymamıştı. Ona neler oluyordu böyle?

Birden zihninde, yıllardır onlarla yaşadığı halde tıpkı kale muhafızlarının kalelerde dolaşan hayaletleri görmezden geldiği gibi yok saydığı karanlık ve bulanık görüntüler belirdi. Fakat bu görüntüler henüz yeterince belirgin değildi. Sanki dikkatini çekmek için kendisine telaşla el sallıyorlardı ve Blanche onların vahşi ve korkutucu olduklarını biliyordu. Başına keskin bir acının saplandığını hissetti.

Neler oluyordu? İçindeki panik daha da artmaya başladı. Biraz gayret etse yıllardır bulanık olan bu görüntülerin netleşeceğine dair korkunç bir hisse neden kapılmıştı? Yıllar

önce gerçekleşen o ayaklanmayı hatırlamak istemiyordu.

Sonra birden Sör Rex'in sakin ve alçak bir sesle bir şeyler söylediğini duydu.

Sanki Blanche düşmeden hemen önce onu yakalamış ve tekrar dimdik ayakta durmasını sağlamıştı. Blanche iç çekti. Yüreğini pençeleyen korkunun etkisi azalmıştı. Sör Rex herkesin güvenebileceği türde bir adamdı. Elbette artık Blanche da ona güvenebilirdi. Derin bir nefes alıp merdivenleri çıktı ve orta sıranın sonuna dek yürüdü. Yirmi yıl öncesine ait anıların bir anda yeniden su yüzüne çıkabileceklerini düşünmüş olması ne kadar da saçmaydı.

Blanche etrafına baktı. Kilisede elli hatta belki daha bile fazla madenci vardı. İçerisi bir kişiyi daha kaldırabilecek durumda değildi. Sıralar doluydu ve bazıları koridorda ayakta duruyordu. Sör Rex yanında dört kişiyle birlikte mihrabın önündeydi. Blanche onu fark ettiği anda o da Blanche'ı fark etti ve göz göze geldiler.

Aynı anda Rex'in yüzündeki şaşkınlık kayboldu ve gülümsemeye başladı.

Blanche da rahatlayarak ona gülümsedi. Ama nefes almakta hâlâ zorlanıyordu.

Birden bir düzine adam aynı anda konuşmaya başladı. Blanche'ın az önce hissettiği gerginlik yeniden ortaya çıkmakla kalmayıp bir anda doruk noktasına ulaştı. Etrafını saran heyecanlı topluluğa baktı ve o an içeri girmekle hata ettiğini anladı.

Şimdi o koyu renkli, karmaşık şekiller kendilerini her an net bir şekilde gösterebilirlermiş gibi zihninde dans ediyorlardı.

Blanche bayılmak üzere olduğunu hissetti. Bu kalabalıktan kaçmalıydı. Kendini çılgınca bir telaşla dışarı atmak istediğinde eli üzerinde yünlü bir giysi taşıyan bir omuza dokundu. Bir anda irkilerek kendini geri çekti. İçini saran keskin panik duygusuna boyun eğmemeye çalışarak adamların arasından Sör Rex'i görmeye çabaladı.

"Maden çöktü! O sana söylemiyorsa ben söyleyeyim! Kahrolası maden çöktü ve içerideki son adamın da kendini kurtarabilmesi tamamen Tanrı'nın takdiriydi!" diye haykırdı birileri.

Bir düzine öfkeli ses aynı anda bağırarak söylenenleri onayladığını belirtti.

Sanki zemin şiddetli bir şekilde sarsılıyordu. Blanche düşmeden ya da bayılmadan önce oradan kaçması gerektiğinin farkındaydı.

Arkasını döndüğünde bir elin elini tuttuğunu hissetti. Aynı anda bir çift açık renkli gözle karşılaştı ve bu gözlerde nefret gördü. Blanche bir çığlık kopardı çünkü pis pis yüzüne bakan bu adam onu kaçırmak üzereydi ve dört bir yanda kan vardı.

"Blanche!"

Blanche kendini adamın elinden kurtarmaya çalıştı. Etrafta bir karmaşa başlamıştı. Pek çok adam, pek çok ceset vardı. Blanche kendisini tutan adamı itip arkasını döndü ama bu defa da bir el ona arkasından sarılmıştı. Bu kadarı fazlaydı. *Onlar annemi götürmüşlerdi. Anne!*

"Blanche!"

Blanche onu asla bırakmayacak kolların arasına hapsolmuş halde duvara doğru sendeledi ve çılgınca bir telaşla etraftaki kalabalığa baktı. Havada yumruklar uçuşuyordu. İnsanların yüz hatları bulanıklaşmaya başladı. Dişlerden ve dişetlerinden salyalar aktı. Dirgenler ve kürekler havada sallandı.

Blanche bir şekilde kendini kurtarmayı başardı. Merdivenlerde ayağı kaydı ve caddeye yuvarlandı. Yerdeki taş ve çakıllar hem eldivenlerini hem de yanaklarını parçalamıştı. *Etraf nefret ve kanla doluydu, o kanların içinde yatıyordu ve annesi gitmişti...*

Blanche nefes almaya çalıştı ama artık çok geç kalmıştı. Şiddet ve ölümün gölgeleri üzerine çöktü ve sonrasında sadece karanlık kaldı.

REX ONUN KENDİNDEN GEÇTİĞİNİ FARK ETTİĞİNDE gitmesine sesini çıkarmadı. Blanche kiliseden dışarı fırladı ve merdivenlerden aşağı yuvarlandı. Rex dehşetle onun peşinden koştu. Adamlar Rex'i tanıyordu ve geçmesi için hemen yol açtılar. Rex sakatlığına rağmen inanılmaz bir hızla dışarı fırlayıp kendini bir şekilde merdivenlerden aşağı attı ve tek dizinin üzerinde Blanche'ın yanına çöktü. "Blanche!"

Koltuk değneğini bir kenara fırlatıp Blanche'ı kollarının arasına aldı. Genç kadının yüzü bembeyazdı. Yanağı çizilmişti.

Rex'in hissettiği dehşetin yanına korku da eklendi. Blanche'ın nabzına baktığında güçlü ama fazla hızlı attığını fark etti. "Uyan, Blanche," dedi sert bir sesle.

"Sör Rex."

Rex yanında çalışan kalfanın kendisine bir miktar nişadır uzattığını fark etti. Nişadırı onun burnuna tuttuğu anda Blanche öksürdü ve kirpikleri titremeye başladı. Rex ona daha da sıkı sarıldı ve gözlerini açtığında inanılmaz derecede rahatladığını hissetti. "Her şey yolunda," dedi sessizce. "Sadece bayıldınız. Bir süre hiç kıpırdamadan yatın."

Ancak gerçekte bundan çok daha fazlası olduğunu düşündü ciddi bir tavırla. Blanche'ın gözlerinde dehşet olduğunu görmüştü.

Blanche'ın turkuaz rengi gözleri onun gözleriyle buluştu. Yanaklarına yeniden renk gelmeye başlamıştı. Ardından bakışlarını Rex'in arkasına doğru çevirdi ve gözleri korkuyla büyüdü. Rex başını kaldırıp baktığında etrafının kilisedeki admlar tarafından sarılmış olduğunu fark etti. "Geri çekilin! Temiz havaya ihtiyacı var."

Adamlar hemen kendilerine söyleneni yaptılar.

Blanche, Rex'in yardımıyla doğrulmaya çalıştı. "Bayıldım mı?" diye sordu boğuk bir sesle.

Rex birden birbirlerine ne kadar samimi bir şekilde sarıldıklarını fark etti. O an bu umrunda bile değildi. O güne dek hiç bu kadar güçlü bir ihtiyaç hissetmemişti ve bu ihtiyacın Blanche'ı koruma dürtüsü olduğunu biliyordu. Ona daha sıkı sarıldı. "Öyle görünüyor. Bir müddet daha kıpırdamadan otur lütfen."

Blanche içini çekti. "Çok üzgünüm," dedi ve Rex onun yanağından bir damla yaş süzüldüğünü fark etti.

"Sakın şimdi özür dilemeye falan kalkışmayın!" diye haykırdı. Arkadan Kalfası Jack Hardy'e baktı. "Harrington'ların arabasını derhal hazır etmelerini söyle."

Hardy kendisinden isteneni yapmak üzere hızla oradan uzaklaştı.

Rex onca endişesine rağmen Blanche'ı rahatlatacak bir şekilde gülümsemeyi başardı. "Biraz dinlenin. Lütfen." Onun yanağından süzülen gözyaşını parmağının ucuyla sildi.

Blanche belli belirsiz gülümsedi. "Kilise çok kalabalıktı. Nefes alamadım."

Rex de gülümsedi. Kilisede bütün pencereler açıktı ve içerisi kesinlikle havasız değildi. "Şimdi kendinize geldiniz mi?"

Blanche başını salladı; yüzünün rengi yerine geldiği için şimdi çok daha iyi görünüyordu. "Kesinlikle daha iyiyim."

Rex tereddüt etti

Sör. "Aynı anda bir madenci ona elini uzattı.

Rex kolunu Blanche'ın altına soktu ve madencinin yardımıyla ayağa kalktı. Birileri ona koltuk değneğini uzattı ve hemen ona yaslandı. Blanche'ı bırakmak istemiyordu. O kendisine böyle sıkı sıkı sarılmışken ne kadar ufak tefek, zayıf ve kadınsı olduğunu fark etmemesi imkansızdı. Blanche klostrofobik miydi?

Blanche önce ona sonra kilisenin etrafında toplanan adamlara baktı. Endişeli ve huzursuz görünmesine rağmen elbette gülümsedi.

Rex artık onun ne zaman kendisini memnun etmek üzere yapmacık bir gülümseme takındığını bilecek kadar iyi tanıyordu. "Sık sık bayılır mısınız, Blanche?"

"Hayır."

Rex bu cevaptan hoşlanmamıştı. "Doktor Liney'i Bodenick'e çağıracağım."

"Ben iyiyim Sör Rex." Blanche kendini ondan uzaklaştırdı ve Rex buna karşı koymadı. "Az önce içerideki herkes öfkeli miydi yoksa bunu sadece ben mi hayal ettim?"

Bu sözler Rex'i şaşırtmıştı. "Aramızdaki tartışmalar çoğunlukla hararetli geçer. Ortaya atılan her konu bir ölüm kalım meselesi olabilir. Bu adamlar yok denebilecek bir ücret karşılığı gece gündüz çalışırlar. Evet, öfkeliler ve onları bu konuda kim suçlayabilir ki?"

Blanche ürperdi. "Peki size zarar verdiler mi?"

Rex bu sözlere bir anlam veremedi. Blanche onun güvenliği için endişe mi duyuyordu? "Ben işçilerime her zaman tatminkar ücretler öderim. Ayrıca madenlerimi çok iyi ışıklandırır ve düzgün bir şekilde havalanmalarını sağlarım. Benim madenlerim her hafta tek tek kontrol edilir. İnsanların ölmesine sebep olmaktansa daha az kâr etmeyi tercih ederim. Emrimde çalışan adamlara güvenim sonsuzdur."

Blanche ona inanmakta kararsız kalmış gibi yüzüne baktı.

Rex bir şekilde ona gülümsemeyi başardı. "İçeride toplantı düzenliyorduk, Leydi Blanche. Bir konu üzerine fikir alışverişi yapıyorduk. Ben altı yıl kadar önce Bodenick madenlerini faaliyete geçirdiğimden beri bir kez olsun şiddet içeren bir tartışmamız olmadı. Zaten bu toplantıların amacı da sorunları bu aşamaya gelmeden çözmektir."

Blanche bir kez daha ürperdi. "Ben ortalığın her an karışabileceğini düşündüm," dedi alçak bir sesle. "Sizin, daha doğrusu ikimizin de tehlikede olabileceğini düşündüm. Ama bütün bunları ben hayal ettim, öyle mi?"

Rex onun ne kadar huzursuz ve kararsız olduğunu fark etti. Blanche Harrington'ın kendini bu şekilde koy vereceği aklının ucundan dahi geçmezdi. Onun yüzündeki maskeyi neyin çıkarabileceğini hep merak etmişti ama buna böyle bir şeyin sebebiyet vereceği aklına gelmemişti. Şu an birkaç gün önce hayalini dahi kuramadığı bir şey yapıyor, elini Blanche'ın omzuna atmış, onu rahatlatmaya çalışıyordu. "Evet, öyle," dedi sert bir sesle. Blanche tereddüt etti ve Rex onun konuşup konuşmamakta kararsız

kaldığını fark etti.

Peki, sizin benimle paylaşmak istediğiniz bir sırrınız yok mu?

Blanche bu soru karşısında irkilmiş ve bembeyaz kesilmişti.

O sabah Blanche'ın da bir sırrı ya da sırları olduğunu fark etmek Rex'i fena halde şaşırtmıştı. Blanche kusursuz bir hayat süren, kusursuz bir kadındı ve Rex onun da bir sırrı olduğunu asla tahmin edemezdi. Sırrı bu muydu? Klostrofobisinden utanç mı duyuyordu? Elbette bu olmalıydı.

Araba kilisenin önünde durdu. "Son derece sıkıntılısınız. Bir sakıncası yoksa size Land's End'e dek eşlik etmek isterim."

"Elbette yok. Şüphesiz arabam at sırtından çok daha konforludur.

Rex canı sıkkın olmasına rağmen gülümsedi. "İyi bir atın sırtını her zaman tercih ederim."

Blanche'ın yüzünde de samimiyetten uzak, titrek bir gülümseme belirdi.

Rex onun arabaya binmesine yardım etti. İkisi de içeri yerleşip Rex'in atı arabanın arkasına bağlandıktan sonra Blanche, "Sizi böyle telaşlandırdığım için çok üzgünüm," dedi.

"Bayıldığınız için özür dilemeyin!" diye haykırdı Rex.

Blanche doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "Benim normalde isterik bir insan olmadığımı biliyorsunuz."

"Elbette, biliyorum." Rex bunu kibarlık olsun diye söylememişti. "Sizin kadar aklı başında bir kadın tanımıyorum, Blanche. Her koşulda zarafetinizi korumayı başarıyorsunuz."

Blanche sanki onun ne düşündüğü kendisi için son derece önemliymiş gibi dikkatle Rex'in yüzüne baktı ve nihayet rahatlayıp gülümsedi. Bakışlarını pencereden dışarı çevirdi.

Rex de kendini toparlayabilmesi için ona biraz zaman tanımaya kararlı bir halde aynı şeyi yaptı. Ortada yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Bu, kalabalık bir odada bulunmanın verdiği sıradan bir korku değildi. Rex bunu benliğinin her noktasıyla hissedebiliyor ve bu da onu fena halde endişelendiriyordu.

Köydeki son evleri de arkalarında bırakıp yolun iki tarafında ulanan ve hali hazırda üzerlerinde tek bir ağaç bile olmayan çorak arazilerin arasından geçtiler. Köy kara tarafında olduğu için en az yarım saat daha denizi görmeyeceklerdi. Arabada hâlâ gergin ve rahatsız edici bir sessizlik hüküm sürüyordu ama Rex bunu bozmamaya kararlıydı. Zaten boş sohbetlerden nefret ederdi ve Blanche da tıpkı kendisi gibi düşüncelere dalmış olmalıydı.

Bunları düşündüğü sırada, "Gökyüzünde bulutlar birikmeye başladı. Yağmur mu yağacak?" diye mırıldandı Blanche.

"Bundan emin olabilirsiniz." Rex, Blanche'ın sohbete başlamak için seçtiği cümleye kızmadı çünkü amacının sohbet başlatmak olduğunu biliyordu. Sonuç olarak Blanche'ın bir sonraki sözleri tahmininde haklı olduğunu gösterdi.

"Size bir açıklama borçluyum." Blanche'ın kucağında duran elleri huzursuzca kıpırdandı.

Aslında böyle bir borcu yoktu ama Rex yine de bu açıklamayı istiyordu. Her şeye rağmen bu konuşma bir süre daha bekleyebilirdi. "Neden Bodenick'e varana dek biraz dinlenmiyorsunuz? Bunları kendinizi daha iyi hissettiğinizde konuşuruz."

Blanche'ın yanakları kızardı. "Siz benimle sırlarınızı paylaştınız. Benim de size söylemek istediğim bir şey var."

Rex yüzüne kayıtsız bir ifade yerleştirmeye çalıştı. "Bana sırlarınızı açıklamak zorunda değilsiniz, Blanche." Sözlerinde kararlıydı. "Bayıldığınız için endişelendiğim doğru ama bu bana tüm sırlarınızı ifşa etmeniz gerektiği anlamına gelmiyor."

"Ben klostrofobik değilim," dedi Blanche sert bir sesle. "Daha önce hiç fazlasıyla kalabalık balolara katıldığıma şahit olmadınız mı? Ciddi bir tavırla sözlerine devam etti. "Benim bir sorunum var, Sör Rex. Ama bu sorunun hâlâ devam ettiğini bilmiyordum. Dokuz yaşından beri hiç bayılmamıştım."

Rex gerildi. Bütün bunlar ne anlama geliyordu?

Blanche ona baktı. "Benim deli olduğumu düşüneceksiniz.

"Sizin deli olmadığınızı biliyorum." Rex onun az sonra açıklayacağı şeyin ne olduğunu tahmin bile edemiyordu.

"Kalabalıklardan hoşlanmam çünkü annem ben altı yaşındayken bir kalabalığın arasında can verdi."

Rex bunu bilmiyordu. Sırtını dikleştirdi. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Balolara katılmak beni rahatsız etmiyor çünkü oradaki herkes son derece mutlu." Blanche dudağını ısırdı. "O gün ben de annemin yanındaydım. Bir seçim günüydü."

Rex birden afallayıp dehşete kapıldı. Seçim günlerinde çoğunlukla şiddet olayları ve kargaşa yaşanırdı. Fakir ve öfkeli halk seçimi bahane ederek bir araya gelir ve hali vakti yerinde olanlara saldırırdı. Seçim günlerinde diğer bütün komşu malikânelerde olduğu gibi Harmon Malikânesi'nin pencerelerine de tahtalar çakılırdı. Böyle günlerde bazen masum insanlar dövülür, linç edilir ya da asılırdı. Alt tabakadan gelenler kendileri gibi olanlarla ayrıcalıklı, zengin zümre arasında fark gözetmez, kurbanları çoğunlukla yine en fakirler olurdu.

Blanche hüzünlü bir tavırla gülümsedi. "Elbette hatırlamıyorum. Ne o olayın ne de o gününün tek bir detayını bile hatırlamıyorum."

"Annenizin ölümünü hatırlamadığınız için şanslısınız!"

Blanche ani bir hareketle onun gözlerinin içine baktı. "On üç yaşıma girdiğimde babamdan bana gerçeği anlatmasını istedim. Bana annemin takılıp düştüğünü ve başını kötü bir şekilde yere çarptığı için hemen oracıkta öldüğünü söyledi." Blanche başını salladı ve gözleri bu defa uzaklara daldı. "O gün çok sayıda ayaklanma çıktığını biliyorum."

Babasının Blanche'a yalan söylediğini anlaması için Rex'in fazla zeki olmasına gerek yoktu. Bu gerçeği Blanche'ın da bildiğinin farkındaydı. Öne doğru uzanıp onun elini tuttu. Cüretkâr ve münasebetsiz hir davranışta bulunduğunu biliyordu ama bunu umursamadı.

Rex onun elini tuttuğunda Blanche'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Ne yapıyorsunuz?"

Rex gülümsedi. "Keşke bu sorunun cevabını bilseydim. Kalabalıklardan nefret etmeniz

ve onlara güvenmemeniz çok normal." Sözlerine usulca devam etti. "Geçmişi asla değiştiremeyeceğiniz için onu olması gereken yerde, yani geçmişte bırakın. Madencilerden de korkmayın, Blanche. Onların iyi kalpli ve saygı değer adamlar olduklarına yemin edebilirim. Ne size ne bana ne de başka birisine asla kötülük yapmazlar."

Blanche nihayet gülümsedi.

Rex ciddi bir tavırla ekledi, "Size zarar gelmesine asla izin vermem."

Bu sözlerin ardından birbirlerine bakakaldılar.

"Size inanıyorum," dedi Blanche tek bir solukta.

Rex ikisinin de bir değişim yaşadığının farkındaydı. Blanche ona hayatının çok özel bir detayını itiraf etmiş ve çok az kişiyle paylaştığı bu sırrına vakıf olmasını sağlamıştı. Rex de istemeden bile olsa Blanche'ın geldiği sabah ve bir önceki gece aynısını yapmıştı. Aralarında yepyeni ve farklı bir bağ oluşuyor, bu bağ da giderek belirginleşiyordu. Bu sadece saygı, beğeni ya da dostluk bağı değildi. Rex artık birbirlerini kadın ve erkek olarak gördüklerinden emindi.

Bu durumun iyi bir şekilde sonuçlanması imkânsızdı.

Blanche'ın elini bıraktı.

BLANCHE, SÖR REX ONA bayılma vakasından bahsettiğinden beri sürekli etrafında dolanıp duran Meg yanından ayrıldığında rahatladığını hissetti. Odasını ısıtan şömine ateşiyle baş başa kalıp pencereye gitti ve önünde uzanan okyanusa baktı. Dışarıda karanlık, kasvetli bir hava vardı ve az sonra yağmur yağacağından emindi.

Kendini huzursuz hissediyordu. Sör Rex'e annesinin ölümüyle sonuçlanan o ayaklanmadan bahsetmekle iyi yapıp yapmadığını bilmiyordu ama onun kendisini isterik bir kadın olarak görmesini istememişti. Sör Rex'in kendisine duyduğu hayranlık onun için giderek daha fazla önem taşımaya başlamıştı; dostluğu da öyle. Peki dokuz yaşından beri bayılmadığı halde neden o gün düşüp bayılmıştı?Kendisini biraz zorlasa gerçekten o ayaklanmayı hatırlayabileceğini mi hissetmişti?

Kilisede yaşadığı olay şimdi onu fazlasıyla şaşırtıyordu. Neden öyle paniğe kapılmıştı? Düşüp bayılmadan önce çok kısa bir an ellerindeki dirgenleri sallayan adamlar görmüş ya da gördüğünü zannetmişti.

Annesinin öldüğü günle ilgili tek bir detayı bile hatırlamak istemiyordu. Kalabalığın ne taşıdığını bilmek istemiyordu. Zihninin derinliklerinde yaşayan canavarlar sonsuza dek gömüldükleri yerde kalmalıydı. Neden kontrolünü kaybedip paniklediğini ve bayıldığını bilmiyordu. Ama nihayet kendini toparlamayı başarmıştı.

O aptal olaydan sonra Sör Rex onun hakkında olumsuz düşüncelere kapılmış gibi görünmüyordu. Blanche zarif bir kadın olmakla her zaman gurur duymuştu. Sör Rex'in onu isterik ya da aptal bir kadın olarak görmesini kesinlikle istemiyordu.

Sağ tarafa baktığında kıyı şeridinin okyanusa doğru kıvrıldığını görebiliyordu. Islak ve parlak, siyah kayalıklar dimdik gökyüzüne doğru yükseliyor, derin ve tehlikeli akıntılarıyla okyanus dalgaları köpük köpük olup kıyıya çarpıyordu. Blanche, Sör Rex'in bir anlamda buraya ait olduğunu düşündü. O okyanus kadar güçlü, kaya kadar sertti ve

karakterinin gizli yönleri vardı. Onun böylesine iyi ve kibar birisi olduğunu kim tahmin edebilirdi ki?

Blanche iki gün önce Bodenick'e ayak bastığından beri pek çok şey yaşandığını düşündü. Kalbi artık üzeri buz tutmuş bir gölün cam yüzeyi kadar pürüzsüz yüzeyine benzemiyordu; hızlanıyor, tekliyor ve karmaşa, tedirginlik, keder, hatta arzu ve mutlulukla duracak gibi olabiliyordu. Gülümseyerek pencereden dışarı baktı ve kollarını etrafına sardı. Dengesinin böyle altüst olması, bir duygudan diğerine koşması biraz korkutucuydu ama artık eski güvenilir hayatına geri dönmek demiyordu. Bu mucizenin nasıl gerçekleştiğini bilmiyordu ve yavaş yavaş bunu Sör Rex'e borçlu olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Tam o sırada kapıya vuruldu.

Blanche gelenin kim olduğunu biliyordu. Gülümseyerek kapıya döndü. "Girin, lütfen."

Sör Rex kapının eşiğinde durup Meg'in elinde gümüş bir tepsiyle içeri girmesini bekledi. Aynı anda Blanche'la göz göze geldi ve yüzünde bir gülümseme belirdi. Blanche her şeye rağmen koyu renkli gözlerinin endişeyle parladığını görebiliyordu. "Kahvaltıda sadece ince bir dilim kızarmış ekmek yediğinizi duydum. Anne size atıştırmalık bir şeyler hazırladı. Bunları yerseniz kendinizi daha iyi hissedersiniz."

Blanche gülümseyerek ona baktı. Kalbi öylesine hafiflemişti ki göğüs kafesinden ayrılıp bir balon gibi tavana yükseldiğini görseydi buna hiç şaşırmazdı. "Ben yemek yemeğe ikna edilecek küçük bir çocuk sayılmam." Ama Sör Rex tam da öyle olduğunu düşünüyormuş gibi onun elini tuttu.

Aslında tuhaf bir şekilde Blanche'ın kendini olduğundan çok daha genç hissetmesine neden oluyordu.

Meg elindeki tepsiyi koltuğun yanındaki sehpaya bıraktığında, Rex yanağındaki tek gamzeyi ortaya çıkararak gülümsedi. "Küçük bir çocuk değilsiniz ama bir kuş kadar az yiyorsunuz, tıpkı bir serçe gibi." Birden yüzündeki gülümseme kayboldu. "Sizin için biraz endişeleniyorum, Leydi Blanche. Lütfen bunları yiyerek içimi rahatlatın "

"Siz de bana katılmak ister misiniz?" diye sordu Blanche ve onun bu daveti kabul edeceğini umarak kaşlarından birini kaldırdı.

Rex önce irkildi ardından bakışlarını ağır ağır ondan kaçırdı. Blanche nabzının hızlandığını hissetti. O güne dek bir kez olsun cilveli bir kadın gibi davrandığını hatırlamıyordu. Ama şimdi bu şehvet uyandıran istek nasıl olduysa ağzından kaçmıştı. Belki de bunun sebebi onun yanında kalmasını çok fazla istiyor olmasıydı. Birden bir sandalyenin yere sürttüğünü duydu. Sör Rex çalışma masasının sandalyesini koltuğa doğru çekiyordu.

"Elbette, katılırım," diye mırıldandı. "Kimse tek başına yemek yemek istemez." Bu sözlerin ardından Blanche'a koltuğa oturmasını işaret etti.

Blanche'ın kalbi şimdi kulakları sağır eden bir gürültüyle atıyordu. Sör Rex her zaman tek başına yemek yiyordu ve belli ki bu en az on yıldır böyleydi. Meg'e teşekkür ettikten sonra koltuğa yerleşti ve Rex de onun yanına çektiği sandalyeye oturdu. Blanche içinde salatalıklı sandviçi dişlediği sırada sadece birkaç saat önce Sör Rex'in kollarında olduğunu düşündü. Bir önceki gece Rex ona güçlü ve neredeyse korkutucu sayılabilecek

kadar erkeksi bir şekilde sarılmıştı. Oysa o günkü sarılışı şaşırtıcı ve inanılmaz derecede yumuşaktı. Sör Rex son derece iyi bir adamdı ve şu an yaşadığı hayattan çok daha fazlasına layıktı. O böyle yapayalnız yaşamayı kesinlikle hak etmiyordu.

Ancak Blanche bu durumu biraz olsun değiştirecekti. Daha önce hiçbir şeye bu kadar kararlı olduğunu hatırlamıyordu.

Birden Sör Rex'in kendisini izlediğini fark etti. Bakışlarıyla buluşup ona gülümsedi. "Bugün beni kurtardığınız için size doğru düzgün bir teşekkür bile edemedim." Şimdi ses tonu bile değişmişti; çok daha mutlu bir sesle konuşuyordu.

Rex bakışlarını aşağı indirdi. "Ortada bana teşekkür etmenizi gerektiren bir sebep yok, kaldı ki bunu zaten yaptınız."

"Tersine, size teşekkür etmemi gerektiren pek çok şey var."

Rex bakışlarını tekrar yukarı çevirdi. "Yoksa sizi baygın bir halde caddede bırakıp gideceğimi mi düşünmüştünüz?" Şimdi yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

Blanche güldü. "Belki de eve dönüp hakkınızdaki dedikoduları düzeltsem iyi olur."

Rex önce biraz tereddüt etti ardından bir kahkaha attı. "Bunu yacak kadar cesur ve yürekli olduğunuzdan eminim."

Önünde ki minik sandviçleri tamamen unutan Blanche olduğu yerde donup kaldı. Sör Rex'in hiç bu kadar neşeyle güldüğünü duymamıştı. Bu insanın içini ısıtacak kadar güzel bir sesti.

Aynı anda Rex'in yüzündeki gülümseme kayboldu. "Bana niye öyle tuhaf bakıyorsunuz?"

Blanche nefesinin kesildiğini hissetti. "Herhalde ben bu dünyada cesur olarak nitelendirilebilecek en son kadınım."

Rex'in yüzündeki gamze tekrar belirdi. "Kendinizi hafife alıyorsunuz. Öte yandan, beni sosyeteye karşı savunmanıza gerek yok, Leydi Harrington. Sosyete üyelerinin hakkımda ne düşündükleri beni uzun zamandır ilgilendirmiyor."

Ama bu Blanche'ı ilgilendiriyordu. O saygısızca yapılan dedikodulardan nefret ederdi. Ayrıca düzelteceği ilk dedikodu çok sevdiği arkadaşı Felicia'nın çıkardığı dedikodu olacakta.

Aralarında ağırlığını hissettiren bir sessizlik oldu. Ardından Rex, "Sandviçlerinizi yemiyorsunuz," dedi.

Blanche bir sandviçin ancak dörtte birini bitirebilmişti. "Bugüne dek hep iştahsız biri oldum."

"Bu her halinizden belli. Ata biner misiniz?"

Blanche böyle bir soru beklemiyordu. "Sizin kadar olmasa iyi bir binici sayılırım."

Rex'in yüzünde tamamıyla baştan çıkarıcı, güzel bir gülümseme belirdi. "Yarın birlikte ata binelim. Kırlarda gezeriz. Size Normanlardan kalma lanetli bir kalenin kalıntılarını gösteririm. Eve geri döndüğümüzde," diye ekledi, "kurt gibi acıkmış olacaksınız."

Blanche'ın kalp atışları hızlandı, teni gerildi ve vücudu baştan aşağı alev alev yanmaya başladı. O bu adamdan hoşlanıyordu; hem de çok hoşlanıyordu. Yalnız kalır kalmaz Bess'e bir mektup yazıp onun bu konudaki tavsiyelerini soracaktı, ikisinin arasını yapmaya çalışan arkadaşı bu konudaki fikrini değiştirmiş olamazdı.

"Bana bakıyorsunuz."

Blanche kıpkırmızı kesildi. "Kadınların bakışlarına alışık olmalısınız."

Rex bu sözlere cevap vermedi. Blanche başını kaldırdığında onun gözlerini üzerine dikmiş olduğunu gördü. "Bu bir iltifat mı?"

"Elbette öyle!" Yoksa Rex kendisine hakaret ettiğini mi düşünmüştü? Blanche'ın aklına birden insanların ona sakat bacağı yüzünden bakıyor olabilecekleri geldi. "Siz yakışıklı bir adamsınız, kadınların bakışlarını üzerinizden alamaması gayet doğal. Felicia'nın size hayranlık duyduğunu biliyorum ve benzer duygular taşıyan başka kadınlar olduğunu da duydum."

"Eminim öyledir."

Blanche ona ne diyeceğini bilemez bir haldeydi. "Sadece size iltifat etmek istemiştim, Sör Rex."

Rex'in dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Sosyetedeki kadınların benim hakkımda ne düşündükleri umurumda değil."

Blanche omuzlarını silkti. "Bunları duymak çoğu erkeğin hoşuna gider..."

"Ben diğer erkeklere benzemem. Beni asıl ilgilendiren sizin ne düşündüğünüz. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

Blanche kulaklarına inanamayarak onun gözlerinin içine baktı. Sör Rex kendisini yakışılı bulup bulmadığını mı soruyordu? Eğer Öyleyse bu soruya nasıl bir cevap verecekti?

Yüzünde hafif bir gülümseme beliren Sör Rex bakışlarını onun özerine sabitlemişti.

"Ağzımı aramaya çalışıyorsunuz, Sör Rex," dedi Blanche gergin bir sesle usulca.

"Doğru." Rex oturduğu koltuğa iyice yerleşti. "Ve bu hiç de centilmence bir davranış savılmaz, değil mi?"

"Evet."

Rex tekrar gülümsedi.

Nihayet Blanche da gülümsedi. İlişkilerinde yeni, hatta öncekilerden çok daha önemli bir aşama kaydetmiş gibi görünüyorlardı. "Kırlarda at sürmekten çok hoşlanacağımdan eminim," dedi Blanche usulca, 'özellikle de sizinle."

"Güzel O halde anlaştık. Tabii eğer hava şartları buna izin verirse." ikisi aynı anda pencereden dışarıya, hızla kararmakta olan gökyüzüne baktılar. Blanche bir sonraki gün güneş açması için Tanrı'ya dua etti. "Bu arada bugün komşularınızla tanıştım."

Rex'in yüzündeki gülümseme soldu. "Daha doğrusu Torrence Malikânesi'nin sahibi olan komşunuz Bayan Farrowla karşılaştım." Blanche'ın az önceki mutluluğundan eser kalmamıştı. Rex'in yüzünde çözülmesi imkânsız bir ifade vardı. Üstelik şimdi konuşmaktan da vazgeçmişti.

"Kendisi çok hoş bir hanımefendi. İlginç bir sohbetimiz oldu. Komşularınızın arabayla sadece yarım saat uzakta olduklarını bilmiyordum." Blanche şimdi asık bir suratla ona bakıyordu çünkü Sör Rex'in bu konuya en ufak bir ilgi göstermediği her halinden belliydi. "Sör Rex? Bu konuda yorum yapmak ister misiniz?"

"İstediğimi söyleyemem." Rex ayağa kalkıp koltuk değneğini düzeltti. "Niyetiniz nedir, Leydi Blanche?"

Blanche gerildi. “Herhangi bir niyetim yok,” dedi yalan söyleyerek.

Rex yüzüne keyifsiz bir gülümseme yerleştirir gibi dudaklarını büzdü. “Anladığım kadarıyla Bayan Farrow size epeyce bilgi vermiş.

Blanche bir an geri çekilmeyi düşündü. Ama Rex’in biraz olsun sosyal hayata ihtiyacı vardı. “Bu gerçekten çok tuhaf. Bayan Farrow beş yıl önce evlenip bu bölgeye yerleşmiş olmasına rağmen henüz bir kez olsun Bodenick’de akşam yemeği yememiş.”

“Aynen tahmin ettiğim gibi,” dedi Rex sert bir sesle. “Yoksa unuttunuz mu? Ben bir münzeviyim, hoş ve genç hanımefendilerle bir arada olmak yerine şarabımla vakit geçirmeyi tercih ederim.”

Blanche büyük bir şaşkınlık yaşadı ve tökezleyerek ayağa kalktı. “Peki, ben hoş bir hanımefendi değil miyim? Üstelik benden cesurca size eşlik etmemi istediniz!”

Rex sol elini hızla havaya kaldırdı. “Bana haksızlık ediyorsunuz!” İkisi de sesini yükseltmişti.

Blanche afalladığını hissetti. “Niyetim size haksızlık etmek değil,” dedi bu defa sesini yükseltmemeye özen göstererek. “Sadece hepimiz için hoş bir gece organize etmek istedim.”

Rex’in yüzünde memnuniyetsizliğini gösteren bir gülümseme belirdi. “Anlıyorum.”

“Anladığınızı sanmıyorum,” dedi Blanche. “Ancak komşularınızdan bahsetmenin bile böyle büyük bir krize yol açacağımnı tahmin etmemiştim.”

Rex gerildi. “Ortada herhangi bir kriz yok zaten.”

Blanche onun yelkenleri suya indirdiğini hissetti ve bu fırsatı kaçırmadı.“Komşunuzdan hoşlandığımı söylememde ne sakınca var?”

“Elbette hiçbir sakınca yok.”

“Belki benim gibi siz de onlardan hoşlanırsınız!”

Rex ona baktı ve burun delikleri genişledi. “Hiç sanmıyorum.”

Blanche onu omuzlarından tutup kendine gelmesi için silkelemeyi istedi. Ona bir münzevi gibi davranmaya devam ederse bu damganın ömür boyu üzerine yapışacağını söylemeyi istedi. Fakat o zaten bütün bunları biliyor ve biraz olsun umursamıyordu. Hakkında yapılan eleştiriler için endişe duyan kişi kendisi değil, Blanche’ti.

“Şimdi ne oldu?” diye sordu Rex. “Yüzüme bakıp duruyorsunuz, Hoşunuza gitmeyen bir şey yapmış olmalıyım!”

Blanche Rex’in onun saygısını kazanmaya çok önem verdiğini düşündü. “Evet, bana hayal kırıklığı yaşattınız.”

Genç adamın gözleri büyüdü. “Komşularımla tanışmam sizin için bu kadar önemli mi?”

Blanche bu konuda umutlanmaktan çekinerek dudağını ısırdı. “Dürüst olmam gerekirse evet, önemli.”

“Neden?”

“Çünkü sosyal ilişkilerinizi biraz olsun geliştirdiğiniz takdirde hayatınızı renklendirebileceğinizi düşünüyorum.”

Rex onun aklını yitirdiğini düşünüyormuşçasına Blanche’a baktı. “Demek hayatımı renklendirmek istiyorsunuz.”

Blanche irkildi. “Evet, istiyorum.”

“Peki neden? Siz benim sadece konuğumsunuz. Bunun için neden çaba harcıyorsunuz? Neden kendinizi böyle bir zahmete sokuyorsunuz? Hem neden daha önce değil de şimdi?”

“Çünkü biz artık dostuz!” diye haykırdı Blanche.

Rex’in göğsü hızla inip kalktı. Birbirlerine baktılar. Tamam. Onları davet edebilirsiniz.” Öfkeli değildi; daha çok teslim olmuş gibi bir hali vardı. Başını eğip gitmeye hazırlandı.

Blanche hızla önüne geçerek onun yolunu kesti. Rex olduğu yerde durunca da içgüdüsel bir hareketle onun kolunu tuttu.

“Dengemin altüst olduğu doğru,” dedi gözleri buğulanan Rex yumuşak bir sesle, “ama bunun sebebi bacağımın kesilmesi.

Blanche içini çekti. “Bir çocuk gibi somurtup durmayı planlıyorsunuz, Farrow’ları yemeğe davet etmeyeceğim.”

Rex sorgulayan bakışlarla onun gözlerine baktı. “Şimdi de sevimli görüneceğime dair söz mü vermem gerekiyor?”

“Evet.”

“Pekâlâ. Bir sevimlilik abidesinden farksız olacağıma söz veriyorum.” Bu sözlerin ardından bakışlarını Blanche’ın yüzünde gezdirdi.

Blanche heyecanlandı ve elbisesinin altında yine o karıncalanmanın başladığını hissederek gülümsedi. “Bana kalırsa böyle bir geceden keyif bile alabilirsiniz.”

Rex’in çenesi kasıldı. “Siz de masada olacağınız için en azından berbat bir gece geçirmeyeceğimi biliyorum.”

Genç kadın başını iki yana salladı. “Amma da abarttınız! Şimdi size bir söz vereceğim, Sör Rex.”

Rex olduğu yerde kaldı. “Sizi bekliyorum.”

“Bu geceden keyif almazsanız bir daha asla yaşantınıza müdahale etmeyeceğim.”

Rex çenesini yukarı kaldırdı. “O halde keyif alacağımdan emin olabilirsiniz.”

Blanche büyüyen gözleriyle ona baktı.

“Bu arada, hazır yeri gelmişken söyleyeyim, çok cesursunuz.” Rex bu sözlerin ardından reverans yaptı ve koltuk değneğine tutunarak oradan ayrıldı.

BÖLÜM SEKİZ

Sevgili Bess,
Umarım sen de, çocukların da iyisinizdir. Korkarım benim fena halde nasihatine ihtiyacım var. Senin de bildiğini tahmin ettiğim üzere tam bir haftadır Sör Rex'in malikânesinde misafir olarak kalıyorum. Pentwaithe'in bana kalan mirasın bir parçası olmadığını öğrenmek şok ediciydi! Eminim şu an yaptıklarından son derece memnun bir halde sıntıyorsundur. Bu durumda beni ciddi anlamda Sör Rexle bir araya getirmeyi düşünüp düşünmediğini sormak zorundayım. Sör Rex'in çok sayıda harika özelliği var. O Harrington ailesine ait serveti idare edebilecek kadar güçlü ve düzgün bir karakter taşıyor. İyi özellikleri az sayıdaki kusurunu önemsiz kılıyor. Onunla aramızda ortak sevgi ve saygıya dayalı samimi bir dostluk kurulduğuna inanıyorum. Hiç çekinmeden onu son derece büyüleyici bulduğumu da söyleyebilirim. Sör Rexle evlilik hakkında konuşmayı düşünüyorum.

Lütfen bana acilen cevap yazıp bu konudaki düşüncelerini söyle! Dostluk, sevgi ve kararlılığa dayalı bir beraberliği desteklemeye devam ediyorsan bana bundan sonra neler yapmam gerektiği *konusunda önerilerde bulun.*

Son olarak şunu belirtmeliyim ki böyle dikkat çekici bir adım atmam durumunda ondan olumlu bir yanıt alıp almayacağım hakkında en ufak bir fikrim yok. Reddedilirsem de umurumda değil.

BLANCHE NİHAYET İÇİNİN dehşetle allak bullak olduğunu hissederek yazmaya ara verdi. Ah, Sör Rex tarafından reddedilmek nasıl da nefret edeceği bir şey olurdu! Böyle cesurca bir davranışta bulunup sonrasında reddedilmenin acısını yaşamak yerine aralarındaki ilişkiyi samimi birer dost olarak sürdürmeyi tercih ederdi.

Mektupta üstü kapalı olarak Sör Rex'in kusurlarından da bahsetmişti ama Bess'in her şeyi bilmesine gerek yoktu. Blanche onu çok sevse de dedikodu yapmaktan hoşlandığını biliyordu. Elleri titreyerek tüy kalemi bir kez daha hokkanın içine soktu.

Seni seven sadık arkadaşın,
Blanche Harrington

Blanche nihayet bu mektubu kaleme alabildiği için rahatlayarak oturduğu sandalyede arkasına yaslandı. Posta hizmetleri hızlıydı, Bess iki güne kalmadan mektubu alacaktı. Hemen cevap yazarsa Blanche da dört gün içinde onun mektubunu okuyacaktı.

Bess'in kendisine bu birliktelik için bir an önce adım atmasını söyleyeceğini umuyordu.

Böylesine hayati bir karar almak için bu kadar acele ettiğime göre, diye düşündü gülümseyerek, aklımı yitirmiş olmalıyım. Ancak daha böyle bir teklifte bulunup bulunmayacağına biraz kafa yormasına bile fırsat kalmadan bahçede bir gürültü koptu.

Dışarıda telaş ve korkuyla bağrışan adamlar vardı. Birileri, "Açın şu lanet olasıca kapıyı!" diye haykırdı.

Blanche hızla ayağa fırlayıp pencereye koştu ama o aşağı bakana dek bahçe çoktan boşalmıştı.

"Leydi Harrington! Leydi Harrington!" diye haykırdı hizmetçisi alt kattan.

Telaşa kapılan Blanche odadan dışarı fırladı. Düşe kalka merdivenlerden aşağı inmeye başladı ve daha alt kata bile ulaşmadan salonda neler olduğunu gördü. Daire halinde duran bir avuç adam görüşünü engelliyordu ama Blanche buna rağmen çizmeli bir ayak görmeyi başardı ve bu ayağın kime ait olduğunu hemen anladı.

Birden yaşadığı korkuya yenik düştü. *Sör Rex'in başına kötü bir şey gelmişti.* "Geri çekilin!" diye haykırdı hızla salona dalarak. Adamlar yerlerinden sıçrayıp kenara çekildiklerinde Rex'in yüzükoyun yerde yattığını gördü. Üzerindeki beyaz gömleğin bir tarafı kıpkırmızı olmuştu. Baygındı, ölmüş olamazdı!

Blanche adamları ite kaka kendine yol açtı ve Sör Rex'in yüzünün şaşırtıcı bir beyazlığa büründüğünü fark ederek yere diz çöktü. Şimdi kanın nereden geldiğini görmüştü; Sör Rex'in gömleği yırtıktı ve göğsünde açılan taze yaradan kan boşalıyordu. Az önce yaşadığı korkunun yerini dehşet aldı. Başını kaldırıp baktığında Meg'i gördü. "Kanı durdurabilmem için bana temiz bir bez getir," dedi soğukkanlı bir tavırla. İç eteğinin temiz ucunu yuvarladı ve hızla yaranın üzerine bastırdı.

Çok fazla kan akıyordu.

Bakışlarını Sör Rex'in bembeyaz olmuş yüzünden ayırmadan, "İsmin Hardy'di, değil mi?" diye sordu.

"Evet efendim."

"Git ve en yakındaki cerrahı bulup buraya getir." Sör Rex'in ölmesinden duyduğu korkuya rağmen böylesine sakin bir sesle konuşması kendisini bile şaşırtmıştı. Ancak sanki dünya dönmez olmuş, zaman tamamen durmuştu ve gerçek olan tek şey sürekli kan kaybederek solgun bir yüzle yerde yatan Sör Rex'ti.

Blanche adamın hızla dışarı fırladığını duydu. İçerideki adamların yanında küçük bir çocuk durduğunu hayal meyal fark ederek "Delikanlı," dedi, "Sör Rex'in nabzını ölçebilmem için eteğimin ucunu, mümkün olduğunca kuvvetli bir şekilde yaraya bastırmaya devam etmeni istiyorum." Rex'in göğsü hareket ediyordu, Blanche göğsünün inip kalktığını gördüğünden emindi.

Çocuk dizlerinin üzerinde yere çöktü ve kanı durdurma görevini üstlendi.

Blanche, Sör Rex'in yüzüne doğru eğildi ama nefesini hissedemedi. Soğukkanlılığını korumayı umarak parmağının ucunu boğazındaki şah damarın üzerine götürdü. Nabzını hemen buldu. Bu kadar zayıf olması hoşuna gitmemişti ve tehlikeli sayılabilecek kadar da hızlı atıyordu. Kalbi kaybettiği onca kana rağmen son hızla çalışıyordu. Blanche yanında olduğunu ve onunla ilgileneceğini hissetmesini umarak elini yüzünde gezdirdi. "Anne?"

"Evet, Leydim," diye haykırdı Anne öne doğru çıkarak. Yüzü kâğıt gibi bembeyaz olmuştu.

"Biraz su, ip ve iğne kaynat. Ilık suya, sabuna, temiz bezlere ve bol miktarda viskiye de ihtiyacım olacak."

Blanche, Anne'in hızla oradan uzaklaştığını duydu ve aynı anda Meg elinde temiz bezlerle yanına çömeldi.

Blanche başını kaldırıp içerideki beş adama baktı. "Neler oldu?" diye sordu boğuk bir sesle.

Adamlar aynı anda konuşmaya başladılar.

"Teker teker konuşun!" dedi yalvarırcasına.

"Sör Rex ahırdaki damızlık aygırla ilgileniyordu, Leydim. Bu hayvan genellikle sakindir. Bir şeyler onu ürkütmüş olmalı. Her şey çok hızlı gelişti, hayvan çifte savurdu ve Sör Rex bu darbeden kıl payı kurtuldu. Ancak yerler çamurlu olduğu için ayağı kayıp düştü! Aygır da ileri çıktı. Atlar yerde yatan bir insanı asla kasten çiğnemez Leydim, asla!"

"Lanet olsun," diye bağırdı Blanche. "Bana Sör Rex'in bir at tarafından çiğnendiğini mi söylüyorsun ?"

"Göğsü çizildi," diye haykırdı seyis yüzü kıpkırmızı kesilerek. "Atın toynaklarından biri göğsünü çizdi."

Blanche adamı boğmak istedi. Kendini sakin olmaya zorladı ve gözleri büyüyen, endişeli çocuğa bakıp gülümsedi. "İsmin ne senin?"

"Jimmy," diye fısıldadı çocuk.

"Bundan sonrasını ben hallederim. Sen Anne'i bulup ondan istediklerimi getirmesine yardım eder misin?"

Çocuk hevesle yerinden fırladığında Blanche tıpkı Sör Rex'in gömleğinin sağ tarafı gibi kıpkırmızı olan eteğinin ucunu kaldırdı. Yaşadığı korku ve çaresizlikle mücadele ederek yaraya yakından baktı, ister darbe yiyerek ister çizilerek olsun göğsünün üst tarafında derin bir kesik oluştuğu ve çok sayıda dikişe ihtiyaç duyacağı belliydi. Blanche cerrahın zamanında yetişemeyeceğinden emindi. Yaranın iltihap kapmasından da korkuyordu. Açık duran yaraya toz toprak yapıştığını görebiliyordu.

Kendine, Sör Rex'in Ispanya'daki bir hastanede bacağının yarısını kaybettiğini hatırlattı. Elbette göğsüne gelen bir darbeden de kurtulacaktı, tabii eğer bu sadece bir darbeyse ve at göğsünü ezmediyse.

O bunları düşündüğü sırada Rex inledi.

Blanche onun adına çok acı çekiyordu. "Lütfen, onu dikkatli bir şekilde üst kata taşıyın."

Rex'i kıpırdatmaktan kaçınmaları mümkün değildi. Yatağa yatırılması ve Blanche'ın da ona bir an önce müdahale etmesi gerekiyordu. Rex dört adamın kendisini kucaklamasıyla birlikte homurdandı ve Blanche'ın gözleri nihayet yaşlarla doldu. Genç kadın gözündeki yaşları çabucak sildi. Kendi kendine kızarak, *lanet olsun, şimdi ağlanacak zaman değil*, diye düşündü. Sör Rex'in ona ihtiyacı vardı.

"O çok güçlü ve dayanıklı bir adam, Leydim," diye fısıldadı Meg. "Mutlaka iyileşecektir. "

"Çok fazla kan kaybetti," dedi Blanche. Ardından derin bir nefes alarak. "Yaranın içinde yabancı madde olma ihtimaline karşı cımbızımı da kaynatın," dedi kararlı bir sesle. Birden Meg'in omzunu tutup onu durdurdu. "Yardımına ihtiyacım var, Meg. Hoş olmayan manzaralar karşısında yeterince dayanıklı mısın?"

Meg tereddüt etti. “Elimden geleni yaparım.”

“Güzel. Şimdi derhal suya, sabuna ve viskiye ihtiyacım var.” Blanche bu sözlerin ardından eteklerini dizlerine kaldırıp hızla üst kata koştu.

Sör Rex’i yatağına yatırmışlardı. Blanche bakışlarını odanın etrafında gezdirmeye ihtiyaç duymadan komodinin üzerindeki brendi şişesini gördü. Şişeyi alıp yatağa oturdu ve yaranın üzerindeki bezi kaldırdı. Yaradan biraz daha kan sızdı. “Onu sıkıca tutun,” dedi.

Dört adam dediğini yaptığında şarabı yaranın üzerine akıttı.

Rex birden gözlerini açarak bağırdı ve onun gibi bir adamın sahip olduğu tüm gücü kullanarak öne doğru hamle yaptı. Merak dolu şaşkın gözleri, kısa bir an Blanche’ın gözleriyle buluştu.

“Bir at tarafından tekmelenmiş ya da çiğnenmişsiniz ve üzgünüm ki henüz işim bitmedi,” dedi Blanche.

Rex’in bakışlarındaki suçlayıcı ifade bir anda kayboldu yerini herşeyi anladığını gösteren farklı bir ifadeye bıraktı. “Lanet olsun,” dedi kendini tekrar yatağa bırakarak. Alnında biriken terlere rağmen bakışlarını Blanche’ın üzerine dikmişti.

Blanche kendini gaddar birisiymiş gibi hissediyordu. Öyle olmak zorundaydı. “Tutun onu,” dedi. “Doğrulmasına izin vermezseniz sevinirim.”

Rex ona baktı.

“Kıpırdamadan yatın,” dedi Blanche gülümseyerek ve şişenin geri kalanını da yarasının üzerine boşalttı.

Rex önce homurdandı ardından nefesini tuttu.

Blanche, Meg’in getirdiği temiz bezleri yaraya bastırdı. “Bunu yaptığım için üzgünüm.” Rex’in yeniden bayılmış olmasını isterdi ama gördüğü kadarıyla o ayık kalmak için direniyordu. “Düzgün bir şekilde nefes alabiliyor musunuz? Nefes alıp verirken canınız yanıyor mu?” Blanche atın onun göğsünü ezip ezmediğini ve eğer ezdiyse kaburgalardan birini kırıp kırmadığını merak ediyordu.

Rex güçlükle de olsa başını iki yana salladı. Blanche onun bu hareketle acı çekmeden nefes alabildiğini anlatmaya çalıştığını biliyordu.

“Kendinizi bırakın, Sör Rex. Bayılırsanız sizin için çok daha iyi olur.”

Rex hızlı hızlı nefes alıp vererek gözlerini açtı. “Yaram... çok mu kötü durumda?”

“Dikiş atmak gerekecek. Ayrıca yarayı su ve sabunla da temizlemek istiyorum.”

Rex’in soluk, mavi bir renge bürünen gözlerinde acı dolu pırıltılar dolaştı. “Devam edin,” diye haykırdı ve ardından bayıldı.

Blanche o güne dek hiç bu kadar rahatladığını hatırlamıyordu. Uzanıp Rex’in elini sıktı ve kendi elinin de titrediğini hissetti. Baygın olmasına rağmen genç adamın yüzünü acı dolu bir ifade kaplamıştı. Meg su ve sabunla geri döndüğünde Blanche, Rex’in elini bıraktı. Hizmetçisi yanında makas da getirmişti. “Buna da ihtiyacınız olabileceğini düşündüm,” diye fısıldadı.

“Evet olacak.” Meg’in soğukkanlılıkla aklı başında kararlar verebilmesi Blanche’ı mutlu etmişti. Adamlara geri çekilmelerini işaret etti ve rahatça çıkarabilmek için Sör Rex’in gömleğini makasla birkaç yerden kesti. Ardından yarayı sildi; kanama nihayet

durmuş gibiydi.

Kısa bir an umutsuzluğa kapılarak bekledi. O ne cerrah ne de hemşireydi. St. Anne Kilisesine yardım ederken birkaç fakir kadın ve çocuğa bakmıştı ama bu çabası sadece ateşi çıkan insanların alnını ve vücudunu soğutmaktan ya da bunu kendi başlarına yapamayacak kadar güçsüz düşenlere çorba içirmekten ibaretti. Harrington Malikânesindeki ufak tefek incinme ve yaralanma vakalarıyla kâhya kadın ilgilenirdi ama Blanche bir keresinde onun baş seyisin oğlunun yarasını diktiğine şahit olmuştu.

"Size nasıl yardım edebilirim, Leydim?" diye fısıldadı Meg.

Blanche odadaki herkesin kendisini izlediğini fark etti. Yüzünde karamsar bir ifadeyle içerideki beş adama baktı. "İçinizde daha önce bu tür bir yaraya dikiş atan oldu mu?"

Adamlar aynı anda başlarını iki yana salladılar. "Cerrahın gelmesini bekleyebilirsiniz, Leydim. Hava kararmadan burada olur.

Blanche şimdi daha da büyük bir umutsuzluğa kapılmıştı. Lavaboya gitti ve sodalı sabunla ellerini güzelce yıkamaya başladı. Meg de peşinden geldi. "Siz iğne kullanmak konusunda son derece yeteneklisiniz," diye fısıldadı.

Blanche karamsar bir ifadeyle gülümsedi. "İlk defa bir adam dikeceğim."

Meg'in yüzünde de üzgün bir gülümseme belirmişti.

"Cerrahı beklemeyi göze alamam. Yara ne kadar açık durursa iltihap kapma ihtimali de o kadar artar."

İki kadın anlayışla birbirlerine baktılar. Meg, "Belki siz de birkaç yudum viski içseniz iyi olur," diye fısıldadı.

Blanche dehşete kapılmıştı. Tekrar Sör Rex'in yanına gitti. "Yarayı güzelce temizleyeceğim. Bu esnada ayılacak olursa onu sıkı sıkı tutun." Adamlar ciddi bir tavırla başlarını salladılar.

İçlerinden biri, "Yarayı dikmeye başlamadan önce ona biraz viski içirseniz iyi olur," dedi.

Blanche adama hak verdi. "Eğer ayılmazsa dikişlere başlamadan önce onu uyandırır ve içki içirmeye çalışırız."

Bu sözlerin ardından sandalyesini çekti ve yarayı temizlemeye koyuldu.

BLANCHE İĞNEYİ YİRMİ ÜÇÜNCÜ KEZ Sör Rex'in derisinden geçirdi. Ardından bu işi tamamladığına inanamayarak ipin ucunu düğümledi. Kısa bir süre daha soğukkanlılığını korumaya ve titrememeye çalıştı. Meg ona makası uzattı. Blanche ipi düzgün bir şekilde kestikten sonra kullandığı tüm malzemeleri hizmetçisine verdi. Sör Rex hâlâ baygındı.

Blanche hareket kabiliyetini tamamen yitirerek oturduğu sandalyede kalakaldı. Yapabildiği tek şey derin ve titrek nefesler almaktı.

Sör Rex saatlerdir baygındı. Ama Blanche yarayı temizlemeyi -Tanrım yaranın içi kum, toprak ve hatta çakıl parçalarıyla doluydu- bitirdikten sonra adamları onu ayıltmış ve zorla yarım şişe viski içmesini sağlamıştı. Blanche onun, kendisini iyileştireceğinden eminmiş gibi yüzüne bakmasını asla unutamayacaktı.

Birden zangır zangır titremeye başladı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. O korkunç yarayı temizleyip dikmeyi nasıl başarmıştı?

Ya içindeki bir taşı çıkarmayı unuttuysa?

Ya yara iltihap kaparsa?

Şu lanet olasıca cerrah nerede kalmıştı!

"Endişelenmeyin, Leydim. Şu an hiçbir şey hissetmiyor," diye fısıldadı Meg nazikçe. Blanche ellerini yüzüne götürüp kendini toparlamaya ve sakinleşmeye çalıştı. Fakat bu imkânsızdı. Gözlerinde biriken yaşlar göz kapaklarını yakıyordu. Bu şekilde ağlamayı kesinlikle istememişti ve neden ağladığını da bilmiyordu. Oysa işin en zor kısmı çoktan tamamlanmıştı, değil mi?

Gözyaşları kendilerine bir yol bulup göz kapaklarının arasından sızdılar. Blanche birden korktuğu için ağladığını anladı. Daha önce hiç buna benzer duygular yaşadığını ya da bu şekilde ağladığını hatırlamıyordu ama son derece güçlü ve dayanıklı bir adam olsa bile, Sör Rex'in bu darbeyi atlatamamasmdan korkmuştu.

"Sör Rex iyileşecek, Leydim," dedi adamlardan biri odadan çıkmaya hazırlanarak.

"Katır kadar güçlüdür," dedi bir diğeri arkadaşının peşinden kapıya yürüyerek.

"Bir çifteyle yıkılacak adam değil o," dedi Hardy de dışarı çıkarken.

Blanche odayı terk eden adamlara başnıı salladı. "Teşekkür ederim," dedi nefesini tutarak. Ardından bitkin bir halde yatakta yatan Sör Rex'e baktı. Hâlâ solgun görünen yüzü şimdi biraz sararmış ve dikişleri de şişip kızarmıştı. Blanche onun yanağını okşadı.

Güçlükle de olsa, "İyileşeceksin," dedi, bu sözünün gerçek olması için Tanrı'ya dua ederek. Onun sakallanmaya başlayan yanağını tuttu ve kirpiklerinin kıpırdadığını görür gibi oldu.

"Artık dinlenme sırası sizde, Leydim," dedi Meg kararlı bir tavırla.

Blanche parmaklarını son bir defa daha onun güçlü çenesinde dolaştırdı. Hastayken bile esmer bir melek kadar güzeldi. Kirpikleri bu defa gerçekten titrer gibi oldu ve Blanche elini hemen geri çekti onu uyandırmak istemiyordu. Uyandığında kendini pek de iyi hissetmeyecekti. Hem yaranın hem de viskinin etkileri kendini birer birer gösterecekti.

"Leydim, lütfen," dedi Meg.

Blanche başını kaldırıp ona baktığında Anne'in de kapının yanında durduğunu gördü. Evdeki hizmetçilerin ikisi de ona büyük yardımda bulunmuş, ihtiyaç duyduğu temiz su ve bezleri bir çırpıda getirmişlerdi. Orada çalışan herkes yardıma koşmuştu ve bu da istisnasız hepsinin işverenlerine saygı duyduğunun bir ispatiydi. "İkinize de nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum," diye fısıldadı boğuk bir sesle. Şimdi midesi bulanıp ağrımaya başlamıştı.

"Anne'le ikimiz Sör Rex'e sırayla refakat edeceğiz. Önce Anne, kalsın ki ben de size sıcak bir banyo hazırlayıp şöyle güzel bir akşam yemeği getireyim," dedi Meg bunu kabul etmesi için yalvarırcasına.

Blanche nihayet kendini biraz olsun toparlamayı başarmıştı. Islak yanaklarını sildi ve sırtını dikleştirerek Sör Rex'e baktı. Ciddi şekilde yaralanmasına rağmen sessizce uyuyordu. Yatağın çarşafı beline dek yukarı çekilmişti ve göbeği açıktaydı. Blanche o gün ilk defa onun mermerden oyulmuş kadar düzgün görünen vücudunu inceledi. Bu vücudun her noktası erkeklere özgü kaslarla doluydu. Hiçbir kadın böyle bir vücuda ya

da yüze karşı koyamazdı.

Blanche bakışlarını yüzünde ciddi bir ifadeyle kendisine bakan Anne'e çevirdi. "Ben kalırım," dedi Anne reverans yaparak. Fakat bu hareketi samimi bir saygı ifadesi olmaktan uzaktı. Ama zaten Anne, Blanche oraya geldiğinden beri ona saygısını gösteren herhangi bir harekette bulunmamıştı. Blanche o ana dek bunun kendi kuruntusu olduğuna inanmıştı. Ama şimdi Anne'in kendisinden hoşlanmadığından, hatta saçma bile olsa kendisini rakip olarak gördüğünden emindi.

Oysa onlar rakip değildi. Blanche bir aristokrat Anne ise bir hizmetçiydi. Öte yandan Blanche, Sör Rex'e evlenme teklif etmeyi düşünüyordu ve bu teklife olumlu bir cevap aldığı takdirde Anne artık Sör Rex'in yatağına giremeyecekti.

Blanche şimdi tuhaf bir şekilde sahiplenici bir tavır içine girmişti, Diktiği yaranın üzerini kapatmamaya özen göstererek çarşafı neredeyse Sör Rex'in göğsünün altına dek yukarı çekti. Cerrah gelene kadar yaranın üzerini örtmeyecekti. Rex'in alnına dokundu. Teni ılıktı ama elini yakacak kadar sıcak sayılmazdı. Ateşi varsa bile çok düşük olmalıydı. Meg'e döndü. "Aç değilim ve şimdilik buradan ayrılmayı düşünmüyorum. Ancak bir şeyler yemem gerektiği için bana bir kadeh şarap ve yiyecek bir şeyler getirebilirsin. Şu cerrah nerede kaldı?" Anne bu sözleri duyar duymaz dışarı çıktı.

Blanche onun arkasından baktıktan sonra tekrar Meg'e döndü. "Neden bu kadar gecikti?"

"Neredeyse gelmek üzeredir," dedi Meg. Ardından ekledi, "Onunla ben kalırım. Anne'i de eve gönderirim. Kısa bir süre için bile olsa dinlenmelisiniz, Leydim. Şu elbisenizin haline bakın! Her yerine kan bulaşmış."

Blanche gerildi. Meg, ev sahibine sevgilisini ondan uzak tutmak isteyecek kadar ilgi duyduğunu anlamış mıydı? Yaptığı şey gerçekten bu muydu? Sör Rex'in aşk ilişkisi onu endişelendiriyor muydu? Sör Rex ateşlenirse Anne'den yardım isteyebiliriz." Blanche bu sözlerin ardından gülümsedi ama kendini bir kelebek kadar güçsüz hissediyordu. "Ama aniden rahatsızlanacak olursa ona ben müdahale etmek istiyorum. Ona yük olmaktan başka bir şey yapmadığım halde bana hep cömert ve nazik davrandı." Blanche Meg'le göz göze gelmemeye özen göstererek Sör Rex'in yanağına hafifçe dokundu.

"O benim için çok şey yaptı. Yanında kalmalıyım."

BLANCHE UYANDI.

Hâlâ Sör Rex'in yatağının yanındaki sandalyede oturuyordu ve dışarıda ışıl ışıl parlayan güneş yeni bir günün başladığını haber veriyordu. Geceyarısı uykuya dalmıştı ve son derece rahatsız bir pozisyonda, sandalyeye kıvrılıp başını onun tahta sırtına yaslayarak bu kadar uzun bir süre uyuduğuna inanamıyordu. Boynu öyle bir tutulmuştu ki doğrulduğunda yüzünü buruşturdu.

Ama buna rağmen kendini Sör Rex'in alnını kontrol ederken buldu. Teni soğuktu; ateşi varsa bile dikkate almaya değmeyecek kadar düşük seyrediyordu.

Blanche fazlasıyla rahatladığını hissetti. Sör Rex artık hastaymış gibi de görünmüyordu; yüzü eski rengini almıştı, hatta huzur içerisinde dinleniyormuş gibi bir hali vardı. Blanche biraz dinlenmiş olmasına rağmen son derece bitkin olduğunu fark ederek bir anda

nemlenen gözlerini sildi. O ana dek sonsuz bir endişe yaşamıştı ve artık bunu itiraf etmesinde bir sakınca yoktu.

Hissettiği rahatlama duygusunun dalga dalga içine yayılmasına izin verdi ama sonra birden Sör Rex'i incelemeye başladı.

Üzerindeki çarşaf ve ince battaniye nasıl olduysa kalçalarına dek inmişti. Blanche onun gece uyurken farkında olmadan üzerindeki örtüleri ittiğini ve dönerek pozisyon değiştirdiğini düşündü. Elini uzatıp örtüleri tekrar eski haline getirmek istedi ama sonra tereddüt etti. O an birden Sör Rex'in ne kadar erkeksi göründüğünü, ikisinin gece boyu baş başa kaldıklarını ve şu anda da aynı durumda olduklarını fark etti.

Ağzı kurudu. Kalp atışları hızlandı. Bakışlarını ağır ağır onun çıkık göbek deliğinde, düz ve gergin karnını kaplayan kare şeklindeki kasların ve tendonların üzerinde gezdirdi. Sonra bakışları kendiliğinden daha yukarılara kaydı ve Blanche birden ne yaptığının farkına vardı; ona duyduğu hayranlığı açıkça belli ediyordu. Ancak karşısına çıkan bu fırsatı göz göre göre harcayamazdı. Böylesine erkeksi bir manzara karşısında âdeta büyülenmişti. Sör Rex in geniş göğsü düz değil kaslıydı ve üzeri az sayıda koyu renkli kılla kaplanmıştı. Pazıları o uykudayken bile şişkindi. Omuzları Blanche'ın omuzlarından üç kat ve belki kendi dar kalçalarından da iki kat genişti. Blanche bakışlarını aşağı indirdiğinde çarşafta bir hareketlilik olduğunu fark etti.

Bir an gözlerini o noktaya dikti ama bunu şaşırdığı için yaptığı söylenemezdi. Bu imkânsızmış gibi görünse de çarşafta bir çıkıntı oluşmuştu ve Blanche bunun ne anlama geldiğini biliyordu... Hızla ayağa kalkmaya davrandı. Bu mümkün müydü?

Rex onu bileğinden tuttu ve gitmesine izin vermedi.

Blanche bakışlarını onun gözlerine çevirdi.

Rex'in bakışları kararlı ve istekliydi.

Blanche onun aslında uyanık olduğunu ve arzu dolu gözlerini üzerinde gezdirirken kendisini izlediğini anladı. Şimdi buna sadece sağlıklı bir erkeğin verebileceği bir tepki veriyordu ya da Blanche öyle olduğunu sanıyordu.

"Gitmeyin."

Blanche içini çekerek tekrar yerine oturdu. Başı dönüyor ve Rex'in onu tuttuğunu tüm benliğiyle hissediyordu. Bileğinde duran avucu güçlü ve sıcaktı. Gözleri birbirine kenetlenmişti.

Blanche onun yüzünden başka bir yerine bakmamaya çalışarak yutkundu ama bakışlarına söz geçiremiyordu. Göz ucuyla düz karnına ve çarşaftaki çıkıntıya baktı. Nihayet yanakları alev alev yanmaya başladı. "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" Daha bu kelimeler duklarından döküldüğü anda farklı bir soru sormuş olmayı istedi. Ama Sör Rex gülümsemedi. Onu serbest bıraktı. "Akşamda kalmış gibiyim."

Blanche bir kez daha yutkundu. "Size yarım şişe viski içirdik. Cerrah gelmedi. Tythwrithgyn'de ters doğum vakası varmış. Her şeye rağmen yaranız temizlenip dikildi ve ateşiniz de çıkmadı."

Rex göğsüne baktıktan sonra bakışlarını tekrar Blanche'ın yüzüne çevirdi. Ardından onun eteklerine baktı. "Teşekkür ederim."

Blanche ne diyeceğini bilemedi; Rex onun eteklerine kendi kanının bulaştığını fark

etmişti. “Umarım o atı vurursunuz.”

Bu sözler Rex’in yüzünün gerilmesine neden oldu. “Siz öyle istiyorsanız vururum ama bu sadece talihsiz bir kazaydı.”

Blanche bir şekilde ona başını sallamayı başardı. “Göğsünüz ne durumda?”

“Acıyor. Ama viskinin devam eden etkisi acımı hafifletiyor. Kaç dikiş atıldı?”

“Yirmi üç,” diye fısıldadı Blanche.

Rex bu bilgiyi sindirmeye çalıştı. “Biraz su alabilir miyim?” Blanche irkildi. Rex yaşadığı onca şeyden sonra fena halde susamış olmalıydı. Hızla ayağa kalkıp komidinin üzerindeki şişeden bir bardak su doldurdu ve Rex’in yanında durdu. “Doğrulabilecek misiniz?”

Rex bakışlarını kaçırdı. “Bunun için yardıma ihtiyacım olabilir,” dedi usulca.

Blanche onun elbette yardıma ihtiyaç duyacağını düşündü. Sağ kolunu kullanmak ona büyük ihtimalle acı verecekti ve bu da bir süre koltuk değneğinden faydalanamayacağı anlamına geliyordu. Suyu bir kenara bırakıp yanına oturdu ve kolunu onun vücuduna sardı. Bunu yaptığı anda sıcak tenini ve nefesini hissetti.

Şimdi kendi teni de yanmaya başlamıştı. Elini ne şekilde kullanması gerektiğini bilemiyordu.

Rex yerinden bile kıpırdamamıştı.

Blanche elini onun kaslı ve sert sırtına götürdü. Bu pozisyon dayken omuzu onun göğsünün sol tarafına, göğsü ise daha aşağılara bastırıyordu. Blanche artık nefes alamıyordu. Kendine bunu yapması gerektiğini hatırlattı ama şu an neredeyse tamamen çıplak bir adamın kolları arasındaydı. Üstelik söz konusu adam sıradan biri değil, Sör Rex’ti.

Rex sol koluyla ona sarıldı, kavrayışı öylesine güçlüydü ki Blanche bayılacak gibi olduğunu hissetti. Başını ağır ağır yukarı kaldırıp ona baktı.

Bunu yapmasıyla birlikte irkildi ve olduğu yerde donup kaldı çünkü Rex o erkekliğini hissettiren, arzu dolu bakışlarla kendisine bakıyordu ve yüzleri birbirinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Blanche çok kısa bir an onun kendisini öpeceğini düşündü.

Umutla dolan kalbi çılgınca bir hızla atmaya başladı.

“Hayatımı kurtarmış olabilirsiniz,” dedi Rex boğuk bir sesle.

Blanche’ın kendini toparlayıp konuşabilmesi biraz zaman aldı. “Oturabilecek misiniz?”

Rex cevap vermedi. Bunun yerine Blanche’ın, kullanamayacağını düşündüğü sağ elini kaldırıp onun yanağına dokundu. Blanche nefesini tuttu. Rex bakışlarını gözlerinden ayırmadan onun yüzünü okşadı, saçlarını kulağının arkasına attı ve belli belirsiz gülümsedi. Onun öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarına bastıracağından neredeyse emin olan Blanche, güçlükle nefes alıyordu. Rex’in eli bir süre daha yanağını okşadı. Blanche gözlerinin kapanmak üzere olduğunu fark etti. Rex’e doğru sokulduğunu hissetti. Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu.

Rex onu serbest bıraktı ve en ufak bir yardıma ihtiyaç duymadan doğruldu.

Onun okşayışının kendisinde yarattığı etkiyi hisseden Blanche da doğruldu, şimdi vücudunda nabzıyla uyumlu bir şekilde atan belirgin ve ısrarcı bir zonklama vardı.

Rex yüzünde tatsız bir ifadeyle gülümsedi ama teni bir kez daha bembeyaz olmuştu.

“Neden doğrulmanıza yardımcı olmama izin vermediniz?” diye haykırdı Blanche.

“Canınız mı yandı? Durun da şu dikişlerinize bir bakayım!” Çözülen bir dikişi yeniden dikmekten ölesiye korktuğu için almak üzere olduğu öpücüğü -tabii eğer durum gerçekten buysa- tamamen unutmuştu.

Rex kendini yeniden yastıkların üzerine bıraktı ve Blanche o an dikişlerinin sapasağlam olduğunu gördü. Birden içi öfkeyle doldu. Gözleri yaşardı. “Sör Rex! Bu kadarı yeter!” Rex fal taşı gibi açılan gözlerle ona bakarken kolunun tersiyle gözündeki yaşları sildi. “Benim yaranızı dikebilmek için neler çektiğimi bilmiyorsunuz! Henüz iyileşmediniz ve iyileşene dek de bir hastanın davranması gerektiği gibi davranacaksınız!”

“Üzgünüm,” dedi Rex. “Yaramı tamamen unuttum.”

“Unuttunuz mu?” Blanche şimdi hem öfkeliydi hem de duyduklarına inanamıyordu. “Oysa ben sizin açılan etinizi temizlediğimi ve teninize defalarca iğne soktuğumu unutmadım! Ben cerrah değilim! Hemşire olmayı bile istemedim! Bu sizin için ne kadar zor olursa olsun iyileşene dek hiç kıpırdamadan yatacak ve gerektiğinde de hiç kıpırdamadan oturacaksınız.” Blanche gözlerini bir kez daha sildi. “Oturmanız gerektiğinde birisi size yardımcı olacak... Anne size yardım edebilir!” diye haykırdı.

“Üzgünüm,” dedi Rex utanç içerisinde. “Gerçekten de çok üzgünüm. Belli ki çok yorulmuşsunuz, Blanche. Geceyi sürekli yanımda mı geçirdiniz?”

Blanche burnunu çekip içi su dolu bardağa uzandı. “Evet, korkarım öyle yaptım.” Rex için duyduğu endişeden başka bir şey düşünmemeye çalışarak yatağa oturdu ve bardağı onun dudaklarına götürdü. Bakışları buluştu ve Rex bardaktaki suyu içip bitirdi. Blanche’ın kalçası onun bacağının üst kısmına tehlikeli bir şekilde yakın duruyordu. Blanche ayağa kalktı ve bardağı çabucak yeniden doldurdu.

“Ben iyiyim,” dedi Rex.“Neden biraz yatıp dinlenmiyorsunuz?”

“Kan kaybı ve viskiden dolayı suya ihtiyacınız var.”

Blanche bu defa ayakta durarak onun suyu içmesine yardımcı oldu. Ne yazık ki bir kez daha gözyaşlarına boğulmanın eşiğine gelmişti.

“Sizi endişelendirdim,” dedi Rex usulca. “Üzgünüm!”

“Öyle olmalısınız zaten.” Blanche şimdi titriyordu. Rex doğrulmak için onun yardımına bile ihtiyaç duymamıştı. Az önce yardımını isteyerek onu yatağına sokmayı mı planlamıştı? Blanche, Rex’in geçirdiği kazanın yarattığı travmadan sonra nasıl böyle bir şey düşünürdü? Rex böyle bir şeyi nasıl yapardı?

Bakışları buluştu.

“Blanche.” Rex, Blanche’a onu tamamen savunmasız bırakan bir gülümseme sundu. “Dinleneceğime ve... bir hastanın davranması gerektiği gibi davranacağıma söz veriyorum. Ama siz de bana yatağınıza gideceğinize dair söz verirseniz.”

Rex tek bir bakışıyla yüreğini hoplatıp onu daha da savunmasız bıraksa bile Blanche bu sözlere hiç tereddüt etmeden karşılık verdi, “Haklısınız, çok yorgunum.” Ona refakat etmek üzere Meg’i çağırması gerektiği için duraksadı. Ardından cesur bir hareketle çarşaf ve battaniyeyi göğsüne dek çekti. Rex’in gözlerini kısarak kendisini izlediğini biliyordu ama elbette ne hizmetçisinin ne de Anne’in onun bu muhteşem vücudunu görmesini istemediğini anlamış olamazdı.

“İşte. Size Meg göz kulak olacak.” Blanche sakin göründüğünü umarak ona bir bakış

fırlattı. "Anne'in mutfakta işi var," dedi bunun doğruluğu hakkında en ufak bir fikre sahip olmamasına rağmen.

Rex sanki onun kendisini Anne'de uzak tutmaya çalıştığını anlamış gibi gülümsedi. "Sizden bir ricam daha olacak."

Blanche kapıdan çıkacakken durdu.

"Uslu durmamın karşılığı olarak siz de bana daha sonra yanımda duracağınıza dair söz verin." Bu sözlerin ardından yanağında gamzesi belirdi.

Blanche kalbinin göğsüne hızlı ve ritmik bir baskı uyguladığını hissederek olduğu yerde kaldı. "Artık iyileşmeye başladığınız için bu hiç de uygun bir davranış olmaz."

"Umurumda bile değil," dedi Rex. "Üstelik bunu hizmetçilerden başka kimse bilmeyecek."

Blanche gözlerini fal taşı gibi açarak ona baktı ve Rex de gülümseyerek bir cevap almayı bekledi.

"Bunu ben de bileceğim."

"Ama canım sıkılırsa her an yataktan kalkmak isteyebilirim."

"Benimle pazarlık mı yapıyorsunuz, Sör Rex?"

"İsteklerimi kabul etmeniz için sizi *etkilemeye* çalışıyorum."

"Bir iki gün sonra doktor artık ayağa kalkabileceğinizi söylediğinde," dedi Blanche titreyerek. "Beni istediğiniz kadar etkileyebilirsiniz." Rex ona kur yapıyordu!

"Anlaştık," dedi Rex usulca. Bu anlaşmadan gayet memnunmuş gibi görünüyordu.

Blanche içinin hafifçe ürperdiğini hissetti, "Daha sonra sizi kontrole geleceğim. O ana dek lütfen dinlenin, Sör Rex."

BÖLÜM DOKUZ

YATAK ODASININ KAPISINDAN kendisine bakan bir aslan görmek onu bir an şaşırttı. Hayal meyal de olsa fazlasıyla yorgun olduğunu fark etti ve bunun bir rüyadan başka bir şey olamayacağını düşündü. Odasında bir aslan olması mümkün değildi. Bu muhteşem bir hayvandı ve kehribar rengi benekleri olan tanıdık ve arzu dolu gözlerle kendisine bakıyordu. Blanche bakışlarının vahşi bir keskinlik taşıdığını fark etse de ondan korkmamıştı. Bunun yerine içini tuhaf bir heyecan sarmaya başladı.

Birden aslanın yüzü değişti ve fazlasıyla vahşi bir ifadeye büründü. Neredeyse insana benzeyen ve biraz da korkunç görünen bu hayvan ışıl ışıl parlayan iri, beyaz dişlerini gözler önüne sererek kükredi. Blanche korkuyla yerinden sıçradı ve aslanın dişlerinden kan sızmaya başladı. Beyaz dişleri kararıp bir dirgenin metal çatalları haline dönüştü. Şimdi onlardan da kan sızıyordu...

Blanche bir çığlık atıp yatakta dimdik oturdu.

Derin bir uykuda olduğunu ve rüya gördüğünü anlamıştı. Dehşete kapılıp kalbinin göğsünü acıtacak kadar hızlı attığını hissederek çılgınca bir telaşla pencereden dışarı

baktı, ikindi saatleriydi ve dışansı günlük güneşlikti. Birkaç saattir uyuyordu ve birden bunun nedenini habrladı, bütün gece Sör Rex'in yanında durup onunla ilgilenmişti.

Fena halde sarsılan Blanche üzerindeki örtüleri bir kenara itti ve bu korkutucu rüyanın etkisinden kurtulmaya çalıştı. Şimdi Meg'in yardımıyla üzerindeki yıpranmış elbiseyi, korsesini ve iç eteklerini çıkardığını, kendini ipekli kombinezonu ve dantel süslemeli, pamuklu iç çamaşırlarıyla yatağa bıraktığını hatırlamıştı. Hızla pencereye koşup onu ardına dek açtı. Neden böyle bir kâbus görmüştü? Ve gördüğü kâbus neden bu kadar dehşet vericiydi?

Aslında herhangi bir olay yaşanmamıştı!

Ama çok fazla kan vardı...

Bunun sadece bir kâbus olduğunu ve başka hiçbir anlam taşımadığını söyledi kendine, kararlı bir şekilde.

Aynı anda odanın kapısı ardına dek açıldı ve üzerinde sadece pantolonuyla Sör Rex, yüzünde telaşlı bir ifadeyle önünde belirdi. "Blanche?"

Blanche çok kısa bir an ona baktı ve o altın sarısı aslanı bir kez daha gördü. Sonrasında zihni hızla çalışmaya başladı. "Yatağın dışında ne arıyorsunuz?" diye haykırdı suçlayıcı bir sesle. Sör Rex için duyduğu endişe, gördüğü kâbustan arda kalan bölük pörçük parçaları bir anda dağıtmıştı.

Rex bakışlarını odanın etrafında gezdirdikten sonra tekrar Blanche'e çevirdi. Gözleri onun salınıp duran saçlarına kaydı ve üzerinde çok az giysi olan vücudunu çıplak ayak parmaklarına dek baştan aşağı inceledi. Ardından bakışlarını bir kez daha yüzüne çevirdi. "Uykunuzda bir eşkıyanın saldırısına uğradığınızı düşündüm," dedi ve ekledi. "Bu halde pencerenin önünde durmaya devam ederseniz zatürreye yakalanacaksınız."

Blanche birden üzerinde sadece vücudunun pek çok noktasını gözler önüne seren iç çamaşırları olduğunu fark etti. Kombinezonunun tenini ne kadar açıkta bıraktığını merak ederek kızardı ve hızla gardıroba koşup üzerine bir sabahlık geçirdi. "Rüya gördüm." Kalp ritminin düzelmediğini ve kendini hâlâ hastaymış gibi hissettiğini fark ederek sabahlığının kuşağını sıkı sıkı bağladı. Fakat şimdi daha farklı ve etkili bir şeyin varlığını da hissediyordu. Sör Rex'in varlığı odayı tamamen doldurup hâkimiyeti altına almıştı. "İçeri girmeden önce kapıyı çalmanız gerekirdi."

"Birileri sizi boğazlıyormuş gibi bağırdınız," dedi Rex sert bir sesle. "Bu tüyler ürpertici bir sesti, tıpkı bir önceki gün kilisede attığınız o çığlık gibi."

Blanche gerildi ve ağır ağır ona doğru döndü. Gördüğü kâbusun kendisini en az kilisedeki o madenciler kadar korkuttuğunu düşündü. Şimdi huzursuzlanmış ve şüpheye kapılmıştı. Ama bu defa daha sakindi, Sör Rex'in hâlâ kaza geçirdiği sırada üzerinde olan pantolonu giydiğini ve pantolonun kumaşında çamur ve kan lekeleri olduğunu fark edecek kadar sakindi. Neyse ki yarasına düzgün bir şekilde pansuman yapılmıştı.

Blanche bakışlarını onun pansumanlı yarasından ve kaslı göğsünden ayırıp, "Ben uyurken cerrah mı geldi?" diye sordu.

"Evet. Doktor Linney de uğradı." Rex'in çıkık elmacık kemikleri pembeleşti. Bakışlarını sanki ardında neler olduğunu görebilirmiş gibi Blanche'ın sabahlığının katlanan üst kısmına çevirmişti. Gözleri tekrar yukarı kaydı. "Tom Hamilton iyi bir iş

çıkardığınızı ve iyileşeceğimi söyledi."

Blanche, Sör Rex'in yarı çıplak olduğunu görmezden gelmeye çalıştı. Birilerinin onun giysilerini değiştirmesine yardımcı olması gerekiyordu."Tom Hamilton yaranızı dikmemin üzerinden sadece birkaç saat geçmişken böyle ortalarda dolanmanızın bir sakıncası olmadığını da söyledi mi?"

"Sizin o şekilde bağırdığınızı duyduğumda iki elim kanda bile olsa yanınıza koşarım," dedi Rex kayıtsız bir sesle. "Bu konuda şüpheniz olmasın."

Blanche kollarını etrafına sardı. Bu sözler yüreğinin bir parçasının heyecan duymasına neden olmuştu. "Bir eşkıyanın saldırısına uğrasaydım bile ona bu halinizle karşı koyamazdınız, Sör Rex," dedi kararlı bir sesle. Karmaşık duygularını nihayet kontrol altına alabilmeyi başarmıştı.

Rex'in yüzündeki gergin ifade yumuşadı. "İnsan bir şeyi yapmayı kafaya koyunca bunun yolunu bulur. Şimdi iyi misiniz?"

Rex'in yumuşak ses tonu Blanche'ın yaşadığı korku ve duygu karmaşasının son kırıntılarını da alıp götürmüş ve arzuyla ürpermesine neden olmuştu. "Sadece bir rüyaydı." Blanche bir şekilde gülümsemeyi başardı. Kendi yaralı vücudunu iyileştirmeye ihtiyaç duyan Rex'in onun için endişelenmesini istemiyordu. "Artık yatağınıza geri döner misiniz? Dinlenmeye ihtiyacınız var."

"Elbette," dedi Rex gözlerini ondan ayırmadan.

Blanche da aynı şekilde gözlerini onun yüzüne dikti. Bu kadar hızlı bir şekilde sağlığına kavuşması inanılmazdı. Ne yüzü biraz olsun solgun görünüyordu ne de hasta ya da bayılacakmış gibi bir hali vardı. Öte yandan odasına gitmek için de herhangi bir harekette bulunmuyordu. "Ee?" dedi Blanche zorlayıcı bir tavırla.

Şimdi Sör Rex'in onu sadece dakikalar önce yarı çıplak bir halde gördüğünü düşünüyordu. Gözlerini bakmaması gereken yerlerde dolaştırmıştı. Ama bu sadece Blanche'ın kalp atışlarının hızlanmasına ve Rex'in kendisini beğenip beğenmediğini merak etmesine neden olmuştu. Blanche saçlarına dokundu. Meg başındaki tokaları çıkarmıştı ve saçları omuzlarına dökülüyordu. Çok dağınık görünmediklerini umdu. Aslında şu an pek de beğenilecek bir hali yoktu.

"Rüyanızda ne gördünüz?"

"Aslanlar ve canavarlar," dedi Blanche sert bir sesle. Gördüğü kâbusu ne onunla ne de başka birisiyle tartışmaya niyetli değildi.

Rex'in gözleri büyüdü.

Blanche kıpkırmızı kesildi. "Üzgünüm. O şekilde bağırmak istemezdim." Rüyasında gördüğü aslan tıpkı Sör Rex'e benziyordu. Blanche bu aslanın Sör Rex'i simgelediğinden emindi. Gördüğü rüyanın geri kalan kısmını ise unutması gerekiyordu.

"İyi günler, Sör Rex," dedi kararlı bir sesle. Ama şimdi bu kâbus aklına takılmıştı. Öyle olmadığını bilmese o canavarın isyan eden kalabalıktaki dirgen taşıyan kötü adamlardan biri okluğunu düşünürdü.

Ama öyle olmadığını büiliyordu. Babası ona kalabalığın elinde dirgenler olduğundan bahsetmemişti. Bir çocuk gibi içinde canavarların olduğu rüyalar görmesi saçmaydı ama tam da böyle olmuştu.

“Lütfen benden gereksiz yere özür dileyip durmayın.” Rex kısa bir reveransın ardından kapıyı kapatmaya bile ihtiyaç duymadan oradan ayrıldı.

Blanche böylesine sert bir üslup kullanarak onu rencide ettiğini ya da duygularını incittiğini düşündü. Ancak ona geri kalan sırlarını anlatmak gibi bir niyeti yoktu. Hızla kapıya doğru yürüdü ama onu kapatmadan önce koridorda topallayarak odasına doğru yürüyen Sör Rex’in arkasından baktı. Adımları yavaşlamıştı. Erkeksi gücünü gözler önüne serse de yorgundu ve çabuk iyileşiyor olmasına rağmen belli ki kendini zorluyordu.

Blanche onun bu halde koltuk değneği kullanırken fena halde acı çektiğini düşündü. Sağ kolu ve omzunu kullandığı her defasında göğsünün sağ kısmı acıyor olmalıydı.

Şimdi endişesi iyice artmıştı. Çocukça bir kâbusun etkisi altında kalarak ne yaptığını sanıyordu? O bir çocuk değildi, Sör Rex ciddi bir Şekilde yaralanmıştı ve henüz hayati tehlikeyi atlatıp atlatmadığını bile bilmiyordu.

Odasına geri dönüp üzerine açık mavi bir elbise geçirdi, çorap ve ayakkabılarını giydi. Saçlarını topuz yapıp bir düzine tokayla tutturdu. Sonra hızla Rex’in odasına yöneldi. Odanın kapısı açıktı ama o yine de içeri girmeden önce tıklattı.

Rex yattığı yerden ona baktı. Üzerindeki örtüleri kenara itmişti. Mermerden yontulmuş bir erkek heykeli kadar hareketsizdi. Fakat hem neler olup bittiğini anlamaya çalışıyormuş hem de farklı bir şey daha hissediyormuş gibi gözlerini kısmıştı ve bu bakışlarla Blanche’ın rüyasına giren o vahşi aslana benziyordu.

“Girebilir miyim?”

Rex başını salladı.

Blanche hızla içeri girdi, “Size kaba davrandığım için özür dilemeliyim...”

“Özrünüz kabul edildi,” dedi Rex onun sözünü keserek.

Blanche ona bakakaldı. Ardından, “Bay Hamilton sağlığınızla ilgili herhangi bir tehlike olup olmadığını söyledi mi?” diye sordu.

“Bir iltihaplanma olsaydı şu ana dek çoktan ortaya çıkacağını söyledi. Doktor Linney de onunla aynı fikirdeydi.”

“Peki, size yataktan çıkmamanızı tembihledi mi?” Blanche doktorun bunu tembihlediğinden emindi. Rex’in vereceği cevabı beklerken ona bir bardak su doldurdu.

Rex hiçbir şey söylemeden bardağı aldı. İçindeki suyu yudumladıktan sonra, “Sık sık kâbus görür müsünüz?” diye sordu.

“Asla,” dedi Blanche niyetlendiğinden çok daha sert bir sesle. Ama belli ki Sör Rex bu konuyu bir kez daha deşmekte kararlıydı. Meraklı gözlerini üzerine dikmişti.

“Ben asla kâbus görmem. Uykum çok derindir,” dedi Blanche daha kontrollü bir sesle. Ardından çaresizliğini gösteren bir işaret yaptı, “Çok uzun bir geceydi. Yorgunluğumu hâlâ üzerimden atamadım. Çok endişelenmiştim.” Yüzüne güçlükle bir gülümseme yerleştirdi “Rüyamda büyük ihtimalle sizi ve yaranızı diktiğimi gördüm, Sör Rex. Yaşadıklarının etkisinden kurtulabileceğimden şüpheliyim.

“Benim için endişelenmenizi istemiyorum,” dedi Rex kararlı bir sesle. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. “Bana bakmaya mecbur kalmanız, bana hemşirelik yapacak kadar zor duruma düşmeniz beni çok üzdü. Bir de üstüne kâbuslar görmenize sebep olmak

istemiyorum."

"Bu sizin suçunuz değil," dedi Blanche suratını asarak. Ama bu konuyu düşündükçe kâbusunun Sör Rex'i temsil eden bir aslanla başlamış olmasının bir anlam taşıdığına daha fazla ikna oluyordu. Onun neden kendisini korkutan ve dehşete kapılmasına sebep olan bir aslana dönüştüğünü ise bilmiyordu. "Yaralarınızın bir çiftçi tarafından dikilmesine izin veremezdim."

"Üstün özelliklerinizden oluşan listeye kararlılığı da ekleyeceğim," dedi Rex usulca ve bakışları buluştu.

Blanche yumuşamıştı. "Kararlı birisi olduğumu itiraf edebilirim. Bir şeyin doğru olduğuna inanıyorsam onun peşini asla bırakmam."

Rex yanağındaki gamzeyi ortaya çıkararak gülümsedi. "Siz de benim gibi inatçı mısınız yoksa?"

"Hayır." Blanche da gülümsemek zorunda kaldı. "Fazlasıyla açık fikirli ve mantıklı bir insanım."

"O halde bu açıdan birbirimizden farklıyız." Rex onun elini tuttu. Blanche önce irkildi sonra içinin arzuyla dolduğunu hissetti.

Peki, siz inatçı mısınızdır? Çünkü şu ana dek karşımda hep son derece sağduyulu ve mantıklı bir adam buldum."

"Gerçekten mi?" Rex bakışlarını odada gezdirdi. "Neredeymiş o adam? Onunla ben de tanışmak isterim."

Blanche nihayet teslim olup bir kahkaha attı. "Pekâlâ, dediğim dedik birisi olabilirsiniz ama bunun benim için hiçbir sakıncası yok."

"Nedenmiş o? Sizin dışınızdaki herkes farklı düşünüyor."

Göz göze geldiler.

Neden?" diye tekrarladı Rex usulca.

Blanche onun avucunda duran elini geri çekti. "Çünkü sizi tahmin ettiğinizden çok daha iyi anlayabiliyorum. Şimdi," dedi birden canlanıp onun yastıklarını kabartarak, "acıktınız mı?"

Rex ona cevap vermek yerine mahmurlaşan, gizemli gözleriyle yüzüne baktı.

Blanche ürperdi. Böylesine keskin bir bakış karşısında sarsıldığını hissederek, "Gidip size bir tepsi getireyim," dedi. O geceyarısı salondayken, Rex'in kendisini içtiği için arzuladığını düşünmüştü. O sabah da aynı düşüncedeydi. Bunun olası başka bir açıklaması yoktu; Sör Rex'in belki de kendisine bir hanımefendi ve bir kadın olarak gerçek bir hayranlık duyuyor olması dışında.

"İki kişilik olsun," dedi Rex usulca, "Beraber yeriz."

BLANCHE VÜCUDUNUN AĞIRLAŞTIĞINI VE rahatsız edici bir ısıya ulaştığını hissederek hızla alt kata indi. Sör Rex'in sorunsuz bir şekilde iyileşiyor olması onu fazlasıyla mutlu etmişti. Mutfağa yaklaşırken bir erkek sesi duydu ve bu sesin Fenwick'e ait olabileceğini düşündü. Ancak açık duran kapının önüne geldiğinde, Anne'in sırtı kapıya dönük bir halde işçi kıyafetleri içerisindeki uzun boylu, sarışın bir gençle fısıldaştığını gördü. Bu gencin Fenwick olmadığı kesindi; Anne'in yaşlarında, çekici bir

adamdı ve ikisi sessizce sohbet ediyordu.

Blanche olduğu yerde kaldı. Bu adamın Anne'in sevgilisi olduğuna dair en ufak bir şüphesi yoktu. Genç kadın onun çıplak kolunu tutuyordu ve ikisi hararetli bir sohbete dalmıştı. Blanche kendini bu adamın Anne'in erkek kardeşi, kuzeni ya da sadece arkadaşı olabileceğine ikna etmeye çalıştı ama adam son derece erkeksi bakışlarla Anne'in yüzüne bakıyordu. Nihayet pes etti. Belli ki Anne'in bir sevgilisi vardı ve bu tuhaf durum bir şekilde canını sıkmıştı çünkü Sör Rex'in ihanete uğradığını hissediyordu. Onun bir ilişki yaşaması yada yaşamış olması kendisini ilgilendirmese de, Sör Rex ihanete uğramayı kesinlikle hak etmiyordu.

Birden sarışın adam onu fark etti. Blanche'ın şüphelerini doğrulayacak şekilde gözleri büyüdü ve arkasını dönüp oradan ayrıldı. Anne dönüp Blanche'a baktı ve bir anlığına son derece öfkeli göründü. Ardından bakışlarını aşağı indirdi ve reverans yaptı. "Leydim."

Sör Rex sevgilisinin başka bir adamla ilişki yaşamasını görmezden mi geliyordu? Blanche her nedense öyle olmadığını düşündü. Üstelik bu kesinlikle doğru bir davranış değildi. Bu konuda yargıda bulunmak ona düşmezdi ama büyük bir şok yaşamıştı. En azından Anne'in gerçek kişiliğini öğrenmişti. Belli ki sadakat kavramı ona yabancıydı.

Blanche geniş mutfağın karşı tarafına doğru yürüdü. "Kimdi o adam?" diye sordu buz gibi soğuk bir sesle.

Anne ifadesiz bir yüzle ona baktı. "Kendisi nalbanttır. Buraya Sör Rex'in atlarına nal çakmaya geldi."

Blanche onun yalan söylediğini hissederek gözlerini üzerine dikti. "Siz ikiniz akraba mısınız?"

Anne çenesini yukarı kaldırdı. "Hayır, değiliz Leydim. Neden sordunuz?"

"Çok samimi görünüyordunuz," dedi Blanche sakin bir tavırla. Anne hafifçe gülümsedi. "Kendisi Lanhadron'a yeni geldi. Paul'ü doğru düzgün tanımam bile." Ardından kayıtsız bir tavırla omuzlarını silkip gitmeye davrandı. Bu çok kaba bir davranıştı çünkü Blanche tanüz onun gitmesine izin vermemişti.

Blanche gerildiğini hissetti. Daha önce tek bir hizmetçisiyle bile sorun yaşamamıştı. Onlara adil, kimi zaman kibar ve yeri geldiğinde de son derece cömert davranırdı. Ancak onun Sör Rex'le ilişki yaşadığını keşfettiği andan beri Anne'den hoşlanmıyordu. Yine de o ana dek ona hep kibar davranmıştı. Anne'in, kendisi ona izin vermediği halde yanından uzaklaşması saygıyla bağdaştırılamayacak bir davranıştı, "Sör Rex'le bize yiyecek bir şeyler hazırlayıp onun odasına çıkarın lütfen." dedi nihayet.

Anne başını kaldırmadan gülümsedi ya da suratını buruşturdu, "Ne yemek istersiniz?"

"Söğüş et, biraz ekmek ve peynir sanırım." Blanche bu listeye şarabı da eklemeyi düşündü ama sonra bundan vazgeçti; Sör Rex zaten yeterince içki içiyordu ve bir önceki gece de ona bol miktarda viski içirmişlerdi. "Bir de sıcak çay lütfen."

Anne tekrar suratını buruşturup mutfağın karşı tarafındaki kilere doğru yürüdü.

"Fenwick nerede?" diye sordu Blanche onun arkasından seslenerek. Hizmetçi dönüp kendisine bakmayınca fena halde canı sıkıldı.

Anne yoluna devam etti. "Onu öte beri almak üzere köye yolladım." Blanche neredeyse Anneden kendisiyle konuşurken yüzüne bakmasını isteyecekti. Ama hizmetçi onu

afallamış bir halde geride bırakıp kilere girerek gözden kayboldu.

Anne, Blanche'ın konumunu umursamıyor ve bunu açıkça belli ediyordu. Birbirlerinin rakibi değillerdi ama o öyle olduklarını sanıyordu. Oysa Blanche bir hizmetçiyle rekabete girmeyi kesinlikle düşünmüyordu. Anne'in arkasından gidip karanlık ve soğuk kilerin eşiğinde durdu. "Seninle konuşabilmek için oradan oraya dolaşmak zorunda kalmam hiç hoşuma gitmedi doğrusu," dedi mümkün olduğunca ifadesiz bir sesle konuşmaya çalışarak. "Sör Rex'e çok daha saygılı davrandığından eminim."

Bir buz kabının kapağını açan Anne doğruldu. "Ah, affedersiniz Sör Rex'in yaşadığı onca şeyden sonra kurt gibi acıkmış olabileceğini düşündüm," dedi gülümseyerek.

Blanche'ın bu sözlere verebileceği bir cevap yoktu. "Fenwick eve döndüğünde Sör Rex'in pantolonunu çıkarmasına yardım etsin. Eminim ki Sör Rex yatağa gece kıyafetleriyle girmeyi tercih edecektir."

Anne masum bir tavırla gözlerini kırpıştırdı. "Onun giysilerini çıkarmasına ben de yardım edebilirim... Leydim."

Blanche üzerinde korkunç bir gerginlik hissetti. Sarf ettiği kelimelere özen göstererek sakin ama kendinden emin bir sesle konuşmaya başladı. "Fenwick döndüğünde ona yardım eder. Senin görevin mutfakta çalışmak, Anne." Sözlerinde kararlıydı.

"Elbette," dedi Anne gözlerini titreterek. "Tabii Sör Rex bana başka görevler vermediği sürece."

Blanche nefesini tuttu. Yüzü kıpkırmızı kesildi ve tökezleyecek kadar hızlı bir şekilde arkasını dönerek mutfaktan dışarı çıktı. Dönüp baktığında Anne'in buz gibi soğuk gözlerle kendisini izlemekte olduğunu gördü. Anne iğrenç bir kadındı. Hayır, diye düzeltti Blanche kendi kendine, aslında üzerine biraz olsun düşünmeye cesaret bulabilse asıl iğrenç olan gerçeğin kendisiydi.

Sör Rex, gönül rızasıyla bile olsa hizmetçisinden asla faydalanmamalıydı. Blanche bu ilişkiyi görmezden gelmeyi başarmıştı ama ne olursa olsun yaşananlar son derece yakışıksızdı. Evet, artık Sör Rex'in cinsel iştahı kabarık ve yalnız bir erkek olduğunu biliyordu ama elbette köyde ona metres olarak hizmet verebilecek başka kadınlar da vardı.

Aslında Blanche Anne'e anlayışla yaklaşmalıydı. Onun kendisinden hoşlanmaması gayet doğaldı. Hem basit bir hizmetçi hem de işvereninin sevgilisi olması onun için son derece zor ve katlanılması güç bir durumdu ve büyük ihtimalle Blanche'tan her anlamda nefret diyordu. Yine de kabalığına ve saygısızlığına anlayış gösterebilmek imkansızdı. Bu davranışları Blanche'ı derinden sarsmıştı.

Blanche yüzüne hoş bir ifade yerleştirmeye çalışarak hızla üst kata çıktı. Sör Rex'in kapısı açıktı ve Blanche kapının önünde durduğunda okuduğu kitabı bırakıp gülümseyerek ona baktı. Üzerine bir gömlek geçirmiş ama düğmelerini iliklememişti. Kapıyı çalmaya hazırlanan Blanche elini indirdi.

"Anne bize atıştırmalık bir şeyler hazırlayacak."

Rex'in yüzündeki gülümseme soldu. "Yolunda gitmeyen bir şey mi var?"

"Hayır, yok." Blanche, Anne'le arasında geçenleri düşünerek yüzüne fazlasıyla neşeli bir gülümseme yerleştirdi. "Nalbandın gelmiş."

Rex'in yüzündeki ifade bir anda değişiverdi. "Benim nalbandım falan yok. Atlarımın nallarını kendim çakarım."

Duyduklarına inanamayan Blanche, Rex'in yüzüne bakakaldı.

BU OLAYDAN İKİ GÜN SONRA BLANCHE salonda oturmuş avukatlarından gelen mektupları inceliyordu. Posta ulaştığında ondan bir sonraki güne kadar cevap almasının mümkün olmadığını bildiği halde, Bess'den mektup gelmediği için hayal kırıldığı yaşamıştı. Sör Rex'in aşağı indiğini duyduğu sırada avukatlarından gelen iki uzun raporun ilkini okuyordu.

Kalbi inkâr edemeyeceği bir heyecanla yerinden oynadı ve gülümseyerek başını kaldırdı.

Rex odaya girdi ve ona aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdi. "Sanırım artık yataktan çıkmama izin var, değil mi? Bugüne dek uslu bir hasta oldum," dedi neşeyle.

Blanche ayağa kalktı. "Sizin böylesine örnek bir hasta olacağınız aklımın ucundan bile geçmezdi doğrusu. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"Tıpkı önceden konuştuğumuz gibi sizi çayırlarda at sürmeye götürecek kadar iyi hissediyorum," dedi Rex topallaya topallaya onun yanına yürüyerek. Bakışları buluştuğunda yüzündeki gülümseme kaybolmuştu.

Blanche kalbinin yerinden oynadığını hissetti. "Kazanın üzerinden sadece üç gün geçti," diyecek oldu usulca. Ancak şimdi vücudunu yeni bir heyecan sarmıştı çünkü Sör Rex gayet iyi görünüyordu, hatta olması gerekenden çok daha iyiydi.

"Bunca zaman yatakta kalıp bütün evrak işlerimi orada hallettim. Ama miskin ya da Tanrı korusun, şişman bir adama dönüşmek istemiyorum. Vücudum fiziksel aktivitenin özlemini çekiyor. Ben gayet iyiyim, Blanche," dedi Rex kararlı bir sesle. "Yaptığım bazı hareketler göğsümde hafif bir acıya sebep oluyor, hepsi bu."

Blanche gülmemek için kendini zor tuttu. "Siz asla şişmanlayamazsınız."

"Bütün gün popomun üzerinde otursam elbette şişmanlarım. Şuraya bakın." Rex Blanche'ı kolundan tutarak pencereye doğru döndürdü. "Hava çok güzel."

Vücutları omuzlarından kalçalarına dek birbirine dokundu. Blanche'ın kalp atışları hızlandı. Teni karıncalanmaya başladı. Bedenin geri kalan kısmı da gerilip kabardı. "Açık havada yapılacak bir aktiviteye benim de ihtiyacım var," dedi usulca.

"Güzel." Rex arkasına döndü. "Ahıra gidip atımı hazırlamalarını söyle, Anne. Leydi Harrington'a da Isabella'yı hazırlasınlar."

Blanche da hızla dönüp arkasına baktığında Anne'in salon kapısının eşiğinde durduğunu gördü. Hizmetçi bir reveransın ardından oradan ayrıldı.

Sör Rex Blanche'ın omzuna dokundu. "Sizi rahatsız eden şey nedir? Hizmetçimle aranızda bir sorun mu var?"

Blanche yüzünün kızarmadığını umdu. "Neden hizmetçinizle aramda bir soran olsun ki?" Omuzlarını silkti. "Gidip üzerimi değiştireyim. Yanıma binicilik kıyafetleri de getirmiştim." Bu sözlerin ardından duraksadı ve başını kaldırıp Rex'in gözlerine baktı. "Sizi böyle tamamen iyileşmiş görmek beni çok memnun etti, Sör Rex."

Rex de ona baktı ve odayı bir gerginlik kapladı.

BLANCHE BİNDİĞİ KISRAĞIN çok güzel bir hayvan olduğunu düşündü. Sessiz, tatlı ve hevesliydi. Kırlardaki bir tepede durdular ve Sör Rex ilerisini işaret etti. Üzerinde başıboş birkaç beyaz bulut dolaşan gökyüzü maviydi ve güneş ışıl ışıl parlıyordu. Kış Cornwall'i terk etmiş olmalıydı; hava sıcak ve yumuşaktı.

"Karşıdaki taşları görüyor musunuz?" dedi Sör Rex, Blanche'a bakabilmek için kır atını ona doğru çevirerek.

Bir kulenin tek başına ufukta yükseldiğini gören Blanche, "Harabeleri mi?" diye sordu.

"Evet. Atınızı oraya eşkin[2] sürmeye hazır mısınız?" dedi Rex hevesle.

Blanche onun o yakışıklı yüzüne baktığında gözlerinin mutluluk ve coşkuyla dolduğunu gördü. "Hazırım."

Rex ona önden gitmesini işaret etti.

Blanche kısrağını hafifçe kırbaçladı ve onu eşkin sürmeye başladı. Ardından keyifli bir kahkaha attı çünkü kısrağı bir kanepe kadar rahattı. Sör Rex ona yetişti. "Atınız tıpkı sallanan bir sandalye benziyor, değil mi?"

"Aynen öyle," diye seslendi Blanche ona.

Giderek yaklaştıkları kulenin ana hatları görünmeye başladı. Baharın ilk kır çiçekleriyle kaplı taş duvarlar kırlarda zikzaklar çiziyordu ve Blanche kalenin duvarlarının yıkıntılarını gördü. Kule üç katlıydı ama belli ki içi boştu ve çatısı da yoktu. Atlarını yavaşlatıp kulenin tam yanında durdular. Etraf kuleye hayaletler ev sahipliği yapıyormuşçasına şaşırtıcı bir şekilde bir anda sessizleşmişti.

Blanche bulunduğu yerden yüksek bir tepenin üzerindeki yıkıntıların ötesini görebiliyordu. Aşağıda yemyeşil ağaçlarla kaplı bir vadi ve bir tablodan farksız görünen bir köy vardı. "Burası harika bir yer."

"Evet, öyle," dedi Rex. "Yerel bir efsaneye göre atalarım, Hastings Muharebesinden[3] hemen sonra buradaki ilk kaleyi dikmişler. Ama sonra Rolfe de Warenne ülkenin kuzeyini yakıp yıkmak üzere görevlendirilmiş ve buraya bir daha geri dönmemiş. Kale de William'in diğer komutanlarından birine verilmiş." Rex, Blanche'a bakıp gülümsedi. "De Warenne erkekleri daha o günlerde gerçek aşkı bulmuş ve onu elde etmek için her şeyi yapmışlar. Rolfe'un karısına değil de bir Sakson prensesine âşık olduğunu biliyorsunuz."

Bu hikâyenin doğru olup olmadığını merak eden Blanche'ın gözleri parladı. "Sonunda sevdiğine kavuşabilmiş mi?"

"Kavuşmuş olmalı çünkü ailemizin kökleri bu kadından geliyor. İsmi Ceidre."

"Ne tuhaf bir isim," dedi Blanche dikkatle Sör Rex'i inceleyerek. Sör Rex kazadan, hatta belki daha öncesinden beri her geçen gün giderek keyifleniyordu. Artık daha fazla gülümsüyordu. Blanche onda herhangi bir öfke ya da hayal kırıklığı belirtisine rastlamıyordu. Kazadan sonra yatağa çakılıp kaldığında her akşam odasına gidip onu kontrol etmiş, her defasında daha erken bir saatte derin bir uykuya daldığını görmüştü.

---

2 Atın dörtnal ile tırıs arasındaki hızlı yürüyüşü, (ed.n.)

3 14 Ekim 1066'da yapılan, İngiltere'nin Norman kontrolüne geçmesine neden olan savaş, (ed.n.)

Ayrıca Blanche onun akşam yemeğinde aldığı bir kadeh şarap dışında içki içtiğine de şahit olmamıştı.

Yine de Sor Rex'in kalbini kimin kırdığını merak ediyordu. Aile efsanesi doğruysa. Sör Rex sonsuza dek bu kadının özlemiyle yanıp tutuşacaktı. Ama şu an hiç de özlem çekiyormuş gibi görünmüyordu

Rex elinde koltuk değneğiyle atından aşağı atladı ve sol ayağıyla yere basıp değneğine yaslandı. Göğsünde acı varsa bile bunu belli etmiyordu. Atının dizginlerini yere bıraktı ve hayvan itaatkâr bir tavırla olduğu yerde durdu. Blanche biraz şaşırarak onun sol tarafına doğru yürümesini izledi. Rex sol elini yukarı kaldırarak. "Haydi atlayın,"dedi.

Blanche bunu yapıp yapmamakta tereddüt etti ama Sör Rex ona gülümsüyordu ve sanki kalbi eriyip otlarla kaplı zeminde bir birikinti oluşturmuştu.

"Düşecek ya da yere yığılıp kalacak değilim," diye mırıldandı Rex usulca.

Etrafı öyle bir gerginlik kapladı ki Blanche'ın bindiği kısrak bile homurdandı. Sör Rex ani bir hareketle sol elini kısrağın boynuna götürdü ve onu okşamaya başladı. Hayvanın kulağına usulca birkaç kelime mırıldandı ve Blanche kısrağın boynunu öne eğdiğini fark etti. Hayvanın neredeyse keyifle iç geçirdiğini bile duyabiliyordu.

Ürpererek bindiği atın bile onun dokunuşlarından etkilendiğini düşündü.

Sör Rex bakışlarını ağır ağır yukarı çevirdi. Gözleri iyice koyulaşmıştı ve ışıl ışıl parlıyordu. O kısacık anda tıpkı Blanche'ın rüyasında ki aslana benzemişti. Tembel ama kararlı, vahşi ve dikkatliydi. Ah bir de kendinden son derece emindi. "Haydi, inin," diye mırıldandı o ipeksi ve gerçek olamayacak kadar samimi sesiyle.

Blanche onun elini tuttu ve avuçları birbirine kenetlendiğinde kalbinin çılgınca bir hızla atmaya haşladığını hissetti. Kısrağın üzerinden kaydı ve Sör Rex'in kollarında yavaşça yere indi.

Rex amacı tam da buymuş gibi ona bakıp gülümsedi. Blanche onun gerçekten de sadece kendisini yere indirmeyi amaçladığını biliyordu.

Ancak o gülümseyemedi. Etekleri baştan aşağı Rex'in sağlam bacağına dolanmıştı ve birbirlerine öylesine yakın duruyorlardı ki onun sert dizinin bacağının üst kısmına bastırdığını hissedebiliyordu. Göğüslerinin arasında sadece birkaç santim boşluk vardı. Rex ona çok sıkı sarılmadığı halde sol elinin belinde, sağ elinin ise sırtında olduğunun farkındaydı.

"Atınızdan hoşlandınız, mı?" diye mırıldandı Rex. Şimdi bakışları keskin ve arzuluydu. Blanche yutkunmaya çalıştı. "Evet."

"İzin verirseniz. Isabelle'i size hediye edebilir miyim?"

Blanche'ın gözleri büyüdü. "Böyle bir şey yapmak zorunda değilsiniz," dedi kesik kesik nefes alarak. Sör Rex kendisini böyle kontrollü bir şekilde kucaklamışken sağlıklı düşünmekte zorlanıyordu.

"Ama onunla çok iyi geçiniyorsunuz. Üstelik birbirinize çok yakıştınız. O çok güzel bir at, güzel bir kadına da ancak böyle bir at yakışır."

Blanche başının döndüğünü hissetti. “Yoksa bana kur mu yapıyorsunuz, Sör Rex?’

“Evet, şüphesiz öyle yapıyorum.”

Blanche ona ne cevap vereceğini bilemedi. Bakışlarını hareketsiz duran dolgun dudaklarına çevirdi. Bir kez daha güçlükle yutkundu. Sör Rex onun kalp atışlarını duyuyor olabilir miydi? Çünkü bu ses kendi kulaklarını sağır edecek kadar şiddetliydi.

Sör Rex sesini yumuşatarak. “Size kur yaptığım takdirde beni reddetmeyeceğiniz izlenimine kapıldım,” dedi.

Blanche dizlerinin bağının çözüldüğünü hissederek Rex’e yasandı. Göğüsleri Rex’in göğsünün altında eziliyordu. Rex onu daha da sıkı sardı. “Yoksa yanılıyor muyum?” diye fısıldadı.

Blanche nasıl olduysa başını sallamayı başardı. Konuşmakta güçlük çekiyordu. Vücudu baştan aşağı arzuyla zonkluyordu.

“Sana kur yapmak istiyorum, Blanche,” dedi Rex kaba bir sesle. Blanche’ın omzuna ve sırtına yerleşen elleri, onu kendi sert ve güçlü vücuduna bastırıyordu. “Seni öpmek istiyorum,” dedi bu defa boğuklaşan sesiyle. “Bunu yapabilir miyim?”

Blanche içini çekti ve başını salladı. Gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu fark ederek yüzünü yukarı kaldırdı.

“Ağlama,” dedi Rex usulca. Yüzü gerilmişti. “Sadece seni öpmeme izin ver,” diye fısıldadı ardından.

Blanche onun gözlerinin arzuyla kapandığını, dudaklarının dudaklarına yaklaştığını gördü. Bunun gerçek olduğuna inanamayıp umutla bekledi ve Rex’in dudaklarının ağzına belli belirsiz dokunduğunu hissetti.

Bu duyguyla birlikte nefesini tuttu ve Rex dudaklarını ağır ağır dudaklarının üzerinde gezdirirken gözlerini kapattı. Kalbi yerinden fırlamak üzereydi ve beraberinde eteklerinin altında şaşırtıcı bir zonklama başlamıştı. Rex’in omuzlarına tutunup kendini ona yaklaştırdı ve bunu yaptığı anda genç adamın sertleşen dudakları dudaklarına uyguladığı baskıyı iyice artırdı.

Blanche bir çığlık attı.

Rex’in eli şimdi başının arkasını tutuyordu ve genç adam dudaklarını aralayıp onu arzu dolu bir açlıkla öpmeye başlamıştı. Blanche onun erkekliğini kasığına bastırdığını hissetti ve içini korkunç bir heyecan kapladı. Ona daha da sıkı sarıldı ve Rex dilini ağzından içeri soktu. Blanche’ı onu bundan daha arzulu öpemezmiş gibi öpüyordu.

Etraftaki her şey dönmeye başladı.

Nefes almak zorlaştı.

Rex’in iri, sert vücudu, dudakları ve dokunuşu Blanche’ı tamamen tüketmişti. Genç adam elini neredeyse onun kalçalarına değecek kadar aşağı indirdi ve vücutlarının birbirine uyguladığı baskı iyice arttı. Blanche büyük bir şaşkınlık yaşayarak ıslandığını hissetti ve hayatında ilk defa bir erkeğin elini eteklerinin altına götürüp arzusunu dindirmesini istedi.

Rex’in dili daha da derinlere girdi. Aynı anda arzu dolu, erkeksi bir ses çıkararak homurdandı. Blanche da pes ederek usulca inledi.

Rex dudaklarını dudaklarından ayırdı ve Blanche’ın başını göğsüne yaslayıp ona

sımsıkı sarıldı. Yanağını onun şakağına bastırmıştı. Blanche kalbinin göğüs kafesini parçalayacak kadar hızlı attığını biliyordu ve Rex'in, yanağının altında hissettiği kalbi de onunkinden daha büyük bir hızla atıyordu. Rex nefes nefese kalmıştı ama Blanche da ondan farklı bir durumda sayılmazdı.

İşte bu arzu, diye düşündü genç kadın, *bu çok yoğun bir arzu.*

Ardından gözyaşlarına boğuldu.

Günün birinde bu duyguyu yaşayacağını hayal bile etmemişti.

Sör Rex'i arzuluyordu. Onun kendisini öpüp okşamasını istiyordu. Ona aynı şekilde karşılık vermek istiyordu. Bu şok edici bir gerçek olsa da bundan daha ileri gitmek istiyordu.

"Blanche," dedi Rex nihayet nefes nefese. Blanche'ın yüzünü tutup yukarı kaldırdı. "Neden ağlıyorsun?" Gözleri telaşla büyümüştü.

Yüzünden yaşlar süzülen Blanche bir an bile tereddüt etmeden cevap verdi, "Bir öpücüğün böyle hissettirebileceğini bilmiyordum."

Rex ona baktı. Ardından, "Ben de öyle," dedi.

BÖLÜM ON

ORADA ÖYLECE DURUP BİR CENTİLMEN GİBİ davranmak çok zordu. Günün birinde Blanche'ın mahmurlaşan gözleri, şişen dudakları ve dağılan saçlarıyla kendisine bakacağı aklının ucundan bile geçmezdi. Onu öpeceğini hayal dahi edemezdi. Ama hepsinden önemlisi, bir kadını böylesine çılgınca arzulayacağını hayal bile edemezdi.

Hafif bir rüzgâr, Blanche'ın açık sarı saç tutamlarını yanaklarına düşürdü. Rex, sanki az önce çılgınca bir arzuyla öpüşen çift onlar değilmiş gibi, kasıldan pantolonunu zorlayan ve Blanche'ın ufak tefek, yumuşak vücudunu tekrar kollarının arasına alıp ona öpmekten farklı şeyler yapmak isteyen kendisi değilmiş gibi gülümsedi. "Gidelim mi?" dedi harabelerin olduğu yönü işaret ederek.

Blanche yutkundu ve yumuşak dudaklarını aralayarak nefesini bıraktı. Rex dudaklarının nemli ve güzel tadını tüm canlılığıyla hatırlıyordu. O gün kilisede yaşananlardan sonra her şey değişmişti. Bu değişim Blanche'ın o geceyarısı körkütük sarhoş olan Rex'e rastlamasının -ve onu suçlamayı reddetmesinin- bir sonucu olarak mı gerçekleşmişti? Blanche'ın kendisine olan hayranlığı, saygısı ve kibarlığı Rex'i defalarca şaşkınlığa sürüklemişti. Belki de ilişkilerinin boyutu o kazadan sonra değişmişti. Yoksa bu değişime Blanche'ın şaşırtıcı bir şekilde Land's End'de ortaya çıkmasının ardından paylaştıkları her anının iç içe geçerek yuvarlanan bir kaya misali hız ve güç kazanması mı neden olmuştu?

Rex bir kadının kendisine karşı boş olmadığını hemen anlardı. Blanche son günlerde huzursuzca etrafında dolanıyor ve o bakmadığı zamanlarda kendisini izliyordu. Bütün bunlar Rex'in, evinin salonunda bir centilmene yakışmayacak davranışlarda bulunduğu o geceyarısı başlamıştı.

Daha sonra Blanche kilisenin dışında bayılmış ve Rex'in bu olay sonucu ona gösterdiği

ilgiye minnettarlık duymuştu. Rex'in yaralanmasının ardından Blanche'ın kendisi için ağladığını da biliyordu. Hepsinden önemlisi yaraları dikildikten sonra kendine geldiğinde, Blanche'ı turkuaz rengi gözlerinde arzu dolu bakışlarla vücudunu incelerken bulduğu o anı asla unutmayacaktı.

Blanche Harrington'ın kendisine ilk kez ne zaman bir erkek olarak baktığını bilmiyordu ama bu olmuştu ve Rex her geçen dakikayla birlikte bundan giderek daha fazla emin oluyordu.

Artık bu konuda en ufak bir şüphesi kalmamıştı. Blanche'ı terbiyeli bir şekilde öpmeye niyetliyken duyduğu arzu neredeyse kontrolsüzce artmış ve nihayetinde onu tutku dolu bir açlıkla öpmüştü. Blanche da bu öpücüğe, onunki kadar çılgınca bir arzuyla olmasa bile yeterince arzulu bir şekilde karşılık vermişti, üstelik kollarının arasında gözyaşı da dökmüştü.

Şimdi de Rex'in harabelerin arasında dolaşma önerisini başını sallayıp ürkekçe gülümseyerek onaylıyordu. Rex hem kalbinin hem de vücudunun farklı bir şeyin özlemini çektiğini biliyordu. Bir kadını arzulamak başka şey, onunla ilgili farklı isteklerinin olması başka şeydi ve bu yüzden bu tür istekler ona yasaktı. Blanche'ı yatağa götürmenin hayallerini kurabilir ama bundan fazlasını yapacak kadar ileri gidemezdi. Üzerinde yürüdükleri toprak engebeli ve taşlarla dolu olduğu için Rex son derece dikkatli bir şekilde topallayarak Blanch'in arkasından yürüdü.

Bir yandan da için için gülüyordu. Her nasılsa Blanche'ın kusursuz zarafetinin altında ateşli bir kadın yattığını biliyordu.

Yine de az önce yaptığı tek yorum oldukça tuhaftı.

Bir öpücüğün böyle hissettirebileceğini bilmiyordum.

Bu sözlerle tam olarak ne demek istemişti? Daha önce öpüştüğü hiçbir erkek ona Rex kadar zevk vermemiş olabilir miydi? Bu pek olası bir şey değildi; bu boş hayalin gerçek olma ihtimali tüm servetini Newmarket'ta koşan en kötü ata yatırıp kazanma ihtimalinden çok daha düşüktü.

Blanche durdu ve bakışlarını kuleye çevirdi. Ardından omzunun üzerinden Rex'e baktı ve çekinerek gülümsedi. "Burada hayaletler varsa bile senin atalarına ait olamazlar."

Rex onun az önceki öpüşmelerinden sonra hâlâ bu kadar güzel ve zarif olması karşısında şaşkına dönerek, "Atalarım dünyaya takılıp kalma zahmetine girmişlerse, eminim ülkenin kuzeyini tercih etmişlerdir," dedi.

Blanche yere eğilip mor renkli, küçük bir çiçek kopardı ve onu son derece küçük ve zarif burnuna götürdü.

"Katırtırnakları yaz ortasından önce nadiren açarlar," dedi Rex. Mevsim hiç beklenmedik bir şekilde değişiverdi."

Blanche yanakları kızarmış bir halde dönüp ona baktı.

Rex kendi yüzünün de kızardığını hissetti ve ne söyleyeceğini bilemeyerek bakışlarını onun üzerine dikti. Dudaklarının tadı ve hissettirdikleri, kollarının arasında nasıl da titrediği bir türlü aklından çıkmıyordu. Aslında öyle hissetmese bile sadece basit bir öpücük paylaştıklarını hatırlattı kendine.

Bu öpücüğün devamının gelmesi imkânsızdı. Değil mi?

"Atlar kaçmaz mı?" diye sordu Blanche usulca.

Rex'in vücudu baştan aşağı ürperdi. Blanche'mın yatağında olduğunu hayal etmek hiç de iyi bir fikir değildi. "Hayır."

"Sizce harabelerde hayaletler dolaşıyor olabilir mi?"

"Ben hayaletlere inanmam."

Blanche başını salladı. "Ben de öyle." Ardından ağır ağır kalenin duvarına doğru yürüdü. Bu Rex'e onun yüzünü ve vücudunu hayranlıkla izleme fırsatı sundu. Ancak Blanche dönüp ona baktığında bakışlarını hemen aşağı indirdi. Giderek artan arzusunu kontrol altına alması gerektiğini düşündü. Onların yaşına gelmiş iki insanın paylaştığı bir öpücüğün özel bir anlamı olamazdı. Elbette bu filizlenen bir ilişkinin habercisi değildi.

Aslında Blanche'ı öpmeye, yarası dikildikten sonra ayıldığında karar vermişti. Blanche'ın onun sağlığı için endişelenmesi kendisiyle yakınlaşmasına karşı çıkmayacağı anlamına geliyordu, tabii her şey usulüne uygun olarak yapıldığı sürece. Rex o güne dek bir kez olsun Blanchela ilişkiye girmeyi düşünmemişti ve bundan sonra da düşünmemeliydi. Blanche bir başkasını seçecekti, Rex'den daha genç, daha gamsız ve hem fiziksel hem de ruhsal açıdan daha sağlıklı birini. Öpüşmeleri ilişkisini ilerletmeyi istediği anlamına gelmiyordu.

Rex'in gerginliği zapt edilmez bir hal aldı.

"Derin düşüncelere daldınız," dedi Blanche sesini hafifçe yükselterek.

Rex olduğu yerde sıçradı ve yanaklarının yandığını hissetti. "Karşımda duran manzaranın tadını çıkarıyordum," diyen kendi sesini duydu.

Blanche'ın yüzünün rengi bir kez daha değişmişti. "Yaşımın ilerlediğini biliyorum," diyecek oldu.

"Ben ciddiyim." Rex olması gerekenden çok daha hızlı bir şekilde Blanche'a doğru yürümeye başlayınca koltuk değneği bir taşa çarptı. Önce tökezledi ama sonra hemen kendini toparladı. Blanche telaşla onun koluna yapıştı.

"Bu koltuk değneğini kullanmayı öğrenirken defalarca düştüm," dedi Rex ifadesiz bir sesle.

"Düşmek hiç de hoş bir şey değil."

"Elbette değil ama birinin bacağını kaybetmesi de hoş bir şey sayılmaz."

"Böyle bozuk bir zeminde koltuk değneğiyle yürümek çok zor olmalı."

"Zor... ama imkânsız değil. Blanche."

İsminin tanıdık tınısı Blanche'ın irkilmesine neden oldu.

"Sözlerimin her kelimesinde ciddiyim. Ben asla öylesine konuşmam. Çapkın adam ağzıyla konuşmak bana terstir. Gerçekten de hayranlıkla yüz hatlanrınızı inceliyordum."

Blanche içini çekti. "Ne söyleyeceğimi bilemiyorum... Teşekkür ederim." Ardından başını çevirdi ama gülümsüyordu. "Bu çok saçma, beni sürekli pohpohlayıp duruyorsunuz." Başını kaldırıp Rex'e baktı. "Bana duyduğunuz hayranlığı takdirle karşılıyorum, Sör Rex."

Rex de öyle olmasını umuyordu. "Şimdi size son derece cüretkâr bir soru soracağım." Rex, Blanche'ın gözleri büyüdüğü halde sözlerine ara vermedi. "Daha önce söylediğiniz şeyi tam olarak anlayamadım. Hiç böyle bir öpücük tatmadığınızı söylediniz. Bu sözlerin

ne anlama geldiğini çözemiyorum."

Blanche bakışlarını ondan kaçırıp saçından dökülen tutamlarla oynamaya başladı. "Bu konuyu tartışmak istiyor musunuz gerçekten?" diye sordu alçak bir sesle.

"Evet, istiyorum. İkimiz de yetişkiniz ve belli ki birbirimizden hoşlanıyoruz. Bir öpücük paylaşmış olmamızın kötü bir tarafı yok, bu ateşli bir öpücük olsa bile."

Blanche bakışlarını onun yüzüne çevirdi. "Bir öpücüğü paylaşmak başka şey, o öpücük hakkında tartışmak başka şey."

Blanche haklı, Rex haksızdı. Bu son derece mahrem ve hassas bir konuydu. Ama Rex yine de Blanche'ın sarf ettiği sözlerin kendisine hiçbir erkeğe hissetmediği kadar yoğun duygular hissettiği anlamına gelip gelmediğini merak ediyordu. "Sizi uzun zamandır beğeniyorum. Çok uzun zamandır sizi öpmeyi istiyorum," dedi dürüstçe.

"Ah... bunu bilmiyordum." Afallamış gibi görünen Blanche taş duvarın ucuna ilişti. "Gerçekten mi?"

Rex topallayarak onun yanına geldi. "Yanınıza oturabilir miyim?"

Bu isteği başıyla onaylayan Blanche'ın yanına yerleşti. "Gerçekten."

Blanche şaşkın gözlerle onun yüzüne baktı. "Ama ikimiz sadece birkaç kez konuştuk ve sohbetlerimiz de epeyce kısa sürdü."

"Şu ana dek sosyeteyle aramın iyi olmadığını öğrenmiş olmalısınız. Aslında hakkımda yapılan dedikodular doğru. Ben son derece sevimsiz... kaba bir adamım."

"Yanılıyorlar!" diye haykırdı Blanche coşku dolu bir sesle. "Bana çok cana yakın davrandınız."

Rex gülümsedi. "Sizin yanınızdayken öyle olmak çok kolay. Buna zarafetiniz sebep oluyor."

"Keşke," dedi Blanche ağır ağır konuşarak, "kendinize bundan daha fazla değer verseniz."

Rex irkildi.

Blanche şimdi onun gözlerinin içine bakıyordu. "Keşke kalbinizi kıran kadın bunu hiç yapmamış olsaydı."

Rex bu defa dehşetle sarsıldı. Kendini toparlaması biraz zaman aldı ve bunu başardığında bakışlarını Blanche'tan kaçırdı. "Özür dilerim ama kalbimin kırık olduğu doğru değil."

"Bir önceki gece aşk hakkında yaptığınız yorumlar," dedi Blanche alçak ve boğuk bir sesle, "bana bunun tersini söylüyor."

Rex'in nefesi kesildi. Julia'nın yıllar önce onu incittiğini Ty bile bilmezken, Blanche bunu nasıl öğrenmişti? Öte yandan ona darbe indiren tek kişi Julia değildi, artık Clarewood olarak bilinen Tom Mowbray'in darbesi de benzer şiddetteydi. Aradan geçen on yıldan sonra Rex ikisinden birinin kendisini derinden yaralamaktan daha fazlasını yapıp yapmadığından emin değildi. Eğer kalbi kırılmışsa bunun nedeni küçük Stephen'dı.

Kelimelerini özenle seçerek ağır ağır konuşmaya başladı. "Yıllar önce sevdiğim bir kadın vardı. Bana ihanet etti. Ama bu olayın üzerinden çok uzun zaman geçti. O gece neler söylediğimi hatırlamıyorum ama kalbimin kırık olmadığından eminim." Rex

sözlerinin etkisini artırmak için Blanche'a baktı.

"Aşkın fazla abartıldığını söylemiştiniz."

"Hatırlamıyorum," dedi Rex kararlı bir sesle ama şimdi her kelimeyi hatırlamıştı.

Blanche bakışlarını kucağına çevirdi. "Eh, hazır özel hayatinizi deşiyorken bunu söylememin tam zamanı. Bence kendinizi dünyanın bir ucuna kapatmanızın sebebi kalbinizin kırılmış olması."

Rex'in duyduklarına inanamıyormuş gibi bir hali vardı. "Ben Kontun ikinci oğluyum! Tercihimi majesteleri Kraliçe'nin birliklerine katılmaktan yana kullandım. Sizin de bildiğiniz üzere karşılığında bu malikâneyle ödüllendirildim, Leydi Blanche. Elbette burada kalıyorum. Burada kalmamın tek sebebi Land's End'i geliştirmek."

Blanche kızardı ve Rex onun gözlerinde kolay kolay pes etmeyeceğini söyleyen bir pırıltı gördü. "Sakın inkâr etmeyin, şehre bundan Çok daha sık gelebilirsiniz."

Rex iç geçirdi. "Bu konuda haklı olduğunuzu kabul etmeliyim. Şehre daha sık gelebilirim ama işin doğrusu o kibar sosyetenin aile üyelerim dışındaki hiçbir ferdi beni ilgilendirmiyor. Böyle düşündüğüm için üzgünüm. Ayrıca," dedi zafer kazanmış bir sesle, "beni kaba bir adam olarak görmelerinin sebebi de bu."

"Evet, sosyetedekiler onlardan hoşlanmadığınızı, onları küçümsediğinizi biliyor ve karşılığında sizi eleştiriyorlar," dedi Blanche sakin bir sesle.

Rex'in bu sözlere gülümsemekten başka şansı yoktu. Ancak kalbinin kırılmış olma ihtimali gibi berbat bir konuyu sonunda kapattıkları için de rahatlamıştı. "Dünyanın bir ucunda mütevazı bir hayat sürmem çok mu kötü bir şey sizce?"

Blanche onun kolunu tuttu ve Rex gerildiğini hissetti. "Aslında pek çok açıdan takdir edilecek bir şey." Bu sözlerin ardından kısa bir süre Rex'in ceketinin kolunda duran eline baktı ve onu hızla geri çekti.

Rex, Blanche'a dokunmamak için kendini zor tutuyordu. Nihayet pes etti. Parmak uçlarını yanağına götürdü. Göz göze gelip öylece kaldılar. "Bana o sözlerle neyi kastettiğinizi söyleyin. Sizi yanlış anlamış olabilirim."

Blanche'ın dudakları aralandı ve ortamı inkâr edilemeyecek bir gerginlik kapladı. Bu gerginlik havaya karışıp Rex'in içini doldurdu. Genç adam bundan vahşice bir keyif aldı.

"Ne yazık ki konuyu hatırlamıyorum."

Ah, bu konuyu değiştirme çabası nasıl da hoşuna gitmişti. Blanche'e doğru eğildi. "Hatırlamanıza yardımcı olayım mı?" Önce uzun uzun onun dudaklarına baktı ardından kendine hâkim olamayıp bakışlarını mütevazı bir tarzdaki giysisinin belli belirsiz fark edilen göğüs dekoltesine indirdi.

Blanche ürperdi, başını kaldınp şaşkın ve yalvaran gözlerle o baktı.

Rex elini ensesine götürüp onu sımsıkı tuttu ve dudaklarını dudaklarına yaklaştırırken içi tahammül sınırlarını zorlayan bir arzuyla doldu. Sert bir şekilde nefesini bırakıp onu kendine doğru çekti ve ağzını dudaklarına dokundurdu. Şimdi ilkel bir sahiplenme ihtiyacı duymaya başlamıştı. Nihayet bu ihtiyaca teslim olup Blanche'ın dudaklarını genişçe araladı ve dilini içeri sokup onları ateşli bir arzuyla sahiplendi. Bunu yaparken zihninin bir köşesinde erkekliğini defalarca kadınlığının derinliklerine sokup çıkarmanın nasıl bir duygu olacağını hayal ediyordu.

Blanche önce nefesini tuttu ardından dilini oynatarak Rex'e karşılık verdi.

Rex kendini kontrol altında tutmaya çalıştı. Bu pek de kolay bir iş sayılmazdı çünkü gözü hiçbir şey görmüyordu ve neredeyse her şeyden vazgeçip kendini arzunun coşkusuna bırakacaktı. Pantolonunun erkekliğine yaptığı baskı dayanılmaz bir hal almıştı. Nefesini tutup Blanche'ı bir şekilde kendine iyice yaklaştırdı ve dilini kollarının arasında titreyip çığlık atmasına neden olana dek derinlere soktu. Ardından geri çekilip sersemlemiş ve başı dönmüş bir halde olmasına rağmen ismini mırıldandı, "Blanche."

Blanche'ın turkuaz rengi gözleri onun gözleriyle buluştu.

Rex bundan daha fazlasını istiyordu. O bir erkekti ve Blanche'ı çok beğeniyordu; buna engel olabilmesi mümkün değildi. Ancak yine de nefes nefese kalmış bir halde, "Hafızanızı tazeleyebildim mi?" diye mırıldandı. Ellerine hâkim olmakta güçlük çektiği için parmak boğumlarını onun çenesinde gezdirdi.

"Bilmiyordum," dedi Blanche. Gözleri yaşlarla parlıyordu.

Rex irkildi çünkü Blanche bir kez daha gözyaşlarına boğulmuştu.

Genç kadın sanki neye uğradığını şaşırmış gibi kendi dudaklara dokundu.

Neden ağlıyorsunuz? Sizi incittim mi?"

Blanche güçlükle nefes alarak başını iki yana salladı ve yanağındaki yaşları sildi. "Beni bir öpücükle incitebilmeniz mümkün mü? Hem de böyle bir öpücükle?"

Rex ona bu öpücüğün, gerçekte dudaklarına kondurmak istediği öpücük hakkında küçük bir ipucu vermekten öteye geçemeyeceğini söylemek isterdi. Ona, imkânı olsa, dudaklarını incecik vücudunun her noktasında gezdireceğini, teninin karış karış tadına bakacağını söylemeyi de isterdi. Kendisine böyle bir imkân sunulsa onu merhameti için yalvarana dek taparcasına severdi. Hatta belki yalvarsa bile buna devam ederdi.

"Bugüne dek sadece iki kez öpüldüm," dedi Blanche nefes nefese. "Onlar da saygılı ve masum öpücüklerdi. Öpüşmenin gerçekte böyle bir şey olduğunu bilmiyordum!"

Rex afallamıştı. "Ne?"

Blanche omuzlarını silkip bakışlarını kaçırdı ve gözlerini kapattı. "Bunu gerçekten de öğrenmek istiyor musunuz?" diye haykırdı nefes nefese.

"Sadece iki kez mi öpüldünüz?" Rex'in zihni çılgınca bir hızla çalışıyordu. Blanche'ın o güne dek sadece ve sadece *iki kez* öpülmüş olması onun henüz bir erkekle beraber olmadığı anlamına geliyordu. Buna inanamayarak bakışlarını üzerine dikti.

"Bu konuyu daha fazla tartışmasak iyi olur," diye haydardı Blanche kararlılıkla.

Rex'in yaşadığı şok yerini gerginliğe bıraktı. Blanche o güne dek tek bir sevgili bile edinmediği gibi onu öpen erkek de Rex'in kardeşi Tyrell'dan başkası değildi.

Blanche yaşadığı huzursuzluğu belli edecek şekilde titremeye devam ederek başını başka yöne çevirdi. Rex nihayet nefes almaya başlamıştı. Tyrell elbette onu öpecekti. İkisi sekiz yıl kadar uzun bir süre önce birkaç ay nişanlı kalmıştı. Rex, Ty'ın onu nişanlı oldukları sırada öptüğünü önceden de tahmin etmiş ama bu konuyu düşünmek istememişti. Ama şimdi düşünüyordu. "Ty, Lizzie'ye âşıktı."

"Biliyorum." Blanche çaresizce onun yüzüne baktı. "İkimiz de sadece bize verilen görevleri yerine getiriyorduk," dedi titrek bir sesle. "Birbirimize karşı hiçbir şey hissetmedik."

Rex hâlâ ona bakıyordu. Ty onu sadece iki kez öpmüştü, o da terbiyeli bir şekilde. Blanche Harrington birkaç dakika öncesine kadar gerçek bir öpücüğün ne demek olduğunu bilmiyordu.

Bir erkeğin ona yatakta tattırabileceği zevk ve mutluluğu da bilmiyordu.

Rex'in ona yaşatabileceği türde bir zevki hiç tatmamıştı... Rex onun ilk erkeği olabilirdi.

Rex ürpererek bakışlarını yerdeki otlara çevirdi. İçini vahşi bir zafer coşkusu kaplamıştı. Yaptığı varsayım akla yatkındı ama hatalıydı. Blanche Harrington kimi zaman on beş yaşındaki bir kız çocuğu gibi acemice ve tedirgin davranışlarda bulunuyordu. Rex artık bunun sebebini biliyordu.

Yüce Tanrım, şehirde onun üzerine saldırmayı bekleyen tam iki yüz yirmi sekiz tane hovarda vardı. Bunun düşüncesi bile midesini bulandırıyordu.

Rex, Blanche'ın bu hovardalardan birinin elinde oyuncak olmasına izin veremezdi. Ama onu korumayı nasıl başaracaktı? Tanrım, o kurtların arasına düşmüş bir kuzudan farksızdı.

"Neden böyle dehşete kapılmış gibi görünüyorsunuz?"

Rex kendisini sersemleten duygu karmaşasından hızla sıyrılarak ağır ağır başını kaldırdı ve Blanche'a baktı. Blanche'ın geleceği hakkında düşünmeyi daha sonraya bırakacaktı. Belki Kontes'in de yardımıyla onun için en iyisini yapmanın bir yolunu bulurdu. Şimdilik dikkatini tamamen onun az önce açıkladığı inanılması güç sırra çevirecekti.

"Kusura bakmayın," dedi usulca. "Sizin yaşınızdaki güzel bir kadının birkaç gizli ilişkinin tadını çıkarmış olabileceğini düşünmüştüm "

"Ben tutkuyu hafife almıyorum."

Rex kalbinin delice bir hızla atmaya başladığını hissetti. "Ben de öyle."

Blanche buna inanmıyormuş gibi yüzüne baktı.

Rex birden onu kendine inandırmayı asla başaramayacağını anladı. Ancak o tutku ve şehvet arasındaki farkı bilmiyordu. Rex içinde bulundukları anın ona bu farkı anlatmak için doğru zaman olup olmadığından emin değildi. Özellikle de başı sanki üzerine yıldırım ; düşmüş gibi fıldır fıldır dönerken.

"Tyrell'ın beni öpmüş olması canınızı mı sıktı?"

Rex gülümsemeye çalıştı. "Adare'de ilk kez karşıma çıktığınızda Tyrell'ın size bu kadar ilgisiz davranması için mutlaka çıldırmış olması gerektiğini düşünmüştüm. İkinizin baş başa geçen pek çok anınız vardır diye düşünmüştüm. Bu konuya çok fazla kafa yormadım... ta ki şimdiye dek."

Blanche rahatladı. "Tyrell, Lizzie'ye delicesine âşıktı."

"Biliyorum." Blanche Rex'i endişeli sayılabilecek bir tavırla yakından inceliyordu.

Rex de aynı şekilde ona baktı. "Aslında," dedi yavaşça, "Bana böyle bir imkân tanımanız karşısında son derece gururlandım.

Blanche kıpkırmızı oldu. Biraz çekinerek, "Sizce de ilk öpücüğümü yaşamamın zamanı gelmemiş miydi?" diye sordu.

Rex'in, ritmi tamamen bozulan kalbi bir kez daha hızlandı. Evet, gelmişti."

Blanche ekledi, "Ayrıca bunu sizinle yaşamak bana doğru bir hareket gibi geldi."

“LEYDİM? BİR ŞEYE Mİ İHTİYACINIZ VAR?” diye sordu Meg.

Blanche hızla ona doğru döndü. Sör Rexle çıktıkları geziden döneli bir saat olmuştu ve o zamandan beri odasında volta atıp duruyordu. Zihni çılgınca bir hızla çalışıyor, vücudu alev alev yanıyordu. Onu görünce irkilip gözleri büyüyen hizmetçisine baktı. “İçeri gir,” dedi sadece. “Nasihatlerine ihtiyacım var, Meg.”

Meg hızla içeri dalıp kapıyı arkasından kapattı. “Size nasihatte bulunmamı mı istiyorsunuz?” dedi kulaklarına inanamayarak.

“Evet.”

“Siz iyi misiniz?” diye sordu bu defa endişeyle.

Blanche titreyerek içini çekti. “Artık Bess’in cevabını beklemeye tahammülüm yok. Ona bir mektup yazıp bana nasihatte bulunmasını istemiştim. Meg! Ben Sör Rex’ten benimle evlenmesini istemeyi düşünüyorum.”

Meg’in yüzünde bir gülümseme belirdi. “Öyle mi, Leydim?”

“Bu seni şaşırtmadı mı?” diye haykırdı Blanche.

“Belki biraz şaşırdım ama siz ikiniz birbirinizden çok hoşlanıyormuş gibi görünüyorsunuz. Üstelik o yakışıklı ve güvenilir bir adam. Umarım ne demek istediğimi anlamışsınızdır. Şehirdeki taliplerinizin hiçbiri Sör Rex kadar güvenilir değil.”

Blanche derin bir nefes aldı. “Sen çok zeki gibi bir kadınsın,” diye haykırdı bunu gerçekten kastederek. Hizmetçisi bir konunun can alıcı kısmını kavramakta son derece hızlıydı. Münzevi ya da gizemli olsun olmasın, Sör Rex güvenilir birisiydi. O Blanche’ın, henüz dostluk aşamasındayken bile güvenebileceği türde bir adamdı.

Ama artık bu durum değişmemiş miydi? Kırlarda yaşadıklarının şaşkınlığını hâlâ üzerinden atamayan Blanche dudaklarına dokundu. Bir öpücüğün bu kadar sarsıcı, etkileyici ve harika olabileceği aklının ucundan bile geçmezdi!

Meg gülümseyerek, “Ona gerçekten de evlenme teklif edecek misiniz?” diye sordu hevesle.

Blanche içini çekti. “Sör Rex’in içki içtiğini... ve şehirden nefret ettiğini biliyorsun. Bazı açılardan birbirimize tamamen tersiz.”

“Erkeklerin pek çoğu içki içiyor. Size kötü davranmadığı ve mülkünü hakkıyla idare ettiği sürece bunun ne sakıncası var? Üstelik ben onun çok yalnız olduğunu düşünüyorum. Ayrıca son zamanlarda içki içtiğine de şahit olmadım.” Meg omuzlarını silkti. “Şehirden hoşlanmıyorsa da siz orada misafirlerinizi ağırlarken o burada zaman geçirir. Pek çok evli çift ara sıra birbirlerinden uzak yaşıyor.”

“Evet, bu doğru. Bizim de benzer bir şekilde farklı hayatlar sürmemiz doğal karşılanacak,” dedi Blanche nedense bu düşünceden hiç hoşlanmayarak. Ama onlarınki gibi bir birliktelikte ayrı yaşamak kaçınılmazdı. Blanche Sör Rex’in koca bir sezonu asla onunla birlikte şehirde geçirmeyeceğini biliyordu. “Teklifimi kabul edip etmeyeceğini bile bilmiyorum,” dedi tereddüt dolu bir sesle.

“Size karşısında bir peri prensesi duruyormuş gibi bakıyor,’’ dedi Meg gülümseyerek. “Ortada teklifinizi reddetmesini gerektiren herhangi bir sebep göremiyorum.”

Blanche ona bir düzine sebep sayabilirdi ve bunlardan biri de geçmişte sevdiği kadın

tarafından kalbinin kırılmış olduğu gerçeğiydi. O bir De Warenne'di. Bu gerçeği inkâr etse de belli ki yalan söylüyordu. Ancak zaten onlar bir aşk evliliği yapmayacaklardı. Bu diğer birkaç şeyle birlikte dostluğa, maddiyata ve çıkarlara dayalı bir evlilik olacaktı. Blanche, Rex'in öpücükleri yüzünden hâlâ şiş duran dudaklarını yaladı. Bu aynı zamanda şehvete dayalı bir evlilik olacaktı. "O beni öptü."

Meg gülmemek için kendini zor tuttu.

"Harika bir duyguydu," dedi Blanche ve gözlerinden bir kere daha yaşlar boşaldı. Bunların mutluluğun ya da belki de rahatlama nın gözyaşları olduğunu fark etti. Rex'in verdiği öpücüğün sonsuza dek sürmesini istemişti. O da diğer her kadının olacağı gibi arzuyla dolmuştu. Asla Sör Rex'in ihtiyaç duyduğu kadar arzulu bir kadın olamayacağını bilse de, şimdi evlendiklerinde yatak odalarını ayırmalarına gerek olmadığını düşünüyordu. "Günün birinde bir erkeğin tutkulu öpücüklerini arzulayacağım aklının ucundan bile geçmezdi," diye ekledi fısıldayarak. "Bir erkeğin bana arzu duymasını isteyeceğim de öyle."

"Belki de âşık olmuşsunuzdur," dedi Meg gülümseyerek. "Siz bugüne dek tanıdığım en iyi kalpli kadınsınız, Leydim. Aşk evliliği yapacak bir kadın varsa, o da siz olmalısınız!"

Blanche kalbinin duracak gibi olduğunu hissederek hizmetçisine baktı. Meg çıldırmış olmalıydı çünkü Blanche âşık olamazdı. Yoksa yanılıyor muydu? "Sör Rex odaya girdiğinde onu gördüğüm için mutlu oluyorum." Blanche ürperdi. "O orada olmasa bile onu düşünüyorum. Onun hayatı, geçmişi, yaşam tarzı, yapayalnız olması beni endişelendiriyor. Yaralandığında da çok korkmuştum!"

"Bence bu aşka benziyor," dedi Meg neşeyle.

Blanche ona baktığında karşısında Sör Rex'i görür gibi oldu. Kalp atışları hızlandı ve göğsüne dokundu. Sör Rex'e son derece yoğun bir ilgi duyduğunu inkâr edecek değildi. Ama bu aşk mıydı? Bunca yıldan sonra nihayet ilk kez âşık mı oluyordu?

Her şeye rağmen o da diğer kadınlardan farksız mıydı? Blanche öyle olmayı umut etmekten öte, bunun için Tanrı'ya dua ediyordu. O da her kadın gibi yüreğini sarsan tutkular ve derin duygular hissetmeyi istiyordu. Ama bu düşünce aynı zamanda onu korkutuyordu çünkü hâlâ Sör Rex'in kendisini reddetmesinden çekiyordu. Şimdi içindeki şüphe ürpermesine neden olmuştu ve bir kez daha o uçurumun kenarından aşağı kayıyordu. Fakat zaten Land's End'e vardığı günden beri böyle hissetmiyor muydu?

Ne yapmalıydı? Ne yapabilirdi? Sör Rex artık onun için fazla önemliydi.

Yaşadığı duygu karmaşasına yenik düşüp tir tir titrediği sırada zihnine gölgeler hücum etmeye başladı. Blanche aklındaki karanlığa ardında neyin gizli olduğunu bildiği için gerildi, orada bir canavar vardı ve elinde ölüm tutuyordu.

Başına bir ağrı saplandı.

Bu öylesine şiddetli bir ağrıydı ki dizlerinin üzerinde yere çöktü ve acıdan gözlerinin kardığını hissederek başını ellerinin arasına aldı.

Meg bir çığlık koparıp ona doğru koştu.

Sör Rex'le ilgili bütün düşünceler uçup gitmişti. Sanki Blanche'ın başı ikiye ayrılmıştı. Sonra birden o canavarı gördü. Yarı hayvan yarı insandı, sararmış dişlerinden salyalar

akıyordu ve gözleri tehlikeli bir nefretle doluydu.

Onun hemen arkasında, belli belirsiz seçilen gölgeler halinde, vahşi canavarlardan oluşan bir kalabalık vardı. Bıçak Blanche'ın başına bir kez daha saplandı; bu defa sağ şakağını hedef almıştı. Blanche bir çığlık koparıp elleriyle kulaklarını kapattı.

Meg onu kucakladı. "Ne oldu, leydim? Ah, Tanrım neler oluyor?"

Canavar elinde ucundan kan damlayan bir dirgenle pis pis ona bakıyordu.

Blanche paniğe kapıldı. Nefes alamıyordu. Ciğerlerine hava çekebilmek için çırpındı. Etrafındaki her şey dönmeye başladı. Nasıl olduysa Meg'in üzerine doğru eğilmiş bir halde kendisine baktığını gördü. Sonra birden tamamen telaşa kapılmış gibi görünen Sör Rex'i gördü. Blanche ona kendisini kurtarması için yalvarmayı istedi ama bunu söylemek için ağzını açtığında etraftaki her şey karanlığa büründü.

BÖLÜM ON BİR

"DOKTOR LINNEY GELDİ," dedi Blanche'ın yatak odasının eşiğinde duran Sör Rex.

Tamamen giyinik haldeki Blanche üzeri örtülü yatağında oturuyordu. Belli ki Sör Rex onu baygın bir halde buraya taşımış ve ayılması için nişadır koklatmıştı. Rex üzerine kaşmir bir şal örtmesi konusunda ısrarcı davranmış ve Blanche da üşümediği halde ona söyleneni yapmıştı. Sör Rex daha sonra doktoru getirmek üzere evden ayrılmış ve aradan bir saat bile geçmeden geri dönmüştü.

Blanche yüzünde titrek bir gülümsemeyle ona baktı, "Kendisi yakınlarda bir yerdeydi herhalde."

"Öyleydi," dedi Sör Rex odaya girerek. Gözleri endişeyle kararmıştı. Huzursuz ve daha fenası dehşete kapılmış gibi görünüyordu. Blanche'ın deli olduğunu mu düşünüyordu? Blanche onu bu konuda rahatlatmayı istedi ama bunu yapamadı. Bir hafta içerisinde iki kez bayılmış ve şimdi kendisi de telaşlanmaya başlamıştı. Ona neler oluyordu böyle?

Yüce Tanrım, yoksa o ayaklanmanın detaylarını hatırlamaya mı başlamıştı? Onları çok kısa bir süre de görse zihninde beliren görüntülerin gerçek olduğunu biliyordu ve o güne dair tek bir detayı bile hatırlamak istemiyordu.

Doktor Linney, Sör Rex'in ardından odaya girdi. Ufak tefek, düzgün giyimli bir adamdı ve neşeyle gülümsüyordu. "Keşke farklı koşullar altında tanışmış olsaydık. Leydi Harrington," dedi gülümsemeye devam ederek.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi Blanche güçlükle de olsa.

"Önceki gün çıkardığınız işi çok beğendim doğrusu," dedi Doktor Linney gözlerini kırpıştırarak.

Blanche bu sözlerin onu rahatlattığını söyleyemezdi. "Keşke o dikişleri benim yerime cerrah atmış olsaydı," dedi dürüstçe.

Blanche'ın baş ucunda duran Doktor Linney gülümsedi. Sör Rex de doktorun yanında duruyordu. "Günün birinde hemşire olmak isterseniz bundan mutlaka haberim olsun."

Nihayet Blanche da gülümsedi. Ardından yüzünden gerginlik akan Sör Rex'e baktı. Blanche'ın yüzündeki gülümseme soldu ve huzursuzluğu iyice arttı. Yoksa çok mu hastaydı?

"Sör Rex beş gün içerisinde ikinci kez bayıldığınızı söyledi. Bana biraz bu konudan bahsetmeye ne dersiniz?" diye sordu Doktor Linney içten bir tavırla.

Blanche güçlükle de olsa bakışlarını Sör Rex'ten ayırdı. "Anlatacak çok fazla şey yok. Bu hafta başı madencilerin katıldığı toplantı sırasında kiliseye girdim ve düşüp bayıldım. Nefes alamadım. Kalabalıklardan oldum olası hoşlanmam."

Doktor başını salladı. "Peki, bugün ne oldu?"

Blanche'ın zihninde çeşit çeşit görüntüler belirdi; Sör Rexle kırlarlarda at sürmeleri, ilk gerçek öpücüğü, vücudunun arzuyla yanması ve çılgınca bir telaşla Sör Rex'e evlenme teklif edip etmeyeceğine karar vermeye çalışması. Sonra da canavarlar ortaya çıkmıştı ve dirgenlerin arasında duruyorlardı. Blanche, Doktor Linney'e anlatabilirdi? Hatırladıklarının geçmişe ait olup olmadıklarını bilmiyordu. Babası ona kalabalığın elinde dirgenler olduğuna dair tek bir kelime bile etmemişti. Kandan da bahsetmemişti.

Annesi tökezleyip düşmüş ve başını korkunç bir şekilde yere çarpmıştı. Yoksa öyle olmamış mıydı?

Blanche gözlerini sımsıkı kapattı. Sör Rex'e o ayaklanmadan ve kalabalıktan duyduğu korkudan bahsetmeye cesaret edebilmişti ama ona asla tüm gerçeği söylemeyecekti. Onun, tuhaf ve sorunlu bir kişiliğe sahip olduğunu ve yakın bir zamana dek duygulardan yoksun bir hayat sürdüğünü öğrenmesine izin vermeyecekti. Bu tür şeyleri Doktor Linney'nin de da bilmesini istemiyordu. Bunlar özel konulardı.

Ama korkuyordu. O berbat görüntülerin zihninde yeniden belirmesinden korkuyordu... onların taşıdığı anlamdan da öyle. Başına saplanan ağrıdan korkuyordu. O canavarlar geçmişe ait anılar değillerse neydiler? Gerçekten anılarsa neden geri dönmüşlerdi?

Blanche doktora gönülsüzce gülümsedi. Ona anlatabileceği kadarını anlatacak ve baş ağrılarının tıbbi bir açıklaması olduğunu umacaktı. "Sör Rexle kırlarda at sürmeye gitmiştik," dedi ev sahihinin gözlerini ayırmadan kendisine baktığını fark ederek, "Çok keyifliydi. Bayılmadan yarım saat kadar önce eve geri dönmüş, hizmetçimle sohbet ediyordum. Birden başımda korkunç bir ağrı hissettim. Sanki içine bir bıçak saplanıyordu. Acıya katlanamadığını için yere düştüğümü hatırlıyorum. Meg ve Sör Rex'i görmemin ardından her şey karanlığa büründü."

"Daha önce hiç böyle bir baş ağrınız oldu mu?"

Blanche gerildi. "Herkes gibi benim de başım ağrır ama nadiren. Bu baş ağrısı değildi. Ondan çok daha şiddetli bir ağrıydı."

"Yani daha önce hiç bu kadar şiddetli bir baş ağrısı hissetmediniz, öyle mi?"

"Asla," dedi Blanche kelimenin üzerine basa basa.

Ardından Sör Rex'e baktı. Son derece mutsuz, üzgün ve sıkıntılı gürünüyordu. Göz göze geldiler. Blanche, onun az önce sarf ettiği sözleri ve paylaştıkları o tutku dolu anı

düşündüğünü biliyordu. Birden onun bu olay için kendini suçlayıp suçlamadığını merak etti. "Genelde sağlığınız nasıldır?"

"Nadiren hastalanırım. Sağlıklı bir insanım." dedi Blanche.

"Çok az yemek yiyor," dedi Sör Rex araya girerek. "Kahvaltıyı tek bir dilim kızarmış ekmekle geçiştiriyor. Ata binmeye de aç karnına gitmiştik."

Blanche ona baktı. "Bu sizin suçunuz değildi," dedi.

Bu konuda kendini suçladığı her halinden belli olan Rex de aynı şekilde ona baktı.

"Belki de açlıktan bayıldınız," dedi Doktor Linney içten bir tavırla. "Bayanların çoğu bu sebeple bayılır. Siz zaten zayıf bir kadınsınız, Leydi Harrington. Kendinizi açlığa mahkûm etmenize gerek yok"

"Ben hiçbir zaman iştahlı bir kadın olmadım," dedi Blanche kendini savunarak. "Hiçbir zaman arkadaşlarım gibi rejime girmeye ihtiyaç duymadım."

"Kendisi altı ay önce babasını kaybetti," dedi Sör Rex sert bir sesle. "Leydi Harrington'ı yıllardır tanırım. Babası ailesinin tek üyesiydi ve... birbirlerine çok yakınlardı. Büyük bir serveti olduğu için babasını kaybettiği günden beri kendisiyle evlenmek isteyenlerin hücumuna uğradı. Land's End'e de biraz kafasını dinlemek için geldi, bu sözlerin ardından suratını buruşturdu, "Ama korkarım evimde huzur bulamadı."

"Geçen aylarda yaşadıklarının acısının yeni yeni çıkmaya başladığını mı söylüyorsunuz?"

"Ben doktor değilim, bu yüzden bunu sadece bir fikir olarak öne sürebilirim," dedi Sör Rex sadece.

"Sizin eklemek istediğiniz başka bir şey var mı?" diye sordu Doktor Linney, Blanche'a.

Blanche tereddüt etti. Sör Rex haklı olabilir miydi? Çok sevgili babasının ölümünü doğal karşılamış, arkasından tek bir damla bile gözyaşı dökmemişti. Aslında acı çekmeyi istemiş ama bunu başaramamıştı. Babasının ölümü onun üzerinde ağır bir baskı yaratmış olabilir miydi? İki yüz yirmi sekiz adayla başa çıkmak elbette ağır bir yüktü ve geleceği için endişe duyuyordu. Hayat huzurlu ve gayet hoş bir şekilde ihtirastan uzak geçmişti, ta ki o güne dek. Şimdi kendini birdenbire bir ihtiras kasırgasının içinde bulmuştu. Artık her gün gözünü yoğun bir karmaşaya açtığını itiraf etmeye cesareti var mıydı? Bayılmasına sebep olan şey yaşadığı bu gerginlik miydi?

Sör Rex'i eş olarak seçip seçmemek konusundaki endişesi de bu gerginliğin bir parçası mıydı?

"Leydi Harrington?"

Blanche gözlerini kaçırdı ve bakışlarını önünde kenetlediği ellerine çevirdiğinde Sör Rex'in, sanki söylemesi gerekenleri söylemekten kaçındığını anlamış gibi ilgisini bir anda üzerine çevirdiğini hissetti. "Hayır, başka bir şey yok. Sör Rex haklı. Son aylarda üzerimde ağır bir baskı var ve bu bazı açılardan daha da ağırlaştı."

Ancak Sör Rex başını kaldırıp kendisine bakana dek bakışlarını Blanche'ın üzerinden ayırmadı. Keskin bakışları Blanche'ın çekindiği cevapları arıyor gibiydi. Rex bakışlarını Blanche'tan ayırmadan, "Leydi Harrington'ı muayene etmek istediğinizi biliyorum ama öncesinde onunla özel bir görüşme yapabilir miyim?" diye sordu doktora.

“Hayır yapamazsınız. Beni bekleyen başka hastalar da var, Sör Rex. Çıkıp biraz koridorda dolaşın.” Doktor Linney, Rex’e gülümsedikten sonra Blanche’ın bileğini tuttu. “Şimdi nabzınızı ölçeceğim.” Rex yüzünde sert bir ifadeyle odadan dışarı çıktı. Blanche kapı kapandığında irkildi, Sör Rex öfkeli görünüyordu. Sonrasında Doktor Linney onun nabzını ölçtü, kalbini dinledi, idrarını sordu ve Blanche bütün bu süre içerisinde sabırla bekledi. Nihayet doktor siyah doktor çantasının ağzını kapattı. Blanche’a bakıp gülümsedi. “Görünür hiçbir şeyiniz yok, Leydi Harrington. Aslında son derece sağlıklısınız, Blanche ona keyifsiz bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Sör Rex’in kısmen haklı olduğunu düşünüyorum. Bu son birkaç ayda yaşadığınız gerginlik kendini yeni yeni göstermeye başlamış. Bu gerginliğe yetersiz beslenme de eklenince baygınlık geçirmişsiniz.”

Blanche başını salladı. Doktorun haklı olmasını ne çok istiyordu. O canavarları bir daha asla görmemek için ne çok dua ediyordu. Aynı anda Sör Rex kapıyı tıklatıp onu ardına dek açtı.

“Artık içeri girin çünkü karısı için endişelenen bir erkek gibi dolanıp duruyorsunuz.” Doktor Linney keyifle parlayan gözleriyle ikisine baktı.

Sör Rex çabucak topallayarak tekrar Blanche’ın yanındaki yerini aldı.

“Doktor gergin olduğum için bayıldığımı söylüyor,” dedi Blanche usulca.

Rex kaba bir ses çıkardı.

“Migrenden de muzdarip olabilirsiniz,” dedi Doktor Linney. “Öyle olmadığını umalım. Başınıza saplanan ağrı geldiği kadar hızlı bir şekilde kaybolduğu için bu konuda endişe duymayı yersiz buluyorum. Yine de sakin ve huzurlu olabilmeniz için size bir ilaç yazacağım. Sör Rex hizmetçilerden birini eczaneye gönderebilir.”

Rex şimdi öfkeden yerinde duramıyormuş gibi görünüyordu. “Siz şimdilik bol bol yemek yiyip dinlenmeye bakın tatlım. Yeni baş ağrısı çekme ihtimalinize karşı bir iki doz afyon ruhu bırakıyorum. Ayrıca stresten uzak durun,” dedi Doktor Linney, Blanche’a birkaç kez hafifçe vurarak.

“Teşhisiniz bu mu?” dedi Sör Rex sonunda dayanamayarak.

“Leydi Harrington gayet sağlıklı görünüyor,” dedi Doktor Linney. Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. “Ama bir kez daha bayılacak olursa bana mutlaka haber verin.”

Sör Rex doktoru *o*danın kapısına dek uğurladı ve çabucak geri döndü.

Blanche gerildiğini hissetti.

“Sizi şehre götüreceğim. Orada Londralı doktorlardan birine görünürsünüz. Anlattığınız türde bir acının migren olmadığı kesin.”

Blanche kelimelerini özenle seçerek, “Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum,” dedi. “Doktor Linney büyük ihtimalle haklı gergindim ve...”

“Ben durumunuzu kötüleştirdim,” dedi Rex sözünü keserek. “Bunu sakın inkâr etmeyin.”

Blanche yalvaran gözlerle ona baktı. “Siz harika bir ev sahibiydiniz, Sör Rex.”

“Doktor Linney’e söylemekten kaçındığınız şey bu muydu? Sizi buraya adım attığınız günden beri gerginliğe sürüklediğim mi?”

Blanche bir çığlık atarak isyan etti.

"O gece salonda sizi korkuttuğumu inkâr etmeyin artık!"

Blanche başını iki yana salladı. "Sadece biraz korktum," dedi.

"Bugün öğleden sonra da sizi çok zorladım! Bugün sizi iyice gerdim!" diye haykırdı Rex.

Blanche kollarını etrafına doladı. "Sakın bana bu öğleden sonra paylaştıklarımızın saatler sonra bayılmama sebep olduğunu söylemeyin. Ben çok keyifli bir gün geçirdim."

"Sağlığınız iyi değil, Blanche. Kendinden başka herkese cömert davranan, bunun zararını görecek kadar iyi kalpli, son derece narin bir bayansınız. Etrafınızdaki herkesin üzerine titriyorsunuz, değil mi? Bunu bir hizmetçi yapabilecekken benim bakımımı bile üstlendiniz. Peki. Lord Harrington öldükten sonra sizinle kim ilgilendi?" diye, sordu Rex. "Bundan sonra kim ilgilenecek?"

"Emrimde çalışan epeyce insan var," dedi Blanche şansını deneyerek.

Rex ona baktı. "Babanız öldü ve etrafınız bir anda hovarda ve dolandırıcılarla doldu. Ardından buraya geldiniz ve ben size ısrarla kur yaptım. Düşüp bayılmanıza hiç şaşırmadım doğrusu. Sanırım ben bardağı taşıran son damla oldum çünkü bu kadar gerginliği kaldırabilmeniz mümkün değildi."

Blanche şakaklarının zonkladığını hissetti ama bu o korkunç ve şiddetli acıyla kıyaslanamayacak kadar hafif bir ağrıydı. Sör Rex'e gerçeği açıklamak üzereydi. Büyük gerginlik yaşadığı doğruydu ama Sör Rex bunun sebepleri konusunda yanılıyordu. Bu alışık olmadığı bir duygu yoğunluğu yaşamış olmasının verdiği gerginlikti. Hayatını baştan sona değiştirecek -tabii eğer Sör Rex onu reddetmezse- bir karar almanın gerginliğiydi.

"Anne size akşam yemeği hazırlıyor." Rex odadan çıkmak üzere arkasını döndü. Ardından vazgeçti ve hızla geri geldi. "Yaralandığımda bana siz bakmıştınız. Şimdi sıra bende. Sakın beni bundan vazgeçirmeye çalışmayın! Birkaç gün dinleneceksiniz ve bugün öğleden sonra yaşadıklarımızı unutacağız."

Blanche'ın gözleri büyüdü. O yaşadıklarını unutmak istemiyordu "Bu sizin suçunuz değildi, Sör Rex," diyerek itiraz etti. "Ben, birisi bana farklı bir gözle baktığında kendimi kaybedecek kadar çıtkırıldım bir kadın değilim."

Rex gizemli gözlerle uzun uzun onun yüzüne baktı. "Sizde daha önce varlığını hissetmediğim bir şey hissediyorum. Hassas bir kadın olduğunuzu önceden de tahmin ediyordum, hatta bunu da belirtmiştim. Ama şimdi bundan daha fazlası da var. Bu kırılganlık. Bu kişiliğinizden mi yoksa hassaslığınızdan mı kaynaklanıyor bilmiyorum ama bu zarif ve kusursuz görünümünüzün ardında kırılgan bir kadın olduğundan eminim. Yanılıyor muyum?"

Blanche ona cevap veremedi çünkü bir şekilde haklı olduğunu biliyordu. Sör Rex'e bunun aksini iddia etse bile kendine olan hâkimiyetini kaybettiği anda darmadağın olabilirdi. Zihnindeki canavarlar ona böyle söylemişti.

"Yanılmadığımı biliyordum." Rex bu sözlerin ardından sert bir şekilde başını salladı ve odadan ayrıldı.

Blanche'ın içini güçlü bir ağlama isteği doldurdu. Bu defa ağlamakta zorlanmaması

onun için felaketle eş anlamlıydı. Ağlamak istemiyordu! Canı yanıyordu! Üzerindeki kaşmir şalı yere fırlattı. Oysa onun yerine bir bardağı fırlatıp kırmayı dilerdi.

Aynı anda canavar pis pis ona baktı.

Zihnindeki bu görüntü öylesine canlı ve belirgindi ki Blanche dehşete kapılıp olduğu yerde kaldı. O ağrı bir kez daha bir bıçak gibi başına saplanmıştı. "Sör Rex!" diye haykırdı.

REX ONUN KULAKLARI YIRTAN çığlığını duyup hızla geri dönünce dengesini kaybetti. Duvara çarpıp toparlandı ve sol elini kullanarak kapıyı ardına dek açtı. Ardından büyük bir hızla odaya daldı.

Blanche iki eliyle başını tutmuş, yüzünü neredeyse dizlerinin arasına gömmüştü. Rex onun yanına oturdu ama Blanche, "Yapma!" diye bağırdı. Ses tonundan berbat bir durumda olduğu anlaşılıyordu.

Rex ona sarılmamak için kendini zor tutarak Blanche'ın omzunu sıktı. Blanche güçlükle nefes aldı, ürperdi ve başını kaldırıp ona baktı. Yüzü gözyaşlarıyla lekelenmişti.

"Başınıza yine ağrı mı saplandı?"

Blanche başıyla onayladı ve sanki konuşursa yeniden acı çekebilirmiş gibi, "Geçti," dedi.

Rex kalbinin yerinden çıkacakmış gibi attığını hissederek başını salladı. Ne düşüneceğini bilemiyordu ve lanet olsun, zihninde çeşit çeşit felaket senaryoları dolaşıyordu. Korkunç baş ağrıları çeken bir tanıdığı zaman içerisinde bir deri bir kemik kalmış ve nihayetinde ölmüştü. "Bu defa kısa mı sürdü?"

Blanche başını salladı, iç geçirdi ve en sonunda gülümsedi. Bu öylesine titrek bir gülümsemeydi ki Rex ağlamak istedi. "Ben iyiyim." Rex ona karşı çıkmadı ama Blanche hiç de iyi görünmüyordu. Bir kez daha insanın kanını donduran bir çığlık atmıştı. Rex onu sağlam duran dış görünümünün ardında fazlasıyla kırılgan bir kadın barındırmakla suçladığında gerçeği ortaya çıkardığını biliyordu. Blanche'a baktı. Neden bu kadar kırılgan olduğunu çözebilmiş olmayı isterdi. Onu böylesine savunmasız yapan şeyin ne olduğunu bilmek isterdi ve bununla deneyimsizliğini kastetmiyordu.

İfadesiz bir sesle konuşmaya özen göstererek, "Bir şeyler yedikten sonra bir doz afyon ruhu almaya ne dersiniz?" diye sordu. Blanche bir kez daha gülümsedi. "Sanırım bu iyi bir fikir." Rex'in onu bırakıp gitmekten korktuğunu biliyordu. Bakışları kenetlendi.

"Bunun migren ağrısı olduğundan eminim," dedi Blanche usulca.

Bayılmıştı, başı ağrıyordu, gözyaşlarına boğulmuştu ve bütün bunlara rağmen hâlâ onu rahatlatmaya çalışıyordu. "Evet," diye yalan söyledi Rex bozuntuya vermeden. "Bence de sadece migren. Fenwick'i şehre gönderip bir doktor getirmesini sağlayacaktı. Tyrell şehirdeydi, o konusunda uzman en iyi doktoru bulabilirdi. Ancak hangi konuda uzmanlaşmış bir doktora ihtiyaç duyduklarını bile bilmiyorlardı. Dünyada adalet diye bir şey varsa Linney haklıydı ve Blanche sadece dinlenmeye ihtiyaç duyuyordu.

Rex de artık kendini toparlamalıydı. Blanche'ın şimdilik onun ilgisine ihtiyacı yoktu. *Lanet olsun.*

Rex ne büyük bir bencillik yaptığını ve hayal kırıklığı yaşadığını fark ederek ayağa

kalktı. “Gidip size bir tepsi getirmelerini söyleyeyim. Lütfen, beni üzmeyin ve yatmadan önce bir şeyler yiyin.”

Blanche onun eline dokundu. “Sör Rex.” Yüzünde titrek bir gülümseme vardı. “Bu kadar endişelenmeyin. Ben iyiyim.”

Rex şimdilik onunla bu konuyu tartışmayacaktı.

“Size böyle rahatsızlık verdiğim için kendimi kötü hissediyorum,” diye ekledi Blanche. “Meg bana bir tepsi hazırlayabilir...”

“Beni rahatsız falan etmiyorsunuz. Siz beni hiçbir koşulda rahatsız etmezsiniz. Size karşı davranışlarıma ve onca şeye rağmen geçirdiğim kaza sonrasında bana baktınız, belki de hayatımı kurtardınız.” Rex ses tonunun rahatsız edici bir sertliğe büründüğünü fark etti. Yüz ifadesini de yumuşatmaya çalıştı. “Blanche. Size çok şey borçluyum. Lütfen, bu borcu ödememe izin verin.”

Blanche ona baktı.

“Lütfen,” diye ekledi Rex yüzüne bir gülümseme yerleştirmek konusunda başarısızlığa uğrayarak. “Bu defa benim size bakmama izin verin.”

Blanche nihayet başını salladı. “Teşekkür ederim.”

NASIL GÖRÜNÜYORUM?” diye sordu Blanche bir sonraki sabah.

“Dün hasta olduğunuzu kimse anlayamaz,” dedi arkasında duran Meg onunla birlikte aynaya bakarak. “Çok güzelsiniz, Leydim.” Blanche ürperdi. Sör Rex’e evlenme teklif edecekti.

Neredeyse öğlen olmak üzereydi. Bir doz afyon ruhunun tam ihtiyaç duyduğu şey olduğu ortaya çıkmış, bütün gece pozisyon bile değiştirmeden uyumuştu. Uyanır uyanmaz da aklıa düşen ilk şry ev sahibi olmuştu.

Sör Rex onun kayda değer servetini idare edebilecek türde bir adam olmasının yanı sıra iyi kalpli, düşünceli ve bir kaya kadar sağlam karakterliydi. Blanche bir önceki gün yaşananlardan sonra onunla mutlu bir birlikteliğe imza atabileceklerinden emindi. Sabah saatlerinin tamamını banyo yapıp giyinerek ve elleri yaşadığı endişe ve heyecan yüzünden tir tir titrerken saçlarına biçim vererek geçirmişti. Şehirdeki bir akşam yemeği davetine uygun düşecek kadar zarif, göğüs dekolteli, eflatun bir elbise giymişti. Elbisesini ametist ve elmastan yapılmış takılarla tamamlamıştı. Saçını bile elmas bir toka süslüyordu. Sor Rex ondan hoşlanıyor, onu arzuluyordu ve Blanche teklifini kabul etmesini çok istiyordu.

“Çok gerginim,” diye fısıldadı ama bir yandan da Sör Rex’in dünkü hastalığından nasıl da kendini sorumlu tutmak istediğini ve ne kadar endişelendiğini düşünüyordu. Meg ona Sör Rex’in geceyi bir sandalyenin tepesinde baş ucunda bekleyerek geçirdiğini söylemişti. Onu bu halde düşürmek Blanche’ı heyecanlandırmıştı. Öte yandan heyecanını kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Sör Rex açık bir dille kendisine borçlu olduğunu söylemişti. Blanche onun yapacağı teklifi minnet borcunun karşılığı olarak kabul etmesini istemiyordu.

Meg zihninden geçenleri okumuş gibi, “O çok iyi bir eş olacak, Leydim,” dedi. “Sizin üzerinize titriyor!”

“Bu doğru, öyle değil mi?” dedi Blanche gülümseyerek ve bunu yaptığında kalbinin belki yüzüncü kez yerinden hopladığını hissetti. Sör Rex onu reddederse bunu kaldıramazdı. Bu ihtimali düşünmek bile istemiyordu. Sör Rex zaman zaman karamsar bir ruh haline bürünse de ondan her yönüyle hoşlanıyordu. “Ona karşı dürüst olmaya karar verdim. Birbirimize pek çok açıdan uyuyoruz. Bu çıkarlara ve dostluğa dayalı bir evlilik olacak belki ama bunun ne sakıncası var. Blanche paylaştıkları o iki öpücüğü hatırladı. Bunun tutkulu bir evlilik bile olabileceğini düşündü ve gözlerinin bir kez daha nemlendiği hissederek iç geçirdi.

Böyle durduk yere ağlayabildiğine inanamıyordu. Ancak bu konuda temkinli olmalıydı çünkü bir önceki gün akıttığı göz yaşları başına korkunç bir ağrı saplanmasına neden olmuştu. Üstelik onu hatırlamayı asla istemese de o yarı insan yarı hayvan yaratık gözünün önünde belirmişti. Ne yazık ki bu hayvanın görüntüsü sonsuza dek zihnine kazınmıştı.

Blanche hızla yatağın yanındaki komodine koşup bir bardak su aldı ama başına herhangi bir ağrı saplanmadı. Birkaç kez derin derin nefes aldı ve istenmeyen bir durumla karşılaşmayınca nihayet rahatladı.

Meg hafifçe onun koluna vurdu. “Olduğunuz gibi davranın, Leydim. Ondan hoşlandığınızı söyleyin.” Blanche’a bakıp gülümsedi

Blanche da kalbi bir kez daha çılgınca bir hızla atmaya başlayınca ona gülümsemek zorunda kaldı. “Bakalım neler olacak. Bana şans dile!” Bu sözlerin ardından hızla odadan dışarı çıkıp alt kata indi.

Salonda durup bekledi. Kulenin kapısı açık duruyordu ve Sör Rex’in orada olduğundan emindi. Savunduğu tezleri birer birer hatırlamaya çalışarak yavaşça o tarafa doğru yürüdü. Sör Rex gayet mantıklı bir adamdı bu yüzden Blanche onu mantık yoluyla ikna etmeye çalışacaktı. Ne de olsa böyle bir evlilik iki tarafa da fayda sağlayacaktı.

Sör Rex çalışma masasında oturuyor ama sanki onun gelişini hissetmiş gibi odanın girişine bakıyordu. Blanche eşikte durduğunda göz göze geldiler. Gözleri parlayan Rex onun saçına, giysisine ve dekoltesine baktıktan sonra bakışlarını tekrar yüzüne çevirdi. Yavaşça ayağa kalkıp koltuk değneğine uzandı. “Şehre geri mi dönüyorsunuz Yoksa?” diye sordu.

Blanche irkildi. “Hayır!”

Rex’in yüzünü rahatladığını gösteren bir ifade kapladı. “Şehre inecekmiş gibi giyinmişsiniz de.”

Blanche kızardı. “Öyle mi? Sebebini hatırlamıyorum ama Meg eflatun rengi bir elbise giymem konusunda ısrar etti.”

Rex gözlerini kısarak ona baktı.

“Aslında,” dedi Blanche yutkunarak. Onu huzursuz eden korkusu yüzünden aniden midesi bulanmaya başlamışta, “Bana biraz zaman ayırıp ayıramayacağınızı merak ediyordum. Sizinle görüşmek istediğim bir konu var.”

Rex sırtını dikleştirdi. “Elbette ayırabilirim. Anladığım kadarıyla kendinizi daha iyi hissediyorsunuz, öyle mi?” Bu sözlerin ardından bakışlarını bir kez daha ağır ağır onun yüzünde gezdirdi.

Blanche kapıyı kapattı ve Rex'in, bu olağandışı davranışını fark ettiğini hissederek ona doğru yürüdü. Genç adamın gözlerinde şüphe dolu bakışlar vardı.

"Dün gece çok iyi uyudum ve bugün kendimi harika hissediyorum. Kahvaltıda omlet bile yedim."

Rex az sonra saldırıya uğrayacağını hissetmiş gibi onu dikkatle inceleyerek başını salladı. Blanche kendine onun sezgileri güçlü bir adam olduğunu ve artık kendisini çok iyi tanıdığını hatırlattı. Masasının karşısındaki sandalyeye oturdu ve kalp atışlarının dışarıdan duyulabilecek kadar güçlü bir sesle attığını hissederek etekleriyle oynamaya başladı. Belki de bu teklifi ertelemeliydi. Böyle bir gerginlik yaşamayı beklemiyordu.

Rex hâlâ tuhaf bakışlarla onun yüzüne bakıyordu.

Blanche aslında kanepeye oturması gerektiğini fark etti.

Ama Rex tekrar sandalyesine oturdu ve şimdi aralarında koca bir çalışma masası duruyordu. "Son derece huzursuz görünüyorsanuz. Sebebini tahmin edemiyorum. Benimle konuşmak istediğiniz şey işle mi ilgili?"

Blanche neşeyle gülümsedi. Evlilik de çoğu zaman bir iş anlaşması sayılırdı. "Evet... öyle sayılır."

Rex arkasına yaslandı.

Blanche cesaretini toplayabilmek için derin bir nefes aldı.

"Sorun nedir?"

Yüzüne bir kez daha neşeli bir gülümseme yerleştirdi. "Sizinle görüşmek istediğim bir konu var ama bunu yapabileceğimden emin değilim. Daha önce hiç buna benzer bir konu hakkında konuşmamıştım."

"Size elimden geldiğince yardımcı olmaya çalışacağım," dedi Rex çabucak. "İşle ilgili yardımımı mı isteyecektiniz?"

"Pek öyle sayılmaz," dedi Blanche güçlükle de olsa. "Ama bir açıdan, evet."

Sör Rex tetikteymiş gibi görünüyordu. "Çok açıklayıcı konuştunuz."

"Sör Rex," dedi Blanche güçlükle de olsa gülümsemeye devam ederek. "Dün yaşadıklarımla ilgili olarak bir açıdan haklıydınız. Üzerimde katlanılması güç bir gerginlik var ama bunun çayırlarda ata binmemizle hiçbir ilgisi yok."

Sör Rex şimdi kulaklarını dört açmıştı. Gözünü bile kırpmıyordu.

"Ayrıca sizin de bildiğiniz üzere bana kur yapmanıza karşı değilim." Blanche dikkatle onun yüzüne baktı.

"O halde dünkü gezimizin ardından sizi gerginliğe sürükleyen şey ne oldu?" diye sordu Rex ifadesiz bir sesle.

Blanche huzursuzlanarak Rex'in gözlerinde rüyasına giren aslanın ki kadar temkinli bakışlar olduğunu düşündü. "Beni bekleyen geleceği düşünüyordum," dedi ağır ağır nefesini bırakarak. "Bu konuyu çok güşündüm hatta kendi kendime tartışmaya bile girdim."

Rex ani bir hareketle oturduğu yerde doğruldu.

"Dünkü geziden döndükten sonra da bu konuyu düşündün, Geleceğe dair korkularım beni tamamen gerginliğe sürüklüyor, Sör Rex. Bayılmama bunun sebep olduğuna

inanıyorum; en azından kısmen." Aralarında uzunca bir sessizlik oldu ve Rex bu süre içerisinde bakışlarını Blanche'ın üzerinden ayırmadı. "Nereye varmak istiyorunuz?"

Blanche dudaklarını ıslattı. Rex bakışlarını onun dudaklarına çevirdi. "Taliplerimin hiçbirini eş adayı olarak değerlendirmeyeceğimi."

Rex hiçbir şey söylemedi.

Blanche onun bu tavrının işini kesinlikle kolaylaştırmadığını düşündü. "Land's End'e ilk geldiğimde bana bunu önermiştiniz ve o zaman bile haklı olduğunuzu düşünmüştüm."

"Bir seçim yapmaktan vaz mı geçtiniz?" Rex hâlâ ifadesiz bir sesle konuşuyordu.

Blanche içini çekti ve başını salladı. Neredeyse sormak zorunda olduğu şeyi sormaktan çok korktuğunu haykıracaktı! Bunu yapmak yerine titredi, kendini toparlamaya çalıştı ve yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya başladı, "Aslında birbirimizi yıllardır tanıyoruz ama geçtiğimiz hafta içerisinde tuhaf sayılabilecek bir dostluk kurduğumuzu düşünüyorum, Sör Rex."

Rex'in gözlerinden şaşkınlık dolu bir ifade geçti. Buna rağmen temkinli tavrını devam ettirdi. "Bu konuda sizinle hemfikirim.

"Bana değer verdiğinizi biliyorum ve ben de sizin için aynı şeyleri hissediyorum ama zaten size bunu daha önce de söylemiştim.

Rex başını iki yana salladı. "Bana ne söylemeye çalışıyorsunuz.

"Birbirimizi daha önce hiç olmadığı kadar yakından tanıdık dedi Blanche güçlükle. "Sizin harika diye nitelendirilebilecek pek çok özelliğiniz var... Zeki, basiretli, çalışkan, dürüst ve beceriklisiniz diye haykırdı ardından.

Rex'in gözleri iyice açıldı.

"Bu mülkü idare şekliniz beni derinden etkiledi."

Rex'in yüzündeki şaşkın ifade iyice belirginleşti.

Blanche onun, nereye varmak istediği hakkında en ulak bir fikri olmadığını anladı. "Elbette aramızda bazı farklılıklar olduğunu biliyorum ama bu konuyu etraflıca düşündükten sonra ben..." Sustu. Sör Rex'le evlenmek istiyordu. Bu konuda en ufak bir şüphesi yoktu. Ama ona bu teklifi münasip bir şekilde yapabileceğinden emin değildi. Kararlı ve ikna edici olması gerekirken lafı ağzında geveleyip duruyordu.

"Hangi konuyu kastediyorsunuz?" diye sordu Rex. "Çünkü sanırım ben söylediklerinizden hiçbir şey anlamadım."

"Evlilik konusunu."

Bu cevap Rex'in gözlerinin fal taşı gibi açılmasına neden oldu. "Birbirimize yakıştığımızı düşünüyorum," diye haykırdı Blanche. "Ve size yapacağım bir evlilik teklifini değerlendirmeye alıp alamayacağınızı merak ediyorum!"

Rex'in kaşları aniden yukarı kalktı. Belli ki şoka girmişti. Kulaklarına inanamayarak ayağa kalktı.

Blanche midesinin allak bullak olduğunu hissederek, *Ah, Tanrım,* düşündü. *Korktu mu yoksa sadece şaşırdı mı?*

Rex bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı ama konuşamadı.

Blanche yavaşça ayağa kalktı. "Gördüğüm kadarıyla sizi biraz şaşırttım..."

Bana evlilik mi teklif ediyorsunuz?"

"Evet," diye fısıldadı Blanche yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissederek. Belli ki Rex bunun berbat bir fikir olduğunu düşünüyordu!

"Siz ve ben." Rex'in sert ses tonu soru sorar gibiydi.

"Evet." Blanche onun verdiği tepki karşısında dehşete kapıldığını hissederek yutkundu. Durumu kurtarmak için ya hızlı hızlı konuşması ya da oradan kaçıp gitmesi gerektiğini biliyordu. "İkimizin de bir eşe ihtiyacı var. Ayrıca sizin bir servete, benin de servetimi idare edebilecek güçlü ve düzgün karakterli bir erkeğe ihtiyacım var. Belli ki maddiyat ve çıkarlara dayalı böyle bir evlilik dostluğun da katkısıyla iki taraf için de fayda sağlayacak!" dedi yüksek sesle.

"Maddiyat ve çıkarlara dayalı bir evlilik ha," diye tekrarladı Rex duyduklarına inanamayarak.

"Birbirini tamamlayan ihtiyaçlara sahip olduğumuz ortada," dedi Blanche şansını deneyerek.

"Öyle mi?" Rex'in yüzüne kapkaranlık bir gölge vurdu. "Ben para için evlenmek isteseydim bunu şu ana dek çoktan yapmış olurdum,"

Blanche bir an duyduklarına inanamıyor ve büyük bir dehşet yaşıyormuş gibi ona baktı.

Ardından sersemledi. "Yaptığım teklifi geri mi çeviriyorsunuz?"

"Siz bu konuyu etraflıca düşündüğünüzden emin misiniz?" diye sordu Rex. Bu defa öfkelenmiş gibi bir hali vardı.

"Elbette eminim," dedi Blanche titreyerek Rex bu tekliften hoşlanmayıp öfkelenmişti ve onu reddediyordu.

"Ben taşrada siz şehirde yaşamayı seviyorsunuz. Siz harika bir ev sahibiyken ben bir münzevi olduğumu itiraf etmekten çekinmiyorum. Bu durumda şehre mi taşınayım yani? Bir akşam yemeği davetinde davet sahibi olarak bana ayrılan başköşede ne kadar oturabileceğimi sanıyorsunuz?"

Blanche daha önce hiç akşam yemeği davetlerini düşünmemişti ama elbette bu aşikâr soruna epeyce kafa yormuştu. "Ayrı hayatları süren pek çok çift var," dedi gözlerinin yaşardığını hissederek. Teklifi tartışıyorlardı.

"Ayrı hayatlar ha," diye tekrarladı Rex. Gözleri hayretle büyümüştü. "Anlıyorum. Ben sizin servetinizi idare edeceğim. Siz şehirde yaşayacaksınız ve ben burada kalacağım."

Blanche gerildi. "Sanırım korkunç bir hata yaptım." Odadan çıkmak üzere arkasını döndü ama gözyaşlarıyla dolan gözleri etrafı görmez olduğu için tökezledi.

Aynı anda Rex'in koltuk değneğinin sesini duydu. Tökezleye tökezleye kapıya doğru yürüdü ama oraya ulaştığında Rex onun yolunu kesti. "Ne olur kaçıp gitmeyin, Blanche! Beni böyle bir teklifle hayretler içerisinde bırakmışken öylece çekip gidemezsiniz!" diye haykırdı sert bir sesle.

Blanche başını kaldırıp ona baktığında artık kendisine çok tanıdık gelen duygularla karşılaştı, Rex'in yüzünde öfke, hayal kırıldığı ve tam olarak anlam veremediği bir acı vardı. "Ama şehirde böyle bir teklif almaktan büyük heyecan duyup gururlanacak iki yüzün üzerinde centilmen varken siz yaptığım tekliften rahatsız olmuş gibi

davranıyorsunuz."

"Bahsettiğiniz centilmenler birer servet avcısı, ben değilim." Rex'in gözleri öfke kıvılcımları saçıyordu. "Yoksa aramızda kurulan dostluğu ve size kur yapmamı yanlış mı yorumladınız? Beni servetinize konmak için sizi baştan çıkarıp kandırmaya çalışan ve kulağınıza aşk sözcükleri fısıldayan bir hovarda olarak mı görüyorsunuz?"

"Elbette hayır!" Blanche ürperdi.

"O halde aklınızdan ne geçtiğini açıklayın çünkü ben hiçbir şey anlamadım. Farklı hayatlar sürdüğümüz bir çıkar evliliği yapacaksak neden bana ücreti karşılığı servetinizi idare etmemi teklif etmiyorsunuz? En azından bu size daha ucuza gelir ve ben de arkadaşlarınız tarafından aşağılanmaktan kurtulurum."

Blanche gözlerini kırpıştırdı. "Arkadaşlarım sizi asla aşağılamayacak."

"Ben bir sosyete adamı olmayı beceremem."

"Sizden sürekli şehirde yaşamanızı istemiyorum. Zamanınızın büyük bir kısmını yine taşrada geçireceğinizi ve araziyle ilgili yapılması gereken işler çıktığında şehre uğrayacağınızı düşünmüştüm."

"Ah, evet, acıma son verecek darbe de geldi. Ayrı hayatlar ve ayrı yataklar, öyle mi?"

Blanche kızardı. "Bu aşamada yatak odaları konusuna girmemizin uygun olduğunu sanmıyorum."

"Dün paylaştığımız o tutkulu anları göz önüne alırsak bence gayet uygun."

Blanche gerildi. Zihni allak bullak olmuştu ve sürekli çalışıp duruyordu. "Ben çocuk sahibi olmak istiyorum Sör Rex," dedi en sonunda.

Rex'in sert bakışları keskinleşti. Aralarında korkunç bir sessizlik oldu.

"Anlıyorum," dedi Rex nihayet. Ardından topallayarak kapının önünden uzaklaştı.

Blanche sendeleyerek duvara yaslandı ve kollarını etrafına sardı. Yaptığı evlilik teklifinin bir öfke patlamasına yol açacağı aklının ucundan bile geçmemişti. "Niyetim sizi rencide etmek değildi," diye fısıldadı Meg'in ona verdiği son nasihati hatırlayarak. "Sizden, rencide olmanızı ya da incinmenizi asla istemeyecek kadar çok hoşlanıyorum. Rex koltuk değneğini bir balyoz gibi yere çarparak ona doğru döndü. Yüzünü öfke ve acıyla buruşturmuştu."Bu konuyu düşüneceğim Blanche afalladı.

"Sizden böyle bir teklif almayı beklemiyordum," dedi Rex kısa ve öz sözlerle. " Ayrıca evlenmeyi de düşünmemiştim, bir kez olsun bile. Blanche tuhaf bir şekilde o ana dek Rex'in, yaptığı teklifi düşünmek isteyebileceğini aklına dahi getirmemişti. Bu teklifin gururunu okşayacağını ve onu hemen kabul edeceğini sanmıştı. Ne diyeceğini bilemedi.

"Elbette böyle bir öneriyi düşünmem için bana birkaç gün müsaade edeceksiniz, değil mi?" Rex'in ses tonu sert, hatta biraz da alaycıydı. "Tabii eğer teklifinizi geri çekmeyi düşünmüyorsanız. Yoksa düşünüyor musunuz?"

Blanche ona bakakaldı. Bu yoğun öfkesinden hoşlanmıyordu ve geçmişte de hoşlanmamıştı. Yaptığı teklifin onu neden rencide ettiğini bilmiyordu. Neden şimdi birdenbire öfkelendiğini de bilmiyordu. Blanche'ın yerinde mantıklı düşünen bir kadın olsaydı -eski Blanche gibi- teklifini geri çekerdi. "Teklifimi geri çekmiyorum, Sör Rex." Sör Rex yüzünde ciddi bir ifadeyle hiç gülümsemeden başını salladı.

"Aramızdaki dostluğu yanlış mı değerlendirdim?" Blanche kendini bu soruyu sormaya

mecbur hissetmişti.

Belki de duyguları karşılıksızdı. Kalbi şimdi ona acı verecek şekilde çarpıyordu.

"Hayır, yanlış değerlendirmediniz." Rex bu sözleri onun gözlerinin içine bakarak söylemişti.

Blanche bu imkânsızmış gibi görünse de bir kez daha sarsıldığını hissederek yutkundu. "O halde bu sohbete bir anlam veremiyorum. Sizi anlayamıyorum, Sör Rex."

"Beni anlamanızı beklemiyorum." Rex'in dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Ortak geleceğimizi sorgulamak zorundayım. Sizinle ilgili çekincelerim olduğu için değil, kendime dair ciddi çekincelerim olduğu için."

BÖLÜM ON İKİ

REX, BLANCHE ODADAN AYRILDIKTAN SONRA topallaya topallaya yürüyerek kapıyı kapattı. Ardından başının döndüğünü hissederek boş gözlerini kapıya dikti.

Blanche Harrington'dan evlilik teklifi alacağı aklının ucundan bile geçmezdi. Blanche onun kendisine uygun bir eş olduğunu düşünmek için çıldırmış olmalıydı. Rex karanlık, o ise ışıktı. Blanche, Rex için fazla iyi bir kadındı. Şüphesiz Rex'ten çok daha iyisini bulabilirdi!

Rex nefes almakta zorlandığını fark etti. Perişan bir haldeydi. Böyle bir kadınla evlenmek onun için hayallerin gerçeğe dönüşmesi demekti ama o artık bu tür hayaller kurmuyordu.

Sarsılmıştı ve titriyordu ancak az önceki kadar öfkeli değildi. Pencereye doğru topallayıp boş gözlerle dışarıya baktı. Burada, taşrada gayet iyi geçiniyorlardı. Belli ki aralarında kurulan bu yeni dostluk Blanche'ı böyle mantıksız düşüncelere sevk etmişti. Peki, şehirde ne olacaktı? Orada geçinebilmeleri imkânsızdı. Rex, Blanche'ın yüzünü kara çıkarır, onu hayal kırıklığına uğratırdı.

Bir çıkar evliliği ha? Maddiyata dayalı bir evlilik ve ayrı hayatlar ha?

Şakakları zonkladı. Bu sözleri duyduğuna inanmakta giderek daha fazla güçlük çekiyordu. O maddiyata dayalı bir çıkar evliliği şöyle dursun, aşk evliliği bile yapmak istemiyordu! Ayrıca Blanche Harrington gibi bir kadından uzak bir hayat sürmeyi olsa olsa bir aptal aklından geçirebilirdi ve o kesinlikle aptal değildi.

Teklifini kabul edecek olursa Blanche'la mümkün olduğunca çok zaman geçirmek isteyecekti, birlikte geçirdikleri bu son birkaç gün ona bu kadarını göstermişti. Rex içinde bulunduğu durumu sakin bir şekilde değerlendirmeye çalıştı. Kendini bildi bileli sosyeteden nefret etmişti. Bu bir sır değil, herkesçe bilinen bir gerçekti. Bu gerçek asla değişmeyecekti. O sade zevklere sahip, sade bir adamdı. Hem bunu Blanche da biliyordu! Belli ki bu konuyu sağlıklı düşünememişti.

Evet, onlar dosttu. Rex, Blanche'ın kendisinden hoşlandığını bilmekten -bunu

Blanche'ın kendisi söylemişti- mutluluk duyuyordu. O da Blanche'tan fazlasıyla hoşlanıyordu. Aralarında cinsel çekim de vardı. Bu yeni yeni başlamıştı ama belli ki Blanche onu çekici buluyordu. Ancak aralarındaki dostluk ve birbirlerine duydukları arzu başarılı bir geleceğe imza atacaklarını göstermezdi. Çünkü Rex bir şekilde karakterine aykırı davranmayı başarsa, kendini sosyeteye uyum sağlamaya zorlayıp şehirde yaşamayı tercih etse bile harcadığı bütün çabaya rağmen eninde sonunda başarısızlığa uğrardı. Sosyete üyelerini memnun edebilmesi mümkün değildi. Onlara sevimli görünmeye çalışsa da bu fazla uzun sürmezdi. O konuşkan bir insan olmadığı gibi ne çekici ne de espriliydi. Üstelik herkes onun gerçekte nasıl biri olduğunu biliyordu.

Şehirde yaşamaktan nefret edeceği belliydi. Zaten yeterince acı çekiyordu ve daha fazlasına katlanabileceğinden emin değildi. Yine de hayatından tamamen nefret etmesi imkânsızdı çünkü Blanche kapkaranlık yaşantısındaki tek ışığı olacaktı. O Rex için sıcak bir çölün ortasındaki vahadan farksızdı.

Rex birden Harrington Malikânesinin sahibi olduğunu hayal etti. Kütüphanede kâhyayla konuştuğunu, sonra da sayısız oda ve koridordan oluşan malikânede dolaşırken bir salonda ziyaretçileri gessiz bir sohbete dalan Blanchela *-karısıyla-* karşılaştığını düşündü, yüzünde bir gülümseme belirdi. Kalp atışları hızlandı.

Aslında tek bacağı olmasına rağmen Blanche gibi bir kadınla evlenebilmek için sağ kolunu bile feda etmeye hazırdı.

Yine de Rex bütün bunlara aldanmayacaktı. Blanche'ın teklifini kabul edip bu evliliğe bir şans vermenin pek çok cazip tarafi vardı. Öte yandan bu teklifi kabul etmeye cesaret edebilirse ayrı yaşamaları gerekecekti. İş tamamen onun akıl sağlığına kalacaktı. Şehirde asla bir aydan fazla duramazdı. Şimdi bu konuyu etraflıca düşünmeye başlamıştı. Zamanının büyük bir kısmını yine taşrada geçirecekti. Blanche karısı olarak şehirde konuklarını ağırlarken o eskisinden farksız bir hayat sürecekti. Elbette mektuplaşacaklardı. Rex büyük ihtimalle bu mektuplar için yaşayacaktı. Yalnızlığa alışkındı ama Blanche birkaç gün içerisinde Land's End'den ayrıldığında yalnızlığın etkisinin artacağını da biliyordu. O halde aynı çatı altında yaşayıp evli çiftlerin yaptığı şeyleri yapmaya başladıktan sonra onu şehirde bırakıp taşraya geri dönmek nasıl bir duygu olacaktı? Özellikle de onunla aynı yatağı paylaştıktan sonra?

Blanche çocuk sahibi olmak istiyordu.

Rex kapıya yaslandı. Blanche'ın çocuklarının babası olabilirdi. Stephen'ı daha az sevmesi ya da oğlunu kaybetmiş olma düşüncesinden kurtulabilmesi asla mümkün olmasa da böyle bir aileye sahip olmanın ona mutluluk vereceğinden emindi.

Ürperdi. O güne dek başka bir çocuğa sahip olmayı hiç düşünmemişti. Yeni bir gayrimeşru çocuk yapma ve o çocuğu da kaybetme düşüncesinden ölesiye korktuğu için sevgilileriyle beraber olurken dikkatli davranmıştı. Blanche'ın teklifini kabul edecek olursa sadece onunla evlenmekle kalmayacak, kendi ailesini kuracak ve sahibi olacaktı.

Rex olduğu yere yığılıp kalacağını hissetti. Bu çok zor bir evlilik olacaktı ve yaşadığı her mutluluğun karşılığında acı çekeceğinden emindi.

Blanche Harrington ideal olarak nitelendirilebilecek kusursuz bir kadındı. Aynı zamanda kusursuz, bir eş olacaktı. Ancak bu birlikteliğin pek çok kusurlu tarafı vardı.

Rex o güne dek evlenmeyi hiç düşünmemişti. De Warenne erkekleri aşk evliliği yapardı. Oysa o uzun yıllar önce aşkın kendisine göre olmadığını anlamış, ömür boyu bekâr kalmaya karar vermişti. Çünkü aşk güven demekti ve onun sözlüğünde bu kelime yer almıyordu; 1813 yılının ilkbaharında oradan tamamen silinmişti. Ama... Blanche Harrington farklıydı. Ona daha şimdiden güveniyordu ve o güne dek hep güvenmişti.

Bu da âşık olmak gibi ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya olduğu anlamına geliyordu ve Rex asla âşık olmaması gerektiğini biliyordu.

Blanche'ın teklifini nasıl kabul edebilirdi?

Ya da onu nasıl reddebilirdi?

BLANCHE KENDİNE, yaptığı teklifi Sör Rex'in henüz reddetmediğini hatırlatmaya çalışarak hızla yatak odasına girdi. Yine de fena halde sarsılmıştı. Daha fenası yanağından gerçek bir gözyaşı damlası süzülüyordu. Sör Rex'in verdiği tepki onu fazlasıyla incitmişti.

"Leydim!" diye haykırdı Meg hayretler içerisinde. Şöminenin önüne diz çökmüş içinde biriken külleri topluyordu.

"Ben iyiyim," dedi Blanche yalan söyleyerek. Yüzüne öylesine neşeli bir gülümseme yerleştirmişti ama bunu yapmak acısını katlıyordu "Gerçekten iyiyim!"

Meg afallamış bir halde ayağa kalktı.

Blanche elleriyle yüzünü örttü. "Yaptığım teklif onu dehşete düşürdü. Aslında öfkeden çılgına döndü ve ben bunun sebebini bile bilmiyorum."

"Ah, haydi, biraz oturun," diye haykırdı Meg onu en yakın koltuğa götürerek.

"Aslında beni reddetmedi. Evlilik teklifimi değerlendirmeye aldı."

"Çok üzgünüm! Sizi sevdiğini düşünmüştüm... meğer yanılmışım "

"Sör Rex âşık ya da en azından benden hoşlanan bir adammış gibi davranmadı." Blanche koltuğa oturdu. "Sana karşı dürüst olacağım. Onun beni reddetmesinden korkuyorum. Sör Rex beni reddedecek!" Blanche bu sözlerle birlikte kalbine bir acının saplandığını hissetti.

"Durun size bir fincan çay getireyim," dedi Meg. Şimdi o da öfkelenmiş gibi görünüyordu. "Siz ne bu tarz bir kabalığı ne de böyle bunalım yaşamayı hak ediyorsunuz."

Meg'in dudaklarından bu kelimeler henüz dökülmüştü ki Blanche başında yine bıçak saplanmış gibi bir ağrı hissetti. Elleriyle kulaklarını örterek bir çığlık attı.

"Leydim!"

Blanche onu duymadı, duyamadı. Gözlerini kör eden acı yüzünden nefes almakta zorluk çekerek dizlerinin üzerine kapaklandı.

Canavar tekrar belirmişti ama bu defa bir adamın kara kuru, öfkeli yüzünü taşıyordu. Dikkat çekecek ölçüde çıkık duran elmacık kemikleri, zayıf bir çenesi vardı ve öfke dolu gözlerini kocaman açmış pis pis Blanche'a bakıyordu.

"Sör Rex'i çağırıyorum!"

Blanche hiçbir şey söyleyemedi. Canavar beynine sapladığı bıçağı yavaş yavaş çıkarıyordu. Derin derin nefes almaya başladı ve acısı azalıp nihayet belli belirsiz

oldu. Korkuyla titreyerek sırtını dikleştirdi. Artık canavarın bir yüzü vardı. Daha fazlasını hatırlamak istemiyorum diye düşündü. Miğdesi allak bullak olmuştu, kusabilirdi. Sonra birden Meg'in söylediklerinin ve onun nereye gittiğinin farkına vardı.

Yüreğinin bir parçası Sör Rex'in varlığına sığınmak istiyor diğer bir parçasıysa bunu reddediyordu. Bu savaşı gururlu taraf kazandı. Hızla ayağa fırlayıp koridora koştu. "Meg! Geri dön! Ben iyiyim!" Meg merdivenlerden aşağı inmek üzereydi. Yüzü bembeyaz olmuş bir halde duraksadı.

Blanche'ın nefesi düzene girmişti. "Geri dön," dedi kararlı bir sesle. "Geçti artık"

Meg korku içerisinde geri döndü. "Hastasınız, Leydim." Blanche hasta olmadığını düşündü. Durumu bundan daha kötüydü. Hayattaki en büyük korkusu gerçekleşiyordu; o ayaklanmanın detaylarını hatırlamaya başlamıştı.

Zihninde beliren adamm annesini öldüren kişi ya da kişilerden biri olduğundan emindi.

Yaşadığı dehşetle gerildiğini hissetti. Annesi düşüp başını çarparak ölmüştü. *Öldürülmemişti.* Blanche böyle bir düşünceye nasıl kapıldığını bilmiyordu.

Nasıl olduysa yüzüne bir gülümseme yerleştirmeyi başardı. Doktor Linney haklı. Yine migrenim tuttu. Ben baş ağrısı çeken ilk kadın değilim. Endişelenmeye gerek yok."

Ancak daha bunları söylerken bile Sör Rex'le arasında o acı verici konuşmayı hatırlamıştı. Çok gergin günler geçirdiğini düşündü. Aynı anda içi kederle doldu. Sör Rex tarafından reddedilmeyi bekliyordu -reddedileceğinden emindi- ve ondan öylesine çok hoşlanıyordu ki bu düşünce canını acıtıyordu.

Meg onun zihninden geçen düşünceleri kelimelere döktü. "Belki artık şehre dönmeliyiz. Belki de taşrada gereğinden fazla kalmışızdır."

"Sanırım haklısın," dedi Blanche. Gözlerini kapattı çünkü kalbi buna itiraz ediyor ve henüz oradan gitmek istemediğini biliyordu. Ancak bu gerilim dayanılmazdı. Ondan daha dayanılmazıysa geçmişe ait bazı anıların yeniden canlanmasıydı.

"LEYDİM," DİYE FISILDADI MEG biri ölmüş gibi davranarak, "Sör Rex sizinle bahçede buluşmak istiyor."

Blanche koltukta oturmuş şöminedeki alevi izliyordu. Sör Rex kararını bu kadar çabuk vermiş olabilir miydi? Birkaç güne ihtiyaç duyacağını söylemişti ve henüz konuşmalarının üzerinden sadece birkaç saat geçmişti. Karamsar bir ifadeyle Meg'e baktı. "Beni reddedecek."

"Eğer gerçekten böyle bir eşeklik yaparsa sizi hak etmiyor demektir, isabet olur! Siz çok daha iyilerine layıksınız!" diye haykırdı Meg öfkeyle.

Blanche hızlı hızlı nefes alarak ayağa kalktı. Başının döndüğünü hissediyor ama bayılmayacağını biliyordu. "Ondan hoşlanıyorsun."

"Artık hoşlanmıyorum! Size bunları yaşattıktan sonra, hayır! O çok bencil bir insan. Sizinle yaşamaktansa, bu melankolik ve yalnız yaşantıyı devam ettirmeyi tercih ediyor. Ben onu centilmen sanmıştım, oysa centilmenler kadınlarının üzerine titrerler."

"Ben onun kadını değilim."

Ama o öyleymişsiniz gibi davranıyor. Bastığınız toprağın kutsal olduğunu düşünüyormuş gibi davranıyor!"

"Sor Rex sosyeteden nefret ediyor," dedi Blanche her şeye rağmen Rex'i savunmak istediğini fark ederek. "Buradaki hayatından ne kadar hoşlandığını sen de görüyorsun."

"Şehirden hoşlanmıyor öyle mi? Ne olmuş yani! Sizden hoşlanıyor ve bu kadarı yeterli olmalı. Sahiden huylu huyundan vazgeçmiyormuş.

Blanche bakışlarını Megin üzerine dikti ve ilk defa yaşadığı acının etkisinden sıyrılarak Sör Rex'in neden böyle davrandığını anlamaya başladı. Kendini reddedilmenin acısına öyle bir kaptırmıştı ki durup bir an onun neler hissedebileceğini düşünmemişti. "Şehirde onun hakkında acımasızca dedikodu yapılıyor. Bunu Bess ve Felicia bile yapıyor."

Meg onun bakışlarıyla buluştu. Sör Rex'e duyduğu düşmanlığın bir kısmı yok olmuş gibiydi.

"Dedikodulardan hep nefret etmişimdir, özellikle de onunla ilgili dedikodulardan," diye itirafta bulundu Blanche. "Sör Rex bana sosyeteye uyum sağlamayı başaramayacağını söyledi," diye ekledi sessizce. "Oysa ben onun asla başarısızlığa uğramayan bir adam olduğunu fark ettim, şu mülke bir baksana."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bana vereceği kararın, benimle değil kendi şüpheleriyle ilgili olduğunu söyledi. Başarısızlığa uğramaktan korkuyor. Ama bilmediği bir şey var, o da benim bu son on yılda bir hanımefendinin ömrü boyunca ağırlamadığı kadar misafir ağırladığım. Artık ailem ve dostlarımdan başka kimseyi ağırlamasam da umurumda olmaz. Ayrıca başkalarının hakkımda ne düşündüğü de umurumda değil Ve elbette Sör Rex'in sosyeteye katlanamaması da öyle!"

"O halde size bu fırsatı verdiği takdirde bütün bunları ona da anlatmalısınız."

Blanche suratını buruşturdu. "Sör Rex teklifimi geri çevirecek ve ben de böyle bir durumda onunla tartışacak değilim." Aynaya baktı. Korkunç bir kaderle yüzleşmek üzere olan bir kadınmış gibi görünüyordu. Üzerine krem rengi bir şal aldı. Şimdi en az kendisi kadar Sör Rex için de üzülüyordu. Ama artık onun hayatına müdahale edip iyileştirmeye çalıştırmaktan vazgeçmeliydi. Elinden gelirse ona ilgi duymaktan da vazgeçecekti. Daha önce hiç böylesine kasvetli düşüncelere kapıldığını hatırlamıyordu.

"Artık burada kalmamız uygun olmayacak. Eşyaları toplamaya başlasan iyi olur." Acı yeniden kendini gösterdi ve içinde birikip hüzne dönüştü. Sör Rex tarafından reddedilmek yeterince kötüydü ama artık oradan ayrıldığı anda onu özleyeceğini de biliyordu.

"Ah Leydim," diye fısıldadı Meg.

"Böylesi daha iyi. Belki de Sör Rex haklı. Haklı değilse bile kendini istemediği bir evliliğe zorlamasındansa beni reddetmesi çok daha iyi olur." Blanche bir kez daha gülümsedi ve kalbinin yerinden çıkacakmış gibi attığını, göğüslerinin arasında ter biriktiğini hissederek ağır ağır merdivenlerden inmeye başladı. Dışarı çıktığında gökyüzünün ruh haliyle uyumlu bir şekilde kasvete büründüğünü fark etti. Az sonra

yağmur yağacağını düşündü. Bu, içinde bulunduğu duruma ne kadar da uygundu.

Sör Rex çelik grisi okyanusa ve aynı soluk renkteki ufka karşı duruyordu. Blanche onun yanına doğru yürürken kalbinin altüst olduğunu hissetti ve onu burada bırakıp gitmenin yeni yeni duymaya başladığı sevgiyi asla azaltmayacağını fark etti. Sör Rex hayranlık uyandırıcıydı, yakışıklı ve yapılı bir adamdı. Ellerinden birini kahverengi, yünlü ceketinin cebine sokmuş, diğerini koltuk değneğinin Çubuğuna yaslamış bir halde Blanche'a doğru döndü. Aralarında bahçe vardı ve uzaktan göz göze geldiler.

Rex uçurumun kenarından ayrılıp ağır ağır Blanche'a doğra yürümeye başladı ve kışın çıplaklığına bürünmüş bahçeye girdi. Blanche bir adım daha atmayı başaramayıp olduğu yerde durdu. Rex'in ağır ağır yürümesi aklına onun da korkuyla dolu olup olmadığı sorusunu getirmişti.

Rex onun önünde durduğunda yüzünde ciddi bir ifade vardı, "Beni çok şaşırttınız," dedi sessizce.

"Farkındayım." Blanche ürperdi. Bu karşılaşmayı engelleyebilmeyi ve geçmişin herhangi bir anına geri dönebilmeyi isterdi.

"Beni size uygun bir eş adayı olarak görmenizden gurur duydum Blanche."

Blanche homurdandı. "Hiç de gurur duymuş gibi davranmadınız. Tersine dehşete kapılıp öfkelendiniz." Böylesine cesur kelimeler sarf ettiğine inanamıyordu. Ardından ekledi, "Beni reddedeceğinizi biliyorum."

Rex suratını buruşturdu. "Hayır, bununla gurur duydum. Bu öğleden sonra pek çok farklı duyguyu yaşadığım doğru ama bunlardan hiçbiri dehşet değildi."

Blanche ona ne tür bir cevap vermesi gerektiğini bilemiyor ve tehlikeli bir şekilde gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu hissediyordu.

"Aslında ben sizinle bu konuyu biraz daha detaylı tartışmak istiyorum." Rex keskin bakışlarını doğrudan onun gözlerinin içine çevirdi, Blanche şimdi güçlükle nefes almaya başlamıştı. İçinin öfkeyle dolduğunu hissetti ve bu ona tamamen yabancı bir duyguydu. "Siz benimle oyun mu oynuyorsunuz Sör Rex?"

"Hayır, asla böyle bir şey yapmam. Size söylediklerimin her kelimesinde ciddiydim ve eklemek istediğim bir şey daha var, bence siz benim gibi bir adamdan çok daha fazlasını hak ediyorsunuz. Ancak," dedi Rex onun sözünü keserek, "yapacağımız bir evliliğin ne tür sonuçlara yol açabileceğini etraflıca düşündüyseniz teklifinizi kabul etmek istiyorum."

En kötüsünü duymayı bekleyen Blanche bu sözler karşısında öylesine büyük bir şaşkınlık yaşadı ki dengesini kaybetti. Rex yavaşça onun eski haline dönmesini sağladı. "Yani beni reddetmiyorsunuz, öyle mi?"

"Hayır, etmiyorum." Rex duraksadı. "Ama teklifinizi kabul edip de günün birinde sizi hayal kırıklığına uğratmak da istemiyorum."

"Merak etmeyin, uğratmazsınız."

Rex elini kaldırdı. "Bundan emin misiniz, Blanche? Land's End'de çoğunlukla gayet iyi geçindiğimizin farkındayım. Ama sadece bir ay için bile olsa şehirde beraber yaşamamızın nasıl bir şey olacağını etraflıca düşündünüz mü? Beni bir akşam yemeği davetinde masanızın başköşesinde otururken hayal ettiniz mi? Taşraya geri dönmek zorunda kaldığımda mutsuz olacak mısınız? Bana kızacak hatta hayal kırıklığı yaşayacak

mısınız? Peki ya beni, hatta ikimizi yerden yere vuran dedikodular duyduğunuzda ne yapacaksınız?"

Blanche onun bu soru bombardımanı karşısında afallamıştı. "Beni korumaya mı çalışıyorsunuz?"

"Elbette korumaya çalışıyorum. Yüreğim bir süredir sizi korama arzusuyla dolu. Sizi mutsuz bir gelecekten yani kendimden korumaya çalışıyorum."

"Geleceğimin mutsuz olacağını nereden çıkardınız? Ben sakin bir geleceğim olacağını düşünüyorum."

"Önümde bir kristal küre olsa," dedi Rex sadece, "ve sizin gerçekten de hayal ettiğiniz gibi bir geleceği yaşayabileceğinizi görebilsem, inanın teklifinizi kabul etmekten çekinmem."

Blanche nefesini tuttu.

"Benim için sizin mutluluğunuz kendi mutluluğumdan çok daha önemli."

"Bunun yavaş yavaş ben de farkına varıyorum," dedi Blanche güçlükle de olsa. "O halde sizde bana, benim size hissettiğim gibi bir sevgi hissediyorsunuz, öyle mi?" Blanche'ın yüreği mutluluk ve umutla dolmuş, başı dönmeye başlamıştı.

"Ben yalan söyleyen ya da gerçekleri saklayan bir insan değilim. Sizden hoşlandığımı söylemiştim ve bu doğru."

Bu sözlerle Blanche'ı derinden etkilemiş ve hissettiği mutluluğu katlamıştı. Blanche yine de kendine Rex'in henüz teklifini tam anlamıyla kabul etmediğini hatırlattı. "Ben sizi en uygunsuz durumda da gördüm, Sör Rex."

"Ben de tam bu konuyu açacaktım. Hizmetçimle kırıştırdığım ve gecenin bir yarısı tek başıma içki içtiğimi gördüğünüz halde bana böyle bir teklifte bulunmanıza şaşırdığım için beni suçlayabilir misiniz? O gece sarhoştum ve hem uygunsuz hem de fazlasıyla davetkâr yorumlarda bulundum. Yine de siz beni ayıplamak yerine bana evlenme teklif ettiniz."

"Artık sizin neler hissettiğinizi anlamaya başladım, Sör Rex."

Sör Rex'in dudakları nihayet belli belirsiz de olsa yukarı doğru kıvrıldı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Sakın yaşadığınız acının büyük bir kısmından savaşın ve bir kadının sorumlu olduğunu inkâr etmeyin."

Şimdi dudakları birdenbire aşağı doğru kıvrılan Rex, Blanche'a baktı. "Size böyle bir itirafta bulunacak değilim. Birkaç sırrı kendimize saklamak ikimizin de hakkı."

Blanche ne onun seçtiği kelimelerden ne de bu sözlerin ardından gözlerinin içine bakmasından hoşlanmıştı.

"Sizi hayal kırıldığına uğratmak istemiyorum," dedi Rex kararlı bir sesle. "Bundan bir ya da iki yıl sonra beni gecenin bir yarısı tek başıma otururken bulmanızı, benden nefret etmenizi ve bugüne lanetler okumanızı istemiyorum."

"Ben sizden asla nefret edemem," diye haykırdı Blanche.

"Sözlerinizde ciddisiniz."

"Öyleyim!"

Rex karamsar bir ifadeyle başını salladı. "Size istediğiniz kadar şehirde kalmam konusunda söz veremem, Blanche. Uykusuzluk çekip gece boyu içki içmeyeceğime dair

de söz veremem. Böyle bir durumda bana karşı çıkma cesaretinde bulunursanız size cana yakın ve kibar davranacağımı da söyleyemem. ”

Blanche kalbinin çılgınca bir hızla attığını hissederek dudağını ısırdı. Sör Rex teklifini kabul etmek üzereydi ama buna rağmen kusurlarını sayıp durmak konusunda ısrarcı davranıyordu.

“İninde yatan aslana saldırırsam ısırılacağımı biliyorum. Ama sizin, tıpkı küçük bir köpek gibi hırlamanız ısırığınızdan beter.”

“Sizi hâlâ teklifinizden vazgeçiremedim mi? Böyle bir evlilikte bizi bekleyen tehlikelerin farkındasınız, değil mi?”

“Evet, farkındayım ve teklifimden vazgeçmeyeceğim,” dedi Blanche. Birbirlerine baktılar. Rex hâlâ gülümsemiyordu; aksine ciddi ve kararsız görünüyordu. “O halde size son bir itirafta daha bulunmalıyım.” Blanche irkildi. Korku beraberinde dehşeti getirdi. Sör Rex ona yeterince itirafta bulunmamış mıydı? Daha başka neyi itiraf edecekti?

Rex, Blanche’ın daha önce yaptığına şahit olmadığı gergin bir harekette bulunarak dudaklarını ıslattı. “Size söyleyeceğim şeyi duyduktan sonra teklifinizden vazgeçerseniz bunu anlayışla karşılarım.”

“Beni korkutuyorsunuz.”

Rex yüzünü buruşturdu. “Bu itirafta bulunmadan geleceğe dair bir adım atarsam vicdan azabı çekerim. Benim bir çocuğum var Blanche, bir oğlum var.”

Blanche büyük bir şaşkınlık yaşıyordu. Onun bir oğlu olduğunu duymamıştı, bunu tahmin bile etmemişti.

“On yıl önce yaptığımız bir anlaşmaya dayanarak annesiyle yaşıyor.” Rex’in dudaklarında son derece mutsuz olduğunu gösteren çizgiler belirdi.

Blanche birden her şeyi anladı. Biliyordu; Rex’in kırılan kalbinde yer eden şey savaş değil, oğlunun annesi olan o kadın ve oğluydu.

“Ailede ondan başka varis yok,” dedi Rex önceden prova ettiği sözleri tekrarlar gibi. “Uzun süre önce onların oğluma benim asla sunamayacağım bir hayat ve miras sunabileceklerini fark ettim.”

Onların, diye düşündü Blanche. “Çocuğunuzu başka bir çift mi büyütüyor yani?”

Rex başıyla onayladı. “Adı Stephen ve dokuz yaşında.” Birden gerildi ve başka tarafa döndü. Yüzüne kendine hâkim olmaya çalıştığını gösteren bir maske yerleşmişti. Blanche o an onun yoğun bir acıyla boğuştuğunu fark etti.

Onun için kalbinin sızladığını hissetti. Rex babası olduğunu ilan edip büyütemediği bir çocuğun acısını yaşıyordu. Blanche onu avutmak istedi ama buna cesaret edemedi. Ona dokunduğu anda gözünün önünde yıkılıp kalacağını hissediyordu. Gururunu incitmemesi gerektiğini biliyordu.

Rex kesik kesik nefes aldı. “Oğlum günün birinde ülkedeki en önemli unvanlardan birini alacak ve beraberinde büyük bir servetin sahibi olacak.” Başını ağır ağır Blanche’a doğru çevirdi.

Yüzündeki derin çiziler çektiği ızdırabı yansıtıyordu. “Bana ondan bahsedin,” diye fısıldadı Blanche. “O da sizin gibi esmer mi? Yoksa sarışın mı?”

“Bunu yapamam.” Rex topallayarak onun yanından uzaklaştı.

Blanche iç geçirip kendi kendine sarıldı. Doğumunun üzerinden dokuz yıl geçmiş olmasına rağmen Rex hâlâ oğlundan bahsedildiğinde hassaslaşıyor ve acı çekiyordu. Blanche ona sormayı istediği soruları sormaması gerektiğini biliyordu... ama günün birinde bunu mutlaka yapacaktı.

Rex nihayet ona doğru döndüğünde aralarında kış uykusundaki bir çiçek yatağı vardı. "Oğlum için en iyisini yaptığıma inanıyorum. O benim babası olduğumu bilmiyor. Hak ettiği mirası alana dek de bilmeyecek."

"Çok büyük bir fedakârlık yapıyorsunuz," dedi Blanche usulca, "Böyle bir fedakârlığı ancak iyi bir ebeveyn yapabilir."

Rex hafifçe başını salladı. "Teşekkür ederim. Bu gerçeği kimse bilmiyor. Bu benim yükünü tek başıma üstlendiğim bir sır. Meraklı ve önyargılı ailede, paylaşmadan böyle bir sır taşımak yeterince zor bir iş."

"Haklısınız. Merak etmeyin, sırrınız benimle güvende olacak."

Rex ona doğru döndü. "Çok fazla şaşırmış gibi görünmüyorsunuz ve bir kez daha beni ayıplamadınız."

"Gayrimeşru çocuğunuz var diye sizi ayıplayamam. Tanrım, sosyetenin yarısının gayrimeşru çocuğu var." Blanche ona moral vermek umuduyla güçlükle de olsa gülümsedi.

Rex'in yüzü gerildi. Ardından elini ona doğru uzattı. Kalbinin yerinden çıkacakmış gibi attığını hisseden Blanche ona elini verdi. Rex sanki onu bırakmaktan korkuyormuş gibi parmaklarını sıkıca avucunun etrafına sardı. "Siz şüphesiz bugüne dek tanıdığım en yüce gönüllü kadınsınız."

"Bunun yüce gönüllülükle bir ilgisi yok, Sör Rex. Dostlar birbirlerini yargılamaz, suçlamaz ya da ayıplamazlar. Dostlar sadıktır."

"Yaptığınız teklifi yeniden değerlendirmek ister misiniz? Aramızda fazlasıyla samimi bir sohbet geçti. Bu konuyu tekrar düşünmenizi tavsiye ederim."

"Ortada tekrar düşünülmesi gereken bir şey yok." Blanche Rex'in elini sıktı. "Ne size olan sevgim ne de ortak geleceğimize dair ümitlerim değişmedi. Kararımdan vazgeçmedim," diye ekledi.

Rex başını salladı ve Blanche'ın elini dudaklarına götürdü. Tenini öptüğünde Blanche bayılacağını düşündü. "Size verebileceğim tek bir söz var. Şartlar ne olursa olsun size hep sadık kalacağım, Blanche. Sizi ve menfaatlerinizi savunmak, korumak, desteklemek ve ön planda tutmak için elimden ne gelirse yapacağım."

Verdiği bu yeminler Blanche'ın dengesini yitirmesine neden oldu. Rex sol koluyla onun beline sarılarak düşmesini engelledi. "Bu aynı zamanda asla çapkınlık yapmayacağım anlamına geliyor, Blanche. Sizi asla aldatmayacağım."

Blanche Anne'i düşünerek tereddüt etti. Rex ona nasıl böyle bir söz verebilirdi?

"Ne oldu?" diye sordu Rex sert bir sesle. "Yoksa bundan şüpheniz mi var? De Warenne erkekleri önce çapkın birer bekâr sonrada inanılmaz derecede sadık birer eş olmakla tanınırlar."

"Biliyorum," diye fısıldadı Blanche. "Sizin eşinize sadık kalacağınızı her zaman biliyordum."

"Size sadık kalacağım," dedi Rex kararlı bir sesle.Ardından duraksadı. "Size sadık kalmak istiyorum."

Blanche gözyaşlarının yanaklarından süzülmesine izin verdi. Bunlar mutluluk gözyaşlarıydı. "Peki ya günün birinde bu sözü tutmanız imkânsız hale gelirse?"

Rex'in yüzünde yavaş yavaş bunu duyduğuna inanamadığını gösteren bir ifade belirdi. "Bu da ne demek oluyor? Bana çapkınlık yapmak isteyebileceğimi mi ima etmeye çalışıyorsunuz? Neden sizi aldatmak isteyeyim ki? Yoksa bu sözler içeri girmemem için odanızın kapısını sürgüleyeceğiniz anlamına mı geliyor?"

Blanche, Rex'in elinden kurtuldu ve ondan uzaklaştı. Keşke gerçeği tüm çıplaklığıyla itiraf edebilseydi! Rex'e onun az önce kendisine yaptığı türde bir itiraf borcu vardı. Keşke ona hayatıyla ilgili gerçeği, diğer kadınlardan nasıl da farklı olduğunu anlatabilseydi. Bu son bir haftada hissettiği öfke ve mutluluk, arzu ve çaresizlik gibi duyguları ilk kez tattığını söyleyebilseydi belki Rex onun fazla tutkulu bir kadın olmadığını anlayabilirdi. O malum konuda düşündüğü kadar uyumlu bir çift olamayacaklarının farkına varabilirdi. Günün birinde Rex onu değil, o Rex'i hayal kırıklığına uğratacaktı.

Ama bütün bunları anlatabilmesi imkânsızdı. Bu utanç verici bir durum olurdu.

Rex koltuk değneğini yere çarpa çarpa onun etrafından dolaştı. "Yatak odanızın kapısını sürgüleyecek misiniz? Çocuğumuz olduktan sonra bunu mu yapmayı planlıyorsunuz?"

"Hayır," diye fısıldadı Blanche. "Böyle bir niyetim yok."

"O halde ne demek istiyorsunuz?"

Blanche yanaklarının yandığını hissederek tereddüt etti. "Hayatımın büyük bir kısmını ve yetişkinlik günlerimin tamamını sosyeteyle iç içe geçirdim. En yakın arkadaşlarımın yasak ilişkiler konusunda kötü bir ünü vardı. Benim karakterim onlarınkinden tamamen farklı olsa da arkadaşlarımı anlıyor ve onları kesinlikle ayıplamıyorum."

Blanche Rex'in söylemek istediklerini anladığını umarak sözlerine ara verdi. Ancak Rex şaşkınlığını ifade edecek şekilde başını iki yana salladı. Blanche ona söylemek istediklerini anlatmanın farklı bir yolunu buldu. "Birbirimizden aylar boyu ayrı kalacağız. Günün birinde kendine bir metres tutma ihtiyacı hissederseniz ben bunu öğrenmemeyi tercih ederim ama öğrenirsem de görmezlikten gelirim." Blanche söylediklerinden iğrense de, başka bir kadına katlanmaktan nefret edeceğini bilse de, inanılması güç bir şekilde rahatlamıştı. Rex'in bu konuda kendisine baskı yapmasını istemiyordu. Ondan uzaklaştı ve durup toprak bir tepeye baktı.

Rex bir kez daha koltuk değneğini yere çarparak onun etrafından dolaştı. "Bugüne dek hiç bu kadar fedakârca yapılmış ve hiç bu kadar saçma bir açıklama duymamıştım. Ben evlenirsem, şartlar ne olursa olsun eşime sadık kalırım. Yıllar boyu karı koca ilişkisi yaşayamasak bile umurumda değil! Aslında evlilikte sadakatsizliğin düşüncesi bile beni rahatsız ediyor."

Blanche başını kaldırıp ona baktı. O an, yatak odalarında ne yaşanırsa yaşansın Sör Rex'in kendisini asla aldatmayacağını anladı. Sör Rex, Blanche onu hayal kırıklığına uğratsa bile evliliklerine sadık kalacaktı. Blanche gözünde biriken yaşları sildi.

"Şu an üzgün mü yoksa heyecanlı mı olduğunuzu anlayamadım," dedi Rex sert bir

sesle.

Blanche onun iki elini birden tutarak, "Yoğun duygular içindeyim," dedi nihayet. "Kendinizi karanlık bir yarını olan kahraman olarak gördüğünüzü biliyorum ama benim için sadece kahramansınız, bu kadar basit."

Şimdi Rex de aynı şekilde yoğun duygular içerisindeymiş gibi görünüyordu. Blanche gözlerinin ışıl ışıl parladığını fark etti ve içlerinde umutla birlikte mutluluğu görür gibi oldu ama hâlâ ızdırap, şüphe ve acıyı da barındırıyorlardı. "Ben sadece bir savaş kahramanıyım," dedi Rex ağır ağır konuşarak. "Az önce konuştuklarımı tekrar düşünmek için odanıza çekilmek, hatta belki Londra'ya geri dönmek istemediğinizden emin misiniz?"

Blanche başını iki yana salladı. "Burada, sizin yanınızda kalmak istiyorum."

Rex başıyla onayladı. "Sebatkârsınız," diye fısıldadı. "Ve inatçı. Blanche neredeyse ona gülümseyecekti.

"Şu an kendimi gerçekten de son derece inatçı bir kadınmış gibi hissediyorum."

"O halde teslim oluyorum." Rex onun gözlerinin içine baktı. "Siz benden çok daha sebatkârsınız. Yapmış olduğunuz cömert teklifi kabul ediyorum. Kocanız olacağım ve bu evliliği mutlu ve sarsılmaz bir birlikteliğe dönüştürmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Blanche kalbinin gümbür gümbür attığını hissederek Rex'in omuzlarını tuttu ve nihayet gülümsedi. "Ah," dedi, "Ah! Biz nişanlandık!" Rex çenesini yukarı kaldırdı ve en sonunda bakışlarını onun dudaklarına çevirdi.

"Sizi mutlu edebilmek için elimden ne gelirse yapacağım," diye ekledi usulca. "Her açıdan."

Blanche onun ne demek istediğini biliyordu. İçi bir anda arzuyla doldu. Böyle bir tepki verdiğine inanamıyordu. Ama bu son bir hafta çılgın bir rüya gibi geçmişti.

"Sizi öpebilir miyim?"

Blanche başını salladı ve içtenlikle gülümsedi. "Bence artık bana bu soruyu sormanıza gerek kalmadı, Sör Rex."

Rex belli belirsiz gülümseyerek dudaklarını dudaklarına bastırdı. Onu öperken, "Rex," diye mırıldandı. "İlişkimiz henüz resmileşmemiş olsa da artık bana Rex demelisin."

BÖLÜM ON ÜÇ

SEYİSLERDEN BİRİ TARAFINDAN ÇAĞRILAN Sör Rex oradan ayrıldı. Blanche bahçelerin ucuna, oradan da aşağıdaki okyanusa inen kayalıklara doğru yürüdü. İçi içine sığmıyordu, çok mutluydu! Üzerindeki şalı vücuduna sımsıkı sarmış olsa da aslında üşümüyordu. Buna hâlâ inanamıyordu, Sör Rex'le evleneceklerdi.

O güne dek hiç bu kadar mutlu ya da heyecanlı olduğunu hatırlamıyordu. Land's End'e geldiği andan itibaren hayatının böylesine hızlı bir şekilde baştan sona değişeceği kimin

aklına gelirdi?

Peki, şimdi ilk işi ne olmalıydı? Her şeyden önce düğünlerini planlamaları gerekiyordu ve bu konuyu henüz konuşmamış olsalar da Blanche, Sör Rex'in sadece ailelerini ve birkaç samimi dostlarını çağıracakları küçük bir törene itiraz etmeyeceğinden emindi. Sonrasında hemen Bess'e bir mektup yazacak -Bess bu haberi alınca düşüp bayılacaktı- ve mutlulukla haykıracaktı! Elbette Farrowslara da bir akşam yemeği sözü vermişti ve bu sözü gerçekleştirmek için bundan daha uygun bir zaman olamazdı. Bu yemek nişanlandıklarını duyurmalarına vesile bile olabilirdi.

Blanche bir yandan düğün törenlerini, törenden sonra verecekleri daveti ve komşuları için düzenleyecekleri akşam yemeği davetini hayal edip, bir yandan Bess'e neler yazacağını düşünerek eve doğru yürümeye başladı. Kusursuz bir gelinliğe ihtiyacı vardı ve düğün tarihi belirlemeleri gerekiyordu. Komşularını yemeğe davet etmek için en uygun gün hangisiydi? Bir çift olarak verecekleri ilk davete uygun bir giysisi var mıydı?

Blanche bunları düşündüğü sırada kulenin önünden geçiyordu. Birden yüzündeki gülümseme soldu ve adımları yavaşladı. O ne yapıyordu böyle? Neler düşünüyordu? Sör Rex teklifini daha az önce kabul etmişti ve düğünlerini planlamaları gerekiyordu. Blanche daha şimdiden konuk ağırlamaya başlamak zorunda mıydı? Sör Rex konuk ağırlamaktan hoşlanmadığını açıkça belirtmişti. Blanche'ın daha evlenmeye karar verir vermez bir davet planlamaya kalkışması elinde olmadan yapılmış bir hareketti. O sürekli davet vermeye alışmıştı, bu onun en iyi yaptığı şeylerden biriydi. Üstelik şimdi nişanlandıklarını duyurmak için sabırsızlandığını da fark etmişti.

Ancak Sör Rex'e biraz olsun sosyalleşmenin insana keyif veren bir şey olduğunu ispatlaması için önünde koca bir ömür uzanıyordu. Henüz evlilik sözleşmelerini bile hazırlamamışlardı. Aceleye gerek yoktu. Ayrıca evlendiklerinde çoğunlukla birbirlerinden ayrı yaşayacak olsalar bile Sör Rex kendini eskisi kadar yalnız hissetmeyecekti. Bayan Farrow'a bir mesaj gönderip akşam yemeği için bir bahane öne sürebilir ve bunun yerine onu malikâneyi kısa bir ziyarete davet edebilirdi. Elbette bu, Sör Rex'in çok daha hoşuna giderdi.

Blanche kulenin yakınlarında durdu. İşin içinde nişanlısı olduğunda çok daha sağlıklı kararlar verebildiğini fark ederek bir kez daha gülümsedi. Hemen ardından yüzündeki gülümseme büyüdü. *Nişanlısı.* Kulağa ne de hoş geliyordu.

Ve Yüce Tanrım, yüreğinin kabarmasına neden olan bu duygu aşk mıydı? Sör Rex'ten çok hoşlanıyordu ama şimdi onun için hissettiği duygusal yakınlık kendisini tuhaf bir şekilde perişan ediyordu.

Alev alev yanan yanaklarına dokundu. Önce şaşkınlık ve arzuyu tattıktan sonra şimdi belki de aşkı tadıyordu. Bunca yıldan sonra bir mucize gerçekleşmişti. O artık tutkuları olan normal bir kadına dönüşüyordu ve normal bir hayat sürecekti

Mutluluktan çıldırmak üzereydi.

Birden içini bir korku kapladı.

Dehşete kapılmıştı. Az önce hissettiği bütün o sevgi dolu duygular kaybolup, keskin bir korkunun pençeleri onu paramparça etmek istercesine yüreğini tırmalamaya başladığında gerildi. Ortada korkmasını gerektiren herhangi bir sebep yoktu; onu perişan

eden bu büyük korkunun nereden geldiğini bilmiyordu. Sonra onu gördü ve her şeyi anladı.

Elinde, metal dişli, siyah renkli, öldürücü bir nesne tutan kara kuru canavar adam tepesine çöreklendiğinde o korkunç bıçağın bir kez daha başına saplandığını hissederek çığlık attı. Gözleri nefretle parlayan adam elini ona doğru uzattı.

Blanche yaşadığı dehşet yüzünden nefesinin kesildiğini hissetti. Adamın arkasında ve ikisinin etrafında belli belirsiz gölgeler halinde yine o adama benzeyen yüzlerce adam vardı. Ellerinde kargı ve bıçaklar taşıyor, öfke ve nefretle haykırıp bağırıyorlardı. Tam o sırada bir at kişnedi. Blanche sesin geldiği tarafa döndü. Dizginleri kesilen hayvan bacaklarını sağa sola savurarak yerde yatıyor etrafına toplanan kalabalık tarafından dövülüyordu. Kan aktı...

Blanche hıçkıra hıçkıra ağlayarak elleriyle kulaklarını örttü. Bu gördükleri gerçek değildi, sadece geçmişe ait bir anıydı! Kendini ne kadar süre buna ikna etmeye çalıştığını bilmiyordu ama şimdi bastığı zemin çılgınca bir hızla dönüyor ve o adamlarla, seslerle, kokularla ve hissettiği korkuyla boğuşuyordu. Etrafı gölgelerle doldu. Blanche bunu memnuniyetle karşıladı. Şu an karanlığı kucaklamaktan, kendini kaybetmekten başka bir şey istemiyordu.

Ama sonra zemin sarsılmaz oldu ve kara gölgeler griye dönüp birer birer kayboldu. Blanche hiç kıpırdamadan yerde yattığını ve kalabalığın yok olduğunu fark etti. Ancak o kanlı sahne zihnine kazınmıştı ve artık o dehşet verici günde yaşanan olayları hatırladığından en ufak bir şüphesi yoktu. Gözlerini kırpıştırarak griye bürünen kasvetli gökyüzüne baktı ve yağmurun başladığını anladı. Üzerindeki giysiler ıslanıyordu.

"Leydim?"

Blanche'ın gözleri koyu renkli bir çift gözle buluştu. Anne başında durmuş kendisine bakıyordu.

Blanche bundan son derece rahatsız oldu. Yattığı yerde doğruldu. Anne ne kadarını görmüştü? Ne kadar süredir orada durmuş onun geçmişi yeniden yaşamasını izliyordu?

Artık bu hatıra *gerçeğe* dönüşmüştü. Blanche kendini gerçekten de bir grup öfkeli adam tarafından çevrelenmiş gibi hissetmişti. Hayır, az önce etrafında bir grup öfkeli adam olduğundan emindi. O zavallı atın ölesiye dövüldüğünü görmüştü ve hayvan ondan sadece birkaç adım ötede kıvranıyordu. O adamların kendisine ve etraftaki diğer herkese bağırdıklarını da duymuştu.

Yine de gördüklerinin gerçek olmadığını hatırlattı kendine. Bu sadece geçmişte kalan bir hatıraydı ve artık babasının o gün olanlarla ilgili yalan söylediğini biliyordu. Blanche bunun sebebini anlayabilir ve babasını affedebilirdi ama artık o güne dair başka hiçbir şeyi hatırlamamalıydı! Bir daha asla küçük bir çocuk gibi o kalabalığın içerisinde kaybolmamalıydı.

"Sör Rex'i çağırmamı ister misiniz?" diye sordu Anne.

Blanche midesinin bulandığını hissederek yutkundu. Şimdi yağmurdan sırılsıklam olduğunun farkındaydı ama Anne de kendisinden farklı bir durumda sayılmazdı. Gözünü bile kırpmadan acımasız bakışlarla kendisine bakan hizmetçinin gözleriyle buluştu. Aslında onun aklından geçenleri anlayabilmesi mümkün değildi. Ama şu anda

Anne yaşadığı sorunların belki de en önemsiziydi.

Çok korkuyordu ve bunun sebebi sadece zihninin ona o ayaklanmayla ilgili detayları vermesi değildi. Unutulmuş bir günü hatırlamak başka şey geçmişi tekrar yaşadığına inanmak başka şeydi. Yoksa çıldırıyor muydu?

"Beni duyabiliyor musunuz, Leydim? Gidip Sör Rex'i çağırayım mı?"

"Hayır!" Sör Rex'in onu bu halde görmesini asla istemiyordu. *Bunca zamandan sonra bu nasıl olabilirdi? Neden şimdi oluyordu?*

Blanche bakışlarını bir kez daha, yüzünde ifadesiz bir maskeyle orada öylece durup kendisini izleyen Anne'e çevirdi. Onun böyle bir manzaraya şahit olmaktan memnuniyet duyduğunu hissetti. O an hizmetçinin kendisini sevmediğinden, hatta kıskandığından emin oldu. Anne onun zor duruma düştüğünü görmek istiyordu. Ve şimdi bilmesi gerekenden çok daha fazlasını öğrenmişti.

"Peki hizmetçinizi çağırayım mı?" diye sordu Anne.

"Hayır. Sadece kalkmama yardım et," dedi Blanche sert bir sesle. Elini uzatıp Anne'in elini tuttu. Ama ayağa kalktığında bile dengesini bulmakta zorlandı. Sanki tehlikeli bir yükseklikte ve kaygan zeminli bir yamacın üzerinde duruyordu.

Yakında evlenecekti. Muhtemelen âşık olmuştu. Önünde mükemmel bir gelecek uzanıyordu. Şimdi durduk yere bütün bunları yaşamasına gerek yoktu! Zihnine hücum eden anılara engel olmalı ve bir daha asla çok uzun zaman öncesinde kalan o ayaklanmayı yeniden yaşamamalıydı.

"Sizi içeri götüreceğim," dedi Anne. Gözleri parladı. "Lordum da halinizi görmese iyi olur."

Blanche hızla arkasını dönüp hizmetçiye baktı.

Anne gülümsüyordu.

REX KARMAŞIK DUYGULARINI DİZGİNİLEMEYE çalışarak kuledeki odaya girdi. Bunun gerçek olması imkânsızdı. Kendini neşeli, canlı ve mutlu hissediyordu. Mutluydu. Bu duyguları en son ne zaman tattığını hatırlamıyordu.

Kendine Blanche ne düşünürse düşünsün bu evliliğin kolay bir evlilik olmayacağını hatırlattı. Blanche hayata iyimser bakan bir kadındı ve bu Rex'i mutlu ediyordu ama kendisi yine de şüpheci ve temkinli davranmaya devam etmeliydi. Bu ne bir peri masalı ne de bir aşk romanıydı. Önlerinde bilinmeyen bir yere uzanan upuzun bir yol vardı. Ama Yüce Tanrım, o karısını asla hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Yoğun duygularına yenik düşerek çalışma masasına oturdu ve gülümsedi. *Karısı.* Yakında Blanche Harrington'la evlenecekti ve buna hâlâ inanmıyordu.

Artık kendine bir çeki düzen vermesinin zamanı gelmişti. Ama önce bu mutlu haberi başkalarıyla paylaşmalıydı. Eline bir parşömen ve bir tüy kalem aldıktan sonra tüyü çabucak mürekkep hokkasına batırdı.

Mektubuna, " *Sevgili Tyrell,*" diye başladı ve bir kez daha gülümsedi; Ty bu habere çok şaşıracaktı. Keşke mektubu okuduğu sırada onun yüzünü görebilseydi. *Lizzie ve çocuklarla birlikte Londra'da olduğunu biliyorum ve umarım her şey yolundadır. Seninle paylaşmak*

istediğim olağanüstü bir haber var. Blanche Harrington bir süredir Land's End'de misafirimdi ve onunla nişanlanma mutluluğuna eriştim. Nişanımızı henüz resmileştirmedik ve daha düğün tarihine de karar vermedik ama çok yakında bütün bunları halletmiş olacağız. Bu haberi duyan ilk kişi sensin, kardeşim.

Rex gülümseyerek elindeki tüyü bıraktı. Küçük bir oğlan çocuğu gibi haykırmak, mektubunda her şeyi çekinmeden anlatmak istiyordu. Tüyü tekrar eline aldı. *Bu ani ve beklenmedik gelişmenin beni son derece mutlu ettiğinden emin olabilirsin. Kendimi bildim bileli Leydi Harrington'ı beğenirim. Çok kısa bir süre içerisinde aramızda hem yoğun bir duygusal yakınlık oluştu hem de samimi bir dostluk kuruldu. Tek endişem onun benden çok daha iyilerine layık olması ama kendisi ısrarla benim evlenmek istediği tek adam olduğumu söylüyor. Onu mutlu etmeye kararlıyım.* Rex bir kez daha gülümsedi. En son ne zaman bu kadar sık aralıklarla gülümsemişti? *Yapılacak çok fazla işimiz olduğu için yakın bir zamanda şehre döneceğiz. Bu haberi başkalarına da duyurmaktan çekinme.*

Rex mektubu sadece ilk ismiyle imzaladı ve mürekkebin kurumasını sağlamak için parşömeni hafifçe salladı. Yaşananlara hâlâ inanamıyor ve kendini mutluluktan uçacakmış gibi hissediyordu. Sadece Ty değil, ailesi ve şehirdeki diğer herkes büyük bir şaşkınlık yaşayacaktı.

Birden yüzündeki gülümseme soldu. Nişanlandıklarının duyulmasıyla birlikte dedikodu çarkları dönmeye başlayacaktı ama bu onun umurunda bile değildi. Uzun zaman önce hakkında söylenen kötü sözlere kulak asmamayı öğrenmişti. Blanche da aynı şekilde bu laflara kulak asmayacağını iddia ediyordu ama Rex ona inanmıyordu ve asla da inanmayacaktı. Kadınlar böyle konularda erkekler kadar anlayışlı olamıyordu. Rex, Blanche'ı ona zarar verecek dedikodulardan korumanın bir yolunu bulmalıydı.

Bunun en iyi yolu şehre döndüğünde mucizevi bir şekilde baştan aşağı değişmiş gibi davranması olacaktı. Bu tür bir rolün altından kalkabileceğinden emin değildi ama en azından deneyecekti.

Mektubu bir zarfa koyup üzerine adresi yazdı ve sonra da onu mühürledi. Ardından çalışma masasının orta çekmecesini açtı ve içinden oğlunun küçük bir resmini çıkardı. Ona bu resmi Stephen'ın altıncı doğum gününde Tom göndermişti.

Blanche'la evlenecek ve günün birinde -yaşlarını göz önüne alarak bunun için çok fazla bekleyeceklerini sanmıyordu- yeniden baba olacaktı. Resimdeki küçük çocuğun yakışıklı yüzüne baktığında kalbinin acıdığını hissetti ama bu defa ki öncekiler kadar yoğun bir acı değildi. Stephen'ın çok yakında bir kız ya da erkek kardeşi olacaktı. Belki de Rex, Mowbray'lerle yaptığı anlaşmayı yeniden gözden geçirmeliydi. Julia'yı oğlundan ayırmak gibi bir niyeti yoktu ve Stephen'ın geleceğini de asla tehlikeye atmazdı ama belli ki yakında kendisinin de bir ailesi olacaktı. Bu gerçekleşirse Stephen'ı bu aileye dâhil etmemesi mümkün müydü? Öte yandan geleceğini tehlikeye atmadan ona gerçek babasının kendisi olduğunu nasıl söyleyecekti?

"Lordum?"

Anne'in sesini duyunca başını kaldırıp ona baktı. Hizmetçi kapının eşiğinde durmuş gülümseyerek kendisine bakıyordu. Rex hemen onunla yatağında paylaştığı anları

hatırladı. Az önceki neşeli hali tamamen yok oldu. Artık Blanche'la nişanlıydı ve Anne'i hâlâ hizmetçisi olarak çalıştırması utanç vericiydi. Ayağa kalkıp yüzüne bir gülümseme yerleştirmeye çabaladı. Bunun keyifsiz bir gülümseme olduğunu biliyordu. "İçeri gir, lütfen."

Anne içeri girdi ve keskin bakışlarla Rex'in yüzüne baktı. "Akşam yemeğinde tavşan yahnisi ister misiniz diye soracaktım. " Ardından bir kez daha gülümsedi.

Rex masasından kalktı. "Seninle konuşmamız gerek."

Anne'in gözleri hafifçe açıldı.

Rex artık kendini gülümsemeye zorlamıyordu. "Leydi Harrington ve ben nişanlandık." Anne'in yüzündeki ifade donup kaldı... ve hemen ardından bu ifade yerini hafif bir meraka bıraktı. "Tebrik ederim, Lordum."

Rex suratını buruşturdu. "Haydi ama Anne. Biz sevgiliydik ve bu haber seni fazlasıyla şaşırtmış olmalı. Aslında niyetim seni şaşırtmak değil. Bugüne dek hep işine bağlı bir hizmetçi oldun ve seninle yaşadığım ilişkiden de çok keyif aldım ama artık her şey değişmek zorunda."

"Elbette." Anne Rex'e reverans yapıp bakışlarını ondan kaçırdı.

"Seni işten çıkarmak durumundayım," dedi Rex, "Ama bunu bir aylık ücretinin tamamını ödeyip sana bir referans mektubu vererek yapacağım."

Rex, Anne'in yüzüne alaycı bir gülümseme yerleştiğini görür gibi oldu ama bundan emin olabilmesi zordu çünkü genç kadın başını kaldırmadan yere bakıyordu.

"Üzgün olduğunu biliyorum," dedi sessizce. Keşke Anne de bir şeyler söyleseydi.

Anne başını kaldırıp ona baktı. "Günün birinde evleneceğinizi tahmin ediyordum, Lordum. Erkekler eninde sonunda evlenirler." Gülümsedi. "Sonsuza dek böyle sürmeyeceğini biliyordum."

"Üzülmüş, canı sıkılmış ya da öfkelenmiş gibi görünmüyorsun."

Ben aptal ya da kalın kafalı bir kadın değilim. Sizin adınıza sevindim. Ama merak ettiğim bir konu var, Leydimiz hasta mı acaba?

Rex gerildi. "O hassas bir kadın, çoğu hanımefendi gibi. Neden sordun?"

Anne omuzlarını silkti. "Kendisinin baş ağrıları olduğunu duydum, hepsi bu."

Rex birden onun yalan söylediğini ve kendisinin bilmediği bir şey bildiğini anladı.

"Bu konuda eklemek istediğin bir şey var mı? Benim bilmek isteyebileceğim bir şey?"

"Elbette yok, Lordum." Anne'in gözleri parladı. "Yerime bakacak başka birini bulana dek ev işlerine yardımcı olmamı ister misiniz?"

Rex nihayet rahatlamıştı. "Bu çok cömert bir düşünce, Anne. Ama sanırım buradan bir an önce gitsen iyi olur. İşleri bir süre Fenwick ve Meg idare etmek zorunda kalacak." Rex, Anne başını kaldırıp doğrudan gözlerinin içine bakınca duraksadı. "Böylesine mantıklı davrandığın için mutluyum. Sen tutkulu bir kadınsın. Olay çıkarabileceğini düşünmüştüm."

"Bu habere şaşırmadım. Leydi'ye duyduğunuz hayranlığa birkaç kez kendi gözlerimle şahit oldum."

Rex gözlerini kısarak ona baktı. Anne cüretkâr bakışlarla kendisine bakmaya devam ettiği için bu görüşmeyi bir an önce sonlandırmanın en doğrusu olacağına karar verdi.

“Sana bir çek yazacağım.” Çalışma masasına gidip çekmecelerden birindeki çek koçanını çıkardı ve üzerine oldukça cömert bir rakam karaladı. Anne de peşinden gelmişti ve onun çeki doldurup imzalamasını izliyordu. Rex doğrulup çeki ona uzattı.

Anne çeki katladı ve elbisesinin üst kısmından içeri sokup göğüslerinin arasına sıkıştırdı. “Sizin de söylediğiniz gibi ben tutkulu bir kadınım.”

Bu sözler Rex’in gerilmesine neden oldu.

“Ayrıca ikimiz de sizin ne kadar tutkulu olduğunuzu biliyoruz. Her akşam yatağının ısıtılmasını isteyen sizin gibi bir adamın, bu kadar uzun bir süre soğuk yatakta yatmasının çok zor olduğunu tahmin edebiliyorum.” Anne’in gözleri ışıldadı ve Rex’in eline uzandı. “Sizinle şöyle adamakıllı vedalaşmaya hayır demem doğrusu. Bu bana fazlasıyla keyif verir.”

Boğuk sesi ateşli bir sevişmenin habercisi gibiydi. Elini onun göğsüne koyduğunda Rex, “Üzgünüm Anne,” dedi usulca. “Bunu yapamam. Bu utanç verici bir davranış olur. Senin açından değil, benim açımdan.”

Anne’in gözlerinde tekrar az önceki ışıltı belirdi ve Rex onun bu durumu gerçekten göründüğü kadar rahat kabullenip kabullenmediğini merak etti. Gözlerinde kötü niyetli bir pırıltı görüp görmediğini de merak ediyordu. “Arzulu olmak utanç verici bir şey değildir, Sör Rex,” diye fısıldadı Anne. “Üstelik henüz evlenmediniz.”

Rex yavaş yavaş öfkelenmeye başlayarak Anne’in elini göğsünden indirdi. “Neden gidip eşyalarını toplamıyorsun?”

Anne şimdi yüzündeki ifadeyi çok fazla saklamaya gerek duymadan Rex’e bakıyordu ve Rex onun duygularını okuyamasa da hissedebiliyordu. Az önce gördüğünü düşündüğü kötü niyetin varlığını hissetti.

Ama Anne ani bir hareketle önünde reverans yaptı ve odadan çıkmak üzere arkasını döndü.

Rex aynı anda Blanche’ın saçları ıslanmış, yüzü bembeyaz olmuş bir halde kapının eşiğinde durmuş, fal taşı gibi açılan gözlerle onlara baktığını gördü.

Dehşete kapıldı.

Anne ona sürtünerek Blanche’ın yanından geçti ve odadan dışarı çıktı. Blanche’ın yanakları kıpkırmızı olmuştu. “Sizi rahatsız etmek istememiştim,” dedi boğuk bir sesle.

“Göründüğü gibi değildi!” Rex koltuk değneğini yere çarpa çarpa Blanche’ın yanına gitti. “Blanche!”

“Hayır!” Nefes nefese kalmış gibi görünen Blanche geri geri yürüyerek ondan uzaklaştı. Ardından gülümsedi. “O haklı, biz evli değiliz ve özel hayatınızı istediğiniz gibi...”

“Özel hayatımın canı cehenneme!” diye haykırdı Rex. Ardından Blanche’ın ellerini tuttu. “Sana bazı sözler verdim. Bu sözler verdiğim andan itibaren geçerlidir. Onlardan asla geri dönmem! Hizmetçimin beni baştan çıkarmaya çalıştığını inkâr edecek değilim ama onu az önce işten çıkardım.”

“Onunla beraber olmak isteseydin bile bunu anlayışla karşılardım,“ diye haykırdı Blanche titreyerek.

“Az önce söylediklerimi duymadın mı?” diye bağırdı Rex. Nasıl olmuştu da daha şimdiden bunları yaşıyorlardı? “Anne’i kovdum diyorum, Blanche. Ona bir aylık ücretini

ödedim ve şimdi eşyalarını topluyor."

Blanche onun bakışlarıyla buluştu. "Ah." Dudaklarını ıslattı ve elinden kurtuldu.

Rex onun peşinden gitti. "Ben onu istemiyorum," dedi sert bir sesle. "Ben seni istiyorum."

Blanche ona doğru döndü ve yüzünde tedirgin bir gülümseme belirdi. "Aptalca davranıyorum."

"Hayır, davranmıyorsun. Seni daha şimdiden hayal kırıklığına uğrattım."

Blanche içini çekti. "Daha fazla üstüme gelme Sör Rex. Gereksiz bir tepki verdim... Az önce başıma yeni bir ağrı girdi."

Rex olduğu yerde donup kaldı. "Çok mu kötüydü?"

Blanche yüzüne çabucak yapmacık bir gülümseme yerleştirdi. "Öncekilerin yarısı kadar bile kötü değildi."

Blanche ona yalan mı söylüyordu? Rex buna inanmayı reddetti. Blanche, bu bir ölüm kalım meselesi olsa bile ona asla yalan söylemezdi. Rex onun dürüstlüğüne ve sağlam karakterine her zaman güvenmişti.

"Odadan içeri girdiğimde," diye ekledi Blanche, "biraz sarsıldım. Anne'in varlığı yaşadığım sersemliği daha da artırdı."

Rex başını salladı. "Umarım sözlerinde ciddisindir. Çünkü bir hizmetçinin beni baştan çıkarabilmesi mümkün değil. Nasıl olsun ki? Artık hayatımda sen varsın." Rex bunu söylerken gülümsemeyi başaramadı.

Ama Blanche nihayet gülümsemişti. "Anne'i göndermene sevindim."

Rex ona kolunu uzattı. "Salona gidelim. Belli ki yağmura yakalanmışsın. Ateşin karşısına oturur, benimle konuşmak istediğin konuyu konuşuruz." Nihayet o da yüzüne bir gülümseme yerleştirebilmişti.

"Seninle konuşmak istediğimi çok mu belli ediyorum?" diye sordu Blanche az öncekinden daha da neşeli bir gülümsemeyle.

"Evet." Birlikte salona geçip kanepeye oturdular. "Bu konuda bir tahminde bulunabilirim. Benimle düğünümüz hakkında konuşmak istiyorsun."

Blanche'ın yüzündeki gülümseme genişledi. "Hangi kadın düğününü planlamak istemez ki?"

"İstediğin her şeyi kabul ediyorum.

"Bu kadar basit mi?"

"Bu kadar basit."

"Düğünümüzden senin de zevk almanı isterim."

Rex bu sözlere elinde olmadan gülümsedi ve onun elini tuttu. Ah alacağım zaten. Bundan emin olabilirsin."

Göz göze geldiler. "Çok küçük bir tören yapalım diyorum. Sadece benim birkaç yakın arkadaşım ve senin kalabalık ailen katılsın."

Rex'in kalp atışları hızlandı. "Beni mutlu etmeye mi çalışıyorsun yoksa? Çünkü niyetin buysa bunu başardın. Ama ben senin sosyete üyelerinin katılacağı büyük ve gösterişli bir tören isteyeceğini düşünmüştüm."

Blanche başını iki yana salladı. "Bu konudaki düşüncelerimiz aynı."

“Belli ki öyle.” Rex daha fazla dayanamadı. Blanche küçük bir çocuk kadar mutluydu. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü. Bunun yumuşak bir dokunuş olmasına niyetlenmişti ama dudakları birbirine dokunup onun tadını aldığı anda içinin kontrol altına almakta zorlandığı ateşli bir arzuyla dolduğunu hissetti. O an kadınlığının derinliklerine ulaşabilmeyi istedi ve kasıkları duyduğu bu çılgınca arzuyu onaylamasına sızım sızım sızladı. Bu harika kadın yakında karısı olacaktı. Onu şimdiden sahiplenmeyi, ona sonsuz bir zevk vermeyi istiyordu. Blanche’ı serbest bıraktı.

Genç kadının gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Yüzünde utangaç ama keyifli bir gülümseme vardı.

Rex az önce her şeyi berbat etmek üzere olduğunu düşündü. Neyse ki mucizevi bir şekilde durumu kurtarmıştı. Belli ki Blanche ona güveniyordu ve her ne olursa olsun iyi niyetinden şüphe duymayacaktı. Kelimenin tam anlamıyla yüce gönüllü bir kadındı.

Rex de ona yaraşır bir şekilde hareket etmeliydi. “Komşularımıza vereceğimiz akşam yemeğini planladın mı?” diye sordu kayıtsız bir sesle.

Blanche irkildi ve gözleri büyüdü. “Bu konuyu düşündüm ama sonra acelemiz olmadığına karar verdim. Ne de olsa ondan önce düğünümüzü planlamamız gerekiyor.”

Rex gülümsedi. Böyle bir gecenin düşüncesinden hâlâ neftet ediyordu ama artık bunun Blanche için başarılı bir gece olmasını sağlamakta kararlıydı. “Düğünümüz ne zaman gerçekleşecek? Altı ay sonra mı? Yoksa bir yıl sonra mı? Bir akşam yemeği daveti istenildiğinde hemen bir sonraki gün bile verilebilir.”

Blanche yüzünde ciddi bir ifadeyie ona baktı. “Sör Rex...”

“Rex!” diye düzeltti Rex gülümseyerek.

Blanche ne diyeceğini bilemeyerek dudağını ısırdı. “Konuk ağırlamak konusunda acele etmemize gerek yok, Sör Rex...”

“Ama ben bunu yapmak istiyorum. Senin de önceden söylediğin gibi bu konuda çok geç bile kaldım. Hem şimdi evimde konuklarımı ağırlayacak bir ev sahibesi de var.” Rex sırf onun tenine dokunmak istediği için Blanche’ın elini yeniden avucunun içine aldı.

“Şey,” dedi Blanche. Belli ki bu konuyu gözden geçiriyordu, “Farrow’ların böyle bir davet almaktan büyük heyecan duyacağından eminim. Doktor Linney ve eşini de çağırabiliriz. Hepsini birden aradan çıkarmış oluruz.”

“Nasıl istersen,” dedi Rex kararlı bir sesle. “Bana sadece günü ve ne giyeceğimi söyle. Konuklarımızı ağırlamak için burada bekliyor olacağım.” *Konuklarımızı.* Bu kelime mutluluk verici bir tınıyla Rex’in zihninde yankılandı.

Hâlâ bu konuyu düşündüğü her halinden belli olan Blanche arkasına yaslandı. Ardından Rex’e baktı. “Akşam yemeğini hazırlamak için Anne’in yardımına ihtiyacım olacak. Meg yemek pişirmekten anlamaz. Fenwick’in de servis yapması gerekecek.”

Rex, Anne’in verecekleri tek bir davet boyunca bile orada olmaması gerektiğini biliyordu. “Köyden başka birini bulamaz mısın?”

“Denerim. Ama Anne’e son derece cömert bir şekilde fazladan aylık ödeme yaptın. Ayrıca o mutfağın içini dışını iyi biliyor ve yemekleri de fena sayılmaz.”

Rex içinde kötü bir his olduğunu fark ederek tereddüt etti.

“Neden bu kadar düşüneceğimize konuk ağırlamayı düğünden sonrasına

bırakmıyoruz?" diye sordu Blanche.

Rex bu öneriden hoşlanmıştı. Ama sonra Blanche'ın o gün öğleden sonra ve daha öncesinde şahit olduğu manzaraları düşündü. Başarılı geçen bir akşam yemeği davetiyle onu mutlu etmek istiyordu. "Anne'e vereceğimiz davetten sonra gitmesini söyleyeceğim."

BLANCHE NİŞANLISIYLA VERECEKLERİ ilk akşam yemeği daveti için giyinmeye karar verdi. Land's End'e gelirken yanına pembe ve pudra renklerinden oluşan bir gece elbisesi daha almıştı. On altı yaşındaki bir kız çocuğundan farksız bir şekilde beklentiyle titrediğini hissederek, elbiseyi üzerine tuttu ve aynada son bir kez daha kendisine baktı. Kalp atışları hızlandı.

Aynı anda canavar üzerinden salyalar akan, sarı dişlerini ortaya çıkararak pis pis ona baktı.

Yakınlarda bir yerlerden atın acı ve ızdırap dolu çığlıkları duyuldu.

Blanche az önceki mutluluğunun yerini dehşetin aldığını hissederek ellerini kulaklarına götürdü ve bir çığlık kopardı. Bu hatıra o gün öğleden sonra zihnine iyice kazınmıştı ama şimdi hatıra olmaktan da çıkmıştı. Adam elini ona doğru uzatmıştı ve Blanche onun kendisini yakalayacağından emindi. O an kendini korkuya kapılmış, yapayalnız bir çocuk gibi hissetti. Annesi neredeydi?

Annemi arabadan sürükleyerek indirip uzaklara götürdüler.

Açık renkli gözlü canavar ona doğru uzandı. Blanche yerinden sıçrayıp koşmaya başladı. Odasında değil, bir Londra caddesindeki öfkeli kalabalığın arasında koşuyor ve kaldırımın kanla kaplı taşlarında ayakları kayıyordu. O koşarken atın çığlıkları duyulmaz oldu ve adamın kendisine bakan yüzü yavaş yavaş kayboldu. Blanche dönüp arkasına baktı ama artık adam gerçek değildi; o da diğerleri gibi sonsuza dek zihnine kazınan korkunç bir anıya dönüşmüştü. Blanche birden koridorun sonundaki tırabzanları tuttuğunu fark etti. Nefes nefese kalmıştı ve kalbi ona acı verecek kadar hızlı atıyordu. Yanaklarından yaşlar süzüldü. Tuttuğu tırabzanları bırakıp gözyaşlarını silmeye cesaret edemedi. Nasıl olup da odasından çıkarak merdivenlerin başına geldiğini bilmiyordu.

Güçlükle nefes almasına rağmen düşmemek için tırabzanlara tutunmaya devam etti. Birden neler olup bittiğini anladı. Bir kez daha geçmişe dönmüştü ama aslında o geçmişte değil, Bodenick'teydi ve yakında Sör Rex'le evlenecekti. Bu işe bir son vermesi gerekiyordu. Geçmişi hatırladığı bu dehşet verici anlardan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydı. Neden *şimdi* durduk yere o ayaklanmayla ilgili bölük pörçük şeyler hatırlıyordu?

Yoksa gerçekten de çıldırmış mıydı?

Aklı başında insanlar kim, ne ya da nerede olduklarını unutmazlardı! Alklı başında insanlar sanki zamanda yolculuk yapıyormuş gibi öyle birdenbire geçmişe dönüp gerçek dünyayla bağlantılarını kesmezlerdi!

"Blanche?"

Blanche, Sör Rex'in merdivenlerin alt basamağında durmuş kendisini beklediğini fark edince irkildi. Ancak Rex'in yüzünde bir gülümseme vardı, belli ki Blanche'ın kendini

kaybettiği o ana şahit olmamıştı. Blanche korkuyla onun gözlerinin içine baktığında yüreğini allak bullak eden o panik duygusunun biraz olsun azaldığını tasetti. Rex akşam yemeği için üzerine beyaz bir smokin giymişti ve hiç olmadığı kadar etkileyici ve yakışıklı görünüyordu. Birden öylece aşağıda duran Rex'in yanına koşmak Blanche için her şeyden önemli geldi. Her nasılsa onun güvenilir bir varış yeri, ulaşması gereken güvenli bir liman olduğunu hissediyordu.

Fakat Blanche'a neler olduğunu öğrenmek onun sonuna dek hakkıydı.

Blanche, Rex'in yolunda gitmeyen bir şeyler olduğundan şüphelenmemesi için kendini hızla toparlayıp nefesini düzene sokarak aşağı indi. "Demek ikimiz de yemek için hazırlanmaya karar vermişiz; dedi. Ona az önce yaşananlardan asla bahsetmemeliydi yoksa Rex kendisinin akıl hastanesindeki bir deliden farksız olduğunu düşünürdü! Böyle bir durumda Blanche utançtan yerine dibine girerdi.

Rex keskin gözlerle ona baktı. "Bir sorun mu var?"

Blanche tereddüt etti. Bunu ona anlatmaması mümkün müydü? O nişanlısıydı. Olanları bilmek sonuna dek hakkıydı. Aslında ona geçmişte kalan o ayaklanmayı hatırlamaya başladığını anlatmak Blanche'ı de rahatlatırdı. Kollarının arasına girip korkunç bir şeyler olduğunu ve kendini bir kez daha altı yaşındaki bir kız çocuğuymuş gibi hissettiğini itiraf etmek içini ferahlatırdı. Ama bunu yaparsa Rex onun delirmiş olduğunu düşünür ve yapması gerektiği gibi ondan ayrılırdı. Çünkü Rex sürekli nöbet geçiren birinin kendisine verebileceklerinden çok daha fazlasını hak ediyordu.

Blanche gerildi. O deli falan değildi. Bunların mutlaka bir açıklaması vardı, açıklaması olmak zorundaydı. Yüce Tanrım, çok yakında zihninde beliren o görüntülerden kurtulacaktı. Hatıralar kaybolup sonsuza dek unutulacaktı ve Blanche bir daha asla o güne ait tek bir anı bile yaşamayacaktı. Bütün bunlar sona ermek zorundaydı çünkü o nihayet âşık olmuştu!

Yüreğinde korku ve paniğin pençelerini hissetti. Ya geri dönüşü olmayan bir yola girmişse ne olacaktı? Bu nöbetler devam ederse ne yapacaktı? "Her şey yolunda," dedi güçlükle de olsa.

Rex'in yanına ulaştığında onun koluna girdi ama yerinden kıpırdamadı. Ona iyice sokulmak istiyordu, "Korkmuş gibi bir halin var," dedi Rex usulca.

Blanche gerildi. Asla yalan söylemediği halde, Rex'e yalan söylemektense sahip olduğu her şeyi kaybetmeyi tercih edeceği halde yalan söyledi, "Akşam yemeği yüzünden biraz gerginim."

Rex'in dudaklarında gözlerine ulaşmayan bir gülümseme belirdi. "Bazen içimdeki güçlü bir ses benden sakladığın bazı sırlar olduğunu söylüyor." Bunları son derece rahat bir sesle söylemişti.

Blanche büyük bir çaba harcayarak gülümsemeye devam etti. "Saklamaya değecek herhangi bir sırrım yok," dedi aynı rahatlıkla. Böyle söylemişti ama o ana dek Rex'den sakladığı bir sır vardı ve şimdi buna sorunlu bir karaktere sahip olmaktan çok daha ciddi sayılabilecek yeni bir tanesi eklenmişti.

"Bunu kötü bir niyetle söylemedim," dedi Rex çabucak. Ama hâlâ keskin bakışlarla Blanche'ın yüzüne bakıyordu. "Canını sıkan bir şey mi var, Blanche?"

“Ne demek istediğini anlayamadım,” dedi Blanche. “Canımı sıkan tek şey babamın bana bıraktığı sorunlu senet. O da yakında senin , kontrolüne geçecek ve ben tasasız bir hayat süreceğim.”

Rex’in yüzünde kararsız bir gülümseme belirdi. “Yakında şehre döneceğimizi umuyorum. Herhalde nişanımızı bir an önce duyurmak istersin ve küçük bir düğün töreni için bile pek çok hazırlık yapmak gerekeceğinden eminim.”

Blanche artık istese de gülümseyemiyordu. “Şehirden nefret etmene rağmen şimdi oraya gitmek için sabırsızlanıyorsun, öyle mi?”

Rex olması gerekenden çok daha umursamaz bir tavırla orauzlarını silkti. “Kontes haberi duyunca sevinçten havalara uçacak.” Blanche bakışlarını onun üzerine dikti.

“Pekâla.” Rex’in yüzünde ciddi bir ifade vardı. “Şehirde bir doktora görünmeni de istiyorum. Senin için endişeleniyorum.

Anne ona o gün öğleden sonra olanlardan bahsetmiş miydi?

Blanche içinin daha büyük bir panikle dolduğunu hissetti. Beraberinde zihninde, can çekişen atın ve pis pis yüzüne bakarak elini ona doğru uzatan canavar-adamın talihsiz görüntüleri belirdi. Herşeyi açık açık anlatmadığı takdirde doktorun ona ne faydası olabilirdi? Peki, neredeyse çıldırmanın eşiğine geldiğini nasıl itiraf edecekti? Zihnindeki hatıralara hükmetmenin bir yolunu bulacak ve o güne bir daha asla geri dönmeyecekti. Sör Rex’in hayatına hastalıklı bir yük olarak değil iyi bir eş olarak girecekti. Yapması gereken tek şey ruhunun derinliklerinde saklı gücü ortaya çıkarmaktı.

“Ben iyiyim, Sör Rex. Bu nedenle apar topar şehre dönmemiz gereksiz. Açlıktan ölmek üzereyim! Yemekler hazır mı acaba?” Blanche bunları söyledikten sonra Rex’ten uzaklaştı.

Göz ucuyla onun karanlık ve keskin bakışlarla kendisini izlediğini fark etti.

Yalan söylediğimi biliyor, diye düşündü perişan bir halde. Bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyor. Blanche birden bir evliliğe bu şekilde başlamanın doğru olmadığına karar verdi.

Yüreği ona Sör Rex’in aklını yitirmiş, hastalıklı bir kadınla evlenmeyi hak etmediğini söylüyordu. İş o raddeye gelirse, henüz yolun başındayken Sör Rex’ten ayrılacaktı.

BÖLÜM ON DÖRT

BLANCHE O AKŞAM SAAT BEŞ BUÇUKTA hızla mutfağa koştu. Saçı yapılmış, mücevherlerini takmıştı ama üzerinde hâlâ günlük giysilerinden biri olan gri, yünlü elbisesi vardı. Farrowlar saat altı buçuktan önce gelmeyeceklerdi ama Blanche tam yosun yeşili, saten elbisesini giyecekken bir şeylerin yolunda gitmediğini hissetmişti. Mutfağa girdiğinde durdu. Odadaki balık kokusu baş döndürücüydü.

İçi dehşetle dolmaya başladı. "Anne!" Hizmetçi ortalarda görünmüyordu. Öfkelenen Blanche tezgâhın üzerine sıralanmış tavalara doğru yürüdü. Tavaların içi morina filetosu ve patatesle doluydu. Blanche yemekte özellikle Cornwall yöresinden tavuk ve kuzu budu olmasını istemişti. Hâlâ sıcak olan fırınlara doğru yürüdü ama onların da içi toştu. Ocağın üzerinde biraz daha patates ve taze fasulye vardı.

Blanche titremeye başladı. "Anne?" Hizmetçi elbette hazırlamasını istediği menüye aykırı davranmış olamazdı. Kilere gitti ama içeride kimse yoktu. Sonra Anne'in dışarıda olduğunu gördü; yanında o sarışın ve uzun boylu nalbant vardı. Sanki bir saate kalmadan Bodenick'te ilk kez bir akşam yemeği daveti verilmeyecekmiş gibi gayet telaşsız, bir sohbete dalmışlardı. İşin gerçeği birbirlerine kur yaptıkları şüpheye yer vermeyecek kadar aşikârdı.

Blanche öfkeden kendini kaybetti. Normalde asla sinirlenip öfkelenmediği için bu onu şaşırtsa da duyduğu öfke yüzünden kendine hâkim olamıyordu. Koşarak dışarı çıktı. "Anne! Seninle derhal konuşmak istiyorum!"

Anne hızla dönüp ona baktı; yanındaki delikanlı da öyle. Yüzüne bir gülümseme yerleşen genç adam başındaki yünlü kasketi çıkararak Blanche'ı selamladı. Blanche da ona hafifçe başını sallayarak karşılık verdi. Anne telaşsız adımlarla Blanche'ın yanına gitti.

"Tavuk ve kuzu budu nerede?" diye sordu Blanche çabucak. Anne gözlerini kırpıştırdı.

"Kusura bakmayın, Leydim ama pazarda tavuk bulamadığımızı ve kasapta da hiç kuzu budu kalmadığını hizmetçinize söylemiştim."

Blanche titremeye başladı. "Meg bana bundan bahsetmedi."

"Unutmuş olmalı."

"Morina alelade bir balıktır! Kimse bir akşam yemeği davetinde konuklarına sadece morina ikram etmez."

Anne'in bu sözlere verdiği tek tepki gözlerinde masum bakışlarla ona bakmak oldu.

"Akşam yemeğimiz bu mu yani? Yemeğin yanına yeşil salata da istemiştim."

"Korkarım sadece yeşil fasulye, patates ve morina var." Blanche o güne dek hiç bu kadar öfkelenmemişti. Duyduğu öfke yüzünden zangır zangır titriyordu. Anne'i zaten kovmamış olsalardı derhal işine son verirdi. "Hazırladığın yemeğin elle tutulur yanı yok dedi sert bir sesle. "Sör Rex'in konuklarını kusursuz bir şekilde ağırlamayı istemiştim!"

"Tatlı olarak aynen istemiş olduğunuz gibi krema hazırladım. Blanche nefes almaya çalıştı. Menünün değişmiş olmasının onu bu kadar perişan etmemesi gerektiğini az çok biliyordu ama kelimenin tam anlamıyla perişan haldeydi. Aslında ağlamasına ramak kalmıştı. "Bu yemeği bilerek sabote etmeye mi çalışıyorsun?"

Anne küçük bir çığlık attı. “Bunu neden yapayım ki? Sör Rex bugüne dek bana hep son derece cömert ve yakın davrandı.”

Onun bu sözlerle Sör Rex’le yaşamış olduğu ilişkiyi yüzüne vurmayı amaçladığını bilen Blanche, Anne’e baktı. “O halde beni mi sabote etmeye çalışıyorsun?”

“Sizin gibi harika bir hanımefendiyi asla karşıma almak istemem, Leydi Harrington,” dedi Anne. Sözleri alaycı ama ses tonu gayet kibardı.

Blanche, “Bence Sör Rex’le evleneceğim için kasten canımı yakmaya çalışıyorsun.” diye haykırdığını duydu. Karşısında duran bir hizmetçi bile olsa böylesine öfkeli bir tavırla konuştuğuna inanamıyordu.

“İkiniz adına da çok sevindim,” dedi Anne. “Yemeğin yedide servis edilmesini istiyorsanız artık mutfağa dönsem iyi olur.”

Anne onu mutfağın dışında öylece bırakıp gidince Blanche bir anda gerildi. Ardından elini zonklayan şakaklarına götürdü çünkü bir kez daha o çok korktuğu baş ağrısını hissediyordu.

Farklı bir hatıranın saldırısına uğramayı bekleyerek kaskatı kesildi ama zihninde sadece önceden karşılaşmış olduğu görüntüler belirmişti. Yeni bir hatırayla geçmişe sürüklenmeyeceğini ve kafasına bir bıçak saplanmayacağını fark ederek az da olsa rahatladı. Belki de nihayet düzeliyordu.

Bir önceki gece rüyasında, altı yaşındaki dehşete kapılmış bir çocuk olarak kalabalığın o atı dövmesini izlemişti. Ancak bu sadece bir rüyaydı ve Blanche da bunu gayet iyi biliyordu. Gördüğü kâbusla uyandıktan sonra yeniden uykuya dalıp ona gerçek olduğunu dürdürecek kadar canlı bir rüya daha görmekten korkarak geceyi şöminedeki ateşin önünde geçirmişti. Nihayetinde güne yorgun başlamıştı. Öte yandan yirmi dört saati aşkın bir süredir yeni bir hatıranın saldırısına uğramamış ya da geçmişe sürüklenmemişti. Bu yüzden buna minnettardı.

Bu sürecin nihayet sona ermiş olması için dua ediyordu bir önceki gün Sör Rex’e gerçeği itiraf etmesi gerekirdi. Ancak hatıraların saldırısı sona ermişse ve bir daha geçmişe sürüklenmeyecekse onunla paylaşacağı koca bir ömürde söylemiş olduğu bu yalanın hiçbir önemi yoktu.

Gerçi şimdi de kendini tanıyamıyordu. Her zaman olduğu gibi mantıklı ve soğukkanlı davranmak yerine her an patlamaya hazır hale gelmişti. Anne kendisini düşman olarak mı görüyordu? Onu zor durumda bırakmayı hatta vereceği ilk daveti sabote etmeyi mi istemişti? Yoksa Blanche sinirleri bozulduğu ve dengesi altüst olduğu için yersiz şüphelere mi kapılıyordu? Bunlardan hangisinin doğru olduğunu bilmiyordu. Şu an tahterevallinin yüksek tarafındaydı ama dengesi her an bozulabilirdi.

Sarsılmış bir halde yeniden mutfağa girdiğinde Anne’in ocakla harıl harıl bir şeyler hazırladığını gördü ve bundan memnuniyet duydu. Ardından hayatının büyük bir kısmında onu yarı yolda bırakmayan soğukkanlılığına tekrar kavuşmaya çalışarak hızla üst kata çıktı. Yosun yeşili elbisesi hazırlanmış onu bekliyordu. En azından elbisesinin bu geceye uygun olduğunu düşündü. Üzerindeki gri elbiseden sıyrılırken birden gecenin planladığı kadar iyi geçmeyebileceğini fark etti.

Olduğu yerde donup kaldı. Neden şimdi böyle bir düşünceye kapılmıştı? O, defalarca

konuk ağırlamış deneyindi bir ev sahibesiydi ve konuklarıyla sohbet edip onlara evlerindeymiş gibi hissettirmek konusunda olağanüstü bir yeteneği vardı. Şüphesiz bu gecede iyi geçecekti. Menünün yetersizliği kimsenin dikkatini çekmeyecekti ve yemek esnasında bol bol şarap servis edilmesini sağlayacaktı. Ortada endişelenmesini gerektiren en ufak bir sebep yoktu.

O bunları düşündüğü sırada Meg kapıya vurup içeri girdi. Hizmetçisi giyinmesine yardım ederken, "Neden bana pazarda tavuk olmadığını ve kasapta da hiç kuzu eti kalmadığını söylemedin Meg?" diye sordu.

Meg ona baktı. "Bundan haberim yoktu, Leydim."

Blanche yüzünü ona doğru çevirdi. "Anne sana menüyü değiştirmek zorunda kaldığını söylemedi mi?"

"Hayır, söylemedi. Bugün onunla bir kez bile konuşmadım." Blanche'ın bu sözlere verebildiği tek tepki hizmetçisinin yüzüne bakmak oldu.

Meg, "O çok sinsi biri," dedi usulca. "Anne'den hiç hoşlanmıyorum ve ona hiç güvenmiyorum, Leydim."

"Evet" Blanche içini çekti. "Sanırım bu konuda haklısın." Ardından boynundaki elmas kolyeyi düzeltti. "Önemli değil. Bu geceki menü sorunun altından kalkacağız. Anne beni zor durumda bırakmayı planlıyorsa elinden geleni ardına koymasın ama bunu yaparak başarabileceği tek şey beni kızdırmak olur. Onun Land's End'deki günleri sayılı ve buranın yeni ev sahibesinin ben olduğum gerçeğini asla değiştiremez."

Meg, Blanche'ı onaylarcasına gülümsedi. "Anne yakında Sör Rex'in karısı olacağınız gerçeğini asla değiştiremez."

BLANCHE SUNDUKLARI GÖSTERİŞSİZ MENÜYE RAĞMEN akşam yemeğinin son derece başarılı geçtiğini düşündü. Farrowlar Bodenick'te olmaktan öylesine memnunlardı ki yemek boyunca Blanche'a övgüler yağdırdılar. Doktor Linney dost canlısı bir adamdı ve kansı da biraz fazla konuşan ama sohbeti çekilir bir kadındı. Bayan Linney konuyu sürekli Sör Rex'in, yere göğe sığdıramadığı ailesine getirip duruyordu, ikisinide şahsen tanımadığı halde Kont ve vârisine övgüler yağdırıyordu. Şimdi de Kontes hakkında konuşmaya başlamıştı.

"Elbette herkes Kontes'in hem çok hoş hem de çok cömert bir kadın olduğunu bilir. Kendisi yardımseverliğiyle tanınır. Siz de onun yolundan gitmelisiniz, Sör Rex! Keşke Kontes burayı ziyaret ettiğinde onunla tanışabilseydim! Lanhadron'da caddede yürürken bile onunla karşılaşamadığımız için büyük hayal kırıklığı yaşıyorum. Kontes'in bir sonraki ziyaretinden bizi mutlaka haberdar edersiniz, değil mi Sör Rex?" diye sordu etine dolgun kadın hevesle gülümseyerek Sör Rex yemek boyunca masadakilere kibar ama mesafeli davranmıştı. İkisi sadece birer aile dostuyken şehirde karşılaştıktarı zaman Btanche'a da aynen bu şekilde davranırdı. Blanche onun en basit tabirle boş sohbetlerden hoşlanmayan mesafeli bir adam olduğunu anladı. Ama bunun bir önemi yoktu çünkü Bayan Linney ve Bay Farrow masadaki sohbeti sürekli canlı tutuyordu. "Elimden geleni yaparım."

"Ah, bize elinizden geleni yapmanız yetmez, değil mi Margaret? Bu konuda siz de benimle hemfikir misiniz, Leydi Harrington? Kendisini görgü kurallarına uygun bir

şekilde ziyaret edebilmemiz için Kontes buraya geldiğinde Sör Rex'in bize mutlaka haber vermesi gerekir. Kontes bizi huzuruna kabul edecektir, değil mi?"

"Bundan memnuniyet duyacağından eminim," dedi Sör Rex masanın diğer ucundaki Blanche'a bakarak. Birbirlerine gülümsediler.

"Kontes çok hoş bir hanımefendidir," dedi Blanche. "Son derece önemli bir konumda olmasına rağmen gayet mütevazı bir insandır ve Sör Rex'in komşularını asla geri çevirmez. Aslında ben de şehre döndüğümde kendisine Cornwall'ı bir dahaki ziyaretinde sizleri mutlaka kabul etmesini iletmeye çalışacağım."

Bayan Linney neşeyle gülümsedi. "Siz çok cana yakın bir kadınsınız, Leydi Harrington. Sör Rex'in sizden neden bu kadar çok etkilendiğini anlayabiliyorum."

Blanche bu sözler karşısında biraz şaşırarak irkildi ve odaya sessizlik hâkim oldu. Gayet keyifli görünen Sör Rex bir kez daha onun gözleriyle buluştu. Paul Farrow kendini cesurca ortaya attı. "Leydi Harrington'dan ben de çok etkilendim. Hakkınızda çok fazla şey duyduk, Leydim ama birlikte yemek yiyeceğimiz ev sahibesinin bu kadar cana yakın bir kadın olacağını tahmin etmemiştik. Şefi de tebrik etmeliyiz!"

"Leydi Harrington'dan çok etkilendiğim doğru," dedi Sör Rex usulca.

Blanche bu sözlerden duyduğu memnuniyetle kıpkırmızı oldu. Bayan Linney çok şaşırmış, kocası ise keyiflenmiş gibi görünüyordu. Farrow'lar da bir Blanche'a bir Rex'e bakıyorlardı ve bu ilk kez olmuyordu. Blanche bu genç çiftin en başından beri Sör Rex'le birbirlerinden hoşlandıklarından şüphelendiğini biliyordu.

Margaret Farrow, "Taşrada bizimle daha ne kadar kalacağınızı söylemediniz," dedi çabucak.

"Henüz şehre geri dönüş planı yapmadım," dedi Blanche, Sör Rex'e gülümsemeye devam ederek. "Bu Cornwall'a ilk gelişim ve buranın havasından çok etkilendim." Bunu söylerken konuklarına nişanlandıklarını duyurmanın uygun olup olmayacağını merak ediyordu.

Aynı anda yağmur başlayıp akan damlalar çatıya ve camlara vurmaya başladığı için Margaret bu sözlere gülümsemekle yetindi.

Masaya kısa bir sessizlik hâkim oldu. Ardından Bayan Linney, "Aslında ben buranın havasına katlanamıyorum," dedi. "Elbette yaz ayları hariç. Buraya bir de yazın gelmelisiniz, Leydi Harrington."

Blanche ve Sör Rex birbirlerine baktılar. "Geleceğim zaten," dedi Blanche usulca.

Sör Rex birden ne yapması gerektiğini anladı. "Aslında sizinle paylaşmak istediğimiz bazı haberler var."

Masadaki herkes şaşırdı ve bir Blanche'a bir Sör Rex'e bakmaya başladı. Sör Rex etkileyici bakışlarını bir an olsun onun üzerinden ayırmadan konuşmaya başladığında Blanche neşeyle gülümsüyordu. "Leydi Harrington kendisine yaptığım evlilik teklifini kabul etti. Bu evlilik henüz resmiyete dökülmedi ve anlaşmalar imzalanmadı ama biz artık nişanlıyız."

Sür Rex'in bunları söylemesiyle birlikte içeride büyük bir tezahürat koptu. Masadaki iki adam ona doğru dönüp kendisini tebrik ederken kadınlar da mutlulukla Blanche'a baktılar.

"İkinizin arasında bir şeyler olduğunu tahmin ediyordum,"diye haykırdı Margaret gülümseyerek. "Ah, bu harika bir şey. Yılın sadece belli bir döneminde bile olsa birbirimize komşu olacağız!"

"Beni Harrington Malikânesi'nde de ziyaret edebilirsin," dedi Blanche Margaret'la el ele tutuştuklarında.

Margaret mutlulukla başını salladı.

"Bugünleri göreceğim aklımın ucundan bile geçmezdi," diye fısıldadı Bayan Linney, Blanche'a doğru eğilerek. "Onun sonsuza dek bekâr kalacağını düşünmüştüm. Ah, Sör Rex senin gibi tatlı bir leydi bulduğu için ne kadar da şanslı!"

"Asıl şanslı olan benim," diye düzeltti Blanche en ufak bir kötü niyet gütmeden.

"Kendisi bazen karamsar bir ruh haline bürünür," diye uyardı Bayan Linney,

"Bu umurumda bile değil," dedi Blanche gülümseyerek. "Büyük bir savaş kahramanını kaptınız," dedi masanın karşı tarafında oturan Paul. "Kuzenim onun tek bacağıyla Clarewood Dükünü sırtında taşıyıp savaş alanından çıkardığını söylüyor. Sör Rex olmasaydı Clarewood çoktan ölmüş olacaktı." Bu sözlerin ardından sonra Blanche gerildi ve Sör Rex'e baktı. Genç adam bakışlarını aşağıya çevirmişti ve Blanche onun çıkık elmacık kemiklerinin hafifçe kızarmış olduğunu fark etti.

Paul Farrow yaptığı hatayı hemen anladı ve irkilerek bir Blanche'a bir ev sahibine bakti. Blanche, Sör Rex'in ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini tahmin dahi edemiyordu. "Affedersiniz, Sör Rex! Kuzenim de sizin gibi Hafif Süvari birliğindeydi ama ne olursa olsun savaştan söz etmemem gerekirdi."

Sör Rex kadehindeki kırmızı şarabı yudumladı. Ardından Paul'e bakıp omuzlarını silkti. "O savaşı unutmak için elimden geleni yaptım. Aradan çok uzun zaman geçti."

Dehşete kapıldığı her halinden belli olan Paul, "Elbette haklısınız," diye haykırdı gergin bir sesle. "Korkunç bir savaştı ama Tanrıya ve sizin gibi kahramanlara şükürler olsun ki biz kazandık."

Sör Rex, önündeki geçmişe ait görüntüleri yansıtan bir kristal küreymiş gibi bakışlarını kadehine dikmişti ve bu yüzden endişeye kapılan Blanche ani bir hareketle ayağa fırladı. "Neden artık salona geçmiyoruz, hanımefendiler? Erkekler burada kalıp puro ve içki içebilirler."

Doktor Linney, Blanche'a bakıp göz kırptı. "Bu harika bir öneri çünkü benim içki saatim geldi de geçiyor bile."

Margaret ve Bayan Linney ayağa kalkarken Blanche hızla masanın başına gitti.

"Fenwick'e içkiyi buraya getirmesini söyleyeceğim," dedi usulca.

Sör Rex ona bakmaktan kaçındı. "Teşekkür ederim."

Bu olay Blanche'ın canını sıkmıştı. Savaştan kalan acı anıların Sör Rex'in yüreğini parçaladığını biliyordu. Bayanlara döndü. "Birazdan geliyorum."

Blanche hızla mutfağa daldığında Meg, Anne'e yardım ediyor, Fenwick ise elinde bir gazeteyle tezgâhın üzerinde oturuyordu. "Yemek harika geçti, Anne. Teşekkür ederim."

Anne bu sözler karşısında irkildi.

Blanche Fenwick'e dönüp ona salondaki centilmenlere içki servis etmesini söyledikten sonra mutfaktan ayrıldı. Yemek salonunun önünden geçtiği sırada içeri baktı ama Paul'ün

anlattığı bir şeylere başını sallayan Sör Rex halinden memnun görünüyordu. Yine de Blanche'ın ona baktığını hissetti ve bakışları buluştu. Blanche Rex'i esir alan hatıraların ne olduğunu bilmiyordu ama onlardan kurtulmayı başardığı için rahatlamıştı. Aynı anda Doktor Linney de orada olduğunu fark etti ve onu rahatlatmak istercesine göz kırptı.

Blanche salona girmeden önce kadınların fısıldayarak konuştuklarını duydu ve istemsizce durdu. Neden fısıldaşıyorlardı? Onun duymasını istemedikleri konu ne olabilirdi?

Blanche taşraya gelmeden önce böyle bir durumla karşılaşmış olsa kararlı bir ifadeyle gülümser ve sanki hiçbir şey olmamış gibi onların sohbetini bölerdi. Oysa şimdi bunu yapmak yerine kapıya doğru yaklaşmış ve onlara görünmeden konuşmalarına kulak kabartmıştı.

"Bu durum beni fazlasıyla rahatsız etti ve onun için çok üzülüyorum!" diye fısıldadı Bayan Linney.

"Ben bunun doğru olmadığından eminim," dedi Margaret kararlı bir sesle.

"Teyzesi Squire Deedyhin yanında çalışıyor. Bu doğru; zavallı Leydi Harrington, Sör Rex'in... burnunun dibinde hizmetçisiyle aşk yaşadığını bilmiyor! Ne kadar da utanç verici bir durum! *Rezalet!"* diye haykırdı Bayan Linney.

Margaret şimdi sessizleşmişti. Blanche kulaklarına inanamıyordu. "Buna kesinlikle inanmam," dedi Margaret.

Blanche üzüntü ve dehşetle duvara yaslandı. Sör Rex insanların onlar hakkında dedikodu yapacakları konusunda onu uyarmış ve haklı çıkmıştı. Yine de Blanche böylesine iğrenç bir dedikoduyla karşılaşacağını tahmin etmemişti ve işin kötü tarafı söylenenler doğruydu. Blanche şimdi tir tir titriyordu. Hayatında ilk defa ne yapacağını bilemiyordu.

Bu acı veren dedikoduyu duymamış gibi davranması imkânsızdı. Bayan Linney, Sör Rex'le Anne arasındaki ilişkiyi biliyorsa civarda yaşayan asillerin pek çoğu da biliyor olmalıydı; hatta belki bunu sadece asiller değil herkes biliyordu.

Hissettiği çaresizlik kalbini acıttı. Blanche bu iğrenç dedikodunun üstesinden gelebilirdi ama Sör Rex'in bir de arkasından konuşulmasına ihtiyacı yoktu.

Eskiden olsa zarif bir edayla odaya girer, hiçbir şey olmamış gibi davranırdı. Ama şimdi yüzüne bir gülümseme yerleştirmek konusunda başarısızlığa uğrayarak son derece kararlı bir tavırla içeri girmişti. İki kadın birden kapıya doğru döndü. Bayan Linney gülümsüyor, Margaret ise huzursuz görünüyordu. Onu gördükleri anda ikisinin de yüzü bembeyaz oldu. Blanche yüzünde fazlasıyla sert bir ifade olduğunu anladı.

"Evimde dedikodu yapılmasından hoşlanmam," dedi doğrudan.

Bayan Linney'nin yüzü iyice beyazladı.

Blanche, Margaret'a döndü. "Bu dedikodular doğru değil," dedi hayatının en büyük yalanlarından birini söyleyerek. "Sör Rex başından beri hizmetçisiyle sorun yaşıyordu ve ona karşı son derece cömert olmasına rağmen Anne bu dedikoduları kendisinden intikam almak için başlattı." Ardından gözleri fal taşı gibi açılan ve yüzü bembeyaz olan yaşlı kadına döndü. "Sör Rex tam bir centilmen ve hiç kimsenin bunun tersini söylemesine izin vermem. Müstakbel kocam asla hizmetçisiyle kırıştıracak bir adam değildir."

"Çok üzgünüm," diye haykırdı Bayan Linney. "Böylesine kaba olmak istemezdim!"

Blanche bakışlarını Bayan Linney'nin üzerine dikerek sosyete üyelerini düşündü. Arkadaşı Bess, başkaları hakkında konuşmaktan hoşlandığı için kulağına sık sık dedikodular gelse de bildiği kadarıyla sosyetede dedikodudan nefret eden tek kadın kendisiydi. Dedikodu öfkeyi yansıtan ve çoğunlukla hedef alınan kişiyi yaralamayı amaçlayan çirkin bir şeydi. Blanche şimdi şakaklarının acıdığını hissediyordu. Yetişkin bir kadın olduktan sonra zamanının tamamını salonunda dolaşan yarı gerçek yarı uydurma dedikodu ve iftiralara kulağını tıkayıp misafir ağırlayarak geçirmişti. Duyduğu söylentilerin hiçbirini ciddiye almamıştı. Ama şimdi birdenbire bunu yapmakta zorlanır olmuştu. Dedikodu onun için vücudunda açılan gerçek bir yara kadar acı verici hale gelmişti. Aynı zamanda büyük bir şaşkınlık yaşıyordu. Neden o güne dek konuk ağırlamaktan hep zevk almıştı? Yoksa almamış mıydı? Bu Harrington'ın kızı olarak kendisine biçilen bir roldü. O güne dek bu rolü hiç sorgulamamıştı. Her hafta üç ya da dört kez akşam yemeği daveti verirdi.

Bu davet de o ana dek gayet güzel geçmişti ama Blanche, Sör Rexle baş başa yedikleri yemeklerin çok daha keyifli olduğuna karar verdi.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldı ama gülümsemedi. "İnsanlara bu dedikoduların doğru olmadığını söylerseniz sevinirim, Bayan Linney."

"Bunun için elimden geleni yapacağım," dedi Bayan Linney ağır ağır konuşarak. "Hatta onlara bunun aksini bile ispatlayacağım! Ne de olsa biz artık yakın birer dostuz."

Blanche onu Sör Rex'in masum olduğuna ikna ettiğinden emin değildi ama Bayan Linney hiç de aptal bir kadın sayılmazdı. Bodenick'e tekrar davet edilmek istiyor ve bu konuda işbirliği yapmadığı takdirde bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyordu. "Teşekkür ederim. Evet, ben de aramızda kurulan bu yeni dostluğa çok değer veriyorum. Bu yüzden bu iğrenç dedikodunun bir an önce düzeltileceğinden eminim.

Margaret endişeli gözlerle ona baktı. "Oturmak ister misiniz Leydim? Size çay getirmelerini söyleyeyim mi?"

Blanche gülümsedi. Margaret Farrow son derece terbiyeli ve tatlı bir kadındı. "Bu iftira beni fazlasıyla rahatsız etti ama şimdi iyiyim." Blanche bunları söyledikten sonra Sör Rex'in, az önce kendisinin içerideki dedikodulara kulak kabarttığı yerde durmakta olduğunu fark etti. Onun, Bayan Linney ve Margaret'la yaptığı konuşmanın ne kadarını duyduğunu merak etmesine gerek yoktu; yüzündeki karanlık ifadeye bakılacak olursa her şeyi duymuştu.

Rex topallayarak salona girdi. "Yorgun olduğunu bildiğim için konuklarımıza geceyi erken sonlandırmayı teklif ettim." Bunları söylerken yüzü öylesine gergindi ki Blanche onun muazzam bir öfkeyi kontrol altında tutuğundan şüphelendi.

"Elbette!" diye haykırdı Margaret gergin bir sesle. "Leydi Harrington'ın kafasında pek çok şey var ve bu onu yorgun düşürmüş olmalı." Bu sözlerin ardından Blanche'a döndü. "Yapabileceğim bir şey varsa size yardım etmekten mutluluk duyarım. Lütfen yardımımı istemekten çekinmeyin. Yemek için de teşekkürler. Her şey çok güzeldi."

Blanche ona teşekkür ettiği sırada centilmenler salona girdi. Bayan Linney Blanche'ın ellerini tuttu. "Umarım sizi gücendirmemişimdir. Adınıza çok sevindim! Hafta içi tekrar

uğrarım," dedi çabucak, "Tabii eğer sizin için bir sakıncası yoksa."

Blanche yüzüne güçlükle bir gülümseme yerleştirdi. "Elbette yok. İyi geceler."

Kısa bir süre sonra Fenwick'in son konukların ardından ön kapıyı kapatmasını izliyordu. Sör Rex'in içeri girdiğini görünce yüzündeki gülümsemeyi iyice sağlamlaştırdı. Neşeli bir sesle, "Çok hoş bir geceydi, değil mi?" dedi Rex'in de buna katılacağını umarak. Blanche kendinde, karşılıklı dürüst ve samimi sözlerin söylendiği bir sohbete girecek gücü bulamıyordu.

Rex gözlerinde karanlık bakışlarla ona baktı.

Blanche içindeki endişenin iyice arttığını hissetti. "Gayet iyi" diye vurguladı az önceki sözlerini.

"Öyle mi dersin?" dedi Rex tehlikeli bir şekilde alaycı bir tavır takınarak.

Blanche o an Rex'in karamsar bir ruh haline büründüğünü anladı. "O sözleri duymak zorunda kaldığın için üzgünüm! Her şeye rağmen kusursuz bir ev sahibiydin!"

"Hayır, her zamanki gibi kusursuz bir ev sahibesi olan sendin. Ama şimdi benimle evlenmeye karar verdin... ve bundan sonra eline geçecek tek şey bunlar. Acımasız gerçekler."

Blanche içini çekti. "Ben bunu çoktan kabullendim, Sör Rex. Biz bu konuyu aşalı çok oldu. Karşılaşacağımız zorluklara rağmen bir şekilde aramızda derin bir duygusal yakınlık oluştu."

Rex yan gözle ona sert bir bakış fırlattı. "Bu konuda haksız olduğunu söyleyemem. Bu arada Margaret Farrow çok hoş bir genç kadın ve ikinizin dost olacağını umuyorum."

Blanche içinin az da olsa rahatladığını hissetti. "Paul da hoş bir..."

"Paul zayıf karakterli ve işe yaramaz bir adam. Ona bir akşamlığına katlanabilirim, o da mecbur kalırsam."

Blanche bu sözlerin çok kaba olduğunu düşündü, çaresizce. "Şu an ne bu gece ne de başka bir şey hakkında tartışmaya girmek istemiyorum. Çok yorgunum."

Rex topallayarak içki arabasına doğru yürüdü. Blanche onun kendisine bir kadeh şarap doldurmasını izledi. Sarhoşmuş gibi görünmüyordu ama şimdi onun çok fazla içki içmesinden endişe duymaya başlamıştı. Rex birden Blanche'a döndü. "Böyle aptalca ve yapmacık hareketlere tahammülüm olmadığı konusunda seni uyarmıştım."

Blanche kollarını etrafına sardı. "Sana zorla böyle bir gece yaşatmak istediğim için öfken bana mı? Yoksa ihtiyaçlarına yenik düşüp bir hizmetçiyle beraber olduğun için kendine mi?"

Rex duyduklarına inanamıyormuş gibi kaskatı kesildi. "Demek sonunda sen de beni ayıplamaya başladın."

Blanche az önce gerçekten de öyle yaptığını fark etti. Oysa niyeti asla bu değildi. "Hayır. Sadece bu ilişki yaşanmasaydı böyle kötü niyetli dedikodular da yapılmayacaktı."

Rex gözlerinde karanlık ve sert bakışlarla ona baktı.

"Seni ayıplamıyorum," dedi Blanche çaresizce. "Ayrıca gecenin gayet başarılı geçtiğini düşünüyorum!"

"Haklısın," dedi Rex duygulardan yoksun bir sesle. "Bayan Farrow ya da onun arkadaşlarından biriyle beraber olmalıydım çünkü ancak böylesi kabul edilirdi.

Blanche'ın gözleri yaşlarla doldu.

"İhtiyaçlarımdan pişmanlık duyuyorum. Hatta bundan daha çok sosyeteye baş kaldırmış olmayı umursamadığım için pişmanlık duyuyorum. O lanet olası dedikodulara kulak asmadığım için pişmanlık duyuyorum. Ama artık bütün bunlar benim için önemli, insanların hakkımda ne düşündükleri ve ne tür dedikodular yaptıkları önemli. Bunlara önem vermemin tek sebebi sensin."

Blanche akmasını engelleyemediği bir damla göz yaşını eliyle sildi. "Sorun değil. İnsanlar sürekli dedikodu yapar. İlk başta bizim hakkımızda da yapacaklar çünkü onlar için tam bir spekülasyon ve eğlence kaynağı olacağız. Ama bir iki yıla kalmadan dikkatlerini başkalarına çevirirler.

Rex şöminenin önüne gitti ve asık bir suratla elindeki içkiyi bir dikişte bitirdi.

Blanche ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Yoğunluktan ölüyor ve Rex'le böyle bir anlaşmazlık yaşamaktan nefret ediyordu ama bir yandan da onu rahatlatmak istiyordu. Ayrıca aralarındaki sorunları çözmeden yatağa girmek de istemiyordu. "Sör Rex? Paul'un yaptığı gafa rağmen gece harikaydı, ta ki Bayan Linney o dedikoduyu başlatana dek."

Rex ağır ağır ona doğru döndü. "Haklısın. Ama benim utanç verici sırlarım bu kadarla kalmıyor. Evliliğimiz boyunca her gece, bugecekinden farksız hale dönüşebilir. Böyle bir hayat sürmek istediğinden emin misin? Çünkü tek bir sözünle nişanımızı bozmaya hazırım."

Blanche bu sözlere hiç de hoş olmayan bir şekilde şaşırdığını hissederek gerildi. Ne düşüneceğini ya da ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Rex kaba bir ses çıkardı

"Hayır!" diye haykırdı Blanche çabucak. "Tereddüdümü yanlış değerlendirme. Senden çok hoşlanıyorum ve seninle evlenmek istiyorum. Ama böyle karamsar bir ruh haline büründüğün zamanlar aklım karmakarışık oluyor ve ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemiyorum! Elini mi tutayım yoksa kaçıp gideyim mi karar veremiyorum!"

"O halde planladığımız geleceği etraflıca düşünsen iyi olur," dedi Rex sadece. "Çünkü ben sana asla gecenin bir yarısı kalkıp da beni kara kara düşünürken bulmayacağın sözünü vermedim."

Blanche çaresizce dudağını ısırdı.

Rex kadehini tekrar doldurdu ve koltuk değneğini memnuniyetsizliğini yansıtan bir sesle yere çarparak kuledeki odaya girdi. Blanche onun arkasından kapattığı kapıya bakakaldı.

Birden titremeye başladı. Nasıl olmuştu da tek bir yanlış söz ya da hareketin ebediyen farklı yollara sapmalarına sebep olacağı bu tehlikeli kavşağa gelmişlerdi? Blanche, Sör Rex'e âşık olmaya başlamıştı. Rex onun aralarındaki ilişkiyi bitirmesini mi istiyordu?

Sadece tek bir akşam yemeği daveti bile ilişkilerini böylesine altüst ederken yollarına nasıl devam edeceklerdi. Yaşadığı sıkıntı yerini bir anda farklı bir duyguya bıraktı. İçi kederle doldu. Bu giderek yükselen bir akıntıya benziyordu ve kısa sürede öyle bir hale gelmişti ki etrafındaki havanın onu boğduğunu ve nefes alamadığını hissetti.

Sör Rex'i kaybetmeyi göze alamayacağını biliyordu. Bunu düşünmek bile kalbini paramparça ediyordu. Kuleye girip onu bulacak ve ona kendisi için ne kadar önemli

olduğunu söyleyecekti. Ama duyduğu ızdırap şiddetini iyice artırdı. Bu onu sersemleten, hareket etmesini engelleyen, dayanılması güç bir acıydı. Blanche o an bu acının Sör Rex'i kaybetme ihtimalinden kaynaklanmadığını anladı.

Her nasılsa bundan çok daha fazlasını ifade ettiğini biliyordu.

Zihninde babasının görüntüsü dolaşmaya başladı. Onu annesinin hâlâ Harrington Malikânesi'nin merdivenlerinde asılı duran portresi izledi.

Blanche yere oturup göğsünü tutarak bir çığlık attı. Babası öldüğünde tek bir damla bile gözyaşı dökmemişti ve ne annesini ne de onun ölümünü hatırlıyordu ama şimdi içi birdenbire hıçkıra hıçkıra ağlama ve öfkeyle bağırma isteğiyle dolmuştu. Keskin bir kayıp duygusu hissetti. Yolunu kaybetmiş olma duygusu ondan daha beterdi. Kendini yirmi yedi değil altı yaşındaymış gibi hissediyordu.

"Blanche?"

Blanche sesin geldiği yöne baktı ve Sör Rex koltuk değneğini yere çarparak hızla yanına geldi.

Gözleri büyümüştü. "Ağlama!" Yere oturdu ve onu kollarının arasına aldı. "Ağlama, ben aşağılık herifin tekiyim."

Blanche Rex'in kollarının arasına girip çaresizce ağladı, çaresizce acı çekti. Rex onun yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Üzgünüm. Lütfen ağlama!" Dehşete kapılmıştı.

Blanche bunda onun en ulak bir suçu olmadığını söylemek istedi ama bunu yapamadı. Ona yalvarmak, çektiği acıdan kurtulabilmesi için mutluluğu ve neşeyi bulmasına yardımcı olmasını söylemek istedi ama bunu başaramadı. Konuşamıyordu ve yapabildiği tek şey başını sallamak, Rex'in kollarının arasına gizlenip sağlam ve güvenli olduğunu bildiği iri ve güçlü vücuduna yaslanmaya çalışmak oldu. Rex ona sımsıkı sarıldı.

Blanche'ın zihninde çeşit çeşit görüntüler dolaşıyordu. Fal taşı gibi açılan ve artık görmez olan gözleri, kanla kaplı hırpalanmış vücuduyla o atın leşini, üzerinden salyalar akan, sararmış dişleriyle pis pis ona bakan canavar-adamın yüzünü, metal çubuklarından kan damlayan bir dirgen ve annesinin tıpkı resmini çizen ressama gülümsediği gibi gülümseyen bir tablo kadar kusursuz yüzünü görüyordu.

Babası öleli altı ay olmuştu ve Blanche annesiyle geçirdiği tek bir ânı bile hatırlamıyordu. Neden şimdi acı çekmesi gerekiyordu? Bu kadarına katlanması çok zordu! Her şey üst üste gelmişti ve böyle bir duygu yoğunluğuyla başa çıkabilmesi imkânsızdı. Kendisine neler olduğunu anlamaya başlamıştı. Land's End'e adım atmasıyla birlikte kalbi uyanışa geçmişti. Önce aklı karışmış sonra arzuyu ve aşkı tatmıştı. Kalbi çarpan ve fonksiyonlarını yerine getiren sağlıklı bir organ haline dönüşmüştü. Ancak kalbi sadece olumlu ve sevgiye dayalı duyguları tecrübe etmiyordu. Son zamanlarda öfke ve korkuyu da tatmıştı. Şimdi de ızdırapla acı çekiyordu.

Blanche o an hayatının büyük bir kısmında koruduğu soğukkanlı karaktere yeniden kavuşabilmek için her şeyini vermeye razıydı.

"Blanche," diye fısıldadı Rex, sırtını okşayıp ona daha da sıkı sarılarak. "Çok üzgünüm! Ne olur, beni affet!"

Blanche başını çevirip yüzünü Rex'in boynunun ve çenesinin sıcaklığına gömdü.

Nefesini içine çekti ve burnu erkeksi bir kokuyla doldu. Dudakları onun tenine dokunduğunda kendi teninin alev alev yandığını hissetti. Az önceki acı yok olmuş, yerini giderek artan bir arzuya bırakmıştı. Rex'in iri ve güçlü bedeni karşısında hayrete kapılarak onun omuzlarını tuttu ve yüzünü boynuna sürttü. Bunu yapmasıyla birlikte vücudunun gerildiğini hissetti.

Rex çok iri, çok güçlü ve baş döndürücü bir adamdı. Blanche ellerini onun pazılarından aşağı kaydırdı ve kaslarının bu dokunuşa derhal tepki vererek gerildiğini fark etti. Biraz çekinerek dudaklarını onun boynuna dokundurdu. Rex'in nefesini bıraktığını duydu. Kalbi hızla çarptı ve vücudunu saran kat kat kumaşın altında nabza benzer bir titreme başladı.

"Blanche," dedi Rex boğuk bir sesle. Ardından iri ellerinden biri belini kavradı.

Blanche onun kokusunu bir kez daha içine çekti ve istemeden de olsa yüzünü omzunun kıvrımından ve boynundan uzaklaştırdı. Rex'in aydınlık bakışlarla büyüyen gözleri onun gözleriyle buluştu. Blanche, Rex'in hafifçe kıvrılmış bir halde sımsıkı kapalı duran dudaklarına baktığında derin ve titrek bir nefes aldı. Bu dudakların tadını ve neler hissettirdiğini hatırladığında içindeki arzu büyüdü. Blanche bakışlarını tekrar onun gözlerine çevirdi. "Seviş benimle."

Bu sözler Rex'in gözlerinin fal taşı gibi açılmasına neden oldu.

Blanche delice çarpan kalbi, tir tir titreyen vücuduyla orada öylece duruyordu.

Rex onun yanağına dokundu. "Perişan bir haldesin. Ne dediğini bilmiyorsun."

"Ben ciddiyim," diye fısıldadı Blanche. "Yirmi yedi yaşındayım ve hâlâ bakireyim. Ama vücudum her nasılsa senin vücudun için yanıp tutuşuyor."

Rex'in gözleri koyulaştı. Ardından Blanche'ı ensesinden tutup kendine doğru çekti ve dudaklarını dudaklarına yaklaştırdı.

Dudakları birbirine dokunduğu anda Blanche'ın kalp atışları hızlandı. Rex'in titrediğini hissetti ve onun kendini kontrol altında tutabilmek için büyük bir çaba harcadığını anladı. Dokunuşuna arzuyla karşılık vererek onu dudaklarını aralamaya zorladı. Öpüşmeye başladıklarında Blanche dudaklarından yumuşak ve sessiz, kadınsı bir iniltinin döküldüğünü duydu.

Bu inilti daha da arzulu öpüşmelerine neden oldu. Dudakları açlıkla kenetlenirken Blanche kendini sırtüstü kanepeye bıraktı ve Sör Rex üzerine çıktı. Blanche hayal meyal de olsa bacaklarını araladığını fark etti. Bunu yapmasıyla birlikte Rex'in iri ve sert erkekliğinin, eteklerinin üzerinden bacaklarının iç kısmına ve kasıklarına bastırdığını hissetti.

Rex dudaklarını dudaklarından ayırdı ve Blanche öylece yatıp nefes almaya çalıştı. Kalbi şimdi onu korkutan bir hızla atıyordu.

"Çok geç oldu," dedi Rex boğuk bir sesle ama böyle söylemesine rağmen Blanche'ın boynunu sonra da elmas kolyesinin altında kalan tenini öptü. Ardından dudaklarını daha aşağılara, dekoltesinin açıkta bıraktığı göğüs çatalına kaydırdı.

Rex'in dudaklarının göğüslerinin arasında dolaştığını, erkekliğinin bacaklarına bastırdığını hissetmenin sarhoş edici etkisiyle sersemleyen Blanche zevk dolu bir çığlık attı. "Hayır, hiç de geç olmadı. Sör Rex... Beni üst kata çıkar."

BÖLÜM ON BEŞ

KALBİ GÜM GÜM ATAN VE yakında eşi olacak ufak tefek, narin ve biraz da hassas kadını kollarının arasında tutan Rex ne yapacağını bilemeyerek tereddüt etti. Sağlıklı düşünemiyordu. Pantolonunu tehlikeli bir şekilde zorlayan erkekliğini Blanche'ın bacağına ve kasığına yaslamak yerine, ağırlığını farklı bir noktaya verip olmak istediği yere girmemek için kendini zor tutuyordu.

Blanche yüzünde titrek bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

Blanche üst kata çıkmak istiyordu. Onunla sevişmek istiyordu. Bu isteği neden geri çevirsindi?

Güçlükle nefes almaya çalıştı. "Blanche... Şu an seni yatağıma götürmekten daha fazla arzu ettiğim bir şey yok. Ama sabah olduğunda pişmanlık duymanı istemiyorum."

Blanche hiçbir şey söylemeden başını iki yana salladı ve onun yanağını tuttu.

Rex dudaklarının kendisine yaptığı baskıya daha fazla dayanamayarak Blanche'ın dudaklarına doğru eğildi ve onu öptü. Ardından dudaklarını aralayarak ağzından içeri girdi ve diliyle oynamaya başladı sadece ağzının içini değil vücudunun her noktasını tatmak istiyordu. Pozisyon değiştirdi ve Blanche'ın eteğinin üzerinden bacaklarının arasına baskı yapmaya başladı. Blanche bu darbeyle birlikte hafifçe sırtını geriye atıp Rex'in kendisine uygulayacağı baskıyı ve getireceği rahatlamayı karşılamaya hazırlandı.

Rex'in içindeki cinsel arzu giderek artıyordu. Bu kararlı, ısrarcı ve ilkel bir arzuydu. Blanche bakireydi. İlk deneyimini yaşamaya fazlasıyla hazırdı. Çok yakında evleneceklerdi. Rex'in çocuklarını doğurmak istiyordu, Rex de onu istiyordu...

Rex dudaklarını Blanche'ın dudaklarından ayırdı. Gülümseyerek, "Haydi. Haydi, gel benimle," dedi boğuk bir sesle.

Blanche gözlerini onun gözlerine kenetleyip nefesini tuttu. Rex bu gözlerin masumiyet ve güvenle dolu olduğunu fark etti. Yüreğini vahşi bir coşku kapladı.

Neden olmasındı? O bir erkekti ve Blanche da arzuladığı kadındı. O güne dek hep onu arzulamıştı. Rex yaşadıklarına hâlâ inanamıyordu. Ama içini dolduran sahiplenme ihtiyacı, zihninden atamadığı şüpheleri hızla dağıtmaya başladı.

Koltuk değneğini buldu, Blanche'ın elini tuttu ve ayağa kalktı. Blanche Harrington çok kısa bir süre içerisinde onun yatağına girecekti. Bu imkânsızmış gibi görünse de, bu düşünceyle birlikte zaten canını yakacak kadar gerilmiş kasıklarına daha fazla kan hücum etti. Artık mantıklı düşünemiyordu. Duyduğu ihtiyaç kontrol edilemez bir noktaya gelmişti.

Yine de birlikte üst kata çıkarlarken dikkatli bir şekilde Blanche'ın yüzüne baktı. "İstediğin an kararını değiştirmekte serbestsin," dedi boğuk bir sesle.

Blanche merdiven sahanlığında durup ona baktı. "Kararımı değiştirmek istemiyorum,"

diye mırıldandı. Ardından bakışlarını pantolonunun önündeki dikkat çekici şişkinliğe çevirdi. Bunu yapmasıyla birlikte zaten hafifçe pembeleşmiş yanakları iyice kızardı.

Rex az önceki sözlerini vurgulayarak, "Ne zaman istersen vazgeçebilirsin," dedi ve Blanche'ın elini tutup onu odasına doğru götürdü. Kalbi vücudunun alt kısmına ritmik bir şekilde sürekli kan pompalıyordu. "Ama öyle bir niyetin varsa," dedi odaya girerek, "Elini çabuk tutsan iyi olur."

Blanche içerideki dört direkli yatağa bakarak başını iki yana salladı. Rex kapıyı kapattı ve onu kollarının arasına aldı. Blanche titriyordu ama Rex'in vücudundaki titreme onunkinden çok daha şiddetliydi. "Seni öylesine çok arzuluyorum ki," diye mırıldandı onun yanağını okşayarak. "Kendimi yeniden tecrübesiz bir delikanlı gibi hissediyorum. Seni incitmeyeceğim Blanche, söz veriyorum."

Blanche onun gözlerinin içine baktı. "Bana nazik davranman," diye fısıldadı, "hoşuma gidiyor."

Nazik birisi olabileceğinden şüphe duyan Rex kısa bir tereddüt yaşadı ama Blanche'ın verdiği mesaj çok açıktı. Yatağında kendini kaybetmiş bir barbar istemiyordu ve Rex bu konuda onu suçlayamazdı. Gülümsedi ve dudaklarını bir kez daha onun dudaklarının üzerinde gezdirdi. Ardından onu yatağına götürdü.

Şöminede küçük bir ateş parlıyordu ve Rex odada kandil yakmaya ihtiyaç duymadı. Hızlı hareketlerle üzerindeki ceketi çıkardı ve gömleğinin düğmelerini çözdü. Onun hâlâ tereddütte olduğunu bildiği için Blanche'ı kollarının arasına aldı ve yatağa doğru çekti. Kendilerini yatağa bıraktıklarında önce kulak memesini sonra da boynunu öptü. Blanche ürpererek içini çekti.

Aynı anda kontrol altına alınması imkânsız o ihtiyaç kendini bir kez daha gösterdi. Rex az sonra olacaklardan başka bir şey düşünemiyordu, aklında sadece Blanche'ın kadınlığının derinliklerine boşalacağı o değerli an vardı. Blanche'a bakıp gülümsedi, kollarını okşayarak dudaklarına nazik bir öpücük kondurdu. Blanche bu defa daha alçak bir sesle uzun uzun içini çekti.

Rex titreyen elini onun korsesinde ve göğsünde dolaştırarak, "Vücudunun her noktasına dokunmak istiyorum," diye fısıldadı. Aradan göğsünü avuçladı ve hem boynunu hem de vücudunun üst kısmını yumuşak öpücüklere boğdu. Blanche titredi ve başını geriye atarak kıvranmaya başladı.

Rex elini onun sırtına uzatıp elbisesinin düğmelerini çözmeye koyuldu. Blanche birden kapalı duran gözlerini açtı ve Rex güçlükle de olsa ona rahatlatıcı bir gülümseme sundu. Blanche şimdi şöminedeki ateşe bakıyordu. Rex onun ne düşündüğünü anladı. "Çok güzelsin," diye fısıldadı, "ve sana bakmak istiyorum." Keşke vücudunun titremesine engel olabilseydi.

"Pek çok açıdan yaşı geçkin bir kadın sayılmama rağmen nasıl olur da güzel görünürüm, Sör Rex?" diye itiraz etti Blanche ona ciddi bir sesle.

Bu sözler Rex'in hoşuna gitti ve kendini tutamayıp güldü. "Sen yaşlı bir kadın değilsin ve artık tek bir şey bile düşünmeni istemiyorum." Kolunu Blanche'ın beline doladı ve onu arzuyla, ağır ağır öptü. "Sadece hisset." Üzerindeki elbiseyi beline indirdiğinde fazla derin nefes almamak için kendini zor tuttu. Blanche'ın kombinezonu şeffaftı ve korsesi de

krem rengi dantellerle kaplıydı. Rex elini onun göğsüne götürdü ve bunu yapmasıyla birlikte kendi dudaklarından bir inilti koptuğunu duydu. Sertleşen erkekliği ne yapacağını bilmez bir halde pantolonunu zorluyordu.

Blanche'ın kirpikleri yeniden kapattığı gözlerinin üzerine yayılmıştı. Rex artık hiçbir şey düşünemiyor ve düşünmek de istemiyordu. Blanche'ın kombinezonunu korsesinin üzerine indirip öne doğru eğildi ve dilini sertleşen göğüs ucunda gezdirdi. Blanche kendinden geçercesine bir çığlık attı.

Rex'in gözleri kızıl bir bulanıklıktan başka bir şey görmüyordu. Blanche'ı yastıkların üzerine doğru itti ve korsesinin ipleriyle boğuşmaya başladı. Blanche bir kez daha çığlık attı. Rex korseyi bir kenara atıp onu kollarının arasına aldı ve diğer göğüs ucunu yalamaya başladı. Blanche şiddetli bir şekilde sarsıldı ve Rex onunla sevişmeye başladı.

Kombinezonu ve korsesi belinin üzerine toplanmıştı. Rex eteklerini ve jüponunu yukarı doğru sıyırıp elini onun ince ve pürüzsüz bacaklarına uzattı. Daha içlere kayıp bacaklarının iç kısmını ve nihayet kadınlığını okşadığında Blanche zevkle haykırdı. Şişip ıslanan kadınlığı alev alev yanıyordu.

Rex de haykırdı, "Blanche, sevgilim." Ardından elini kararlı bir şekilde onun kadınlığına götürüp dudaklarını araladı. Blanche nefesini tuttu ve sırtını geriye atıp kıvranmaya başladı. Rex bir an bile tereddüt etmedi. Kendini aşağı çekti ve dilini Blanche'ın kadınlığında dolaştırdı. Şüphesiz büyük bir şok yaşayan Blanche kaskatı kesildi ama Rex dilini daha da içerilere soktu ve ulaşabildiği her noktayı yaladı. Genç kadın bir kez daha titredi.

"Kendini bana bırak," diye fısıldadı Rex ve bu kesinlikle bir rica değildi. "Rahatla, Blanche. Sana zevki tattırmama izin ver."

Bir sessizlik oldu. Rex Blanche'ın vücudunun gevşediğini fark etti ve "Ah, Tanrım," diye bağırdığını duydu.

Blanche sonrasında nefesini tuttu, Rex dili ve yanağıyla onun doyuma ulaştığını hissetti. Damarlarında dolaşan kızgın kana zaferin coşkusu karıştı ve yüzünde bir gülümseme belirdi.

Blanche'ın hiç kıpırdamadan olduğu yerde yattığını görünce doğruldu ve biraz su içip üzerindeki gömleği çıkardı. Başını çevirdiğinde onun kendisini izlediğini gördü ve bir kez daha gülümsedi. Blanche çarşafı göğüslerinin üzerine çektikten sonra elini uzatıp Rex'in göğsüne dokundu. Rex ani bir hareketle onun elini tuttu ve göğsüne sımsıkı bastırdı.

Blanche hiçbir şey söylemedi.

Rex elini çıplak tenine bastırmaya devam ederek gülümsedi ve ona doğru eğildi. "Seni defalarca doyuma ulaştıracağım."

Blanche'ın nefesi kesildi. "Sör Rex." Yutkundu.

Rex onu kollarının arasına aldı ve çıplak göğüslerini kendi çıplak tenine bastırdı. Blanche bir çığlık koparıp onun omuzlarına tutundu. Rex Blanche'ın ufak tefek vücudunun kendi iri bedenine mükemmel bir uyum sağladığını düşündü. Ona daha da sıkı sarıldı ve saçlarını öptü. "Artık üzerindeki elbiseden kurtulmak istiyorum," dedi usulca. "Tabii eğer kararını değiştirmediysen."

Blanche ağzını oynattı ve dudakları Rex'in çıplak göğsünü okşadı. "Elbisemi

çıkaracağım ama eğer sen de kendi üzerindeki giysileri çıkarırsan."

Rex bu sözlerle birlikte kalbinin yerinden çıkacağını hissetti. Yüzü hâlâ Blanche'ın saçlarına gömülü bir halde gülümsedi. "Bu iki taraf için de faydalı olacak bir anlaşma," diye mırıldandı. Kendine hâkim olamayıp Blanche'ın çenesini yukarı doğru kaldırdı ve onu arzuyla öptü. Ardından öne doğru eğildi ve dudakları bu defa meme ucunu buldu.

Blanche nefesini tuttu ve sırtını geriye atıp kendini ona sundu.

Rex meme ucunu ağır ağır emdikten sonra geri çekildi.

"Ahh," diye fısıldadı Blanche.

Rex onun üzerindeki çarşafı kenara çekti ve bakışlarıyla buluşup elini eteklerine uzattı. Genç kadının eteklerini göz açıp kapayana dek çıkarmıştı. Kombinezonunu, jüponunu ve nihayet ipekli iç çamaşırını da çıkardı.

Blanche hemen çarşafların altına sığındı ama bunu yapmasına rağmen Rex onun incecik, güzel vücudunu görmüştü. Kıpkırmızı kesilen Blanche, "Çok zayıfım," diye fısıldadı.

"Mükemmel bir vücudun var," dedi Rex ayakkabısını ve çorabını bir kenara fırlatarak. Ardından titreyen elleriyle pantalonunun düğmelerini çözmeye koyuldu. "Kesik bacağımın görüntüsü seni rahatsız eder mi?" diye sordu sıradan bir soru sorar gibi. Oysa bu soru hiç de sıradan değildi.

Blanche'ın gözleri büyüdü. "Daha önce seni üzerinde sadece iç çamaşırı varken de gördüm, Sör Rex."

Bu sözlerden sonra bu defa Rex'in gözleri büyümüştü.

"Uyurken üzerindeki bütün örtüleri kenara itmek gibi bir huyun var." Blanche şimdi kıpkırmızı kesilmişti ve Rex'in yüzüne değil ellerine ya da ellerinin ardında dikilen şeye bakıyordu. "Yaralandığında sana ben baktım, unuttun mu?"

Rex pantolonunun düğmelerini çözmeyi bıraktı. "Uyandığımda seni tuhaf bir ilgiyle vücuduma bakarken gördüğümü hatırlıyorum."Bu sözleri boğuk bir sesle söylediğinin farkındaydı ama arzusu neredeyse kontrolünden çıkmak üzereydi.

"Hayranlıkla vücudunu inceliyordum," dedi Blanche. Sonra dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. Rex, farkında olmadan yaptığı bu hareketin onun gerginliğini ve cinsel açlığını yansıttığını biliyordu.

"Güzel," dedi kayıtsız bir sesle. Pantolonunu ve iç çamaşırını aynı anda çıkarıp ikisini birden yere fırlattı. Ardından Blanche'ın yanına uzandı. Blanche'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Rex onu kendine doğru çekti ve hafifçe sarıldı. "Kendime hâkim olamıyorum. Seni çılgınca arzuluyorum. Bu tutkulu halimden rahatsızlık duyuyor musun?" Blanche bakışlarını ağır ağır onun yüzüne çevirdi. "Hayır." Kesik kesik nefes alıyordu. Rex Blanche'ın zihninin çılgınca bir hızla çalıştığını hissetti. Bakışlarını bir kez daha aralarında duran şeye çevirmişti. "Ah."

Ona sarıldı, yanağını, şakağını ve saçlarını öptü. Bunu yaparken, söz geçiremediği erkekliği kıpırdanarak Blanche'ın bacaklarına dokunmuştu. "Herhangi bir endişen varsa," diye fısıldadı.

"Hayır! Hayır, endişeli falan değilim." Blanche nihayet başını kaldırıp Rex'e baktı ve omuzlarını tutup onu vahşi bir arzuyla öptü.

Rex afalladı ama bu çok uzun sürmedi. Öpüşmeye devam ederlerken kontrolü ele geçirdi ve Blanche'ın üzerine çıkıp sağlam bacağıyla onun bacaklarını araladı. Erkekliğini bacaklarının üst kısmına yerleştirdi ve iniltilerini bastırmaya çalışarak dilini daha derinlere soktu Blanche bu öpücüğe aynı şekilde karşılık verdi. Onun da Rex'inkine benzer bir ihtiyaç duyduğu çok net bir şekilde ortadaydı.

Rex ona sıkı sıkı sarılıp yüzünü boynuna gömdü ve erkekliğini kasıklarına sürtmeye başladı. Sıcak, ıslak ve şişkin kadınlığına dokunduğunda Blanche zevkle haykırdı. Rex bir yandan onu okşamaya çalışarak mümkün olduğunca yavaş ve hafif bir hareketle erkekliğinin iri başını kadınlığının kabaran dudaklarına bastırdı.

"Ah, Tanrım!" diye bağırdı Blanche.

Rex ona gülümsemek istedi ama bunu yapamadı. Şakaklarından süzülen ter damlaları göğsüne damlıyordu. Aslında sonuna dek içine girmek istemesine rağmen, erkekliğini birkaç kez üst üste kadınlığının alt kısmına sürttü. Bunu yaparken kalçalarının arasındaki yarığı da okşayınca Blanche nefesini tuttu.

Rex sonrasında kendini yukarı doğru çekti ve nefes nefese kalmış bir halde erkekliğini Blanche'ın karnının üzerine yerleştirdi. "Seninle sevişmek istiyorum. İçine boşalmak istiyorum." Bu sözlerin ardından onun kulağını öptü. "Ama seni buna zorlamış olmak istemiyorum, Blanche."

Blanche ona sarıldı ve Rex baldırını kalçasının üzerinde hissetti. "Hazırım, Sör Rex!"

Rex'in içi arzuyla doldu. Pozisyon değiştirip kadınlığından içeri girdi. Teni ıslak ama sıkıydı. Rex dişlerini sıkarak hareketini yavaşlatmaya çalıştı. Daha derinlere girerken katlanılması güç bir baskıyla karşılaştı. O an kendini kaybetmek üzere olduğunu anladı.

"Lanet olsun," diye haykırdı ve Blanche'ın kızlık zarını delip elinde olmadan içine boşalmaya başladı. Vücudunu saran zevk dalgalarını hissettiği sırada nasıl olduysa hareketsiz kalmayı başardı. Erkekliğini Blanche'ın kadınlığının derinliklerine gömdü ve son damlaya dek boşalıp bu olağanüstü rahatlamanın verdiği zevkin tadını çıkardı. Çünkü Blanche'la beraber olmuştu ve her şey çok güzeldi.

Ancak vücudunun son sarsıntıyı yaşamasıyla birlikte dehşete kapıldı. Blanche'a daha da sıkı sarıldı ama onun yüzüne bakmadı. Erkekliği hâlâ kadınlığının içinde duruyordu ve bu pozisyonda kalmaya devam edebilecek kadar sertti. "Üzgünüm Blanche," dedi güçlükle de olsa.

Blanche titriyordu. Güçsüz ellerini Rex'in sırtında dolaştırdı.

Şimdi erken boşalmış olmanın dehşetini yaşayan Rex, "Canını yaktım mı?" diye sordu boğuk bir sesle. Blanche'ı yıllardır çılgınca arzuluyordu. Buna rağmen etkileyici bir performans sergilediği söylenemezdi. İşin kötüsü kendisi boşalırken onu da doyuma ulaştırmayı başaramamıştı.

"Sadece çok kısa bir an," dedi Blanche boğuk bir sesle.

Rex erkekliğini saran kadınlığının kasılıp gevşediğini hissetti.

Birden gözü arzudan başka bir şey görmez oldu. Blanche onu hâlâ istiyordu; ona ihtiyacı vardı. Güçlükle nefes alarak ağır ağır daha derinlere girdi ve Blanche zevkle haykırdı. Rex içinin zafer coşkusuyla karışık ilkel bir kararlılıkla dolduğunu hissederek gülümsedi Blanche'a az önce tattığı zevkten çok daha fazlasını yaşatacağını düşündü ve

damarlarına kan hücum eden erkeklik organı bir kez daha sertleşti. Onun yüzünü görebilmek için kendini yukarı kaldırarak son derece ağır darbelerle defalarca içine girdi. Blanche gözlerini kapatmıştı. Yanakları pembeydi. Nefes almakta zorluk çekerek başını bir sağa bir sola çeviriyordu. Rex daha hızlı ve kararlı bir hareketle kadınlığının derinliklerine girdiğinde bir çığlık kopardı. Bakışları buluştu.

Rex, Blanche'ın sersemlemiş ve mahmur bakışlarından ona yaşatmayı istediği zevki tatmak üzere olduğunu anladı. Gülümseyerek kendini geri çekti. Blanche bu duruma itiraz edince bu defa onun yüzündeki ifadeyi yakından izleyerek oldukça yavaş bir hareketle yeniden kadınlığının derinliklilerine daldı. Kollarına tutunan Blanche'ın tırnaklarıyla tenini çizdiğini hissetti.

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" diye sordu arzuyla yanıp tutuşarak.

Blanche başını salladı.

Rex erkekliğini hızla dışarı çıkardı ve dilini Blanche'ın ağzında gezdirdikten sonra tekrar vajinasından içeri girdi. Bunu yapmasıyla birlikte bir çığlık atan Blanche tırnaklarını onun kollarına geçirdi. Rex şimdi iyice büyüyen penisinin başını onun kadınlığının dudaklarında gezdiriyordu. Blanche titreyerek haykırdı. Rex ardı arkası kesilmeyen darbelerle içine girip çıkmaya başlayınca aniden gözlerini açtı ve mahmurlaşan gözleri onun gözleriyle buluştu.

Blanche sırtını çılgınca bir arzuyla geriye atıp tırnaklarını bir kez daha Rex'in tenine batırdı ve gecenin sessizliğini boğazından kopan yumuşak çığlıklar kapladı. Rex arzu, ihtiras ve tutkuyla yanıp tutuşuyordu. O da sırtını geriye attı ve daha derin noktalara ulaştı. Bir kez daha doyuma ulaşırken zafer coşkusunun boğuklaştırdığı sesiyle güçlü bir çığlık kopardı. Şimdi başını döndüren, kusursuz bir zafer sarhoşluğu yaşıyordu,Blanche.

BLANCHE KENDİNİ YENİDEN Sör Rex'in yatağına bıraktı. Az önce tattığı duygunun şehvet olduğunu yavaş yavaş idrak etmeye başlamıştı ve gözlerinin mutluluk yaşlarıyla dolduğunu hissediyordu. Şimdi yanağını omzuyla göğsünün birleştiği noktaya yaslamış, ellerini göğsünün üzerine koymuş bir halde çırılçıplak Sör Rex'in güçlü kollarında yatıyordu. Rex bacağını onun iki bacağının birden üzerine atmıştı. Ah, yüce Tanrım, Sör Rex az önce onunla sevişmiş ve onu zevkin doruklarına çıkarmıştı.

Blanche'ın kalbi aşkla doldu. Utandığını ve nasıl davranması gerektiğini bilemediğini hissederek gülümsedi ve başını ağır ağır yukarı kaldırıp Rex'e baktı.

Rex öylesine sevgi dolu bir ifadeyle onu inceliyordu ki Blanche'ın yüzündeki gülümseme soldu ve kalbi yerinden fırlayacakmış gibi oldu. Rex yanağındaki tek gamzeyi ortaya çıkarak ona gülümsedi. Altın beneklerle kaplı koyu renkli gözleri, mükemmel bir sıcaklık ve keskin bakışlar taşıyordu.

Blanche yüzünün kızardığını biliyordu çünkü şimdi sadece onun inanılmaz bir erkeksi güce sahip olduğunu aynı zamanda dilini ne şekilde kullanmaktan hoşlandığını da hatırlamıştı. Ah, ama bu umurunda değildi! Bu şekilde onun kollarının arasında olmaya bayılmıştı. Yanağını onun göğsüne sürttüğünde bacağının üzerinde bir kıpırdanma olduğunu hissetti. Bakışlarını hızla Rex'in yüzüne çevirdi Rex'in yanağındaki gamze iyice

belirginleşti. “Halinden memnunmuş gibi görünüyorsun,” dedi usulca.

“Hem de çok memnunum.” Rex’in erkekliği sertleşip bacağına bastırınca Blanche yanaklarının kızardığını hissetti.

“Büyüleyici bir kadın olduğunu düşünüyorum ve elimde olmadan seni bir kez daha doyuma ulaştırmak istiyorum,” diye fısıldadı Rex.

Blanche kısa bir tereddüdün ardından elini onun sert ve şişkin kaslarla dolu göğsüne koydu. “Asıl büyüleyici olan sensin.”

Rex kıkırdayarak güldü.

Blanche daha önce hiç bu kadar sıcak, bu kadar harika bir ses duymamıştı. “Peki, siz halinizden memnun musunuz, Sör Rex?”

“Şu an zevkin doruklarındayım, Blanche.” Rex elini uzatıp onun yüzünü tuttu. “Artık bana Rex desen iyi olur, sevgilim.”

Blanche gülümsedi. “Bu kulağa çok tuhaf geliyor... Sör Rex.” Rex’in yüzündeki gülümseme soldu.

Blanche kendi yüzündeki gülümsemenin de solduğunu hissetti “Sorun nedir?”

Rex başını iki yana salladı. “Bu günleri göreceğim aklımın ucundan bile geçmezdi. İkimiz sevgili olduk ve yakında evleneceğiz.”

Blanche elini uzatıp onun yanağına dokundu. “Bu benim de aklıma gelmezdi.” Sonra birden Rex’in pazısında kırmızı bir çizik olduğunu fark etti. Gözleri büyüdü; âdeta şoka girmişti.

“Önemli bir şey değil,” dedi Rex usulca. “İçinde vahşi bir kedi olduğunu keşfetmek hoşuma gitti.”

Blanche tırnaklarını kanını akıtacak kadar sert bir şekilde Sör Rex’in tenine geçirdiğine inanamıyordu.

Rex onu kendine doğru çekti. “Seni arzudan çıldırtmak istiyorum.” Bu sözlerin ardından burnunu tenine sürttü ve Blanche o iri çıkıntının karnına bastırdığını hissetti. Kan akışı hızlandı ve bacaklarının arasında zevk veren bir karıncalanma başladı.

“Bunu yaptığıma inanamıyomm. Çok üzgünüm.”

“Yatağımda kendini kaybettiğin için benden özür dilemene gerek yok,” dedi Rex. Bunu boğuk bir sesle ama gülerek söylemişti. Sonrasında elini baş döndürücü bir okşayışla sırtından aşağı kaydırdı ve kalçasını avuçladı. Blanche onun gözleriyle buluştuğunda soru soran bakışlarla karşılaştı. “Çok mu sert ve aceleci davranıyorum? Yorgunsan ya da canın yanıyorsa bunu bana söylemen yeterli. Aksi takdirde seni bir kez daha doyuma ulaştırmak istiyorum.”

Blanche kadınlığının alev alev yanıp ıslandığını fark ederek ürperdi. Rex’e herhangi bir cevap vermek yerine onun pazısındaki çiziği okşayıp tenine ve kaslarına dokunmanın tadını çıkardı. Ardından elini kolunun alt kısmındaki en az pazısı kadar sert kaslara götürdü. Rex kaskatı kesilmişti.

“İnanılmaz bir fiziğin var,” diye fısıldadı Blanche elini bu defa göğsünün diğer tarafında dolaştırarak. Avucu göğüs kaslarının üzerinden geçtiğinde Rex’in meme uçları sertleşti. Buna rağmen hiçbir şey söylemedi.

Blanche yutkundu ve üzerinde tek bir yağ tabakası bile olmayan vücuduna bir kez daha

hayranlık duyduğunu hissederek elini göğsünden aşağı indirdi. Göbek deliğine ulaştığında durdu. Karnı bile gergin ve sertti.

Rex inledi.

Şaşıran Blanche başını kaldırıp baktığında onun gözlerini kapattığını ve başını geriye attığını fark etti. Sırtını yastıklara dayamıştı ve bu haliyle Blanche'a geri çevrilmesi güç bir davette bulunuyordu.

Üzerlerindeki çarşaflar yatağın alt tarafına doğru kaymıştı. Blanche onun erkekliğine baktığında içinin, yerinden kıpırdamasına ya da düşünmesine bile engel olacak kadar yoğun bir arzuyla dolduğunu hissetti. Sör Rex ağır ağır nefes alıyordu.

Blanche ona az önce kendisine dokunduğu şekilde dokunmak istiyor ama tereddüt yaşıyordu.

Rex gözleri kapalı bir halde onun bileğini tuttu ve elini daha aşağılara indirip orada bıraktı.

Blanche içini çekti ve parmaklarını erkekliğinin büyüyen başında gezdirdi. Rex nefesini tutup ani bir hareketle gözlerini açtığında Blanche ona az önce kendisine yaşattığı türde bir zevk yaşattığını anladı. Onun çaresiz bir arzuyla dokunuşlarına ihtiyaç duyduğunu da anlamıştı.

Kalbi kulakları sağır eden bir gürültüyle çarpmaya başladı ve parmaklarını erkekliğinin üzerinden aşağı kaydırıp onun ağırlaşan testislerine dokundu. Rex homurdandı ve Blanche nihayet teslim oldu. Aynı anda hem kadifemsi bir yumuşaklık, hem onu hayrete düşüren bir sıcaklık hemde çelikten bir eşyaya dokunuyormuş duygusu veren bir sertlik hissetmesiyle birlikte dudaklarından bir çığlık koptu.

Gözleri kıvılcımlar saçan Rex doğrulup oturdu. Blanche'ı kollarının arasına çekti ve dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Blanche kendisine yapılan bu saldırıyı memnuniyetle karşıladı ve o da Rex'i öpmeye başladı. Kendilerini aynı anda yatağa bıraktıklarında bacağını Rex'in kalçasının üzerine attı ve elini sırtından aşağı kaydırıp onun sert ve çıkık kalçasını avuçladı. Artık beklemeye tahammülü yoktu. Rex'i içinde hissetmek, bu muhteşem adamın bir parçası haline dönüşmek istiyordu. Rex homurdandı ve sanki zihninden geçenleri okumuş gibi bacağını kullanarak onun bacaklarını araladı. Sonrasında içine girmişti.

Blanche şimdi katlanamayacağı kadar yoğun bir zevk ve ihtiyaç hissediyordu. Rex'in darbelerini hızlandırma arzusuyla onun omuzlarına tuttundu ve daha derinlere ulaşabilmesi için sırtını geriye attı. Nefesini tutan Rex duraksadı. Şimdi Blanche'ı sersemletecek kadar derinlere girmişti ve Blanche derinlerinde erkekliğinin nabız gibi attığını, kadınlığının da buna kasılıp gevşeyerek tepki verdiğini hissediyordu. Rex arzudan için için yanan gözleriyle ona baktı ve kendini yavaşça geri çekti. Blanche şimdi sere serpe yatıyor, içinde bir zevk dalgasının büyüdüğünü hissediyordu. Rex onun doyuma ulaşmak üzere olduğunu anladı. Erkekliğini bir kez daha içine sokup üzerinde gidip gelmeye başladı ve o dalga nihayet patladı. Blanche bu defa zevk gözyaşlarına boğulmuştu.

Rex de öyle.

GÜNEŞİN PARLAK IŞIĞI nihayet onu uyandırmıştı.Blanche tuhaf bir şekilde, kendini bulutların üzerinde uçuyormuş gibi hissedecek kadar mutlu olduğunu fark etti. İçini çekti ve Sör Rex'le geçirdiği bir önceki geceyi hatırladı.

Gözlerini açıp başını çevirdi ama yatağın diğer tarafı boştu, pencereden dışarı baktığında sabah saatlerinin sona ermek üzere olduğunu anladı çünkü masmavi gökyüzünde iyice yükselen, parlak bir güneş vardı. Blanche gülümsedi. Ah Tanrım, şehvetin böylesine harika bir duygu olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Sör Rex harika bir adamdı!

Blanche onun şehvet ve şefkat dolu hallerini hatırlayarak yastığına sarıldı. Kendi şaşırtıcı şehvetini, taşkınlıklarını ve cesur davranışlarını da hatırlamıştı. Daha dün gece beraber olmalarına rağmen içinde arzunun ve ihtiyacın yarattığı bir boşluk vardı. Yüce Tanrım, o artık şehvetli bir kadına dönüşmüştü.

Günün birinde böyle olacağını kim tahmin edebilirdi?

Blanche, Rex'in dokunuşlarını, öpücüklerini ve kendini biraz dizginlemesine rağmen coşkuyla sevişmesini hatırlayarak gülümsedi. Onun muhteşem bir vücudu olduğunu ve kendisini nasıl da inanılmaz derecede çekici bulduğunu düşündü. Gece boyu defalarca sevişmişlerdi, belki de şu an karnında bir çocuk taşıyordu. Ah, karnında gerçekten de bir çocuk olması için dua ediyordu!

Blanche şimdi hayal meyal de olsa Rex'in kulağına doğru eğilip kendisinin yapılacak işleri olduğunu ama onun geç saatlere dek uyuması gerektiğini fısıldadığını hatırlamıştı. Odadan çıkmadan önce saçlarını öptüğünden de emindi. Birden gözleri yaşlarla doldu. Rex sevgi dolu, nazik bir adamdı ama bunu sadece Blanche biliyordu. Blanche ona delicesine âşıktı. Artık mutlu bir evlilikleri olacağından da emindi.

Blanche yüreğinin neşeyle dolduğunu hissettiği anda kederin hücumuna uğradı.

Az önce duyduğu mutluluk yerini nefesinin kesilmesine sebep olacak kadar yoğun bir umutsuzluk, keder ve yalnızlığa bırakınca kaskatı oldu. Birden gözünün önünde görüntüler belirdi. Zatürreye yakalanıp yatağa düşen babasını ve annesini görüyordu ama annesinin yüzü Harrington Malikânesi'nde asılı duran portredeki yüzden farklıydı. Dehşete kapılan Blanche ani bir hareketle yatakta dimdik oturdu ve içinde bulundukları araba etraftaki kalabalık tarafından kuşatıldığı sırada, annesinin korkudan bembeyaz kesilen yüzünü hatırladı. Adamlar arabanın kapısının menteşelerini sökmüşlerdi.

"Hayır."Şimdi olmaz, bugün olmaz; Blanche o korkunç anı asla hatırlamak istemiyordu!

Ancak zihnine yerleşen bu hatırayı kovması ya da oradan çıkarıp atması mümkün değildi. Annesi, adamlar onları caddeye sürüklemek için arabanın kapısını sökene dek Blanche'a sımsıkı sarılmıştı. Blanche başının döndüğünü ve sersemlediğini hissederek haykırdı. Acıyı duymaya başladığında başını tuttu ama acısı kafatasına bir kasap bıçağı saplanıyormuşçasına giderek yoğunlaştı.

Buna hemen, şimdi bir son vermeliydi! Hatırladığı bu olaydan sonra neler olduğunu bilmek istemiyordu! Sendeleyerek yataktan kalktığı sırada annesinin bağırdığını duydu. *Kızımı öldürmeyin! Çocuğuma kıymayın! Ne olur, çocuğuma kıymayın!*

Blanche annesinin adamlara onun canını bağışlamaları için yalvardığını duyunca afalladı ve sırtını dikleştirdi. Annesiyle arasında bir düzine adam vardı, her yer kan olmuştu ve adamlar olanları görmemesi için Blanche'ı sürükleyip götürürlerken annesi bir kez daha yalvarmıştı.

Blanche haykırdı. "Anne!" Dehşete kapılan çocuk yalvardı, "Anne! Ama şimdi arabanın olduğu yerle annesi arasında ellerinde dirgen ve kargılar taşıyan çok sayıda adam durduğu için Blanche onu göremiyordu. Solgun gözlü canavar ona pis pis bakıp elini uzattı. "Arabadan in, küçük kız," dedi boğuk bir sesle. Bu bir emirdi Blanche öylesine korkmuştu ki yerinden kıpırdayamıyordu ve bu durum adamı daha da öfkelendirdi.

"Yoksa gelir ben seni alırım," diye uyardı.

Blanche altını ıslattı. "Anne!"

Tam o sırada çığlıklar duyuldu.

Annesi çığlık atıyordu. Bunlar vahşi işkencelere maruz kalan bir kadının çığlıklarıydı...

Adam sırıtarak elini Blanche'a doğru uzattı. Blanche arabanın mümkün olan en uzak köşesine sığındı. Adam bir küfür savurup arabaya atladı ve onu yakaladı. Blanche çaresizce mücadele etmesine rağmen caddeye sürüklendi ve taşların üzerine fırlatıldı.

Annesi ağlayıp bağırıyor, hem kızının hem de kendi hayatinin bağışlanması için yalvarıyordu.

"Anne!" diye haykırdı Blanche.

"Blanche! Kaç! Saklan!"

Ona da eziyet etmeye niyetlenen canavar Blanche'ın üzerine çöreklenmiş ve elini ona doğru uzatmıştı. Blanche olduğu yerde dönerek ondan uzaklaşmak istedi ama elleri ve dizlerinin üzerinde yere düşünce caddedeki taşlar tenini parçaladı. Buna rağmen mümkün olduğunca hızlı bir şekilde emekleyerek öfke dolu adamların arasından ve altından geçti. Birileri eline bastı. Duyduğu acı doruk noktasına ulaştı ve olduğu yere yığılıp kaldı. Annesinin çığkları dinmek bilmiyordu.

"Yakaladım işte!"

Blanche elleriyle kulaklarını kapattı. Annesinin başına korkunç bir şeyler geldiğinden emindi. Nihayet pes edip bir top gibi olduğu yere kıvrıldı. *Ne olur bitsin, ne olur bitsin,* diye düşündü çaresizce. *"Anne, lütfen bitsin, lütfen bitsin, anne!"* Dehşet içerisinde donup kalan Blanche kendi sesi son nefesini vermek üzere olan annesinin çığlıklarını ve onun ölümüyle zafer coşkusu yaşayan adamların bağrışlarını bastırana dek bu sözleri tekrarlayıp durdu.

"Lütfen bitsin, diye fısıldadı ve birden ne yerdeki taşlar kaldı ne de annesinin çığlıkları.

Blanche gözlerini kırpıştırdı. Artık ne bir Londra caddesindeydi ne de altı yaşındaki bir çocuktu ama kendi kendine sallanıp durmayı bırakamayacak kadar korkuyordu ve tekrarlayıp durduğu sözler sakinleştirici bir dua haline dönüşmüştü. Yetişkin bir kadın olduğunun ve şu an Land's End'de bulunduğunun farkındaydı. Ama korkudan kaskatı kesildiği için bunu umursayacak durumda değildi. Yerinden kalkmaya da cesaret edemiyordu. Bir top gibi yatak odasının en uzak köşesine kıvnlmıştı ve buradan kalkmayı göze alamıyordu.

Sabahın gölgeleri arasında pusuya yatan canavarlar her an yeniden ortaya çıkmayı

bekliyordu.

Blanche çaresiz bir halde uzunca bir süre daha olduğu yerde sallandı ve o sözleri tekrarlayıp durdu.

NEDEN BANA SESLENMEDİNİZ, LEYDİM? Aslında giyinmenize yardım edecektim ama Lord bana sizi rahatsız etmemi tembihledi," diye haykırdı Meg.

Blanche kapısı açık duran gardırobun karşısında duruyordu. Giysilerinin büyük bir kısmını özenle yatağın üzerine serdiği için dolap neredeyse tamamen boşalmıştı. Lord... Sör Rex. Blanche şimdi onu düşünmek istemiyordu. Akıl sağlığını en iyi ihtimalle güçlükle elinde tutuyordu ve kendini her an yeniden kaybedebilirdi. Meg'e dönüp gülümsedi.

Megin gözleri büyüdü. "Leydim?"

Blanche o güne dek hiç bu kadar sakin, durgun ya da ilgisiz olmamıştı. Kendini mucizevi etkileri olan bir ilaç içirilmiş ya da durgun bir gölde yüzüyormuş gibi hissediyordu. Ama bunun bir önemi yoktu Ruhunun derinliklerinde sessiz ve güvenli bir yer bulmuştu ve bunu hiçbir şey değiştiremeyecekti. Ancak adımlarını dikkatli atmalıydı, bir uçurumun kenarında durduğunun farkındaydı. "Günaydın Meg," dedi sessizce. Aynı anda zihnine koyu renkli, etkileyici gözleriyle Sör Rex'in görüntüsü çöreklendi ama Blanche bu görüntüyü hızla başından savdı. Şu an onu düşünmemeliydi. Bunu yapması canını acıtırdı ve biraz daha canı yanarsa neler olacağını hayal bile edemiyordu. Artık ne o yolu ne de bir başkasını takip etmek istemiyordu. Diğer yolların hepsi tehlikeli ve endişe vericiydi. "Eşyalarımı çabucak toparlar mısın? Arabayı buraya çağıracağım."

Meg hiçbir şey söylemeden ona baktı.

"Lütfen biraz acele et Meg," dedi Blanche sesçizce.

"Gidiyor muyuz?" dedi Meg nefesini tutarak. "Ama... Sör Rex ne olacak? Siz iyi misiniz, Leydim? Çok... tuhaf görünüyorsunuz!"

"Gayet iyiyim," dedi Blanche. Başucundaki komidine gidip kendine bir bardak su doldurdu. Ellerinde en ufak bir titreme yoktu. "Korkarım ev sahibiyle aramdaki ilişkiyi bitiriyorum."

İşte söylemişti; ismini kullanmaması en doğrusuydu. Yoluna planladıkları şekilde devam edemeyecekti. Hiçbir mutluluk çektiği acı ve korkuya değmezdi. Ne kadar yoğun bir arzu duyarsa duysun buna değmezdi. Her şey Land's End e gelmesiyle başlamıştı. Aklını yitirmesine büyük oranda bunlar sebep olsa da ne bu mekânı ne de ev sahibini suçlayamazdı. Land's End'e gelmesiyle birlikte içindeki kadın, vücudu, kalbi ve ruhuyla uyanışa geçmişti. Ama duygularını tek tek silebilme imkânı yoktu. Bu duygular onu geçmişte kalan o korkunç tahralara sürüklemişti. Hatıralar da onu en sonunda çıldırtmıştı.

Bu sabah atlattığı olaydan sonra Land's End'de kalabilmesi tabi ki mümkün değildi. Buradan bir an önce gitmek için sabırsızlanıyordu. Bu bir buçuk haftada yaşanan her şey sona ermişti. Blanche huzura kavuşmuştu. İstediği tek şey de buydu. Bir daha asla o

tahterevalliye binmek istemiyordu. Aslında hayatının geri kalan kısmını duyguların olmadığı bir arafta geçirmeliydi.

Her ne kadar artık Sör Rex'i düşünmek istemese de onun karşısına çıkmak ve nişanlanmalarının büyük bir hata olduğunu söylemek zorundaydı. Nişanı bozduğunda Rex'in büyük bir hayal kırıklığı yaşayacağını biliyordu. Ama eninde sonunda bunun altından kalkmayı başaracak, kendine Blanche'ın asla olamayacağı kadar genç, güzel ve şehvetli bir kadın bulacaktı. Blanche da Harrington Malikânesi'ne geri dönüp yine eskisi gibi sessiz bir hayat sürecekti. Rex bir deliyle değil, aklı başında bir kadınla evlenecekti. Sonuçta Blanche sadece kendisi için değil, onun için de en iyisini yapıyordu.

Ama kalbi, sanki umutsuzluğa kapılmış gibi düzensiz bir ritimle atıyordu. Blanche umutsuzluk ya da buna benzer duyguları reddederek biraz daha su içti. Şakaklarında hafif bir zonklama başladığı için bu düşünceleri aklından çıkardı. Sör Rex'i düşünmek tehlikeliydi. Düşündüğü her şey, yaptığı her hareket tehlikeliydi. Ne olursa olsun kendine hâkim olmalıydı. Kalbine hareket özgürlüğü tanımamalıydı. Bu yüzden düşüncelerini Londra'da kendisini bekleyen vekillere ve işlere çevirdi. Babasının mali işlerini nasıl yola koyacağını bilemiyordu Bir yardımcı tutması gerekeceğini düşündü. Bir de şu talipleri vardı. Blanche şimdilik kimseyle evlenmeyecekti. Öte yandan taliplerinin hepsini birden başından savması o kadar da zor değildi. Aslında aklını yitirdiğine dair bir dedikodu çıkacak olursa hepsi kendiliğinden kaçardı.

"Ah, Leydim, neler oldu böyle?" diye fısıldadı Meg kendi kedine sarılarak.

İrkilen Blanche gülümsedi. "Sadece hatamı anladım, Meg bu kadar da üzülme. Eve dönmek için sabırsızlanıyorum, sıkıldım. Yoksa sen sıkılmadın mı?"

Meg'in ona verdiği tek tepki şaşkın ve üzgün bir halde yüzüne bakmak oldu. "Ama Sör Rex," dedi yavaşça, "Sör Rex perişan olacak."

Blanche gerginliğin acısını bir bıçak gibi içinde hissetti. *Sör Rex'i incitmek istemiyordu.*

Yüreğindeki bu acı onu nefessiz bıraktı ve yanaklarını tuttu. *Lütfen bitsin.*

Lütfen bitsin, lütfen bitsin, lütfen bitsin.

Blanche'ın nefesi tekrar düzene girdi. Ruhundaki o sakin ve köhne yere bir kez daha ulaşmıştı. "Sör Rexle hemen şimdi konuşacağım. Sen de biraz acele et, Meg." Bu ikisi için de en iyisiydi.

Blanche'ın bundan en ufak bir şüphesi yoktu.

REX KOLTUK DEĞNEĞİNİ YERE ÇARPARAK kuledeki odaya girdi ve yüzünde bir gülümsemeyle masasına oturdu. En sevdiği damızlık kısrak bir önceki gece doğurmuştu ama böylesine keyifli olmasının sebebi bu değildi. Önünde serili duran kâğıtlara baktı ama onları değil Blanche'ı gördü. Öylesine tatlı, öylesine iyi ve dün geceye rağmen öylesine masumdu ki Rex'e o ana dek hiçbir kadının dokunmadığı şekilde dokunmuştu. Rex onun ilk erkeği olduğu için çok mutluydu, onun son erkeği olacağı için de öyle.

Gözü masada duran saate kaydı. Öğlen olmuştu ve Blanche o ana dek çoktan uyanmış olmalıydı. Öte yandan dün gece tam dört defa seviştikleri için hâlâ yataktan çıkmamış olması da mümkündü. Rex bencilce davranmak istememiş ve onu incitmekten çekinmişti ama gece Blanche en az onun kadar arzuluydu. Gecenin sonunda Rex uyumaları için ısrar etmiş ve Blanche küçük ellerini onun göğsüne yatarak hemen uykuya dalmıştı.

Bunu düşünmek bile Rex'i heyecanlandırıyordu. O şüphesiz özündeki en şanslı adamdı. Artık geriye dönmek ya da farklı bir karar almak için çok geçti. Nişanlısına sırılsıklam âşıktı ve kendinde o cesareti bulursa belki ona zaten sekiz senedir âşık olduğunu itiraf ederdi.

O bunları düşündüğü sırada birileri zaten ardına dek açık duran kapıyı tıklattı. Rex başını kaldırıp baktı ve Blanche'ı görmesiyle birlikte yüzünde bir gülümseme belirdi. Sonrasında ayağa kalktı ve yüzündeki gülümseme soldu. Blanche'ın ifadesi öylesine tuhaftı ki bir an onu tanıyamamıştı. Bu haliyle son derece güzel bir porselen bebeği andırıyordu.

Blanche yüzünde ciddi bir ifadeyle, "Sör Rex? Sizinle biraz konuşabilir miyim?" diye sordu sessizce.

Rex o an her şeyin saman alevi gibi uçup gideceğini hissetti. O an kalbi duracak gibi oldu ve tuhaf bir şekilde az sonra hayatının darmadağın olacağını anladı. Bunu biliyordu ve çok korkuyordu.

Kendini sakinleştirmeye çalışarak masasının etrafından dolaştı. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu görüyordu ama belki sorun sadece Blanche'ın yorgun olmasıydı. Sorun bu değilse bile yolunda gitmeyen her şey düzene girerdi. Onlar artık sevgiliydi. Sadece nişanlanmakla kalmamış, dün gece şehveti ve aşkı da paylaşmışlardı. Yoksa yanılıyor muydu?

"Günaydın," dedi kalbinin şimdi onu rahatsız edecek kadar hızlı attığını hissederek.

Blanche gülümsedi. "Günaydın, Sör Rex. Bana ayıracak zamanınız var mı?"

"İki elim kanda bile olsa sana zaman ayırırım." Rex bu sözleri sadece kibarlık olsun diye söylememişti. Blanche'a baktı ama gözlerinde tek bir duyguya bile rastlamadı. Genç kadının gözleri buğulu ve donuk bakıyordu. Bir önceki gece doyuma ulaşmış, hayatında ilk kez defalarca şehvetle haykırmış bir kadına benzemiyordu. Âşık bir kadın gibi etrafa pırıltılar saçmıyordu.

Pişmanlık yaşıyordu.

Rex onunla sevişirse Blanche'ın bundan pişmanlık duyacağını önceden de bilmiyor muydu? Midesinin allak bullak olduğunu hissederek "Mutsuzsun," dedi lafı dolandırmadan.

Blanche sadece gülümsedi. "Şehre dönmem gerektiğini fark ettim."

Rex gözlerinin fal taşı gibi açıldığını hissetti. Ardından kulenin penceresinden dışarı baktı ve Blanche'ın arabasının avluya girdiğini gördü. Hışımla Blanche'a döndü. "Beni terk ediyorsun."

Blanche bir kez daha gülümsedi, bu son derece güzel bir porselen bebeğin kusursuz

yüzüne özenle yerleştirilen yapmacık bir gülümsemeydi. "Çok cana yakın bir ev sahibiydiniz, Sör Rex. Böyle cömertçe ağırlanacağım aklıma gelmezdi ama size yeterince rahatsızlık verdim."

Blanche onu terk ediyordu. Rex başının döndüğünü hissetti. Koltuk değneğine tutundu ama hâlâ başı dönüyordu. "Beni terk ediyorsun."

Blanche artık gülümsemiyordu ve Rex bunun için ona minnettardı. "Aramızda gerginlik yaratmak istemiyorum. Ama bu konuyu etraflıca düşündüm ve nişanlanmamızın bir hata olduğuna karar verdim. Çok üzgünüm. Benden çok daha iyisini bulacaksınız, bundan eminim."

"Dışarı çık." Rex nefes alamıyordu, ilişkilerini önemsemediğinin, sosyetedeki kalleş şıllıklardan farksız olduğunun bir ispatı olarak karşısına geçmiş, duygulardan yoksun bir ifadeyle kendisine bir şeyler anlatan bu güzel kadından başka bir şey göremiyordu.

Blanche irkildi. "Anlamadım."

Rex kendine hâkim olmaya çalıştı ama bunu başaramadı. Sadece acı, öfke ve nefret hissediyordu. "Defol buradan!" diye bağırdı.

Blanche nefesini tuttu. Büyüyen gözlerinde bir şeyler parlar gibi oldu.

Rex koltuk değneğini havaya kaldırıp en yakınında duran objenin üzrine, çalışma masasındaki lambaya savurdu. "Defol!"diye kükredi.

Blanche hızla odadan dışarı fırladı.

Rex masasına çarptı ama ona tutunmayı başardı. Üzerindeki her şeyi yere fırlattıktan sonra koltuk değneğini aldı ve masaya vurmaya başladı. Değnek ikiye ayrıldığında pes etti ve tek bir kez vahşi bir çığlık koparark kendini yere bıraktı.

Blanche'ın arabasının yola çıktığını duyduğunda, hâlâ öfke ve acıyla perişan bir halde yüzünü dizine yaslamış, orada öylece oturuyordu.

BÖLÜM ON ALTI

BLANCHE, HARRINGTON MALİKANESİNİN gösterişli odalarını ve upuzun koridorlarını dolaşırken, eve dönmekle doğru olanı yaptığını anladı. Neredeyse her odada bir hizmetçiyle karşılaşmış olmasına rağmen ev son derece sessiz ve huzurluydu. Blanche daha önce böyle bir huzura hiç bu kadar çok ihtiyaç duymamıştı. Yine de beklediği tam olarak bu değildi. Evine döndüğünde Land's End'deki maceraya kalkışmadan önceki hayatına kavuşacağını sanmıştı. Oysa artık eski hayatına kavuşabilmesi tuhaf bir şekilde imkânsız görünüyordu

Bir süredir o tehlikeli uçurumun ölüm tehlikesi taşıyan kenarında durmuyordu ama attığı tek bir yanlış adımla korkunç bir şekilde yeniden çıldırmanın eşiğine gelebileceğini biliyordu. Kendine hâkimiyetini koruyup o karanlık ve donuk yerde kalmalı, duygularını derinlemesine değil yüzeysel yaşamalıydı. İçinde en ufak bir zevk kıpırtısı ya da pişmanlık duymaya korkuyordu. Buna rağmen yüreğine hapsolan bu duygular

kendilerini serbest bırakması için ona haykırıyordu. Blanche bunu adı gibi biliyordu. Büyük bir çaba harcıyordu belki ama bir şekilde duygularından sıyrılmayı başarmış ve üç gün önce Cornwall'dan ayrıldığından beri tek bir olay bile yaşamamıştı. Rahatlamış değildi, sadece kararlıydı. Bir daha asla aklını yitirmenin eşiğine gelmeyecekti.

Ancak malikânenin her köşesine hayaletler gizlenmişti. Blanche'ın attığı her adım, yaptığı her hareket, söylediği her söz sanki ona kumpas kuruyor ve görmek istemediği bu hayaletleri ortaya çıkarıyordu. Kütüphanenin önünden geçerken babasının hayattayken sürekli yaptığı gibi çalışma masasının üzerine eğildiğini görüyordu. Kalbi sıkışıyor ama acısını içine hapsediyordu. Annesinin neredeyse gerçek boyutlardaki portresi hâlâ merdivenlerin karşısındaki duvarda asılı duruyordu. Blanche bu resme baktığında annesini ölüme sürüklenmeden önce arabada otururken görüyordu. Bu görüntüyü de çılgınca bir telaşla zihninden çıkarması gerekiyordu. Zihninin karanlık köşelerinde Sör Rex de pusuda bekliyordu.

O da Blanche'ı kendine olan hâkimiyetini yitirmesine sebep olmakla tehdit ediyordu. Blanche, malikânenin mermer döşeli antresindeki pencerelerden dışarı bakıyordu. Araba yoluna sekiz araba sıralanmıştı ve her birinin içinde ziyaretine gelmek için saatin on ikiyi vurmasını bekleyen talipleri vardı. Blanche şehre döndüğü haberinin çok hızlı yayıldığını düşündü çünkü eve daha dün gece geç saatlerde adımını atmıştı. O ziyaretçilere alışıktı ve evine kimsenin gelmemesi tuhaf olurdu. Ama dışarıdaki bu adamlardan birini illa ki müstakbel eşi olarak görmesi mi gerekiyordu? Blanche bu son iki haftada yaşadıklarının ardından bunu yapamayacağını biliyordu. Öte yandan gerçekleri ortaya koyarsa kırık bir kalbi olduğunu da kabullenmek zorunda kalırdı. Ama bu yola asla girmemeliydi. Böyle bir şeyi, duygulardan yoksun, soğukkanlı ve mantıklı bir şekilde kabullenebilmesi mümkün değildi. Yüreğinde oluşacak tek bir çatlak beraberinde diğerlerinide getirirdi. Blanche şimdi korkunç bir sır taşıyor ve bu sırrın sonsuza dek onunla kalmasını istiyordu.

Bunları düşünerek evin en büydik salonlarından biri olan Altın Salon'da yürümeye başladı. Bu salonda rahatlıkla elli, altmış ziyaretçi ağırlayabilirdi. Blanche zemini Aubusson[1] halılarıyla kaplı, lüks tavanından devasa boyutlarda üç kristal avize sarkan, her koltuk ve kanepesi krem, bej, kum ve altın rengi kumaşlarla kaplanmış salonun karşı tarafına doğru yürüdüğü sırada kapıda kâhyası belirdi. "Evet, Jem?"

"Leydi Waverly ve Leydi Dagwood geldiler, efendim. Taliplerinizle ilgilenmeden önce onlarla bizzat görüşmek isteyeceğinizi düşünerek kendilerini içeri aldım."

Blanche'ın keyfi yerine geldi ve yüzünde bir gülümseme belirdi. Cornwall'dan ayrıldığından beri ilk defa içtenlikle gülümsediğini biliyordu ama en yakın iki arkadaşını çok özlemişti. Bunu düşünmesiyle birlikte Sör Rex'in görüntüsü gizlendiği yerden çıkmak istedi ama Blanche çabuk davranıp onun zihnini meşgul etmesine izin vermedi. Yüreğinde istemeden de olsa tatsız bir kıpırtı olmuştu. Eskiden Bess ve Felicia'ya başından geçen her şeyi anlatırdı. Ama şimdi onlara bu konuda tek bir kelime bile etmemesi gerekiyordu. "İyi yapmışsın. Doğrusu arkadaşlarımı görmek için sabırsızlanıyorum." Belki Bess ve Felicia onun eski hayatına geri dönmesini sağlayabilirdi; en ufak bir derdi olmayan, sakin, huzurlu ve hoş bir kadın olarak sürdürdüğü hayata.

---

1 Fransa'da halılarıyla ünlü bir kent, (ç.n.)

"Mavi Salon'dalar," dedi Jem reverans yaparak.

Blanche ona teşekkür etti. Yeşil ve bronz rengi giysiler içerisinde son derece güzel görünen Bess, küçük, Mavi Salon'daki kemerli pencerelerden birinin önünde duruyordu. Felicia da gri renkli kanepenin üzerine yerleşmiş çayını yudumluyordu.

Blanche odaya girdiğinde Bess ona doğru döndü ve Felicia oturduğu yerden ayağa fırladı. "Geri döndün!" diye haykırdı Bess, Blanche'ın yanına koşup ona sımsıkı sarılarak.

"Evet, döndüm ve sizi gördüğüm için çok mutluyum," dedi Blanche gülümseyerek. Felicia'ya sarılmak üzere döndüğünde arkadaşındaki ışıltıyı hemen tanıdı; bu âşık bir kadının ışıltısıydı. "Nasılsınız bakalım?" diye sordu kalbinin tuhaf bir şekilde yerinden oymadığını hissederek. Böyle bir durumda Sör Rex'i aklına getirmemesi imkânsızdı ama Felieia'nın yeni kocasından hoşnut olduğunu bilmek onu fazlasıyla mutlu etmişti.

Yeşil gözleri ışıl ışıl parlayan Bess, "Seni çok özledik," diye haykırdı. "Lands End'de neler olmuş öyle, Blanche! Sör Rex'e gerçekten evlenme mi teklif ettin? Mektubunu okuduğumda öleceğimi sandım!" Blanche gerildiğini hissederek yüzünü başka yöne çevirdi. "Anlık bir hevesle yazılmış o aptal mektubu tamamen unutmuştum."

Bess ve Felicia birbirlerine baktılar. "Mektubun sırılsıklam âşık olduğunu düşündürüyordu," diye bağırdı Felicia. "İzin ver de şu mektubu okuyayım, Bess!"

"Ben âşık falan olmadım," dedi Blanche sert bir sesle. Aynı anda, bunu hiç istememesine rağmen Sör Rex'in görüntüsü tüm canlılığıyla zihninde belirdi. Tıpkı yatağında Blanche'ın üzerine çıktığında olduğu gibi gözleri şehvet ve arzuyla için için yanıyordu. Blanche böyle acı verici hatıraları günlerdir zihninden uzak tuttuğu için kalbinin canını yakacak şekilde yerinden oynadığını hissetti. Sonra tekrar Rex'i gördü; öfkeden çılgına dönmüş bir halde kendisine bağırıp dışarı çıkmasını söylüyordu.

Bu görüntüyle birlikte kalp atışları delicesine hızlandı. İçinde bulundukları oda dönmeye başladı. Acı bir bıçak gibi göğsüne saplandı. Her şey birbirine karışmıştı; Sör Rex, babası, annesi, hepsi aynı anda zihnine hücum ediyordu!

Blanche başını çevirip yanaklarını tuttu ve gözlerini kapatarak acıyla mücadele etmeye çalıştı. *Şimdi olmaz, her şey böyle yolunda giderken olmaz. Şimdi olmaz, lütfen!* Hayatının karanlık köşelerine ulaşmanın bir yolunu bulmuştu ama bunu yaptığı çok kısa bir an bile hemen tehditkâr ve tehlikeli bir hale dönüşüyordu. *Lütfen dur,* dedi içinden sessizce.

Hiçbir şey hissetmemeliydi. Ne şimdi ne de başka bir zaman. Sör Rex de artık babası ve hatırlayamadığı hatırlamak da istemediği annesi gibi geçmişin bir parçasıydı.

Blanche şimdi güçlükle nefes alıyordu.

"Ne oldu, Blanche?" diye sordu Felicia endişeyle.

Blanche birden sakinleştiğini ve kendini toparladığını fark etti. Şimdi kendini gri renkli bir boşlukta uçuyormuş gibi hissediyordu. Zihninde beliren yüzler geri çekilip bulanıklaşmıştı, Felida'ya dönüp gülümsedi. "O düşünmeden yazdığım bir mektuptu. Sör Rexle evlenmek gibi bir niyetim yok."

Bess hayretler içerisindeymiş gibi görünüyordu. "Mektubunu daha bir hafta önce aldım. Bir adama ilk kez ilgi duyuyor ve birdenbire ona ilgi duymaktan vazgeçiyorsun, öyle mi?"

"Sör Rex hakkında konuşmak istemiyorum," dedi Blanche niyetlendiğinden çok daha

sert bir sesle. Fakat dehşet kendini bir kez daha göstermişti ve bu defa son derece etkiliydi. Beynine itaat etmeyi reddeden kalbi yeniden hızlanıp gümbür gümbür atmaya başladı. Blanche şimdi kendini kalbi kırık ve hastaymış gibi hissediyordu.

Bess kolunu onun omzuna attı. "Belli ki yolunda gitmeyen bir şeyler var. Bugüne dek birbirimizden asla sır saklamadık..."

"Her şey yolunda!" diye haykırdı Blanche öfkeyle.

Bess irkildi, Felicia da nefesini tuttu.

Blanche bir kez daha kendini kaybetmişti; hem de bu kadar kolayca. Nasıl olduysa yeniden o tahterevalliye binmiş ve çok yükseklere çıkmıştı. "Temiz havaya ihtiyacım var," diye bağırdı pencereye koşarak. Pencereyi açmak için çabaladı. Şimdi şakakları zonkluyordu ve bu belli belirsiz acının, hatıraların hücumuna uğrayacağı sinyalini veren bir baş ağrısına dönüşmesinden korkuyordu.

"O pencereler açılmıyor," diye haykırdı Bess. "Haydi, dışarı çıkalım. Sen de biraz nişadır getir, Felicia."

Şakaklarını tutan Blanche yerinden kıpırdamaya cesaret edmiyordu.

Dışarı çık!

Sör Rex'in ona böylesine öfke ve nefretle bağıracağı aklının ucundan bile geçmezdi. *Arabadan hemen dışarı çıkın, hanımefendi.*

Canavar annesini almak üzere elini içeri uzatmıştı. Blanche titremeye başladı. Annesi elini öyle çok sıkıyordu ki canı yanıyordu.

Hemen arabadan dışarı çıkın! diye bağırdı adam.

Birden annesi yaka paça arabadan dışarı çıkarıldı ve aynı eller bu defa Blanche'ı yakaladı.

Annesi bağırdı, "Kaç, Blanche!"

Blanche bir şekilde adamın elinden kurtulmayı başardı ve taş döşeli caddeye yuvarlandı. Annesi yine bağırıyordu ama bu defa ki acılar içerisinde olduğunu gösteren bir feryattı.

Taşlı cadde kendi etrafında dönmeye başladı. "Anne!" diye bağırdı Blanche ona doğru sürünmeye çalışarak. Ama zemin fena halde sarsılıyor, cadde eskisinden daha büyük bir hızla dönüyor, annesinin feryatları kulakları sağır ediyordu.

Blanche nihayet pes etti ve bir top gibi olduğu yere kıvrıldı. Korkudan donup kalmıştı. Kulaklarını tuttu ve caddedeki taşlara değil yerdeki mavi ve bej rengi halılara odaklanmaya çalıştı. Halılar dönüyordu. Blanche da dönüyordu. Ve Bess ona bir şeyler söylüyordu.

Blanche yaşadıklarının sona erdiğini anlayarak içini çekti. Tıpkı arabadan çekilip alındıktan sonra caddeye çömeldiği gibi Mavi Salonun zeminine çömelmişti. Land's End'den ayrıldığından beri hatıraların hücumuna uğramamıştı ama Bess, Sör Rex'in adını ağzına alır almaz bir kez daha kendini kaybetmişti. Bess kolunu omzuna dolayıp ağzına bir bardak su uzattı. "Bir yudum su al."

Yanaklarının yaşlarla ıslandığını hisseden Blanche başını salladı. Arkadaşlarının onun deli olduğunu düşüneceğini fark ederek suyu içti. Yavaşça başını kaldırıp Bess'e baktı.

Bess'in gözleri kocaman açılmıştı. "Şimdi iyi misin?" diye sordu sessizce.

Blanche dudaklarını ıslatıp başını salladı. "Bir daha asla Sör Rex hakkında konuşmamalıyız."

Bu imkânsızmış gibi görünse de Bess'in gözleri daha da büyümüştü. Blanche'a elini uzattı. "Gel, kanepeye oturalım. Bana az önce neler olduğunu anlat."

Blanche ayağa kalkıp bakışlarını küçük ve sevimli salonda gezdirdi Ardından gözlerini kapattı ve yüreğinde kalan son korku ve dehşet kırıntısından da kurtulmaya çalıştı. Bu son hatıra zihnine kazınmış olduğu için bunu başarması pek de kolay olmadı. Bess'e baktı. Ona çocukluğundan beri güveniyordu ve şu an çaresizce bir sırdaşa ihtiyacı vardı. "O ayaklanmayı hatırlamaya başladım."

Blanche'ın o güne dair tek bir şey bile hatırlamadığını bilen Bess nefesini tuttu. "Çocukken anneni kaybettiğin ayaklanmayı mı kastediyorsun?"

Blanche başını salladı. "Hatıralar zihnime geri dönmeye kararlıymış gibi görünüyor. Hepsi de hatırlamak istemeyeceğim kadar korkunç anılar ve onların dönüşünü durdurmak için elimden ne gelirse yapmaya kararlıyım."

Bess ona sarıldı ve birlikte kanepeye oturdular. "O günü hatırlayacağın ya da bunun senin için bu kadar önemli olacağı aklıma gelmezdi."

"Elbette önemli! Hatıraların bana ne yaptığını görmedin mi?" diye haykırdı Blanche.

Bess başını salladı. "Küçük bir çocuk gibi yere kıvrılmış, çığlılar atıp ağlıyordun. Felicia nişadır almaya gitti ve buna şahit olan tek kişi benim." Beti benzi atmıştı. Oysa onun yüzü asla solmazdı. "Tanrı'ya şükürler olsun ki bunu benden başka kimse görmedi. Sana neler oldu böyle?"

"Sorun sadece hatıralar değil," diye fısıldadı Blanche. "O ayaklanmanın her anını yeniden yaşıyorum." Bu sözlerin ardından ağlamaya başladı. Başına gelenler onu o kadar çok korkutuyordu ki artık utancı falan boş vermişti.

Bess ağzı bir karış açık bir halde Blanche'a bakakaldı sonrada ona sarıldı. "Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim. Az önce yeniden altı yaşındaki bir kız çocuğu oldum. Bu salon bir Londra caddesine dönüştü. Senin burada olduğunun farkında bile değildim; kalabalığın içinde kaybolmuştum!" diye inledi Blanche.

Bess hiçbir şey söylemedi. Blanche onu, dehşete kapılmış olmasına rağmen mantıklı davranmaya çalıştığını bilecek kadar iyi tanıyordu.

"Bütün bunlar Land's End'de başladı," diye fısıldadı ve yüreğinde bir acı hissetti. "Evlenecektik, Bess. Aşık oldum, sonra da bunlar başıma geldi!"

Bess geri çekilip söylediklerine inanamıyormuş gibi ona baktı. Blanche şakaklarının bir kez daha acıdığını hissederek onları sıkıca bastırdı. "Eski hayatımı geri istiyorum. Artık *hiçbir şey* hissetmek istemiyorum. O korkunç günün tek bir detayını bile hatırlamak istemiyorum."

Bess onun sırtını okşadı. "Bütün bunları şimdi hatırlıyor olman çok tuhaf. Yine de bunun sağlıklı bir şey olduğunu hissediyorum. Bu konuyu şimdilik bir kenara bırakalım.

Senin günün birinde âşık olacağını biliyordum, Blanche. Bu kişinin Sör Rex olacağını da hissetmiştim."

"Anlamıyorsun," diye bağırdı Blanche çılgına dönmüş gibi. "Aşk ve tutku beraberinde her seferinde az önce yaşadığım acıyı getiriyor! Âşık olmam bir hataydı. Bunun bana neler yaptığını görmedin mi?"

Bess ona baktı. "Bu ikisinin ne ilgisi var? Blanche, eğer Sör Rex'e ilgi duyuyorsan..."

"Hayır! Artık her şey bitti."diye bağırdı Blanche bunu gerçekten kastederek. Şimdi paniğe kapılmaya başlamıştı.

Bess gayet ciddi bir tavırla, "Şehirde ikinizin nişanlandığına dair söylentiler var," dedi. "Bond Caddesinde Kontes'e rastladım. Dedii ki Sör Rex kardeşine bu hususta bir şeyler yazmış."

Blanche'ın başındaki ağrı şiddetini artırdı. Homurdanarak, "Bundan daha fazlasını da hatırlayacağımdan eminim," dedi "Ne zaman mutlu ya da üzgün olsam zihnimde yeni bir hatıra beliriyor. Aramızdaki ilişkiyi bitirdim. Benim tutkuya değil huzura ihtiyacım var! Ayrıca Sör Rex şimdi haklı olarak benden nefret ediyor!" dedi titreyerek. "Yeni bir kriz geçirip yerlerde kıvranmamam için bu sohbeti bir an önce sonlandırsak iyi olur, Bess."

Bess'in bir kez daha beti benzi attı. "Bir sohbet nasıl olur da böyle bir krize yol açar?"

"Bilmiyorum. Ama en ufak bir şey bile akıl sağlığımı tehdit edebiliyor!" diye haykırdı heyecanla.

Bess kısa bir süre sustuktan sonra, "Seni hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim," dedi sessizce. "Ya da bu kadar duygu dolu. Bu beni çok şaşırttı doğrusu."

"Bir daha asla *onun* hakkında konuşmak istemiyorum."

Bess bir an onun yüzüne baktı. "Sana daha az önce gözyaşı ve acıya boğulmuş olmana rağmen duygularına engel olabileceğini düşündüren şey ne? *Onun* hakkında konuşmaya başladığımız anda perişan oldun."

"Bunu denemek zorundayım," dedi Blanche huzursuzca.

Bess ona baktı. 'Tam olarak neden korkuyorsun? Belki de hatıralarınla yüzleşmelisin. Onlarla yüzleşirsen aradığın huzur ve mutluluğa kavuşacağını düşünmeden edemiyorum."

"Şimdi de aklını yitiren sensin," diye bağırdı Blanche öfkeyle. "Çünkü o adamların anneme ne yaptıkları hakkında hiçbir fikrin yok!"

Bess gerildi. "Öfkelisin."

"Lanet olsun, evet, öfkeliyim! Üstelik artık bu konuşmaya bir son vermezsen o kahrolası günü tekrar hatırlamaya başlayacağım!"

"Pekâla. Geri çekiliyorum. Ama yaptığın şeyin doğru olduğundan emin değilim."

"Hatıraların bana neler yaptığını görmedin mi?" dedi Blanche. "Beni Londra'daki bir ayaklanmanın ortasında kalan altı yaşındaki bir kız çocuğu haline dönüştürüyorlar. Beni aklını yitirmiş bir kadın yapıyorlar."

Sessizleşen Bess'in suratı asıktı. "Bugüne dek kaç defa krize girdin?"

"Dört ya da beş kez. İlk başta sadece olanları hatırlıyordum. Şimdi ne zaman o güne dair bir detayı hatırlasam geçmişe sürükleniyorum.

"Belki de haklısın. Belki de o günü hatırlaman korkunç bir fikir. Bess aniden sustu.

Blanche kendi kendine sarıldı. "Ne oldu?"

Bess'in yüzü kızardı. "Kimsenin, hizmetçinin ya da Felicia nın bile seni az önce gördüğüm halde görmesini istemiyorum." Ardından gülümsedi ama sonra ciddi bir ifadeyle Blanche'ın elini tuttu bunu kimse anlayışla karşılamaz. Sosyeteyi biliyorsun. Hoşgörülü insanların olduğu bir yer değil."

"Benim delirdiğimi düşünecekler ve bu dedikodu hızla yayılacak,"diye haykırdı Blanche yaşadığı korkunun gerginliğiyle. "İşin doğrusu ben gerçekten deliyim. Deliyim, değil mi?"

"Hayır! Sen deli falan değilsin. Ama haklısın. Bunlar ikimizin arasında kalmalı."

"Elbette, öyle olacak," dedi Blanche çabucak.

"O sana neler olduğunu biliyor mu?"

Blanche başını iki yana salladı. "Oradayken iki kez bayıldım. Sanırım klostrofobik olduğumu ve yetersiz beslendiğimi düşünüyor."

"Senin bir doktora görünmen lazım," dedi Bess. "Gerçeği söyleyecek kadar güvenebileceğimiz birisine. Krizleri adatmana yardımcı olacak, sana ilaçlar yazabilecek birisine. Bu konuda biraz araştırma yapacağım. Ama ben uygun doktoru bulana dek neden bir doz afyon ruhu alıp uyumuyorsun? Uyandığında kendini çok daha iyi hissedeceğinden eminim." Bess ona cesaret vermek istercesine gülümsedi. "Bu son bir buçuk haftada çok şey yaşadın! Yorgunluktan ölüyor olmalısın ve biraz dinlenmenin sana hiçbir zararı olmaz."

Blanche en iyi dostunun yüzüne bakakaldı.

Bess'in yüzündeki gülümseme soldu. "Neden içimde kötü bir his var acaba?"

"Bir keresinde bir doktor bebek bekleyen kadınlara afyon ruhu yazmadığını söylemişti. Çok bilinmeyen bir çalışma afyon ruhunun karındaki bebeğe zararlı olduğunu göstermiş."

Bu sözleri duymak Bess'i ilk önce biraz şaşırttı. Ardından gözleri şoka uğramış gibi kocaman açıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Gebe olabilirim," dedi Blanche ve bir kez daha gözyaşlarına boğuldu.

Bess nefesini tuttu. "Sör Rex'le beraber mi oldunuz yani?"

"Sadece bir gece beraber olduk; upuzun ve şehvet dolu bir gece Ah Bess! Karnımda bir çocuk olması için dua ediyorum!"

Bess yüzünde ciddi bir ifadeyle ona baktı. Ardından, "Sen ne dediğinin farkında mısın?" diye sordu.

"Elbette."

"Karnında bir çocuk taşıyorsan bunu Sör Rex'e söyleyecek ve onunla evlenmek konusundaki fikrini değiştireceksin, öyle mi?"

Blanche kalbinin korku ve çaresizlikle dolduğunu hissederek arkadaşına baktı. "Bunu ona söyleyemem... onunla evlenemem de... çünkü bu işleri daha da kötüleştirir."

"Geçirdiğin krizlere, ona karşı olan duygularının sebebi olduğundan emin misin?" Bess ayağa kalktı. "Sör Rex'i yakından tanımıyorum ama onun geçirdiğin krizlere şahit olsa bile, bu krizler tekrarlayıp dursa bile senin yanında olacağından eminim."

Blanche hızla ayağa fırladı. Kalbi şimdi ona acı verecek kadar hızlı atıyordu. "Bu

krizlere kimse şahit olmamalı. Sör Rex beni asla o halde görmemeli. O bir deliyle değil aklı başında bir kadınla evlenmeyi hak ediyor! Kendime hâkim olabileceğimi düşünmüştüm ama yapamıyorum. Az önceki olay da bunu çok açık bir şekilde ispatladı. Artık eve konuk kabul etmemeye çalışacağım ve mecbur kalmadıkça da dışarı çıkmıyorum."

"Ah, Tanrım," dedi Bess.

"Bu işi şansa bırakamam," diye inledi Blanche.

"O halde mevcut taliplerinden birini gözüne kestirsen iyi olur. Belli ki evlenmen gerekiyor ve eğer karnında bir çocuk taşıyorsan elini çabuk tutmalısın."

Blanche ellerini kavuşturdu. O bile evlenmeden babasız bir çocuk doğurmanın toplumdan dışlanmak anlamına geleceğini biliyordu. Henüz karnında bir çocuk taşıdığından emin olmadığı için o ana dek bu zor durumu aklından çıkarmaya çalışmıştı. Ama Bess haklıydı. Sör Rex'in çocuğunu taşındığı kesinleşecek olursa eninde sonunda evlenmek zorunda kalacaktı. "Müstakbel eşim için hiçbir şey hissetmediğim sürece böyle bir evliliğin altından kalkabilirim." Bu sözlerin ardından kendini kötü hissetti.

Bess'in nihayet gözleri yaşarmıştı. "Belki bu olay geçicidir. Belki de yakında hatıralar ve krizlerden kurtulursun. Belki bütün bunların Sör Rex'le hiçbir ilgisi yok."

"Artık değil aşk, en ufak bir duygu kıpırtısı bile hissedemem,"diye vurguladı Blanche.

Bess'in yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Ah, Tanrım. Bunu nasıl yapacaksın, Blanche? Hayatına bu şekilde nasıl devam edeceksin?"

"Umutsuzluğa kapılma. Bir şekilde altından kalkacağım."

"LEYDİ HARRINGTON? Bay Carter isminde biri sizi görmek istiyor." Blanche kütüphanedeydi. Babasının geniş çalışma masasını odadan çıkartmış, kendine Portekiz tarzı, daha küçük bir masa almıştı. Ardından içerideki mobilyalara yeni bir düzen vermiş ve masasını farklı bir yere koymuştu. Kütüphaneyi baştan aşağı yenilemeye ve işe renklerden başlamaya karar vermişti. Daha o sabah mobilyaların üzerine beyaz örtüler serdirmişti ve bir sonraki gün de boyacı ve döşemeciyle görüşecekti.

Ama kalbinde bir acı hissediyordu.

Şu an vekillerinin bıraktığı belgeleri okumakla meşguldü. Babasına ölmeden önce yaptığı son yatırınım detaylarını anlamakta güçlük çekiyordu. Öte yandan belli ki bu yılda bin paundun üzerinde getirisi olan son derece kârlı bir işti. Blanche, Geoffrey Williamson'dan bu Şirketin tam olarak ne yaptığı hakkında bilgi talep etmeliydi.

Şehre dönmesinin üzerinden tam bir hafta geçmişti. Bess bu süre zarfında taliplerini ondan uzak tutmuş ve ikisi de Sör Rex ya da gebe olma ihtimali hakkında bir tartışmaya girmekten özenle sakınmıştı. Blanche son derece dikkatli davranmış, sorunsuz her anı büyük bir başarı olarak değerlendirmişti. Bütün bu süre boyunca ne acı ve öfke duymuş, ne hatıraların hücumuna uğramış ne de kriz geçirmişti. Bunun yerine dikkatini tamamen kütüphane ve ona ek olarak Altın Salon'un dekorasyonuna çevirmişti. Malikânenin bahçeleri de yeniden düzenleniyordu.

Her şeyin yolunda gittiğini gören Bess, bir önceki gün ona konuk kabul etmeye hazır

olup olmadığım sormuştu. Dedikodular daha şimdiden ayyuka çıkmıştı. Sosyete mensupları onun neden şehre geri dönüp kendini evine kapattığını merak ediyordu. Bess istemeden de olsa ona insanların çılgınca tahminlerde bulunduğunu söylemek zorunda kalmıştı. Kimi dedikodulara göre Sör Rex'le nişanlanmış ve düğün hazırlıklarına başlamış, kimi dedikodulara göreyse kalbi kırılmıştı. Bazı dedikodular da onun ısrarla yas tutmaya devam ettiğini söylüyordu. Artık harekete geçip bütün bu söylentilere bir dur demenin zamanı gelmişti.

Blanche elindeki kâğıtları bıraktı. Bunu yaparken parmaklarının hafifçe titrediğini fark etti. Bu öğleden sonra olacaklar gözünü korkutuyordu ama kendine *eşsiz* bir ev sahibesi olduğunu hatırlattı. Şimdi ilgilenmesi gereken yeni bir konu daha ortaya çıktığı için mutluydu. "Ben Bay Carter diye birisini hatırlamıyorum, Jem. Kendisi sana kartını bırakmadı mı?"

"Kapıdaki çok kaba bir adam, Leydim ve onu kovmak bana mutluluk verecek."

Blanche şaşırmıştı. "Peki, sana benden ne istediğini söyledi mi? "Konunun Land's End'de geçirdiğiniz tatille alakalı ve acil ol duğunu söyledi."

Blanche kalbinin düzensiz bir ritim tutturduğunu fark ederek olduğu yerde kaldı. "Onu kovabilirsin," dedi nihayet. Ama bir yandan da Bay Carter'ın kendisinden ne istediğini merak ediyordu.

Jem bir reveransın ardından odadan dışarı çıktı. Blanche önüne yeni bir dosya çekti. Bu seferki dosyada malikanelerinin arsasındaki kiralık çiftlikler gibi sıradan konular yer alıyordu. Blanche dosyanın içindeki raporu okuduğu sırada Jem surati bir karış asık geri geldi. Blanche'ın içini kötü bir his kaplamıştı." Jem?"

"Adam gitmemekte direniyor. Onu mutlaka gömeniz gerektiğini ve siz bunu yapana dek de kapının önünde oturacağını söylüyor." Blanche tir tir titreyerek ayağa kalktı. Bu kadar acil ne olabilirdi? Zihninde Sör Rex'in gizemli, yakışıklı ve inanılmaz derecede mutsuz yüzü belirmişti. O güne dek bu görüntüyü zihninden uzak tutmayı başarmıştı ama şu an bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Sör Rex'e bir şey mi olmuştu? Hasta mıydı? Kendini alkole mi vermişti? Bütün bunlar onu endişelendirmemeliydi ama Yüce Tanrım, nasıl da endişeliydi. Üstelik bir haftadır ilk defa şakakları zonklamaya başlamıştı. İçi korkuyla dolan Blanche gerildi. "Peki, başka bir şey söyledi mi?"

"Evet, söyledi, Leydim. Konunun Sör Rex de Warennele alakalı olduğunu söyledi."

Blanche kollarını etrafına sardı. Aklını yitirmek istemiyordu ve Sör Rex'i düşünmesi ya da onun hakkında en ufak bir şey hissetmesi buna sebep olabilirdi. Ancak duyduğu endişe dayanılmaz bir hal almıştı. *Ya Land's End'de çok kötü bir şey olmuşsa?* "Onu içeri al," diye fısıldadı.

Jem başını salladı ve hızla dışarı çıktı.

Blanche, koyu yeşil çizgili kanepenin önünde duran sehpaya bırakılmış gümüş tepsiden kendine bir fincan çay doldurdu. Son zamanlarda bitki çaylarını keşfetmişti ve bu çaylar çok sevdiği DarJeeling çayının aksine onu sakinleştiriyordu. Aynı anda ayak sesleri duyuldu ve dönüp baktığında Anne'in sevgilisi olan nalbandın kapı eşiğinde durduğunu gördü. Büyük bir şaşkınlık yaşayarak irkildi Carter yünlü kasketini eline alıp Blanche'a gülümsedi ve başını öne eğdi. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Leydim."

Blanche nalbandın ziyaretinin ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Kapıya doğru yürüdü ve Jem'e gülümsedikten sonra onu sıkı sıkı kapattı. "Bu ziyaretiniz beni oldukça şaşırttı, Bay Carter. Sör Rex iyi mi?"

Carterin yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. "Sanırım iyi. Siz gittiğinizden beri malikânede değişen bir şey olmadı."

Blanche yüreğinde korkunun pençelerini hissetti. Carter bu sözlerle onun düşündüğü şeyi mi kastetmişti? "Anne hâlâ orada mı çalışıyor?"

"Evet."

Blanche kendini kötü hissetti. Sör Rex, Anne'le ilişkisini sürdürüyor muydu? Yoksa ona alıştığı için mi Anne'i hâlâ yanında tutuyordu? İçinin korkunç bir kıskançlık ve acı veren bir memnuniyetsizlikle dolduğunu hissetti. Aynı zamanda incinmiş ve öfkelenmişti. Şakaklarındaki zonklama şiddetini artırdı. Bir saate kalmadan Bess ve Felicia gelecek ve malikânenin kapıları ziyaretçilere açılacaktı. Bu adamın kendisinden ne istediğini bir an önce öğrenmeli ve onu gönderip biraz dinlenmeliydi.

"Huzursuz görünüyorsunuz," dedi Carter alaycı bir sesle. Blanche onun ses tonundan hoşlanmamıştı. Yüzüne baktığında mavi renkli, solgun gözlerinde memnuniyet dolu bir ifade olduğunu gördü. "Huzursuz bile olsam bu sizi ügilendirmez."

"Haklısınız, bu sadece sizi ilgilendirir ve benim burada bulunmamın sebebi de bu zaten." Carter gülümsedi. "Buraya sizin... Sor Rexle ilişkinizi görüşmek üzere geldim."

Blanche kaskatı kesildi. "Affedersiniz?"

"Haydi ama, Leydi Harrington. Kısa süren tatiliniz boyunca Sör Rex'in yatağında olmanın tadını çıkardığınızı ve sonra da onu terk ettiğinizi biliyorum. Belli ki kendinize bir koca arıyorsunuz. Sör Rex gibi ciğeri beş para etmez, sarhoş bir adamdan farklı birisiyle evlenmek istediğiniz için sizi suçlayamam doğrusu." Carter sırıttı.

Blanche'ın öfkeden gözü kararmıştı. "Sör Rex'in adını nasıl böyle saygısızca ağzınıza alırsınız! O sizden çok daha düzgün bir adam ve kesinlikle bir ayyaş değil!" diye haykırdı öfkeyle.

"Sör Rex her gece kör kütük sarhoş oluyor, daha doğrusu Anne öyle olduğunu söylüyor." Carter ona göz kırptı.

"Defol!" diye bağırdı Blanche. Şimdi kendini kontrol altına alamayacak kadar öfkeliydi. Ağrı bir bıçak gibi beynine saplanmıştı.

"Defol!" diye kükredi Sör Rex.

Arabadan derhal dışarı çıkın, hanımefendi. Korkudan yüzü bembeyaz kesilen annesi elini öyle çok sıkıyordu ki Blanche'ın canı yanıyordu.

Blanche o güne geri dönmeyi reddederek feryat etti, "Defol." Nefes nefese kalmıştı.

Carter yerinden kıpırdamadı. "Eminim ki taliplerinizin Sör Rex'le kırıştırdığınızı bilmelerini istemezsiniz. Bize tatminkâr bir ödeme yaparsanız Anne'le ikimiz ağzımızı sıkı tutacağız."

Blanche öylesine öfkeliydi ki bu sözlere bir anlam verebilmesi biraz zaman aldı. "Ne dedin sen?"

"İkimize de yüzer paunt verirseniz bu kirli sırrınızı ölene dek saklarız." Carter bir kez daha sırıttı.

"Bana şantaj mı yapıyorsun?" diye bağırdı Blanche.

"Evet, öyle yapıyorum."

Blanche şimdi zangır zangır titriyordu. Carter'dan uzaklaştıktan sonra hızla geri döndü, "Kime isterseniz söyleyin! Umurumda bile değil! Bir ay içerisinde yirmi sekiz yaşıma basacağım ve artık kimse beni ilişkilerim yüzünden suçlayamaz!"

"Yeni nişanlınız suçlayabilir." Carter'ın gözleri tehlikeli bir biçimde koyulaşmıştı.

Böylesine çirkin bir meydan okuma karşısında başının döndüğünü hisseden Blanche, "Defol," dedi nefesini tutarak.

"Bunu yaptığınıza pişman olacaksınız," dedi Carter.

Blanche başına bir kez daha o bıçağın saplandığını hissederek Carter'ın kapıya doğru yürümesini izledi. Zihnine anılar hücum etmeye başlamıştı ve kendine hâkim olma ümidiyle şakaklarını tutuyordu. Sör Rex'in öfkelenmesi, onu yanından kovması, annesinin arabadan dışarı sürüklenmesi, kanlar içerisindeki at leşi tek tek gözünün önünde belirmişti.

Anne biliyordu.

Anne onu kriz geçirirken görmüştü.

"Bekle!" diye bağırdı.

Carter dönüp ona baktı.

Özel ilişkilerinin gözler önüne serilmesi elbette onu endişelendiriyordu ama Carter'a ağznı kapalı tutması için bir ödeme yapacak kadar da değil. Peki ya bu adam en kötü sırrını, ağır ama emin adımlarla delirmenin eşiğine geldiğini ifşa ederse ne olacaktı? Şimdi eve dönecek ve Anne'e Blanche'ın kendilerine ödeme yapmayı reddettiğini söyleyecekti. Anne öfkelenecek ve intikam ateşiyle yanıp tutuşacaktı. Ona zarar vermek için elinden geleni ardına koymayacaktı. Blanche bundan adı gibi emindi. Anne bir an bile beklemeden gerçeği etrafa yaymaya başlayacaktı.

"Pekâla. Yarın gel de ödemeni yapayım."

Carter'ın yüzünde bir gülümseme belirdi.

SAKİNLEŞTİRİCİ ETKİYE SAHİP ÇAYDAN tam üç fincan içen Blanche, hayranları, daha doğrusu servetine ilgi duyan züppe ve hovardalar tarafından çevrelenmişti. Ondan önceki yarım saati hiç kıpırdamadan yatağında yatıp maruz kaldığı şantajı değil, durgun bir gölü ve o gölde yüzdüğünü düşünerek geçirmişti. Şimdi kendini hâlâ gölde yüzüyormuş gibi hissediyordu. Sakinliğini kusursuzca koruyordu. Bu öğleden sonrayı yanlış bir adım atmadan tamamlayacağından emindi.

Kahverengi saçlı, uzun boylu, yakışıklı ve genç bir adam, "Cornwall'da geçirdiğiniz tatil size yaramış, Leydi Harrington," dedi mavi gözlerini Blanche'ın üzerinden ayırmadan. Blanche onun ismini hatırlamaya çalıştı. Bu adam bir kontun meteliğe kurşun atan üçüncü oğluydu ve çapkınlığıyla ün salmıştı. Oysa Bess aksini iddia ediyor, onun kusursuz bir adam olduğunu söylüyordu. Kumar oynamıyor ve olmayan parasını harcamıyordu. "Daha önce hiç bu kadar güzel göründüğünüzü hatırlamıyorum." Adam yanaklarındaki gamzeleri ortaya çıkararak gülümsedi.

Blanche da gülümsedi ve nihayet adamın ismini hatırladı, James Montrose. Ardından onu şöyle bir süzdü; yakışıklı ve yapılıydı, uzun boylu ama kaslıydı ve Blanche artık giysilerinin altında nasıl bir vücudu olduğunu gözünün önüne getirebiliyordu. Vücudunda tek bir yağ tabakası bile yoktu. Belli ki sık sık ata biniyordu. Blanche'ın içinde en ufak bir kıpırdanma olmadı. Tek bir arzu kıpırtısı bile hissetmemişti. "Tatilimden büyük keyif aldım," dedi rahat bir sesle, "Daha önce hiç bu kadar güneye inmemiştim. Aslında oraları harika yerler."

"Peki, hiç ülkenin kuzey ucuna gitme şansınız oldu mu? dedi Montrose sırıtarak."

"Babamın kuzeyde bir av köşkü var. Sizi oraya götürmekten mutluluk duyarım."

Bugüne dek hiç Stirling'den daha uzağa gitmedim, dedi Blanche. Aynı anda Adare Kontesi'nin salona girdiğini gördü ve olduğu yerde donup kaldı. Kontes'in yanında hem Lizzie hem de üvey kızı Elanor O'Neill vardı.

"Bir sorun mu var?" dedi Montrose başını Blanche'ın baktığı yöne çevirerek.

Kontes ve ailesi onun gerçekten de Sör Rex'le nişanlandığını mı düşünmüştü? Bess koca bir haftayı, insanlara ortada her hangi bir nişan olmadığını duyurmakla geçirmişti. Blanche'a da aynı konuda ısrarcı olmasını tembihlemiş, aksi halde keyfini kaçıracak sorularla karşılaşacağını söylemişti. Blanche o ana dek herhangi bir soruyla karşılaşmamış olmasına rağmen son derece huzursuzdu. Şakakları zonkluyordu.

Lütfen, şimdi olmaz, diye yalvardı sessizce.

"Leydi Harrington? Biraz oturmak ister misiniz?" diye sordu Montrose kibar ve endişeli bir sesle.

Blanche birden onun kendisine uygun bir eş adayı olmadığını anladı. "Ben iyiyim. Leydi Adare geldi ve kendisini karşılamam gerekiyor." Bu sözlerin ardından Montrose'a gülümsedi ya da en azından gülümsemeye çalıştı ve onun bir anda keskinleşen bakışlarını görmezden geldi. İçini çekti ve soğukkanlılığını ağır, yünlü bir pelerin gibi üzerine yerleştirip öne doğru bir adım attı. "Mary!"

Mary De Warenne gülümsedi ve onu kucakladı. "Sabırsızlıkla ziyaretçi kabul edeceğin günü bekliyordum," diye haykırdı. "Neredeyse kendimi tutmayıp sana bir mesaj gönderecektim."

Blanche kalbinin yerinden çıkacakmış gibi attığını hissederek Kontes'e gülümsemeye çalıştı. Mary onun, oğluyla nişanlandığını düşünüyor olabilir miydi? Ardından dönüp Lizzie'yi kucakladı. Nasılsın Lizzie?"

"İyiyim ama sanırım senin kadar değil." Lizzie de aynı şekilde gülümsüyordu.

Blanche kehribar rengi gözleri ve sarı saçlarıyla kusursuz bir güzelliği olan Eleanor'a dönerken, yüzüne yeni bir gülümseme yerleştirmeyi başaramamıştı. "Şehirde olduğunu bilmiyordum, canım. Nasılsın? Sean ve oğlanlar nasıl?"

"Hepsi iyiler." Eleanor, Blanche'ın ellerini tuttu. "Ağabeyimle nişanlandığın doğru mu?" diye sordu heyecanla.

Blanche kalbinin katlanılması güç bir şekilde paramparça olduğunu hissederek Eleanor'a baktı.

Hâlâ onun elini tutmaya devam eden Eleanor, "Rex, bir mektup yazıp nişanlandığınızı

söylemiş," dedi. "Yoksa bu bir sır mıydı? Rex şehre ne zaman dönüyor? Aranızda neler oldu? Ona gerçekten âşık olmalısın yoksa karamsar ağabeyimi tavlamak aklının ucundan bile geçmezdi!"

Blanche'ın başı zonkluyordu. İçini saf bir acı doldurmuştu. O Sör Rex'i sevmişti. Hâlâ seviyordu ve sonsuza dek de sevecekti. Nefes almaya ve ellerini tutan Eleanor'dan kurtulmaya çalıştı.

Yüzünde ciddi bir ifade beliren Mary, "Eleanor, canım, Blanche'i rahatsız ediyorsun," dedi sessizce.

"Bu bir hataydı," diye fısıldadı Blanche güçlükle de olsa. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Hayal meyal de olsa Bess'in solan yüzü, fal taşı gibi açılan gözleriyle onları izlediğini gördü. Aynı anda yüzünün yaşlarla ıslandığını fark etti. "Üzgünüm ama biz nişanlı değiliz."

Afallayan ve büyük bir hayal kırıklığı yaşayan üç kadın bakışlarını onun üzerine dikmişti. Bu bir hataydı.

Defol!

Arabadan inin, hanımefendi!

Bir bıçak acımasızca kafatasından içeri girdi. Aynı anda çığlıklar başladı.

Annesinin acılı çığlıklarıyla dolan oda çılgınca bir hızla dönüyordu. İçerideki iyi giyimli kalabalık, işçilerden oluşan bir güruh haline dönüştü. Salondaki şamdanlar kaybolup yerlerini kasvetli gökyüzüne bıraktı. Duydukları çığlıklar acı ve dehşetin çığlıklarıydı.

Blanche etrafı böyle konuklarla çevriliyken bir kez daha o altı yaşındaki kız çocuğuna dönüşmemesi gerektiğini biliyordu. Ama çığlıklar dinmek bilmiyordu ve halıyla kaplı ahşap zemin kaldırım taşına dönüşmüştü. Altın Salon nihayet tamamen kayboldu ve yerini bir Londra caddesindeki öfkeli kalabalık aldı. Blanche elleriyle kulaklarını örttü ve koşmaya başladı.

"*Blanche, kaç!*" diye bağırdı annesi ve hemen ardından çığlıkları değişti.

Blanche adamların yere düşen annesinin üzerine çöktüğünü ve ellerindeki dirgen ve kargıları onun vücuduna batırdığını görüyordu. Korkusundan ne yerinde durabiliyor ne de kaçabiliyordu ve bir çığlık kopardı. Annesinin canını yakıyorlardı. Blanche'a uzanan eller onu yakaladığında annesinin feryatları da sona erdi.

Blanche hıçkıra hıçkıra ağlayarak yere kıvrıldı ve kendini adamlardan korumaya çalıştı. Korkusu giderek artıyordu ve birden her yer karardı.

Blanche bir süre bulutların üzerinde süzüldü. Kendine gelmek üzere olduğunu biliyor ve bunu istemiyordu. Elinde olsa sonsuza dek keyifle yarı baygın kalabilirdi. Ama karanlık yavaş yavaş dağılmaya başladı. Kapalı duran göz kapakları, üzerlerine vuran parlak ışıkla yanıyordu. Burnuna uzatılan nişadırı kokladı ve aldığı bu iğrenç koku öksürmesine neden olunca irkilerek kendine geldi.

Mavi Salon'daki bir kanepenin üzerinde yatıyordu. Bess ve Felicia da yanındaydı ve kapı sımsıkı kapatılmıştı. Blanche kapının ardında bekleyen konukların seslerini duydu. Aynı anda az önce olanları hatırladı.

"Ah, Tanrım," diye inledi doğrularak.

Beti benzi atan ve yüzünde son derece ciddi bir ifade bulunan Bess kalkmasına engel oldu. "Çok kısa bir süre kendini kaybettin. Sırt üstü uzan biraz."

Blanche onu dinlemedi. "Ne olur bana sonradan pişman olacağım bir şey yapmadığımı söyleyin."

Yaşadığı şokun etkisiyle gözleri büyüyen Felicia, Bess'in arkasında duruyordu. "Bir anda çığlıklar atmaya başladın. Sonra odanın karşı tarafına doğru koştun ve yere düştün. Bağırıp ağlayarak bir top gibi olduğun yere kıvrıldın!"

Blanche herhangi bir şey hissetmemek için çaba harcamaya bile gerek duymayarak olduğu yerde donup kaldı. "Eyvahlar olsun."

"Leydi De Warenne konuklarını yatıştırıp buradan göndermeye çalışıyor," dedi Bess sessizce.

Blanche onun, gözleriyle buluşmaktan kaçındığını fark etti. Uzanıp elini tuttu. "Çok mu kötüydü?"

Bess nihayet yüzüne baktı. Gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi bir hali vardı. Konuşmakta güçlük çektiği o ender anlardan birini yaşıyordu.

"Korkunçtu, Blanche!" diye bağırdı Felicia. "Neler oluyor? Bu bir sinir krizi miydi?"

Blanche soğukkanlı olmaya ve haysiyetini korumaya çalıştı. "Öyleymiş gibi mi görünüyordu?"

"Daha önce hiç kimsenin bu şekilde davrandığını görmemiştim." Felicia kendine bir koltuk çekip oturdu ve Blanche'ın elini tuttu, doktorunu çağırttım, Blanche."

Bess aniden söze girerek, "Blanche'ın migreni tuttu," dedi. "Son banlarda baş ağrılarından muzdarıp ve bu ağrılar onu öylesine kötüleştiriyor ki neler yaşandığını gördün."

Blanche içinin minnetle dolduğunu hissederek arkadaşına baktı. Yüzünde keyifsiz bir gülümse beliren Bess çok kısa bir süre onun gözleriyle buluştu. Ardından ayağa kalktı. "Dışarı çıkıp diğerlerini de rahatlatmaya çalışayım."

Bess odadan dışarı çıktı. Kapıyı açtığında Blanche, Adare Kontesinin Lizzie ve Eleanor'la birlikte koridorda durduğunu gördü. Üçünün de yüzü bembeyaz olmuştu. Taliplerinin hepsi birden oradan ayrılmış gibi görünüyordu, bir tanesi dışında. Elleri ceketinin ceplerine sokmuş duran James Montrose düşünceli bir tavırla duvara yaslanmıştı. Bess'in bu küçük grubun yanına gitmesiyle birlikte herkes dikkat kesildi. Genç kadın onlara bir şeyler anlatmaya başladı ve hepsi birden başını çevirip Mavi Salon'a baktı.

Blanche bakışlarını kaçırdı. "Kapıyı kapat, Felicia," diye fısıldadı usulca.

Bess'in insanları deli değil sadece hasta olduğuna ikna edebilmesi için Tanrı'ya yalvardı.

BÖLÜM ON YEDİ

REX MEKTUBU ALIR ALMAZ kötü bir şeyler olduğunu hissetti. Zarfı açmadan kenara bıraktı ve henüz öğle saatleri olmasına rağmen İrlanda viskisiyle dolu şişeye uzanıp kendine bir bardak içki doldurdu.

Mektup kardeşinin eşi Lizzie'den geliyordu. Ailesi ona sık sık mektup yazardı ama Rex zaten içinde bulundukları ay sonunda anne ve babasının evlilik yıl dönümlerini kutlamak üzere şehre dönecekti. Lizzie'nin, eve dönmesine iki hafta kala ona mektup göndermesi biraz tuhaftı. Rex, Lizzie'nin kendisiyle paylaşmak istediği haberleri öğrenmeye hevesli olduğunu söyleyemezdi. Birden zihninde Blanche'ın görüntüsü belirdi. Rex onun zihnine girmesine izin verdiği için kendine kızdı ve içkisini yudumladı.

O ana dek Blanche'ı bir kez olsun düşünmemiş, onu hep zihninden uzak tutmuştu. Zaten onu düşünmeye zaman ayıramayacak kadar meşguldü; yeni ahır tamamlanmıştı ve nihayet evin güney tarafında kalan yıkık kuleyi restore ediyordu. Otlaklar yeni taş duvarlarla çevrelenmişti. Ayrıca evin yatak odasına mevcut pencerelerden daha geniş bir çift pencere de ekleyecekti.

Rex elindeki bardağı sıktı. Mayıs ayı gelmişti bile. Birkaç haftaya kalmadan yaz gelecekti. Vasıfsız bir işçi gibi adamlarıyla birlikte, bitmek bilmeyen, upuzun günler boyu çalıştığı halde ilkbahar ona çok uzun gelmişti. Rex yaza hazırdı. Bu lanet olasıca yerden ayrılacaktı. Kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemiş ve yaptığı onca yeniliğe rağmen Land's End'den nefret eder duruma gelmişti. Her yıl birkaç haftayı İrlanda'da geçirirdi ama bu genellikle temmuz ya da ağustos ayına denk gelirdi. Bu defa Londra'dan doğrudan İrlanda'ya geçecekti. Hem belki bu sefer geri dönmez ve bu malikâneye sonsuza dek hoşça kal derdi.

Lizzie'nin mektubuna baktı. Yuvarlak hatlı vücuduyla hoş bir kadın olan Lizzie tıpkı vücudu gibi bol kıvrımlı, hoş bir yazıya sahipti. Peki, neden şimdi Rex'e bir mektup göndermişti?

Rex bu sorunun cevabından neredeyse emindi. Tyrell bundan sekiz hafta önce ona bir mektup yazmış ve o günden sonra ailesinden başka bir mektup gelmemişti. Rex kendinde Tyrell'ın mektubunu açacak gücü bulamamıştı. Bu yüzden mektubunda tebriklerini mi sunduğunu yoksa üzüntüsünü mü ilettiğini bilmiyordu. Mektubu açmadan yakmıştı

Rex içinin acıyla dolduğunu hissetti. Stephen'ın portresini çıkardı ve küçük, esmer çocuğa baktı. Onu öyle çok özlüyordu ki. Bu son birkaç haftanın her anını oğlunu kaybetmiş olmanın keskin acısını yüreğinde hissederek geçirmişti. Neden böyle bir acıyı yıllar önce değil de şimdi hissettiğini ya da neden beraberinde son derece yanlış bir durumu yola sokma arzusu çektiğini bilmiyordu. Her gün Mowbray'e bir mektup yazıp oğluyla buluşmak istediğini söylemeye niyetleniyor ama bunu bir türlü yapamıyordu. Az sonra akşam yemeği yiyecekti ve yemekte mutlaka bir şişe yıllanmış kırmızı şarap bulunurdu. Yemekten sonra da her zaman olduğu gibi içkisini içecekti. Bu sayede ne Stephen'ı ne de aynı anda hem nefret, hem sevgi hem de özlem duyduğu Blanche'ı düşünmeyecekti.

Gecenin ilerleyen saatlerinde yaşadığı duygu patlamalarına engel olmuyordu. Bu

karanlık saatlerde Blanche'ı düşünüyor ve ondan tüm benliğiyle nefret etmek istiyordu. Tutunacak tek dal içmekti. Blanche'ın anları, birbirlerine âşık oldukları ya da Blanche'ın onun kadar âşıkmış gibi davrandığı günleri hatırlıyordu. Acı, öfke, nefret ve sevgi tek bir duygu haline dönüşüyordu.

Ama şimdi daha öğle saatlerinde Blanche'ı düşünmeye niyeti yoktu. Lizzie bu işe burnunu sokmuş olamazdı, değil mi? Her şeye burnunu sokan asıl kişi Rex'in kız kardeşiydi. Ancak Eleanor henüz şehre dönmüş olamayacağı için Rex az da olsa rahatladı. Yine de hayatında ilk kez, aile üyeleriyle bir araya gelmeyi dört gözle beklemiyordu.

Rex zihnindeki düşünceleri uzaklaştırdı. Bugün Tom'a bir mektup yazacaktı. Bu iş böyle yürümeyecekti. Oğluyla yüz yüze görüşmeliydi. Onun gülümsediğini görmeli ve sesini duymalıydı. Ona sormak istediği pek çok soru vardı! Stephen'ın geleceğini tehlikeye atmayacaktı; onun amcalarının sahip olduğu türde bir ayrıcalık ve güce sahip olmasını istiyordu. Ama elbette Rex'in de bir şekilde Stephenin hayatında yer almasının bir yolu vardı. Kendini uzun zamandır ortalarda görünmeyen bir aile dostu olarak tanıtacaktı. Ne de olsa Tom'la ikisi savaşta omuz omuza çarpışmıştı.

Rex'in yüzünde buruk bir gülümseme belirdi.

Alkolün en ufak bir etkisini dahi hissetmeden bardağındaki içkiyi bitirdi, Ardından Lizzie'nin zarfın üzerindeki kıvrımlı yazısına baktı. Neredeyse bu mektubu da yakacaktı ama belki de Lizzie ona planlarda bir değişiklik olduğunu söylemek istemişti. Bu yıldönümü kutlaması Londra yerine Adare'de yapılacak olsa Rex aklına bile gelmeyen pek çok açıdan rahatlayacaktı. Böyle bir durumda hem Stephenla arasındaki ilişkiyi değiştirme kararını erteleyebilir hem de şehirde kazara Blanche'a rastlama tehlikesinden kurtulabilirdi. Blanche'la bir davette karşılaşmaları halinde bir centilmen gibi davranamayacağından emindi. Rex fildişi saplı mektup açacağını eline aldı ve bütün cesaretinini toplayıp zarfı açtı.

Sevgili Rex,

Nasılsın, sevgili kayınbiraderim? Geçen hafta kontla birlikte Sean, Eleanor ve oğlanlar da şehre geldi. Virginia, Devlin ve çocuklarını da her an aramızda görmeyi bekliyoruz. Ned ve Michael bir kez daha çabucak kaynaştı ve elebaşları Alexi'nin de aralarına katılmasını istedikleri için sürekli başımızın etini yiyorlar ama Cliff ve Amanda ancak birkaç hafta sonra burada olacak. Rogan üç yaşına bastı ve bana annesini hatırlatıyor; gözükara, afacan bir oğlan ve işin kötüsü onu dört dörtlük bir çete lideri olarak gördüğü için oğlum Chaz'ın peşini bırakmıyor! Şu an evde tam bir karmaşa hüküm sürse de her şey harika gidiyor ve seni çok özlüyoruz! Sana bu mektubu şehre planladığın tarihten daha erken gelmem rica etmek için yazıyorum. Bunu yapman mümkün mü? Sakın bana hâlâ mülkünü yenilemekle meşgul olduğunu söyleme!

Rex kendini tutamayıp gülümsedi ama bir yandan da gözlerinde yaşlar birikmişti. Ailenin sadece yarısı bir araya geldiğinde bile Harmon Malikânesinde tam bir karmaşa hüküm sürerdi ama Lizzie'nin de dediği gibi bu mutlu, neşeli ve güzel çocukların yarattığı karmaşa bir harikaydı. Rex yeğenlerinin hepsini çok sever ve onlarla bir arada olacağı günleri iple çekerdi. Böyle zamanlarda hep buruk bir mutluluk yaşardı. O, ailenin etrafı yoğun sevgi ve şefkatle çevrili yegâne bekâr üyesiydi ve bazen onu seven, sadık bir

kadınla evli olmanın kendisine neler hissettireceğini merak ederdi. Kuzenleri, yengeleri, amcaları, büyükanne ve büyükbabasından uzakta büyüyen Stephen da aklına gelirdi. Şimdi aynı şeyi düşünmek fazlasıyla canını yakıyordu. Onun gerçek kimliğini açıklama imkânı olmasa bile Stephen'ı Harmon Malikânesine getirmeye kararlıydı.

Rex mektubu okumaya devam etti ve birden kaskatı kesildi.

Sana bu mektubu yazmamın asıl sebebi Blanche Harrington hakkında ciddi endişeler taşıyor olmam. Bize yazdığın o ilk mektubun ardından senden yeni bir mektup gelmeyince Tyrell'la ikimiz ne yapacağımızı bilemedik. Onun bize senden gelen haberin mutluluğunu yaşatacağını düşünerek şehre döndükten bir gün sonra Blanche'ı ziyaret ettik ama ne yazık ki beklediğimiz olmadı. Belli ki bu durum mektubunda bahsettiğin nişanın bozulduğu anlamına geliyor. Senin, özel hayatını gözler önüne sermekten kaçınan bir insan olduğunu bildiğim için bu konuyu fazla deşmeyeceğim. Ancak Blanche'a karşı bir şeyler hissettiğini de biliyorum ve bu yüzden sana bu mektubu yazmaya karar verdim.

Ona hâlâ ilgi duyuyorsan sağlığının yerinde olmadığını da bilmen gerektiğini düşündüm. Dost olarak kaldıysanız şehre döndüğünde onu ziyaret etmek isteyebilirsin. Belki onu teselli eder hatta belki ona destek bile olabilirsin. Blanche artık eskisi gibi sık sık ziyaretçi kabul etmiyor ve bu da dedikodulara sebep oluyor. Buna rağmen taliplerinin akını devam ediyor ve yakın bir zamanda kendisine bir eş seçeceği söyleniyor.

Cüretkârlığımı affet ama Blanche için duyduğum endişe sevgili kayınbiraderime kibar davranma isteğimden çok daha ağır basıyor. Aranızda bir tartışma yaşandıysa ve durumu düzeltebilme imkânı varsa bu konuda bir şeyler yapmanı tavsiye ederim. Blanche bugüne dek tanıdığım en iyi kalpli kadın.

Sevgiler,

Lizzie

Rex afallamış bir halde mektuba bakakaldı. Sonrasında içini onu altüst eden bir panik kapladı.

Blanche'ın sağlığı mı bozulmuştu? Sıçrayarak koltuk değneğine yürüdü. Yüce Tanrım, Lizzie'nin bu sözleri Blanche'ın karnında onun çocuğunu taşıdığı anlamına mı geliyordu? Ama aradan sadece sekiz hafta geçmişti! Böyle bir durumu fark etmek için henüz erken değilmiydi?

Rex zangır zangır titremeye başladı. Sağlıklı düşünemiyordu Yaşadığı panik gözünü karartmıştı. Çocuklarından birini Clarewood'un ellerine teslim ederek kaybetmişti. Diğer çocuğunu da asla aynı şekilde kaybedemezdi!

Sakinleşmeye çalıştı. Mantıklı düşünmek istedi. Hiçbir kadın sekiz haftada hamile olup olmadığını anlayamazdı. Rex bundan emindi, tabii eğer tıpta yeni gelişmeler olmadıysa. Son yıllarda bu konuda yeni bir tıbbi yöntem keşfedilmiş olabilir miydi?

Blanche'ın sağlığı iyi değildi. Rex'in tahmini doğru değilse bunun anlamı neydi? Hem her şeye rağmen Blanche ona gebe kaldığının haberini vermez miydi?

Rex kalbine inen bir yumruğun nefesini kestiğini hissetti. Julia ona gebe olduğunu söylemek yerine Mowbrayle kaçmayı tercih etmişti.

Bu düşünceyle birlikte kuledeki oda kendi etrafında dönmeye başladı. Rex düşünmek istiyor ama bunun yerine panik yaşıyordu. Blanche'ı sosyetedeki arkadaşları gibi gaddar

ve Julia gibi sadakatsiz olmakla suçlamış olsa bile gerçekte bunlara asla inanmamıştı. Blache kaba, hain ve vefasız biri gibi Rex'i terk etmiş ama Rex'in kalbi onu kötü yürekli bir kaltak olarak görmeyi reddetmişti. Bu çok saçma da olsa yüreğinin bir parçası onu hâlâ bir melek olarak görüyordu.

Gebe olsa bana söylerdi, değil mi?

Rex ne düşüneceğini bilemiyordu.

Ama bir kadının sadece iki ayda gebe olduğunu öğrenemeyeceğinden emindi!

Birden aklına Blanche'ın Lanhadron'daki eski kiliseden dışarı fırladıktan sonra düşüp bayılması geldi.

Koltuk değneğini hızla kolunun altına aldı. Yaşadığı telaş biraz olsun azalmamıştı. Blanche hâlâ baş ağrıları mı çekiyordu? Yine mi bayılmıştı? Onun evinde misafir kalırken de iki kez bayılmıştı. Yoksa hasta mıydı? Düzgün bir doktora görünmüş müydü? Lanet olsun, Lizzie neden daha detaylı bir mektup yazmamıştı?

Rex koltuk değneğini kullanarak pencereye doğru yürüdü ve dışarıya baktı. Blanche için endişe duymak istemediği halde içinde giderek artan bir endişe olduğu şüphe götürmez bir gerçekti. Ona güvenmişti ama Blanche kendisine bütün kadınların aynı olduğunu ; kanıtlamıştı. Kadınlar vefasız ve bencil yaratıklardı, Blanche'in sözde nazik ilgisi ve yoğun sevgisinin ardında da bunlar gizliydi. Fakat Rex kendine Blanche'in hain bir kadın olduğunu söylese bile buna inanmayı reddeden kalbinin şiddetli itirazlarıyla karşılaşıyordu.

Rex hayatında iki kez kalbine güvenme hatasına düşmüş ve durumu ortadaydı. Bir daha asla kalbinin sesini dinlemeyecekti. Her ne pahasına olursa olsun, onun telaşlı feryatlarını ve endişesini görmezden gelecekti.

Belki Blanche Harrington'dan asla tam olarak nefret etmeyecekti ama lanet olsun, neticede onun hastalığı kendisini ilgilendirmiyordu.

Rex tekrar çalışma masasına gidip kendine yeni bir içki doldurdu ama suratını asıp elindeki bardağa bakmaktan başka bir şey yapamadı. Şimdi biraz sakinleşmişti ve aklına sadece iki ihtimal geliyordu. Blanche ya hasta ya da gebeydi. Bu son ihtimali aklına getirdiğinde içini kemiren bir korku hissetse de şimdi az öncekinden daha mantıklı düşünebiliyordu. Blanche'ın gebe olduğunu bilmesi mümkün değildi, öyle bile olsa bu sırrı Lizzie de Warenne'le paylaşmazdı.

Bu da onun hasta olduğu anlamına geliyordu. Blanche'ın hastalığı Rex'i ilgilendirmezdi. O yetişkin bir kadındı ve etrafında ailesi olmasa bile dostları vardı. Hastalığında yanında olacak bilileri mutlaka vardı. Bunu pekâlâ yeni nişanlısı da yapabilirdi. Rex bu konuda nasıl davranması gerektiğini düşünmeyi reddederek son derece huzursa bir halde masasına oturdu. Önüne hızla bir parça parşömen çekti, tüy kalemini mürekkebe batırdı ve yengesine mektup yazmaya koyuldu.

Sevgili Lizzie,

Senden haber almak beni çok memnun etti ve etrafımın aile üyeleriyle çevrileceği Harmon Malikânesine geleceğim günü iple çekiyorum. Çocukların ne kadar büyümüş olduğunu görmek için sabırsızlanıyor ve Ned, Michael ve Alexi'ye arkadaşlık etmeyi hevesle bekliyorum. Ailedeki oğlanların şöyle sıkı bir disipline ihtiyacı var! Öte yandan Land's End'deki restorasyon işleri

devam ettiği için oraya planladığım tarihten daha erken gelebileceğimi sanmıyorum.

Blanche Harrington'ın kendini hâlâ kötü hissetmesine üzüldüm. Onu hâlâ aile dostu olarak görüyor ve bu sebeple sana kendisinin burada, Cornwall'dayken de sağlık sorunları yaşadığını belirtmek istiyorum. Lütfen onu şehrin en iyi doktoruna görünmeye ikna et.

Ailesindeki herkesin neler olup bittiğini öğrenmek isteyeceğini bilen Rex tereddüt etti. Özel hayatı kimseyi ilgilendirmezdi ama bu gerçek kardeşlerini, üvey kardeşlerini ve her şeye burnunu sokan kız kardeşi Eleanor'u durdurmaya yetmezdi. İçini çekerek mektubuna devam etti.

Düşünmeden yazdığım o mektubun ne büyük bir heyecan yarattığını biliyorum. Blanche'la uzun süredir arkadaşız. İlk başta birbirine yakışan bir çift olacağımızı düşündük ama sonra bazı sebeplerden dolayı aslında birbirimize hiç de uygun olmadığımıza karar verdik. Yarattığım karışıklık için özür diliyorum.

Ay sonunda görüşmek üzere,

En iyi dileklerimle,

Sadık kardeşin Rex.

Lizzie kadar iyi kalpli bir insan olamazdı. Onun som altından, kocaman bir yüreği vardı. Rex onun Blanche'ı uygun tıbbi yardımı almaya teşvik edeceğinden emindi.

Mektubu kuruttu ve mürekkebin bulaşmayacağından emin olduktan sonra ikiye katlayıp bir zarfın içine soktu. Zarfı balmumu ve armasıyla mühürledi. Aynı anda içi korkuyla ürperdi.

Blanche'ın hasta olduğu belliydi. Peki ya hem basta hem de gebeyse ne olacaktı?

Koca bir geceyi sevişerek geçirmişlerdi. Nişanladıkları ve ikisi de çocuk istediği için Rex korunmaya ihtiyaç duymamıştı. Hatta o gece Blanche'ı gebe bırakmak istemişti.

Şimdi ne ona sarıldığını ne de onunla seviştiğini aklına getirmek istemiyordu. Onunla sevişen ve onu zevkin doruklarına çıkaran tek erkeğin kendisi olduğunu da hatırlamak istemiyordu. Şalakları zonkluyor ve dengesini sağlamakta güçlük çekiyordu. Stephen doğduğundan beri metreslerine karşı hep son derece temkinliydi. Sahiplenip büyütemeyeceği yeni bir çocuğu olmasından daha kötü bir şey düşünemiyordu.

Bir kez daha paniğe kapıldı. Blanche yakında kendine bir eş seçecekti. Bunu düşünmesiyle birlikte az önceki paniğin yerini keskin bir kararlılık aldı. Çocuğunu başka bir adamın yetiştirmesine asla izin vermeyecekti. Böyle bir şeyi kabul edebilmesi mümkün değildi.

JEM MALİKÂNENİN ÖN KAPISINI AÇIP içeriye iki düzine kadar koca adayı aldığında Blanche yüzüne kararlı bir gülümseme yerleştirdi. Onunla birlikte konukları karşılayan Bess ve Felicia'nın yüzünde de benzer bir ifade vardı. Blanche şehre sekiz hafta önce dönmüştü ve şimdi haftada bir kez ziyaretçi kabul ediyordu. Hakkında yapılan dedikoduların ayyuka çıktığının farkındaydı. Çok sayıda centilmen onun kriz geçirdiğine şahit olmuştu ve çoğu insan migren ağrıları çektiğine değil, delirdiğine inanıyordu. O günden sonra toplum içerisinde yeni bir olay yaşanmamıştı. Ama ne yazık ki Blanche yalnız kaldığında çok sayıda kriz geçirmişti.

Hâlâ son derece tehlikeli bir uçurumun kenarında duruyordu. Akıl sağlığının ağır ama kesin adımlarla kendisini terk ettiğinin farkındaydı. Bazı geceler o ayaklanmayla ilgili bir kâbustan uyanıyor ve yatak odasının bir Londra caddesi, içerideki titrek gölgelerin ise öfkeli bir kalabalık haline dönüşmesi sonunda, gecesi zehir oluyordu.

Bazen basit bir düşünce bile kalbinde öyle bir acıya sebep oluyordu ki başına hemen bir ağrı saplanıyor ve kendini bir anda geçmişte buluyordu. Blanche evdeki hizmetçilerin çoğunun onu yerde iki büklüm olmuş bir halde ağlayıp çığlıklar atarken gördüğünü biliyordu çünkü hepsi de yanından geçerken kendisinin sokaktaki bir delinin yanından geçerken davrandığı gibi davranıyordu. Onunla göz göze gelmekten kaçınıyor ve ondan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyorlardı.

Bess malikânedeki personeli toplayıp Blanche'ın migren ağrıları çektiğini açıklamıştı. Kısa süren bu sert konuşma sırasında bu konuyla ilgili dedikodu yaparken yakalanan hizmetçilerin derhal kovulacağını belirtmişti. O güne dek bir kapıcı, iki hizmetçi ve bir aşçı yamağı olmak üzere tam dört personel işten çıkarılmıştı.

Blanche, Bess'in muayene olması için ısrar ettiği hiçbir doktoru kabul etmemişti. Kendisine konulacak teşhisten korkuyordu.

Bunun yerine duygularını kontrol atanda tutmaya çalışıyor, dışarı çıkmaktan kaçınıyor ve haftada sadece bir kez konuk kabul ediyordu. Başına bir ağrı saplandığını hisseder hissetmez odasını sessizce terk etmek konusunda ustalaşmıştı. Şimdi de son derece sakindi. Kendini ziyaretçilerine hazırlamak için bol bol bitki çayı içmiş ama bu defa çayına bir kaşık şarap da eklemişti.

Blanche sırayla salonuna giren beylere gülümsedi. Ön kapı onların içeri girebilmesi için hâlâ açık duruyordu ve Blanche oldukça kötü bir ün taşıyan bir hovardayı -Harry Dashwood- selamladığı sırada ona tanıdık gelen bir adamın dışarıda dikildiğini fark etti.

İçini tuhaf bir gerginlik kapladı. Dışarıdaki adam eski püsküllü ceketi, yünlü kısa pantolonu, çizmeleri ve tüvit kumaştan yapılmış kasketiyle halk tabakasından gelen birisiydi. Çok uzun boyluydu ve evin içini görebilmek için döndüğünde, gözlerindeki donuk ve keskin bakışlar ortaya çıktı.

Paul Carter'ı hemen tanıyan Blanche olduğu yerde donup kaldı.

Carter gülümsedi ve şapkasını çıkararak onu selamladı. Ardından onun görüş alanından çıkacak şekilde oradan uzaklaştı. Blanche kalbinin yerinden oynadığını hissetti. Bu adam şehre neden geri gelmişti? Ona sekiz hafta önce tatminkâr bir ödeme yapmıştı ve aralarındaki anlaşmaya göre bir daha asla Harrington Malikânesine ayak basmaması gerekiyordu.

"Leydi Harrington." Dashwood reverans yaptı. "O adam da kim?"

Korkusuna yenik düşmemeye çalışan Blanche, Dashwood'a güçlükle gülümsedi. "Affedersiniz?"

"Sizi korkutan şu çiftçiden bahsediyorum." Dashwood'un koyu renkli gözlerinde bu soruyu iyi niyetle sorduğunu söyleyen bir ifade vardı.

Blanche kalp atışlarının hızlandığını, daha kötüsü şakaklarının hafif hafif ağrımaya başladığını hissederek yutkundu. "Hiçbir fikrim yok," dedi neşeli bir sesle. "Ne güzel bir gün değil mi, Lord Dashwood?" Dashwood sırıttı. "Sizin güzelliğinizi görebildiğim her

gün gibi." Blanche daha önce hiç bu kadar berbat görünmediğinin farkındaydı. Yaşadığı gerginlik ve çektiği uykusuzluğa iştahsızlığı da eklenmiş, bütün bunlar onu, kolunu kaldıracak mecali olmayan, sıska bir kadın haline dönüştürmüştü. Dashwood onu her defasında samimiyetten uzak iltifatlara boğuyordu. Blanche bunu çok da umursamıyordu, ziyaretçi kabul ettiği günleri asla kaçırmayan James Montrose'un delici bakışlarındansa bu iltifatları tercih ederdi.

Dashwood ona uygun bir aday olabilirdi. Otuz yaşındaki Dashwood, önüne gelen her kadınla yatmaktan vazgeçmeyecek -bu da Blanche'ı kısa zamanda kendi haline bırakacağı anlamına geliyordu- ve Blanche'a asla gerçek bir ilgi duymayacak kadar kibirli ve bencil bir insandı. Yakışıklı bir adamdı ama Blanche ona en ufak bir ilgi duymuyordu. Sığ biri olmasına rağmen kârlı birkaç yatırımın sahibi olarak başarılı bir iş adamıydı. Kafası çalışan vekillerin yardımıyla Blanche'ın servetini pekâlâ idare edebilirdi. Üstelik bir baronun oğluydu.

Elbette Blanche gebe değilse kimseyle evlenmeyecekti. Bunu söylemek için çok erkendi belki ama Blanche tüm varlığıyla içinde yeni bir hayatın başladığını hissediyordu. Bu onu hem heyecanlandırıyor hem de umutsuzluğa düşürüyordu. Akıl sağlığı böyle gel gitler yaşarken bir çocuğa nasıl annelik yapacaktı?

"İzninizle biraz haddimi aşabilir miyim?" dedi Dashwood gamzelerini ortaya çıkararak.

Blanche ona cilve yapıyormuş gibi davranarak, "Bundan memnuniyet duyarım," dedi hiç düşünmeden.

"Sizinle biraz dolaşmak istiyorum. Buna izin var mı?" Dashwood bu sözlerin ardından kolunu ona doğru uzattı.

Blanche, Bess'in uzaktan onları izlediğini fark etti. Bess'in Dashwood'u onayladığını biliyordu ama bunun tek sebebi Dashwood'un ticari zekâsı olmasıydı. Blanche tekrar Dashwood'a döndü. "Salonumdaki konukları ağırlamam gerektiğini biliyorsunuz," dedi rahat bir ifadeyle.

"Ama sizinle kısa bir yürüyüşe çıkabilirim."

Kol kola girip ön kapıya doğru yürüdüler. Blanche hemen etrafa baktı ama Paul Carter'a rastlamayınca rahatladı. Evin çevresinden dolaşıp bahçelere çıktıklarında içinin iyice rahatladığını hissetti. Şu an kendinde Paul Carter'la karşılaşacak gücü bulamıyordu.

Dashwood opera hakkında konuşmaya başladı. Onun kendisini operaya davet edeceğini bilen Blanche, bir yandan kibarca anlattıklarını dinlerken bir yandan da bu teklifi hangi bahaneyle reddedeceğini düşünüyordu. Birden Carter'ın bahçıvanının kulağına bir şeyler fısıldadığını gördü. Dengesini kaybederek tökezledi.

Dashwood onu düşmeden yakaladı.

Blanche onun orada olduğunu bile unutarak Dashwood'a tutundu ve bakışlarını Carter'ın üzerine dikti. Carter ona doğru döndüğünde yüzüne baktı.

Blanche'ın içi korkuyla dolmaya başladı. Bu adam bahçıvanına ne anlatıyordu? Ne istiyordu? Neden geri dönmüştü?

Şimdi şakakları acıyla zonkluyordu.

Bir kez daha aynı şey oluyordu. Yeni bir krize girmek üzereydi.

Dashwood'u daha da sıkı tuttu. Ona hastalandığını ve birazdan migreninin tutacağını söylemek istedi ama kelimeler ağzından çıkmadı.

Dashwood'un yüzü bembeyaz olmuştu, "Leydi Harrington?"

Blanche'ın annesinin feryatları duyuldu ve bir anda ortadan kaybolan bahçe yerini Arnavut kaldırımlı bir sokağa bıraktı. Blanche annesine doğru sürünürken etrafı kızgın kalabalık tarafından sarılmıştı ve öfkeyle ona bağıran canavar neredeyse bileğini yakalayacaktı. *"Anne!"*

Annesinin çığlıkları çoğaldı.

Birileri Blanehe'a takılıp yere düştü. Blanche kendisini yakaladıklarında olduğu yerde donup kaldı ve annesinin feryatlarını duymaz oldu. Onun caddedeki bir kan gölünün içerisinde yattığını görmesi de o ana denk geldi.

Yerdeki kanın annesine ait olduğunu biliyordu.

Arnavut kaldırımının taşları olduğu yerde dönüp sallanmaya başladı. Blanche karanlığın özlemini çekse ile nefes almaya çalıştı. Hemen ardından beklediği karanlığa kavuştu…

BÖLÜM ON SEKİZ

BU OLAYDAN İKİ HAFTA SONRA Rex kapıdaki uşağa başını sallayarak Harmon Malikânesi'nin geniş antresine girdi Oğlanların muzip kahkahalarını ve kızlardan birinin tiz bir sesle yaptığı itirazları duyabiliyordu. Gülümsedi ve aylardır ilk defa kendini az da olsa mutlu hissetti.

Giriş salonunu topallayarak geçti ve kapıları arka bahçeye açılan yeşil ve altın sarısının hâkim olduğu aile salonuna girdi. İçeride son derece güzel bir porselen bebeği havada tutan Ned ve Alex'i kıkırdıyor, çılgına dönen Elysse ise her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu. Ellerini beline koyan Ariella kaşlarını çatmıştı.

Rex'i ilk fark eden de Cliff'in sarışın kızı Ariella oldu. "Rex amca," diye bağırdı "O bebek Paris'ten geldi! Böyle giderse onu kıracaklar."

Kızın egzotik bakışlarıyla büyülenen Rex, "Umarım bunu yapmazlar," dedi sakin bir sesle. Ariella'nın açık renkli saçlarıyla tezat oluşturacak şekilde esmer bir teni ve çarpıcı, mavi gözleri vardı. Rex şaşkınlıkla kendisine bakan oğlanlara döndü. "Aksi halde Cliff bir an bile düşünmeden ikinizi birden gemisinin altına bağlar."

İkisi de esmer iki çocuk, aynı anda çığlık attı ve bebeği kanepenin üzerine fırlatıp Rex'e doğru koştu. Rex önce Ned'in koyu renkli saçlarını karıştırdı, hemen arkasından aynı şeyi Alexi'ye de yaptı. "Neden kuzenlerinize işkence ediyorsunuz?" diye sordu Tyrell'in büyük oğluna, babanın unvanını sen alacaksın. Günün birinde bu ailenin başında sen olacaksın. Elysse bir sıkıntısı olduğunda önce sana başvuracak. Onun menfaatini koruma sorumluluğunu sen taşıyacaksın."

Ned kıpkırmızı oldu. "Ama bu sadece oyuncak bir bebek ve Elysse tıpkı bir fare gibi davranıyor." Bu sözlerin ardından Elysse'e baktı. "Miyav."

Rex onun omuzlarını tuttu. "Baban Alexi'yle ikinizin zıvanadan çıktığını bilmek isteyebilir."

"Ty amca bize nehirde balık tutabileceğimizi söyledi," dedi Alexi cesurca.

"Siz balık tutmuyorsunuz," diye hatırlattı Rex. "Birer korsan gibi davranıyorsunuz ve ikimiz de bir korsanla bir korsan avcısı arasındaki farkı biliyoruz. O bebek sizin değil."

"Rüzgâr üç gün boyunca yelkenlerimizi şişirmediği için buraya ancak dün gelebildik Rex amca," dedi Ariella. "Alexi ve Ned eve adım attığımız andan beri acımasızca Elysse'le uğraşıyor."

Elysse burnunu çekerek başını salladı. "Bana sürekli sataşıyorlar."

"Çünkü sen çok güzel bir kızsın ve erkekler güzel kızlara sataşmaktan hoşlanırlar," dedi Rex tüm samimiyetiyle. Babasının altın rengi saçlarını ve annesinin narin güzelliğini taşıyan Elysse peri masallarındaki bir prenses kadar zarif görünüyordu. Rex, Alexi'ye baktı. "Yoksa kuzeninle ilk kez mi karşılaşıyorsun?" diye sordu ani bir şüpheye kapılmış gibi.

Alexi kıpkırmızı kesildi ve bakışlarını Elysse'den ayırdı. "Bebeği alıp saklamak Ned'in fikriydi. Balık tutmaya gidemiyoruz çünkü Ty amca ikimiz de iyi birer yüzücü olsak bile suların çekilmesini beklememiz gerektiğini söyledi," dedi kendi kendine böbürlenip Elysse'e bakarak.

Elysse ona kibirli bir bakış fırlatıp kanepede duran bebeğini aldı. "Elbette iyi bir yüzücüsün. Korsanların yüzmeyi bilmesi gerekir çünkü onları kalasın üzerinde yürütüp denize atarlar. Sen de korsan avcısı değil bir korsan sayılırsın. Tıpkı baban gibi," diye ekledi.

Rex gözlerini devirdi ama Elysse'i azarlamaya fırsat bulamadan salonda ayak sesleri duydu. Sesin geldiği yöne döndü ve karşısında iki erkek kardeşini bulunca gülümsedi. Bu aile buluşmalarını ne çok özlediğini tamamen unutmuştu.

Tyrell üzerinde sadece dar pantolon ve gömlek varken bile vâris gibi görünüyordu. Cliff se resmi kıyafetine rağmen, tek kulağını süsleyen altın küpesi ve ayakkabı yerine giydiği çizmelerin, üzerinde yakutlar olan iri halkalı mahmuzlarıyla aslında korsan olmadığı halde tam bir korsanmış gibi görünüyordu. "Nihayet gelebildin," diye haykırdı Cliff sırıtarak. Rex'i kısa bir an dengesini yitirmesine sebep olacak kadar sıkı bir şekilde kucakladı.

"Yine kızlarla mı uğraşıyorlar?" diye sordu Ty bu durumu onaylamadığını gösteren bir tavırla.

"Bebeğimi çalmaya kalkıştılar," dedi Elysse gözlerinde yaşlarla.

"Bu bebek Paris'ten geldi. Babam onu bizzat benim için aldı? Bu sözlerin ardından bebeğini soluk soluğa göğsüne bastırıp amcasının vereceği tepkiyi bekledi.

Ty onun başını okşadıktan sonra hem yeğenine hem de oğluna insanın tüylerini diken diken eden birer bakış fırlattı. "Bütün hafta balığa çıkmak yok. Şimdi doğru yukarı. Tamamlaman gereken bir yazı olduğunu biliyorum, Ned. Akşam yemeğinden önce o yazıyı mutlaka okuyacağım. Sen de benzer bir yazı yazabilirsin, Alexsi.

Ned suratını asarak başını öne eğdi ama Alexi Cliff'e döndü, "Bunu yapmaktansa geminin altından geçirilmeyi tercih ederim," diye haykırdı.

"Ne yazık ki daha önce bu cezalandırma yöntemine hiç başvurmadım. Ancak içimdeki tuhaf bir ses bunu ilk senin üzerinde deneyeceğimi söylüyor," dedi Cliff oğluna. "Aklını başına almadığın taktirde şehre bir daha ki gelişimizde seni Rüzgârgülü'nde bıralarım." diye de uyardı.

"Anlaşıldı, efendim," dedi Alexi.

İki oğlan da odadan dışarı çıktı.

Elysse, Ariella'ya memnuniyet dolu bir gülümseme sundu. Rex az sonra Ariella'nın başının da derde gireceğini düşündü. Elysse bir melek gibi gülümseyerek, "Teşekkür ederim Ty amca," dedi tatlı bir sesle. Amcasını öptükten sonra Ariella'ya döndü. "Bebeğimle oynamak ister misin?"

Ariella tereddüt etti. "Aslında ben Hindistan tarihini okuyorum." Elysse, sanki o kendisine Çince bir şeyler söylemiş gibi Ariella'nın yüzüne bakakaldı.

"Neden okumayı daha sonraya bırakıp biraz kuzeninle oynamıyorsun?" dedi Cliff, Ariella'ya usulca. "Canın ne zaman isterse tarih okuyabilirsin ama Devlin'in ailesiyle nadiren bir araya geliyoruz." Ariella'nın bu durumu mecburen kabullendiği ortadaydı ama kızcağız her şeye rağmen yüzüne bir gülümseme yerleştirmeyi başardı. Tamam, baba."

Cliff, kızlar odadan dışarı çıkar çıkmaz arkasını dönüp salonun kapılarını kapattı. "Neler oluyor?" diye sordu heyecanla.

Rex tüm kalbiyle bu tartışmayı başlamadan bitirebilmeyi umuyordu. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu kayıtsız bir sesle. "Son bir yıldır vasıfsız bir işçi gibi çalışıyorum ve mülküm nihayet adam olmaya başladı."

Cliff başını iki yana sallayıp gözlerini üzerine dikti ve Tyrell uzun uzun yüzüne baktı. Ardından Ty tavandan yere dek uzanan içki büfesine gidip bir şarap şişesinin mantarını çıkarmaya koyuldu. Cliff, Rex'in omzunu tuttu. "Mektup yazıp Blanche Harrington'la nişanlandığını söylemişsin. Lanet olsun, neler oluyor?"

Rex gerildi. "Sanırım sonrasında Lizzie'ye farklı bir mektup yazıp durumu açıklamıştım. Bu sözlerin ardından kardeşinin elinden kurtuldu. "Karakterlerimiz birbirine taban tabana zıt. Dostluğumuz sürse de mutlu bir evliliğe imza atabilmemiz mümkün değil."

Cliff zihninin varsayımlarla dolu olduğunu söyleyen bir ifadeyle ona baktı. "Sen ve Blanche Harrington ha," dedi usulca. "Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Ona âşık mısın?"

Rex bir kez daha gerildi. Öz ya da üvey bütün erkek kardeşleriyle onların aşk hayatları çıkmaza girdiğinde buna benzer sayısız sohbet yapmıştı ama günün birinde sohbetin konusunun kendisi olacağı aklına bile gelmemişti. "Hayır, değilim."

"Öyle mi?" Cliff sarıya çalan kahverengi kaşlarını yukarı kaldırdı. "De Warenne erkekleri sadece aşk evliliği yaparlar, bu bir aile geleneğidir."

"Bu bir aile efsanesi," dedi Rex homurdanarak. "Ayrıca onunla evlenmiş değilim."

"Evlenmedin ama evlenecektin."

Tyrell yanlarına gelip ikisinin eline de birer kadeh şarap tutuşturdu. "Leydi Harrington, Harry Dashwood ismindeki ünlü bir hovardayla nişanlandı. Ya da en azından öyle

olduğu söyleniyor."

Rex kalbinin onu sersemletecek kadar sert bir şekilde yerinden oynadığını hissetti. Sonrasında çarparak tekrar yerine yerleşen kalbi çılgınca bir hızla atmaya başladı. Dashwood mu? Onu tanıyordu. Bazen White'in Yeri'nde karşılaşırlardı. O güne dek birbirlerini selamlamaktan öteye gitmemişlerdi ama Rex onu kumar oynarken görmüştü. Temkinli ve usta bir kumarbaz olan bu adam çoğunlukla küçük bir miktar kazandıktan sonra daha fazlasını kaybetmeden oyunu bırakırdı. Rex onunla, kendinden başka kimseyi düşünmeyen bir adam olduğunu anlayacak kadar sık karşılaşmıştı. Onun hakkındaki söylentileri de duymuştu. Şehirdeki zengin ve evli kadınların çoğuyla münasebeti olmuş ve her ilişkisinden sonra biraz daha zenginleşmişti.

Rex şimdi kendini berbat hissediyordu. Blanche gerçekten nişanlanmış mıydı? Aşık olmuş muydu? "Dashwood hakkında ne biliyorsun?" diye sordu kayıtsız bir sesle.

Tyrell bu soruyu aynı şekilde kayıtsız bir sesle yanıtladı, "Onun hakkında çok fazla şey bildiğimi söyleyemem. Çok sayıda ilişkisi olmuş. Kârlı bazı yatırımları var. Sığ biri." Bu sözlerin ardından omuzlarını silkti ama keskin gözlerle Rex'e bakıyordu.

"Verdiğin tepki bu mu yani?" diye sordu Cliff. "Ben Amanda'ya kendi ellerimle koca bulmaya çalıştığım dönemde ne zaman taliplerinden birinin ona baktığını görsem kıskançlıktan kudururdum!" diye haykırdı.

"Evet, sen son derece asil bir ahmaktın," dedi Eleanor salona girerek. "Neyi kaçırdım?" Hızla Rex'in yanına koşup onu kucakladı, "Neden Blanche'la nişanlanmadın? İkinizin birbirinize uygun olmadığını söylerken ne demek istedin? Bence o senin için harika bir eş olur!" dedi bütün bu sözleri tek bir nefese sığdırarak.

"Merhaba, Eleanor. Ben de seni gördüğüme memnun oldum, sanırım." Rex her şeye rağmen yerinde duramayan, uzun boylu kız kardeşine gülümsemeden edemedi.

"Lizzie yarın Leydi Harrington'ı ziyaret etmek istiyor," dedi Tyrell az önceki gibi kayıtsız bir sesle. Rex daha o an arkasından bir iş çevrildiğini anladı. "Sen de bize katılmak ister misin? Leydi Harrington'ın da seni görmekten mutluluk duyacağından eminim, ne de olsa siz hâlâ birbirinizin aile dostusunuz."

Rex kahrolası kalbinin bir kez daha yerinden oynadığını ve hemen ardından hevesle atmaya başladığını hissetti. "Yarın birini ziyaret etmem gerekiyor," dedi kesin bir sesle.

"Ne ziyaretiymiş bu?" diye sordu Eleanor ısrarcı bir tavırla.

"Çok özel bir ziyaret."

Eleanor'un gözleri büyüdü. "Hayatında başka bir kadın mı var?" Diye sordu heyecanla.

Rex içini çekti. "Ben öyle bir şey söylemedim."

"Peki, o zaman, nereye gideceksin ve ben de sana katılabilir miyim?" Eleanor ona meydan okurcasına gülümsedi.

"Hayır, katılamazsın." Rex bu konuda son derece kararlıydı.

"Yoksa Blanche'tan mı kaçıyorsun?" diye sordu Eleanor ısrarla.

Rex içini çekti ve topallaya topallaya kanepeye gidip oturdu. "Hayır." Ama bunu söylediği anda odadaki herkesin Blanche'tan kaçtığının farkında olduğunu anlamıştı. Yüzüne apar topar bir gülümseme yerleştirdi. "Umarım Blanche, Dashwood'u seviyordur

o mutluluğu hak ediyor."

Bu sözler karşısında şaşkına dönen Eleanor başını iki yana sallayıp Rex'in yanına oturdu. Onun elini tuttu. "Ty bana senin Blanche'la nişanlandığını söylediğinde çok heyecanlanmıştım. Senin adına çok mutlu olmuştum. Benim, Ty ve Cliff'in sahip olduğu şeylere şeninde sahip olmanı istiyorum."

"Ben aşkın peşinde değilim, Eleanor," dedi Rex sessizce.

"Neden? Hepimiz aşk evliliği yaptık ve hepimiz çok mutluyuz. Peki ya çocuklar?"

Rex zihninde Stephen'ın görüntüsünün belirmesiyle birlikte kaskatı kesildi. Kardeşlerine bir yeğenlerinin daha olduğunu söyleyecek olursa kızılca kıyametin kopacağını biliyordu. Böyle bir durumda Eleanor onu mutlaka Mowbray'le yaptığı anlaşmayı bozmaya teşvik ederdi ama Rex erkek kardeşlerinin daha uygulanabilir çözümler üreteceiğinden emindi. Zaten artık bu anlaşma pamuk ipliğine bağlıydı. Dudaklarını birbirine bastırarak, "Benim kaderimde çocuk sahibi olmak yazmıyor," dedi.

"Saçmalıyorsun," diye atıldı Cliff. "Bunu istersen pekâlâ sen de çocuk sahibi olabilirsin."

Rex onun evlilik dışı iki çocuk yetiştirdiğini düşünerek Cliff'in yüzüne baktı. Ariella'nın annesi bir sultanın hareminde öldürülmüştü ve Alexi'nin annesi de bir başka adamla evlenip meşru çoculrı olan bir Rus kontesiydi. Belli ki Alexi ne Kontes ne de kocası tarafından istenmemişti.

Eleanor bir kez daha Rex'in elini tuttu. Onun kendisi için üzüldüğünü bilen Rex ani bir hareketle kız kardeşine döndü. Eleanor'un gözleri gerçekten de bu üzüntüyü yansıtıyordu. Yine de gülümsedi "Bazen çok ısrarcı olabiliyorum, değil mi?"

Rex rahatlamıştı. "Öyle ama seni affediyorum."

Eleanor ne diyeceğini bilemedi.

Cliff bir yudum şarap aldıktan sonra birdenbire, "Siz ona söylemeyecekseniz ben söyleyeceğim," dedi.

Eleanor suratını buruşturdu. "Onu yavaş yavaş alıştırmaya çalışıyorum."

Rex, Eleanor'un elinden kurtulup Ty ve Cliff e baktı. Odayı yeni bir gerginliğin doldurduğunu hissederek, "Bana ne söyleyeceksin?" diye sordu. Belli ki kardeşleri onun bilmediği bir şey biliyordu. "Konu Dashwood mu?"

"O nişan henüz yasal bile değil," dedi Tyrell. Ardından Clifften devam etmesini istedi.

"Etrafta korkunç bir dedikodu dolaşıyor," dedi Cliff. "Bunu senin de bilmen gerekir."

Rex koltuk değneğini kolunun altına sıkıştırıp ayağa kalktı. "Blanche hasta," dedi içinin dehşetle dolduğunu hissederek.

"Hayır," dedi Cliff. "Söylentilere göre Blanche aklını yitirmiş."

Rex gözlerini kırpıştırdı.

Eleanor ayağa kalktı. "Bu korkunç bir dedikodu," diye fısıldadı, "Ama aslında onu ben de gördüm ve ben bile aklını yitirip yitirmediğini merak ettim."

REX O GÜN ÖĞLEDEN SONRA üvey kardeşleri Devlin ve Seanla birlikte White'ın Yeri'ne gitti. Saat henüz beşti ama ilk kattaki salon daha şimdiden şarap içip puro

tüttüren beylerle dolmuştu. İçeride bir çift boş koltuk ve bir de iki kişilik boş bir kanepe olduğu Sean'ın gözünden kaçmadı. Salonun karşı tarafına yürüdükleri sırada Rex salondaki bütün başların kendilerine doğru çevrildiğini hissetti.

Önceki tatillerini hep ailecek Adare'de geçirdikleri için son balo döneminden beri toplum içine çıkmamıştı. Uzun süredir ortalarda görünmeyen ve kayda değer bir olay yaşamayan birisi olarak, içerideki bakışları üzerlerine toplamalarının sebebinin üvey kardeşlerinden biri olabileceğini düşündü. Masalardaki sohbetlerin Sean ya da Devlin değil de *kendisi* geçerken sona erdiğini fark etmesi biraz zaman aldı. Bir adamın mırıldandığını duydu, "Sence nişanı o mu bozdu?"

Rex olduğu yerde durdu.

"Sen olsan aynı şeyi yapmaz miydin?" dedi sarışın biri kıs kıs gülerek.

Rex bu sanşın adama ve onun biraz daha yaşlı olan kır saçlı dostuna baktı. İki adam da hemen bakışlarını kaçırdılar. Lanet olsun, bu da neydi böyle? Sonra Tom Mowbray'i gördü.

Gerildiğini hissetti.

Clarewood tahta benzer bir koltukta tek başına oturuyor, yanındaki yuvarlak sehpada bir kadeh şarap duruyordu. Elindeki gazetenin sayfalarını gözden geçiriyormuş gibi görünse de mavi gözlerini gazeteye değil Rex'in üzerine dikmişti. Gözleri buluştuğunda bakışlarını tamen aşağı indirdi.

Rex kalbinin yerinden çıkacak gibi attığını hissederek olduğa yerde kaldı. Zihninde sadece oğlunun görüntüsü vardı. Mowbray'a onu ziyaret edip bazı özel meseleleri görüşmek istediğini söyleyen kısa bir mektup yazmış ama herhangi bir cevap alamamıştı. Mowbray onun kendisiyle Stephen hakkında görüşmek istediğini hemen anlamış olmalıydı.

Arkadan gelen Devlin, Rex'e yetişti. Aslan yelesine benzeyen saçlarıyla uzun boylu bir adamdı ve özgüvenle gücün verdiği doğal bir zarafet taşıyordu. "Sorun nedir?"

Rex içini çekti. Ardından Devlin'e gülümsedi. "Hemen geliyorum. Clarewood'u tanıyor musun bilmiyorum ama onunla görüşmem gereken bir mesele var."

Devlin'in gözlerindeki bakışlar değişti. Az önce gayet sakin göründüğü halde şimdi ışıl ışıl parlayan gözlerini düke çevirmişti. "Peki, ne içeceksin?"

"Cabemet," dedi Rex. Devlin yanından ayrılınca da topallayarak Clarewood'un yanına gitti. Tom elindeki gazeteyi yavaşça aşağı indirdi.

"Mowbray."

Tom Mowbray ona baktı. "Rex."

Rex ne onun ses tonunu ne de kendisine her zamanki hitap şeklini umursadı. Bu adamla dokuz yıldır tek bir kelime bile konuşmadığını fark etmişti. Bu sürenin yarısı kadar bir zamandan beri onun yüzünü bile görmemişti. Mowbray nedense farklı görünüyordu ve bunun sebebi yaşlanmış ya da eskisine göre zayıflamış olması değildi. "Mektubumu aldın mı?"

Mowbray ayağa kalktı. Hâlâ yakışıklı bir adamdı ama eskiden dolgun ve yumuşak olan yüzü şimdi zayıflayıp sertleşmişti. Gözleri bile sertleşmiş görünüyordu. "Senden bir mektup aldığımı hatırlar gibiyim."

Bu sözler Rex'i öfkelendirdi ama o sadece gülümsemekle yetindi. "Seninle biraz konuşmak istiyorum... Tom."

Mowbray irkildi. "İsmimin Clarewood olduğunu biliyorsun, Rex. Bana ya Clarewood ya da Ekselansları diyeceksin."

Şaşıran ve bu durumdan rahatsız olan Rex, *demek şimdi öyle olduk,* diye geçirdi içinden. "İspanya'da Fransızlara karşı omuz omuza savaşıp arkadaşlarımızın öldürülmesini izlerken böyle demiyordun."

"O günler geçmişte kaldı," dedi Mowbray kibirli bir tavırla. "Ayrıca sana ayıracak zamanım yok. Geç kalıyorum." Gazeteyi sehpanın üzerine fırlatıp gitmeye hazırlandı.

Rex onu tutmak hatta suratına bir tokat indirmek istiyordu. Ama bunun yerine etraftaki kimsenin duymaması için fısıldar gibi konuşarak, "Stephen'ı ziyaret edeceğim," dedi.

Mowbray hızla ona doğru döndü. "Bunu yapabileceğini sanmıyorum," dedi yüksek sesle.

"Yapacağım, tabii eğer onu şehirden uzaklaştırmaya kalkışmazsan. İçinde bulunduğum durumun artık beni tatmin etmediğine karar verdim."

Mowbray'ın büyüyen gözlerinde buz gibi soğuk bir ifade belirdi. "Stephen'a şaşırtıcı açıklamalarda bulunmak gibi bir niyetim yok," dedi Rex ciddi bir sesle. "Ama onunla görüşmek istiyorum. Onu ziyaret etmek istiyorum. Artık daha fazla bekleyemem."

Mowbray, Rex'in yanına yaklaştı ve kulağına sert bir şekilde, Yapağımız anlaşmada herhangi bir değişiklik olmayacak," diye fısıldadı.

"Anlaşmamızda çok büyük değişiklikler yapmak istemiyorum. Ne olursa olsun Stephen senin oğlun olarak kalacak. Ama benim de haklarım var. Ayrıca ilk başta onu ziyaret edebileceğim konusunda anlaşmıştık."

"Sen Stephen'ın geleceğini garanti altına almak için yıllar önce sahip olduğun her türlü haktan vazgeçtin, aynen olması gerektiği gibi! Ben bu saatten sonra alay konusu olamam," dedi Mowbray alçak ve sert bir sesle.

Rex onun bu tavrına aldırmadı. "Senin de Stephen'ın geleceğini tehlikeye atmak istemediğini söylemeni beklerdim doğrusu."

"Ben onu kendi oğlummuş gibi yetiştirdim. Ona her türlü ayrıcalığı sundum. Eski dedikoduların yeniden gündeme gelmesine izin verecek değilim."

"Niyetim bu değil," dedi bu sözlerle sarsılan Rex, yüzünde ciddi bir ifadeyle. Mowbray, Stephen'ı gerçekten kendi oğluymuş gibi seviyor muydu? O ana dek hep öyle olduğunu farz etmişti çünkü aksi takdirde Mowbray gerçeği hiç düşünmeden ifşa ederdi. Ama şimdi afallamış, huzursuzlanmış ve şüpheye kapılmıştı. "Ben sadece onu ziyaret etmek istiyorum. Seninle eski dostuz. Savaşta hayatını kurtardım, bunu herkes biliyor. Bu gerçeği günün birinde Stephen da öğrenecek. Clarewood Malikânesi'ni ziyaret etmek için her türlü sebebim var. Stephen'a bu şekilde açıklama yapabilirsin." Rex nabzının hızlandığını hissederek duraksadı. Mowbray'in kendisini reddedecekmiş gibi yüzüne baktığını görünce ekledi, "Bana borçlusun."

"Hiç de değilim," dedi Clarewood. "Aradan on yıl geçti ve ben borcumu ödedim." Öfkelenmiş gibi görünüyordu. "Madem bu kadar istiyorsun, gel o zaman. Ama sakın

bunu alışkanlık haline getireyim deme." Bu sözlerin ardından oradan uzaklaştı.

Rex buram buram terlemeye başladığını fark ederek öylece kalakaldı. Clarewood'u gamsız bir delikanlıdan sert ve soğuk bir adama dönüştüren şey ne olmuştu? Rex şimdi sadece oğlunu düşünüyordu çünkü Mowbray'i neredeyse tanıyamamıştı.

Öte yandan onu tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Tom, kendisine yazdığı mektuba cevap verme tenezzülümde bulunsaydı buna gerek kalmayacaktı.

Rex koltuk değneğini olması gerekenden çok daha fazla sıkarak Üvey kardeşlerinin yanına döndü. Oturduğunda Sean açık gri renkli gözlerini üzerine dikti. "Clarewood'la aranızdaki mesele ne?"

"Onunla eski dostuz," dedi Rex kardeşiyle göz göze gelmemeye çalışarak. "Kendisini en son yıllar önce savaşta omuz umuza çarpışırken görmüştüm."

"Çok dostça bir buluşmaydı doğrusu," dedi Sean alaycı bir sesle.

Rex ona bakıp gülümsedi. "Sen bizi mi dinliyordun yoksa?"

"Asla. Sadece koltuğum o yöne çevrili."

Rex kardeşinin gerçekten de kendisini dinlemiş olduğunu anladı "Eski bir dostluğu tazelemek istedim ama Clarewood çok değişmiş "

"O soğuk ve sert bir adam," dedi Devlin. "Kendisiyle bazı işlerim oldu. Son derece hırçın birine benziyor. Sen Ispanya'da onun hayatını kurtarmamış mıydın?"

Rex biraz gerilmesine rağmen gülümsedi. "Clarewod yürüyemez bir haldeyken onu savaş alanının dışına taşımıştım. Bu yüzden samrım hayatını kurtardığımı söyleyebiliriz."

Viskisini yudumlayan Devlin'in gözlerinde anlaşılması güç bir ifade vardı. Rex ikisi de oldukça zeki olan üvey kardeşlerinin kendisinden şüphelenmeye başladıklarını fark etti. "Bu yaz Adarede kalacak mısınız Sean? Ben şehirden ayrıldıktan sonra biraz orada kalmayı planlıyorum."

Sean, Rex'in konuyu değiştirmeye çalıştığını anlamış gibi gülümsedi. "Henüz yaz için plan yapmadık." Bu sözlerin ardından bakışları onun arkasındaki bir yerlere çevirdi ve gözleri büyüdü. "Dostun Dashwood geldi."

Rex'in hiç kıpırdamadan olduğu yerde durabilmesi çok zordu. Zihninde Blanche'ın görüntüsü belirmiş, aynı anda içini hiç istemediği bir gerginlik kaplamıştı. Sırtını salona vererek oturduğu için pişman oldu ve yavaşça arkasına döndü.

Dashwood, Rex'e yakın bir yerde duruyor ve etrafını çevreleyen iki genç dostuyla birlikte yüksek sesle gülüyordu. Rex onun kusursuz denilebilecek kadar şık giyindiğini ve atletik yapılı, çekici bir adam olduğunu tamamen unutmuştu. Yepyeni beyaz gömleği, vücuduna göre dikilmiş takım elbisesi ve cilalı ayakkabıları da dâhil olmak üzere onu baştan aşağı inceledi ve içinin nefret hatta kıskançlıkla dolduğunu hissetti. Blanche'ın nişanlandığını duyduğundan beri ilk defa aklına onun Dashwood'un yatağını çoktan paylaşmış olabileceği gelmişti.

Bunun düşüncesine bile tahammül edemiyordu. Öfkeden yerinde duramaz oldu.

"Amma da şanslı adamsın," diye kıkırdadı Dashwood'un bir arkadaşı onun sırtına vurarak.

"Hayır, tersine çok şanssız bir adam," dedi diğer arkadaşı gülerek.

"Hiç de şanssız değilim, Will. Buna turnayı gözünden vurmak denir," dedi Dashwood

da gülerek, "Evlilik sözleşmelerini hazırlamaya başladık bile."

Rex şimdi tamamen o tarafa dönmüş onları izliyordu. Bu nişanın çok yakında resmileşeceğini düşündü, suratını asarak.

"Belki sen de onun gibi kafayı yemişsindir," dedi ilk serseri yüksek sesle. "Şans ya da değil, ben olsam kendimi asla böyle bir kadınla evlenmeye zorlamazdım."

Rex donup kaldı. Kulaklarına inanamıyordu. Bu gerizekâlıların kastettiği kadın Blanche mıydi? Etrafa yüksek sesle onun *deli* olduğunu mu duyuruyorlardı?

"Ben bunu zorla yapmıyorum," dedi Dashwood sırıtarak.

"Ah, yani o deli değil, öyle mi?" dedi Will sinsi bir tavırla.

"Tersine, zır deli. Kriz geçirdiğini kendi gözlerimle gördüm." Dashwood fısıldar gibi konuşmaya başladı, "Bu benim işime geliyor, deli bir kadın böyle bir servet üzerinde hak sahibi olamaz, bilmem anlatabildim mi?"

Rex'in şimdi öfkeden gözleri kararmıştı.

Sean onun kolunu tuttu. "Sakın yapma."

Rex koltuk değneğini aldı ve onunla Dashwood'un sırtını dürttü; bu pek de hoş bir hareket sayılmazdı. Ardından ayağa kalktı. Gözleri büyüyen Dashwood o tarafa döndü. Karşısında Rex'i bulunca gözlerini kıstı. "De Warenne," dedi sakin bir sesle. "Bana tebriklerini mi sunacaktın?"

Rex önce gülümsedi sonra da koltuk değneğini onun dizlerinin arkasına indirdi. Dashwood sırtüstü arkaya yuvarlandı ve başını yere çarptı. Rex de onun gibi düşmemek için oturduğu koltuğun arkasına tutundu. Neye uğradığını şaşıran Dashwood yattığı yerden ona bakıyordu. "Seni aşağılık herif," diye homurdandı.

"Müstakbel eşin Leydi Harrington deli değil," dedi Rex buz gibi soğuk bir sesle. "Ona saygı duymuyorsan bu nişanı bozmanı tavsiye ederim."

Dashwood önce yere çömeldi sonra ayağa fırladı. Rex ondan uzaklaşmaya çalışmış ama bunun için çok geç kalmıştı. Dashwood onu kolundan yakaladı ve ikisi birlikte yere yuvarlanıp okul çocuklan gibi boğuşmaya başladı. Dashwood, Rex'i altına aldı.

Rex az sonra gelecek darbeden kurtulabilmek için başını yana çevirmeye çalıştı ve Dashwood yumruğunu onun ağzına indirdi. Rex koltuk değneğini ikisinin arasına sıkıştırıp yukarı kaldırdı. Dashwood hayalarına inen darbeyle birlikte bir köpek gibi uludu. Aynı anda çok sayıda el iki adamın üzerine uzandı ve onları birbirinden ayırdı.

Üvey kardeşlerinin yardımıyla ayağa kalkan Rex kanayan dudağına dokundu. Dashwood dizlerinin üzerinde yere çökmüş kasıklarını tutuyordu. Nefes nefese kalan Rex, "Leydi Harrington ailemizin çok sevilen bir dostudur," dedi. Yaptığın planları tekrar gözden geçirsen iyi olur. Senin o kadını kullanmana asla izin vermeyeceğiz,"

"Haydi, gidelim," diye fısıldadı Sean kulağına.

"Bunun bedelini ödeyeceksin," dedi Dashwood nefes nefese. "Üstelik o benim karım olacak. Yarın sözleşmeleri imzalıyoruz!" Rex olduğu yerde kaldı. Geri dönüp Dashwood'u pataklamak için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Sean onun koluna sıkıca asıldı. Devlin, Dashwood'un yanına diz çöktü. "Senin yerinde olsam bu konuyu tekrar düşünürdüm, evlat." Ardından gülümseyerek ayağa kalktı. "Haydi gidelim."

Rex bir yanında Sean, bir yanında Devlin'le White'ın Yeri'nden ayrıldı.

HENÜZ ELİNDEKİ ŞARAPTAN TEK BİR YUDUM bile almamış otan Rex, aile salonundaki pencerenin önünde duruyordu. Yıldızlarla süslü gökyüzüne bakıp Dashwood'la yaşadıklarını yeniden gözünde canlandırdı.

İkisi üvey, ikisi öz dört erkek kardeşi, arkasındaki koltuklara yayılmış, yatmadan önceki son içkilerini içip sessizce sohbet ediyordu. Blanche, Dashwood'u gerçekten seviyor muydu yoksa onunla sadece maddi çıkarlara dayalı bir evlilik mi yapacaktı? Onunla yatağa girmiş miydi? Dashwood evlenmelerinin ardından Blanche'ın deli olduğunu duyurup servetine konmayı mı planlıyordu?

Rex, birisinin arkasında durduğunu hissedince gerildi. Dönüp baktığında yüzünde hafif bir tebessüm taşıyan Cliff'le karşılaştı. Tam sevgililere lâyık bir gece," dedi Cliff. "Ben de az sonra üst kattaki karımın yanına gideceğim."

Rex yüzüne bir gülümseme yerieştirmeyi başaramadı. "Amanda'nın daha önce hiç bu kadar güzel ve mutlu göründüğünü hatırlamıyorum."

Cliff onu onaylarcasına başını eğdikten sonra, "Ben de senin hiç bu kadar üzgün göründüğünü hatırlamıyorum," dedi

Rex gerildi. Cliff kendisinden bir yaş küçüktü ve bazı açılardan ikisi birbirine çok yakındı. Öte yandan karakterleri taban tabana zıttı Cliff hayatinin büyük bir kısmını ünlü bir hovarda olarak geçirmiş, hem bir tüccar hem de bir korsan avcısı olarak dünyanın altını üstüne getirmiş ve hatırı sayılır bir itibarla birlikte muazzam bir servet edinmişti. Bir vatansever, bir savaş kahramanı ve sorumluluklarını harfiyen yerine getiren bir evlat ve bir kardeş olan Rex ise hayatını mütevazı malikânesinin arazisini işleyerek geçiriyordu. Geceleri nadiren yalnız uyusa bile kardeşinin evleneceği kadını bulana dek yaptığı gibi sürekli sevgili değiştirmiyordu.

"White'ın Yeri'nde yaşananları duydum. Leydi Blanche Harrington'a hâlâ ilgi duyuyorsun. Yapmak istediğin şeyi neden yapmadığını hiç anlamıyorum doğrusu."

Rex kaba bir ses çıkardı. Blanche'ın kendisini reddettiğini asla söylemeyecekti. "Dashwood ulu orta onun deli olduğunu söylüyordu."

"Haberim var. Birileri bu adama dur demeli." Cliff gülümsedi.

"Sanırım onunla evlenip yasal açıdan elini kolunu bağlamayı sonra da servetinin üstüne konmayı planlıyor."

"Böyle düşünüyor olabilir ama bu iğrenç bir plan. Yanlış hükümlerde bulunmadığından emin misin?"

"Onu duydum. Blanche'ın delirdiğine şahit olduğunu ve deli bir kadının böyle bir servet üzerinde hak sahibi olamayacağını söyledi." Rex güçlükle nefes aldı. "Haklısın. Birileri bu adama dur demeli."

"O halde bu konuda ne yapacaksın?"

Rex kardeşine baktı. "Bu işe bulaşmaya niyetlendiğim için asıl deliren ben olmalıyım. Blanche'a duyduklarımı anlatacağım. Ama kimsenin böylesine kötü niyetli, hatta şeytanca düşünceleri olacağına inanmayacaktır. Yine de ne yapıp ne edip onu Dashwood'la evlenmekten vazgeçirmeliyim."

Cliff gülümsedi. "Nedense içimden bir ses bunu başarmanın çok da zor olmayacağını söylüyor."

"Blanche bu işe karışmamdan hoşlanmayacak... bundan eminim." Rex başını çevirdi. Blanche'la bir sonraki buluşmalarının nasıl geçeceğini hayal bile edemiyordu. Her şeye rağmen o bir centilmendi ve Dashwood'un böylesine aşağılık bir oyun oynamasına izin veremezdi.

Cliff onun omzunu tuttu, "İyi şanslar."

SOSYETEDE KİMSE KİMSEYİ aileden olunmadığı sürece kuşluk vaktinde ziyaret etmezdi. Rex, Harrington Malikânesi'nin önündeki yuvarlak, taşlı yolda De Warenne ailesine ait arabadan indi. Evin önünde bir araba daha duruyordu ama bu Dashwood'a ait olamayacak kadar güzel ve gösterişli bir arabaydı. Rex bu arabanın Blanche'a ait olup olmadığını ve onun bu kadar erken bir saatte dışarı çıkmaya niyetlenip niyetlenmediğini merak etti. Dashwood'un evlilik sözleşmelerini imzalamak üzere buraya hangi saatte geleceğini de merak ediyordu. Onu ikna etmeyi başardığı takdirde Blanche, Dashwood'u evine bile almazdı.

Rex bütün gece uyumayıp kara kara düşünmüştü. Koltuk değneğinin yardımıyla merdivenleri çıkıp malikânenin abanoz ağacından yapılmış heybetli ön kapısına doğru yürürken içini korkunç bie heyecan kapladı. Kapıda birer heykel gibi hareketsiz duran ünüformalı iki uşak bekliyordu. Rex kapıya sert bir şekilde vurdu. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu çünkü pek çok şey, Blanche'ın geleceğiyle birlikte mutluluğu da tehlikedeydi. Rex boş hayallere kapılmıyordu. Blanche memnuniyetsizliğini dışa vurmayacaktı ama onun kendisini görmekten hoşlanacağından pek de emin değildi. Ayrıca onu yakından tanıdığı halde, Dashwood'un planladığı oyundan bahsettiğinde nasıl bir tepki alacağını bilmiyordu. Blanche'ın kendisine inanmayacağını düşünüyordu. Büyük ihtimalle yanına uğrama nezaketinde bulunduğu için ona kibarca teşekkür edecek ve başından savacaktı.

Kalbinin böyle çılgınca bir hızla atması içinde, Blanche'a karşı arzu ettiğinden çok daha yoğun duygular kaldığını gösteriyordu. Kapıyı başka bir uşak açtı ve Rex kabul salonuna alındı. Çok sayıda yağlı tabloyla süslü duvarların önüne varaklı sandalyeler sıralanmıştı ve salonun tam ortasında üzerinde bir çiçek aranjmanı olan tek ayaklı bir sehpa duruyordu.

Rex bir kadına ait olan, yumuşak ayak sesleri duydu. Yerinden çıkmak üzere olan kalbi ve onu perişan eden endişe yüzünden kaskatı kesildi. Sonrasında bir şaşkınlık yaşadı çünkü içeri giren kişi Blanche değil, yüzünde ciddi ve gergin bir ifade bulunan Leydi Waveriy di.

Rex umutsuzluğa kapıldı. Reverans yaptı. "Leydi Waveriy."

"Sizi burada görmek ne büyük bir sürpriz, Sör Rex," dedi Leydi Waveriy alaycı bir sesle.

Rex ona baktı. Leydi Waveriy kendisine öfkeli miydi? Peki neden?

Blanche arkadaşına onun hakkında neler söylemişti? "Biraz erken bir saatte geldiğimi biliyorum ama Leydi Harrington'la görüşmek istediğim acil bir konu var."

"Saat daha sabahın onu," dedi Leydi Waveriy buz gibi soğuk bir sesle.

Rex onunla bir tartışmaya girmesinin kaçınılmaz olduğunu fark etti. "Saatin kaç olduğunu biliyorum. Daha önce de belirttiğim gibi Laydi Blanche'la görüşmek istediğim önemli bir konu var."

Bess yüzüne öfkeli bir ifade yerleştirerek ona baktı. "Kendisi bugün ziyaretçi kabul etmiyor, Sör Rex. Konuklarını sadece perşembe günleri ağırlıyor. Ne yazık ki o gün gelmeniz gerekecek."

Rex öfkelenmeye başlamıştı. Dilinin ucuna gelen kaba cevabı güçlükle bastırdı. "Lütfen ona burada olduğumu söyleyin. Biz dostuz ve beni ağırlamak isteyeceğinden eminim."

Leydi Waverly ellerini beline yerleştirdi. "Doğrusu kendisi sizi görmek istemiyor. Bunu iki ay önce açıkça belirtti."

Leydi Waverly'nin dudaklarından dökülen sözler yalan olmalıydı ama yine de her biri sanki birer bıçak gibi Rex'in yüreğine saplanmıştı. "Kendisi Land's End'den ayrılırken aramızda herhangi bir sorun yoktu. Bu durumun değişmesi beni fazlasıyla şaşırtır." Rex, aslında o gün sadece Blanche'ın düzgün davrandığını düşündü. Leydi Waverly'nin öfkeden zangır zangır titremesi onu şaşırttı.

"Bu durum değişti! Her şey değişti! Şimdi size iyi günler diliyorum, bayım!"

Rex yerinden kıpırdamadı. Öfkesini bastırmaya çalışarak, "Onun bugün evlilik sözleşmesini imzalayacağını biliyorum," dedi nihayet. "Bunu yapmadan önce kendisiyle mutlaka görüşmem gerekiyor." Leydi Waverly daha fazla dayanamayıp patladı. "Onu görmenize izin vermeyeceğim! Bu saatten sonra size ihtiyacı yok! Artık ona ciddi sorunlar yaratmaktan başka bir işe yaramazsınız! İyi günler, Sör Rex," diye bağırdı.

Rex onun böyle ani bir öfke patlaması yaşaması karşısında iyice afallamıştı.

"Blanche'ı rahat bırakın." Leydi Waverly son sözünü de söyledikten sonra arkasını döndü ve hızlı adımlarla oradan uzaklaşıp malikânedeki diğer odaların ardında kayboldu.

Sör Rex yaşadığı şoku hâlâ üzerinden atamamıştı. Suratını asarak, burada ne halt dönüyor böyle, diye düşündü. Ayrıca oradan ayrılmaya hiç mi hiç niyeti yoktu. Bakışlarını kabul salonunun etrafında gezdirdi. Salona girdiği kapı hâlâ açık duruyordu ve buradan, malikânenin ön kapısıyla birlikte içeride konuşulanlara tek bir kelimesini bile duymamış, hatta Rex'in orada olduğunu bile bilmiyormuş gibi davranan uşağı da görebiliyordu.

Rex koltuk değneğini aldı ve Leydi Waveriy'nin peşinden gitti. Çok zevkli döşenmiş iki salondan geçerken kendi ayak seslerinden başka bir ses duymadı. Eve yabancıydı ama eğer Leydi Waverly buradaysa Blanche da buralarda olmalıydı.

Rex şimdi bir koridordan geçiyordu. Az ötede bir kapı açıldı. Blanche'ı görmeyi uman Rex, saklanmaya gerek duymadan olduğu yerde kaldı. Ancak odadan çıkan kişi Blanche değil, eski püskü giysiler içerisindeki bir köy işçisiydi. Rex adam kendisine hızla arkasını dönüp bir çift kanatlı kapının ardında gözden kaybolmadan önce onun profilini net bir şekilde görme şansı yakaladı.

Büyük bir şaşkınlık yaşayarak Anne'in nişanlısı Paul Carter'ın arkasından bakakaldı. Bu nalbandın şehirde, Harrington Malikânesinde ne işi vardı? O an aklına Anne'in Blanche'a karşı takındığı düşmanca tavırlar geldi. İçini korkunç bir şüphe kemirmeye başladı. Bunun iyi niyetle yapılmış bir ziyaret olması mümkün değildi.

Rex koltuk değneğini hızla yere çarparak Carter'ın aralık bıraktığı kapıya gitti. Onu ittiğinde karşısına duvarları açık yeşile boyanmış geniş bir kütüphane çıktı. İçeride çok sayıda oturma yeri vardı. Blanche köşedeki küçük bir çalışma masasında oturuyor, yaptıklarından pişmanlık duyan minik bir kız öğrenci gibi önünde kavuşturduğu ellerine bakıyordu.

Rex'in kalbi önce göğsüne çarptı sonra hızla eski yerine döndü. Blanche'ın, acımasızca duygularıyla oynadığını ve kendisini arkadan vurarak nişanı bozduğunu unutmuştu. Ondan nefret etmesi ya da en azından ona böylesine içten bir ilgi duymaması gerektiğinide de unutmuştu. Masada bir melek oturuyordu, Rex'in yardımına ve korumasına ihtiyaç duyan son derece narin bir melek.

Rex ona hâlâ âşık olduğunu fark ederek olduğu yerde kaldı. Ona hep âşık olmuştu ve sonsuza dek de olacaktı. Karşısına bir daha asla böyle bir fırsat çıkmayabileceğini düşünerek onun o zarif görüntüsünü zevkle seyretti. Blanche odanın diğer ucunda duruyordu ama birden başını kaldırıp Rex'e baktı.

Bunu yapmasıyla birlikte küçük bir çığlık attı.

Rex kapıyı kapattı ve yavaşça ona doğru topalladı. Kalbi öylesine gürültülü atıyordu ki sesinin Blanche'ın kulağına bile ulaştığından emindi.

Büyük bir gerginlik yaşadığı her halinden belli olan Blanche yüzünde ciddi bir ifadeyle oturduğu yerden onu izliyordu.

Rex'in içini korkunç bir acı kapladı. Neden böyle olmak zorundaydı? "Seninle dost kalabilmeyi ummuştum," dedi usulca. Ama o aslında böyle bir dostluk istememişti. Daha düne kadar Blanche'la ilgili her şeyi unutmak istemişti. Oysa şimdi, eğer hâlâ böyle bir imkân varsa, onunla olan dostluğunu tazelemek istiyordu. Bu küçük avuntuya bile razıydı.

Blanche yutkundu. "İçeri nasıl girdin?"

Onun teninin solgunluğu ve daha kötüsü, avurtlarının çöküklüğü karşısında afallayan Rex bakışlarını yüzünden ayıramıyordu. Zayıflamıştı ve belli ki uykusuzluk çekiyordu, gözlerinin altında koyu renkli halkalar vardı. Çok narin... çok hastaymış gibi görünüyordu. Rex'in korumacı iç güdüsü harekete geçti. "Beni kapıdaki uşağın içeri aldı. Tüm cazibesiyle ona gülümsedi. "Arkadaşın gitmemi istedi ama ben kendi başımın çaresine bakmaya karar verdim. Seni üzdüysem de -öyle olduğunu görüyorum- umarım beni affedersin." Rex bakışlarını ondan ayırmadı. "Bundan çok daha ağır suçlarımı bile affetmiştin."

Blanche içini çekti. "Bunu yapamam, Sör Rex."

Rex irkildi. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. "Benimle sevdiğin bir aile dostu olarak bile konuşamaz mısın?"

Blanche dudaklarını birbirine bastırdı. Rex onun titrediğini gördü. "Bu benim için çok zor," diye fısıldadı genç kadın.

"Hiç anlamıyorum, Blanche. Yoksa Land's End'de sana karşı, duyduğum sevgiyi nefret ve iğrenmeye dönüştürecek kadar kötü bir suç mu işledim?"

Blanche'ın gözleri büyüdü. "Elbette böyle bir şey yapmadın!" Şiddetli bir rüzgâra maruz kalan körpe bir fidan gibi sallanarak ayağa kalktı. "Senden nefret etmiyorum." Gözleri yaşlarla doldu. "Senden çok hoşlanıyorum... İkimiz sonsuza dek dost kalacağız."

Rex ayağa fırlayıp onu kollarının arasına almak ve buna izin verdiği takdirde onunla sevişmek için duyduğu çılgınca arzuyu bastırmaya çalışarak gözlerini kapattı. Ardından gözlerini tekrar açtı ve onu yüreklendirmek istercesine Blanche'a gülümsedi. "O halde bu konuda hem fikiriz çünkü ben de sonsuza dek senden hoşlanacak... ve hep dostun olarak kalacağım," dedi usulca.

Blanche gürültülü bir şekilde nefesini bıraktı ve Rex onun içini çektiğini duydu.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu sessizce. "Paul Carter neden buradaydı?"

İrkilen Blanche yaşlı gözlerini onun yüzüne çevirdi "Dedikoduları duymadın mı? Yoksa şehre daha yeni mi geldin?"

"Buraya dün geldim ve yakında nişanlanacağını duydum." Blanche'ın yüzü kızardı ve bakışlarını ondan kaçırdı. Ardından zorlukla duyulan bir sesle, "Ben diğer dedikoduları kastetmiştim," dedi.

Rex, o tekrar yüzüne bakana dek bakışlarını Blanche'ın üzerinden ayırmadı. Az önceki sözlerin ne anlama geldiğini bilse de bilmiyormuş gibi davrandı. "Hayır, duymadım."

Blanche tatsız bir ifadeyle gülümsedi. "Ben delirdim."

Onun bu sert ve kararlı ses tonu karşısında dehşete kapılan Rex gerildiğini hissetti. "Sen deli falan değilsin! Tanıdığım en aklı başında kadınsın. Böyle saçmalıklara inanma. Bu da Dashwood'un işi mi yoksa?"

Blanche başını iki yana salladı ve gözünden bir damla yaş süzüldü. "Elbette değil."

"Seninle Dashwood hakkında konuşmam gerek."

Blanche şakaklarını ovuşturdu. "Bunu yapamam. Oturup seninle onun hakkında konuşamam. Bu benim için çok zor, Sör Rex," diye inledi heyecanla.

Rex aralarındaki kısa mesafeyi kapatarak onun oturduğu masaya gitti. Blanche ayağa kalkmamıştı. "Baş ağrısı mı çekiyorsun, Blanche? Kabalık yapmak istemem ama hiç de iyi görünmüyorsun ve bu beni fazlasıyla endişelendiriyor."

Blanche başını iki yana salladı. "Artık gitmelisin." Ardından titreyen ellerini önündeki çay fincanına uzattı.

Rex masanın üstünde bir şişe şarap ve onun hemen yanında da bir çay kaşığı durduğunu görünce irkildi. "Bu da ne böyle?"

"Şarap işe yarıyor," dedi Blanche çayını yudumlayarak. Fincanı tekrar masaya bıraktığında altındaki tabak şiddetli bir şekilde sallandı Rex nihayet dayanamayıp onun buz gibi soğumuş küçük elini tuttu. "Buraya seninle Dashwood hakkında konuşmaya gelmiştim, Blanche ama şimdi sağlığınla ilgili ciddi endişelerim var. Bugün hiçbir anlaşmanın altına imza atmayacağına dair bana söz ver. Bir doktora göründün mü?"

Blanche bakışlarını birleşen ellerine çevirdi. Rex bunu yapmasıyla birlikte yüzüne renk

geldiğini fark etti.

"Blanche?"

Başını iki yana sallayan Blanche şakağına dokunup, "Ne olur elimi bırak," diye fısıldadı.

Rex bunu yapmaya korkarak tereddüt etti ama nihayet teslim oldu. "Sorun ne?"

Blanche birden kulaklarını tutup ayağa fırladı. Sanki paniğe kapılmış gibi yüzünü buruşturmuştu.

"Blanche!"

Blanche bir çığlık koparıp Rex'e arkasını döndü ve bunu yaparken sandalyesini devirdi. Rex koltuk değneğini yere çarparak hızla onun peşinden gitti ama kulaklarını tutarak hıçkıra hıçkıra ağlayan Blanche dizlerinin üzerinde yere çöktü. Rex de tek dizinin üzerinde yere çöküp kesik bacağını onun yanına yerleştirerek, "Ne oldu?" diye haykırdı. Ardından onu kollarının arasına aldı ve yüzüne baktığında kendisinin varlığından habersiz olduğunu anladı. Yüzü korkuyla kasılan Blanche, bir kez daha çığlık atıp Rex'in elinden kurtulmaya çalıştı.

Rex büyük bir şaşkınlık yaşayarak onu serbest bıraktı.

Blanche dizlerine sarılarak yere kıvrıldı. Ardından sessizliğe büründü.

Rex'in içi dehşetle dolmaya başladı. Ama hem konuşmaktan hem de ona dokunmaktan korkuyordu.

Tam o sırada Leydi Waverly odaya girdi. Rex'e, "Ne yaptın sen?" diye bağırdıktan sonra Blanche'ın yanına diz çöküp onu kollarının arasına aldı. "Defol buradan!"

Hâlâ tortop olmuş bir halde yerde yatan Blanche, "Hayır," diye fısıldadı.

"Defol!" diye bağırdı Leydi Waverly.

Aynı anda Blanche olduğıı yerde sallanmaya ve Rex'in ne olduğunu çözmesine imkân tanımayacak kadar sessiz kelimeler mırıldanmaya başladı. Sürekli aynı sözleri tekrarlayıp duruyordu.

Rex koltuk değneğini buldu. Kendi ihtiyacına göre yapılan değneği önceden kırmış olduğu için ayağa kalktığı sırada masadan destek almak zorunda kaldı. Şimdi hiç kıpırdamadan olduğu yerde duruyordu. "Blanche'ın sırrı benimle güvende," dedi sessizce.

Bess Waverly ona baktı. Ardından ağlamaya başladı.

"Sizinle konuşmak istiyorum, Leydi Waverly," dedi Rex. "Dışarıda sizi bekliyor olacağım." Sonrasında duraksadı. "Eğer beni duyuyorsan, Blanche, aramızdaki hiçbir şeyin değişmediğini bilmeni istiyorum. Sana yardım etmek için elimden ne gelirse yapacağım."

Blanche anlaşılmaz sözler mırıldanmaya devam etti ve Rex onun kendisini duymadığını anladı.

Başını çevirdi ve nihayet gözünde biriken yaşların akmasına izin verdi. Ardından dehşete kapılmış bir halde topallayarak odadan dışarı çıktı.

BÖLÜM ON DOKUZ

BESS, ARKADAŞINI RAHATLATABİLMEK İÇİN kendi çılgınca duygularını kontrol altına almaya çalışarak Blanche'ın sırtını okşadı. Onun için çok korkuyordu. Durumunun giderek kötüleştiği şüphe götürmez bir gerçekti. Her gün, hatta bazen günde birkaç kez bu şok edici, şiddetli nöbetleri geçiriyordu. Yavaş yavaş bir daha asla geri dönemeyeceği bir dünyaya mı sürükleniyordu? Bess'in en büyük korkusu günün birinde onun asla sona ermeyecek bir kriz yaşamasıydı.

Bu korkunç bir ihtimaldi ve Bess böyle bir ihtimali aklına getirmekten nefret ediyordu. Ama bunu düşünmek zorundaydı çünkü Blanche büyük olasılıkla karnında bir çocuk taşıyordu. Land's End'den döneli iki buçuk ay olmuş ve hâlâ adet görmemişti. Ona sıkıntı veren şeyden kurtulamadığı takdirde bu çocuğa nasıl annelik yapacaktı? Bess arkadaşını bir an önce evlenmeye zorluyordu. Blanche'ın karnındaki çocuğa bir baba bulması, kendine bir koca bulmasından çok daha önemliydi.

Bess, Blanche'ın nihayet oturur pozisyon aldığını görünce rahatladı. Blanche arkadaşına bakmamaya özen göstererek yüzündeki yaşları dikkatli bir şekilde sildi. Bess onun neler hissettiğini biliyordu. Utanıyordu, tıpkı kendisi gibi.

Yüzüne güçlükle de olsa bir gülümseme yerleştirmeyi başararak, "Sana biraz o çaydan getireyim," dedi usulca.

"Geçti artık," dedi Blanche sessizce.

Bess ayağa kalktı. Kelimelerini özenle seçerek, "Yeni bir şeyler hatırladın mı?" diye sordu.

Blanche ayağa kalkmadan önce nihayet ona baktı. "Hayır. O ayaklanmanın tek bir anında kalmayı başardım." Bu sözlerin ardından ürperdi. Bess onun, bunu yapabildiği takdirde, o gün olanların ve annesinin öldürülmesinin fazladan tek bir detayını bile hatırlamamakta kararlı olduğunu biliyordu. Blanche bakışlarını kütüphanenin kapalı duran kapılarına çevirdi.

Bess de aynı şekilde Sör Rex'i düşünüyordu. Blanche'ın geçirdiği bu son krizden onu sorumlu tutmak istiyordu ama bunu nasıl yapabilirdi? Blanche o yanında olmadığı zamanlarda da kriz geçiriyordu. Bu krizler son günlerde öylesine artmıştı ki kendini malikânedeki dairesine kapatır olmuştu. Bess onu suçlamıyordu ama bunu yapmasının hiçbir anlamı yoktu çünkü evde çalışan hizmetlilerin tamamı gerçeği biliyordu.

Sana yardım etmek için elimden ne gelirse yapacağım.

Bess gerildiğini hissetti. Sör Rex dehşete kapılmıştı. Bess onun yüzünü kaplayan o acı

dolu ifadeyi çok net bir biçimde görmüştü. Buna rağmen kibar ve ilgiliydi. Bess'in gözünden bu da kaçmamıştı. Üstelik o Blanche'ın karnındaki çocuğun babasıydı. Blanche kollarını göğsünde kavuşturdu ve onları sanki üşüyormuş gibi ovuşturdu. "O hâlâ burada mı?"

Bess çay fincanını taze çayla doldurdu. "Sanırım burada. Ama artık onu görmesen iyi olur, en azından şimdilik."

Blanche kaba bir ses çıkardı. "Onu tekrar karşımda görmek canımı yaktı."

Bess bakışlarını üzerinden ayırmadan elindeki fincanı ona uzattı. "Onu hâlâ seviyor musun?"

Blanche başını başka yöne çevirdi. "Böyle bir adamı sevmekten nasıl vazgeçebilirim?" Çay fincanını sıkı sıkı tuttu ve ardında bekleyen Sör Rex'i görmek istermişçesine kapalı kapıya baktı.

"Dashwood'la yaptığın nişanı yeniden gözden geçirmek ister misin?" Bess her şeye rağmen bu birlikteliğin uygun olup olmadığı konusunda şüpheye kapılmaya başlamıştı. Blanche başını çevirip ona baktı. "Sen onun servetimi idare edebilecek kadar zeki bir adam olduğunu düşünüyorsun."

"Bu doğru." Bess, Sör Rex'in de bir o kadar zeki olduğunu eklememeyi tercih etti.

"Bu çocuğu evlenmeden doğuramam," diye ekledi Blanche. "Bu halimle bile toplum tarafından yeterince dışlandım."

"Haklısın." Bess yüzünde ciddi bir ifadeyle ona baktı.

"Aklım iyice karıştı," dedi Blanche usulca. "Biraz dinlenmeye ihtiyacım var, Bess. Başım yine ağrımaya başladı."

Bess de yapılacak en akıllıca şeyin bu olduğuna karar verdi "Meg'e yanına gelmesini söyleyeceğim." İkisi de aslında buna gerek olmadığını biliyordu. Meg göreve hazır bir asker gibi sürekli hanımının ihtiyaçlarını karşılamayı bekliyordu. Bess yavaş yavaş bu genç hizmetçinin işverenine gerçekten değer verdiğini anlamaya başlamıştı. Meg'in hakkı ödenmezdi.

Bess, Blanche'ı odadan dışarı çıkardı. Altın Salon'dan geçtikleri sırada Sör Rex'in içeride olduğunu ve koltuk değneğine yaslanmış bir halde dikkatle onları izlediğini fark etti. Yüzü kızaran Blanche bakışlarını ondan kaçırdı ve hızla üst katın geniş basamaklı merdivenlerini çıkmaya başladı. Bess düşünceli bir edayla arkasını döndü ve tekrar salona girdi.

Sör Rex çabucak onun yanına geldi. "Nasıl oldu?" Bess onun son derece endişeli olduğunu fark etti. *Sırrın benimle güvende.* "Daha iyi. Biraz dinlenmek üzere üst kata çıkıyor."

"Bu durum ne zamandır devam ediyor?"

Bess şimdi temkinli davranmaya başlamıştı. Ona ne kadarını anlatması gerektiğini bilemiyordu. "Blanche'ın şiddetli migren ağrıları var," diyecek oldu.

Yüzü öfkeyle kızaran Rex, "Bu migren ağrısı değildi," dedi onun sözünü keserek. "Bana aptalmışım gibi davranmaktan vazgeçin."

Bess bocaladı. "İlginizi takdirle karşılıyorum. Ancak sizin bu konuda yapabileceğiniz bir şey olduğunu sanmıyorum."

"O deli değil," dedi Rex yüzünü kararlı bir ifadeyle buruşturarak Bess gözlerinde korku olduğunu gördü. Sör Rex Blanche'a âşık mıydı? Bu mümkün olabilir miydi? Ama zaten kendisi o güne dek hep onun hastalık da dâhil olmak üzere her koşulda kadının yanında duracak bir adam olduğunu hissetmemiş miydi? "Blanche'ın özel meselelerini tartışmak bana düşmez, Sör Rex."

Rex onun gözlerinin içine baktı. "Önceden sizden hoşlanmazdım, Leydi Waverly. Ama bugün hakkınızdaki duygularım değişti. Siz çok sadık bir arkadaşsınız. Geçmişteki önyargılarım için beni bağışlayın."

Bess başını iki yana salladı. "Beni Blanche'a yakıştıramadığınızı hissetmiştim. Ayrıca haklısınız, Blanche iyi kalpli ve cömert bir kadındır. Bense aklı bir karış havada, bencil bir kadınım." Omuzlarını silkti. "Ama onu seviyorum. Bugüne dek hep sevdim ve bundan sonra da seveceğim." Tatsız bir ifadeyle gülümsedi. "Blanche, Land's End'den bu halde döndü. Orada başından geçen bir olay kendine zarar verecek kadar duygusallaşmasına sebep olmuş. Bana orada neler olduğunu söyleme nezaketinde bulunur musunuz?"

Rex keskin bakışlarla onun yüzüne baktı. "İçimden bir ses sizin bu olayın ne olduğunu bildiğinizi söylüyor. Ama ben de aynı şekilde Blanche'ın özel meseleleri hakkında konuşmak istemiyorum, sizinle bile."

Bess böylesine asil bir duruşla karşılaşacağını düşünmemişti. Ama karşısında duran bu adam kendini toplumdan soyutlamış bile olsa son derece onurlu bir insandı. Hem Blanche'ı çıldırmanın eşiğine getiren bu olayı bilmeleri bu kadar gerekli miydi?

Bess ona baktı. Sör Rex taşrada yaşamayı tercih ediyordu. O toplum içine çıkmaktan hoşlanmayan bir adamdı ve Blanche'a karşı son derece ilgiliydi. Blanche'ın da böyle bir yalnızlığa ihtiyacı vardı.

Bess gülümsedi. "Blanche sizi görmenin akıllıca bir davranış olmayacağını düşündü, Sör Rex. Ben de onun bu kararını destekledim ve bugün buradan gitmenizi istememin sebebi de buydu. Ancak şimdi bana karşı koyduğunuz için mutluyum. Bu migren ağrılarının onu düzenli olarak rahatsız ettiğini bilmelisiniz. Daha açık söylemek gerekirse her gün bu ağrıları çekiyor.''

Rex'in yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. "Her gün demek," diye tekrarladı. Ardından gözlerini kısarak Bess'e baktı. "Sakın bana onun bu migren ağrılarından beni sorumlu tuttuğunu söylemeyin."

Bess tereddüt etti. "Sanırım Land's End'den ayrılmasının sebebi bunu yaptığı takdirde bu ağrıların sona ereceğini düşünmesiydi."

Rex koyu renkli kaşlarını yukarı kaldırmış, gözlerini fal taşı gibi açmıştı. "Yani bundan beni mi sorumlu tutuyor?" diye haykırdı.

"Ben öyle bir şey söylemedim. Hatta bunu aklımdan bile geçirmedim. Her şey sizin evinizde başladı, Sör Rex."

Rex geniş omuzlarını dikleştirdi. "Land's End'de pek çok şey yaşandığı doğru. Öte yandan Blanche babası hastalanıp hiç beklenmedik bir şekilde öldüğünden beri çok fazla stres altında."

Bess bunun doğru olduğunu düşündü. "Blanche şimdi kendini dünyadan soyutluyor. Ziyaretçi kabul ettiği perşembe günleri dışında sosyal hayatı tamamen sona erdi.

Sosyetedeki herkes heyecanla onun dışarı çıkıp bir kriz geçirmesini bekliyor. Hayatına bu şekilde herkesten saklanarak daha ne kadar devam edebilir? Hakkındaki dedikodular ayyuka çıktı! Nereye gitsem insanların onunla alay ettiğini duyuyorum."

"Dedikodular umurumda değil. Ben sadece onu düşünüyorum," dedi Rex sert bir sesle. "Tıpkı sizin gibi. Peki, bir doktora göründü mü?"

"Doktora görünmeyi reddediyor."

"Neden?"

"Galiba konulacak teşhisten korkuyor."

Rex bir süre Bess'in yüzüne bakıp bu sözleri sindirmeye çalıştı.

"Bugün buraya onun evliliği hakkında konuşmaya geldiniz, değil mi?" diye sordu Bess açık açık. Tartıştıkları konu kendi geleceğiymiş gibi kalp atışları hızlanmıştı.

Rex kaskatı kesildi. "Blanche, Dashwoodla evlenemez."

Bess onun gözlerinin içine baktı. "Bu onun kendi seçimi."

"Hakkında en kötü dedikoduları o adam yapıyor."

Bu sözler Bess'in afallamasına neden olmuştu. "O da mı Blanche hakkında konuşuyor?"

Sör Rex ona doğru eğildi. "Onun arkadaşlarına, deli bir kadının böyle bir servet üzerinde hak iddia edemeyeceğini söylediğini duydum. Sanırım evlendikten sonra yasal yollara başvurarak Blanche'ı Harrington ailesinin servetinden mahrum etmeyi planlıyor."

Sarsılan ve dehşete kapılan Bess başını başka yöne çevirdi. Ardından tekrar Rex'e baktı. "Eğer Dashwood gerçekten böyle iğrenç bir oyun planlıyorsa haklısınız, bu evliliğin her ne pahasına olursa olsun engellenmesi gerek."

"İlk defa hemfikir olmamız beni memnun etti," dedi Rex ciddi bir ifadeyle. Ardından dönüp odanın dışına, merdivenlerin olduğu yöne baktı. "Kendini iyi hissettiğinde Blanchela bir kez daha görüşmek istiyorum."

Bess ona bunun için asla uygun bir zaman olmayacağını söylemedi. "Kendisine bu isteğinizi iletirim." Ona Blanche'ın gebe olduğundan şüphelendiğini söylediği takdirde Sör Rex'in nasıl bir tepki vereceğini merak ederek kısa bir tereddüt yaşadı. Sonrasında neredeyse kendi kendini çimdikleyecekti. Sör Rex böyle bir durumda elbette derhal harekete geçip Blanche'la evlenmek isteyecekti.

Kendisi daha en başından, Blanche henüz çıldırma noktasına gelmeden, Sör Rex'in onun için uygun bir eş olacağını düşünmemişmiydi? Ama Blanche onu sevmesine rağmen aralarındaki nişanı bozmuştu. Sör Rex onun daha da kötüleşmesine mi neden olurdu? Bunun bir önemi var mıydı? Blanche şimdiki halinden daha kötü olabilir miydi? Her şey daha kötü gitse bile Sör Rex hem annenin hem de çocuğunun sağlığını gözetecek bir adamdı.

"Bana bakıyorsunuz," dedi Rex sert bir sesle.

Bess ona gülümsedi. "Kusura bakmayın. Az önce söylediklerinizi düşünüyordum. Dashwood'la imzalanacak evlilik sözleşmelerinin biz işleri yoluna sokana dek rafa kaldırılmasını sağlayacağım."

Rex'in bakışları koyulaştı. Bess'in kendisini de kastederek çoğul konuştuğunu fark etmişti.

"İyi günler, Sör Rex," diye ekledi Bess usulca.

SÖR REX HARRİNGTON MALİKÂNESİNDEN ayrılmadı. Blanche'ın hizmetçisi Meg'i görmek amacıyla, oradan ayrılmak yerine malikânenin arka tarafına geçip bahçeye girdi. Kendini kötü hissediyordu. Blanche için endişe duyuyordu çünkü belli ki çok hastaydı. Onun bu kararı hangi mantıkla verdiğini çözemese de artık Blanche'ın nişanı neden bozduğunu biliyordu. Öte yandan onun başına gelen şeye kendisinin sebep olmadığından emindi. Bu son birkaç ay onun hakkında kötü şeyler düşündüğü için kendinden nefret ediyordu. Onu hain bir kaltak olan Julia Mowbrayle aynı kefeye koyduğu için kendinden iğreniyordu. Blanche bir melekti. Rex in bunu hatırlaması için az önce ona bir kez bakması yetmişti, zaten yüreği bundan bir an olsun şüphe duymamıştı. Ama Blanche çok hasta ve Rex'e ihtiyacı vardı. Onun kendisini Dashwood gibi serserilerden korumasına ihtiyacı vardı. Aynı zamanda tedaviye ihtiyacı vardı o delirmiş olamazdı.

Ancak Rex yine de onu çığlıklar içerisinde yerlere serecek kadar şiddetli migren ağrıları çektiğine inanmıyordu. Daha önce hiç böyle bir hastalık duymamıştı. Şahit olduğu o tüyler ürpertici harekete ne tür bir hastalığın sebep olduğunu bilmiyordu. Blanche gerçekten de *delirmiş* gibi görünüyordu. Rex onun az önceki davranışını düşündüğünde irkildi. Buna bir akıl hastalığının sebep olduğunu inkâr etmek istiyordu. Hiç kimse öyle birdenbire delirmezdi.

Öte yandan deliliğin kalıtsal olabileceğini de biliyordu. Harrington gayet aklı başında bir adamdı ama Rex Blanche'ın annesi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Blanche adına çok korkuyordu. Kendine bir kez daha onun tanıdığı en mantıklı, en aklı başında kadın olduğunu hatırlattı.

Yüreğinin çaresizlikle dolduğunu hissederek ağır ağır mutfaklara doğru yaklaştı. En azından Bess, Dashwood'un Blanche'ın hayatından çıkarılması gerektiği konusunda onunla hemfikirmiş gibi görünüyordu. Rex bunu ne kadar çabuk yaparlarsa o kadar iyi olacağını düşündü. Ama sonrasında ne olacaktı? Dedikoduların kontrol altına alınması ve Blanche'ın bir doktora görünmesi gerekiyordu.

Rex bunları düşündüğü sırada Lanhadronlu nalbandın, mutfağın açık duran kapısı önünde genç bir hizmetçiyle oynaştığını gördü.

Nalbandın burada bulunması hayra alamet değildi ve Rex bunu biliyordu. Blanche bu haldeyken ne bir taciz ne de bir tehditle karşı karşıya kalmamalıydı. Sessizce o tarafa doğru yürümeye başladı. Yürürken koltuk değneği yere öyle bir gömülüyordu ki toprakta delikler açıp etrafa toz sıçratıyordu. İçi öfkeyle dolmaya başlamıştı. Carter onu gördüğünde yerinden sıçradı ve yüzünü gerçek bir şaşkınlık ifadesi kapladı.

Ardından açık renkli gözlerini kısarak ona baktı. Hızla kasketini çıkardı ve başını öne eğdi. "Lordum."

"Benimle gel," diye emretti Rex sert bir sesle. Carter neyin peşindeydi? Neyin peşinde olursa olsun artık buradaki işi bitmişti. Rex adamın bakışlarını ondan kaçırmış olmasını umursamadı.

Onunla göz göze gelmemeye özen gösteren Carter kasketini elinde tutmaya devam

ederek mutfağın önünden ayrıldı ve Rex'in peşi sıra bahçeye girdi. Sör Rex durdu ve ona doğru döndü. "Harrington Malikânesi'nde ne işin var, Carter?"

Carter buz gibi soğuk bakışlarını ağır ağır yukarı çevirdi "Anne, Leydi Harrington'a büyük bir hayranlık duyuyor, Lordum ve kendisine ona verdiği değeri simgeleyen küçük bir hediye iletmemi istedi. Leydi Harrington'a bir toka getirdim. Anne bu hediyeyi kendi elleriyle seçti."

Rex öfkesini kontrol altına alamıyor ve bunu yapmayı da istemiyordu. "Haydi oradan. Anne, Leydi Harrington'a kin ve kıskançlıktan başka bir şey hissetmedi. Bu duyguları ben onunla nişanlandığımda çok net bir şekilde ortaya çıktı. Sen buraya iyi niyetle gelmedin.Yoksa Leydi Harrington'u taciz mi ettin? Onu tehdit mi ettin?"

Carter alaycı bir ifadeyle yüzüne baktı. "Ben emrinizde çalışan biri değilim... Lordum."

Onun bu saygısız tavrı Rex'i biraz olsun şaşırtmamıştı. Seni bir daha burada görürsem yaşadığın yerde tek bir iş bile bulamazsın. Aynı şey Anne için de geçerli. Anladın mı?"

Carter'ın yüzü öfkeyle kızardı. "Siz kendini beğenmiş Lordlar, hep aynısınız! Kendinizi Tanrı sanıyorsunuz, değil mi? Bizim gibi zavallılar umurunuzda bile değil!"

"Senin dünya görüşün beni ilgilendirmiyor. Leydi Harrington'un mülkünü derhal terk et."

"Sanırım Leydi Harrington'ı becermeye devam ediyorsunuz, Lordum." Carter pis pis sırıttı. "Eminim yeni nişanlısı bunu öğrenmekten mutluluk duyacaktır!"

Rex bu adamın küstahlığına ve aptallığına inanamıyordu. Ama oyunu onun kurallarına göre oynamaya karar verdi. "Sana başkalarının işine burnunu sokmaman gerektiğini hatırlatmak zorundayım."

Carter alaycı bir ifadeyle sırıttı. "Bunu seve seve yaparım; tabii karşılığında bir bedel ödenirse."

Rex o an Carter'ın Blanche'a şantaj yaptığını anladı. Nefes almakta, hatta etrafını görmekte bile zorlanmaya başladı. Kendini toparlamaya çalıştı ve nasıl olduysa bunu başardı. "Defol buradan ve bir daha da sakın gelme. Ayrıca yaşadığın yeri terk etmeni öneririm. Yeni bir düşman kazandın ve eğer dediklerimi dinlemezsen pişman olursun."

"Dediğinizi yapacağım," diye tısladı Carter. "Ama bunun bedeli iki yüz paunttur."

Rex'in yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi. "Leydi Harrington'dan ne kadar sızdırdın?"

Carter gülümsedi. "Neden bunu kendisine sormuyorsunuz? Şu ana dek bana bir iki yıl refah içerisinde yaşamamı sağlayacak kadar ödeme yaptı!"

İşte o an Rex'in gözü kardı. Carter'ı ceketinden tutup kendine doğru çekti. Koltuk değneğini, sendelemesine ya da yere düşmesine imkân vermeyecek kadar derine saplamıştı. "Ondan ne kadar sızdırdın?"

Rex tereddüt yaşayan Carter'ın gözlerinde korku pırıltıları olduğunu fark etti. "Çok fazla, beş yüz paunt kadar!"

Blanche'ın böyle bir adamın tacizine uğraması karşısında dehşete düşen Rex, Carter'ı serbest bıraktı. "Burada işin bitti."

Carter ceketini çekiştirdi. "O çok sevgili dostlarınıza metresinizden bahsedeceğim, Lordum."

"Elinden geleni ardına koyma." Rex arkasını dönüp baktığında iki iri kıyım bahçıvan gördü ve onlara yanına gelmelerini işaret etti. "Bu adamı derhal dışarı atın."

İki adam kollarına girerken Carter öfkeyle bağırıyordu. O uzun hoylu ama çelimsiz bir adamdı ve bu bahçıvanlarla başa çıkabilmesi mümkün değildi. Rex onun bahçeden yarı sürüklenerek çıkarılmasını izledi ve içini vahşice bir memnuniyet kapladı. Blanche'ın hayatındaki ölümcül yaralardan birini daha temizlemişti.

Sonra birden onun varlığını hissetti.

Kaskatı kesildi ve yavaşça dönüp eve baktı. Bakışları terasın üzerinden geçip alt kat pencerelerine çevrildi, sonra daha yukarılara çıktı. Blanche üst kattaki, sarmaşıklarla çevrili bir pencerenin önünde duruyordu. Göz göze geldiler.

Aynı anda perdeler çekildi ve Blanche gözden kayboldu.

BLANCHE AĞIR ADIMLARLA ODASINDAKİ şömineye doğra yürüdü. Sör Rex o iğrenç nalbandı düpedüz evinden kovmuştu. Blanche ona ağzını kapalı tutması karşılığında her hafta düzenli olarak ödeme yapıyordu ve ondan kurtulmuş olmak artık hayatını oluşturan bu derin boşluk ve karmaşanın içinde kendisini az da olsa rahatlatmıştı.

Birden nefesinin kesildiğini hissederek titredi. Daha önce hiç bu tadar acı ve özlem çektiğini hatırlamıyordu. Sör Rex'i tüm kalbiyle seviyor ve onu delicesine özlüyordu. Onu kısa bir süre görmek yaşadıkları her anı hatırlamasına neden olmuştu. Onun o muhteşem dostluğunu, dürüstlüğünü, şefkatini ve kibarlığını hatırlamıştı. Ancak bunları hissetmesinin kimseye faydası yoktu çünkü onun duyguları önemli değildi. Blanche daha önce hiç bu kadar utandığını hatırlamıyordu.

Yerin dibine geçmişti. Elleriyle yüzünü örtüp şöminenin karşısındaki koltuğa çöktü. Sör Rex onu sinir krizi geçirirken görmüştü korkunç gerçeği biliyordu.

Ve gerçek buydu. Bunu daha fazla inkâr etmek anlamsızdı. Her geçen gün daha da kötüleşiyordu. Bess'e yalan söylemişti. Geçirdiği her kriz, capcanlı, korkunç bir detayı daha gün ışığına çıkarıyordu. Geçirdiği her kriz bir öncekinden çok daha korkunç ve şiddetli oluyordu. Her yeni kriz bir öncekinden daha uzun sürüyordu. Blanche geçmişe dönüp ayaklanmanın ortasında kalan o küçük kız çocuğu haline dönüştüğü her defasında mevcut anla olan bağlarının inceldiğini hissediyordu. Zihninin, onun Harrington Malikânesinde yaşayan yetişkin bir kadın olduğunu bilen kısmı giderek zayıflayıp güçsüzleşiyor, çocuk olduğunu düşünen kısmı ise her geçen gün daha da güçleniyordu. Blanche günün birinde yetişkin bir kadın olmaktan çıkıp elleri ve giysileri annesinin kanına bulanmış, sürekli ağlayıp duran korkulu bir çocuğa dönüşüp dönüşmeyeceğini merak ediyordu

Ben aklını yitirmiş bir kadınım, diye düşündü çaresizce. *Sor Rex'in çocuğunu taşıyan delirmiş bir kadınım.*

Bu saatten sonra tedavi edilebilmesinin mümkün olmadığının farkındaydı.

Çünkü hayatı bir daha asla normale dönecekmiş gibi görünmüyordu. Durum gerçekten buysa çocuğu dünyaya geldiğinde ona nasıl bakacaktı? Bebeği kollarındayken kriz geçirirse ne olacaktı? Blanche ürperdi çünkü böyle bir durumda farkında olmadan

bebeğini öldürebilirdi. Ya yıllar sonra yeni yeni yürümeye başlayan çocuğu annesini bir sinir krizi anında ağzından köpükler saçarak bağırıp ağlarken görürse ne olacaktı? Bundan daha kötüsü ya Blanche günün birinde geçmişe dönüp bir daha asla geri gelmezse ne olacaktı? Bebeğine kim bakacaktı? Dashwood mu?

Blanche histerik bir kahkaha attıktan sonra ağlamaya başladı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyor, doğmamış kızı ya da oğlu için acı çekiyordu. Çocuğu onun gibi delirmiş bir anneden çok daha fazlasını hak ediyordu. Ayrıca Dashwood berbat bir baba olurdu. Blanche nasıl olmuştu da aksini düşünebilmişti.

Bir zamanlar Sör Rex'i terk ettiği takdirde o krizlere yol açabilecek olayların yaşanmadığı bir hayat sürebileceğini ummuştu. Ancak deliliğe inen uçurumdan uzak durmayı başaracak kadar güçlü olamamıştı. Duygulardan yoksun, sakin bir hayat sürmeye çalışmış ama bunu başaramamıştı. Hayatında ne sükunet ne de huzur vardı. Artık her gün bitmek bilmeyen bir gerilim, hiç azalmayan bir korku ve aklını tamamen yitirdiği dakikalar yaşıyordu. Hayatı çekilmez olmuştu. İşin kötüsü kendisiyle ilgili gerçeğin farkındaydı, artık onun için umut kalmamıştı.

Delirmişti. Bunu bütün dünya biliyordu. Sör Rex de biliyordu. Blanche gözlerini silip bakışlarını tavana dikti. Artık hiçbir şey hissetmiyordu çünkü hayatı sonsuza dek değişmişti. Nihayet bunu fark ettiği için rahatladığını bile söyleyebilirdi Sör Rex'e âşık olmadan önceki hayatına geri dönebilmesi mümkün değildi Bir daha asla sosyetenin mükemmel olarak nitelendirdiği o kibar, zarif ve soylu hanımefendi olamayacaktı. Bu artık düpedüz ortadaydı. Çocuğuna düzgün annelik yapamayacağı da ortadaydı ama o yine de bir anneydi. Bu çocuk onundu ve yavrusunu kendinden korumak, her açıdan güvenli bir geleceğe sahip olmasını sağlamak zorundaydı.

İçi kararlılıkla doldu. Bu saatten sonra kendi hayatını kurtarabilmesi mümkün değildi ve artık bunu denemeye bile hevesi yoktu. Ancak şimdi ortada düşünmesi gereken bir çocuk vardı.

Bu çocuğun babası Sör Rex'ti. Sör Rex onu yetiştirebilecek güce sahipti. O mükemmel bir baba olacaktı. Blanche bundan adı gibi emindi. Rex'in toplumdan uzak bir hayat sürmesinin ya da bazen fazla içmesinin bir önemi yoktu. O ahlâklı, dürüst ve güvenilir bir adamdı. Güçlü ve iyi kalpliydi. Oğlunu ya da kızını çok sevecek, onu en iyi şekilde yetiştirecekti. Çocuğu büyükanne, büyükbaba, amca, yenge ve kuzenlerle dolu koskocaman, mükemmel bir aile içerisinde büyüyecekti. Sör Rex her çocuğun hak ettiği türde bir babaydı.

Blanche'ın hamile olduğunu bilmek onun sonuna dek hakkıydı. Blanche bunu ona bir an önce söylemesi gerektiğini biliyordu. Ortada varılabilecek tek bir sonuç olduğu halde bu sonuca varmasının neden bu kadar uzun sürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Öte yandan Sör Rex'i tekrar görmekten çekiniyordu. Rex'in kendisine ne şekilde bakacağını bilmek onu korkutuyordu. Diğer herkes gibi Rex onunla göz göze gelmemeye çalışacak ve hatalı bir temasta bulunmaktan kaçınacaktı.

Blanche kollarını etrafına sardı. Rex bir zamanlar onunla sevişip kadınlığından içeri girerken, dudaklarını öpmeden önce gözlerinin içine bakardı. Bir zamanlar ona hayranlık duyardı, bunu kendi söylemişti. Blanche çok kısa bir süreliğine de olsa sahip

olduğu bu şeylere değer vermediği için tam bir aptaldı. Rex şimdi ona acıyor, hatta belki de ondan iğreniyordu.

Bess onu evlenmeye zorluyor ama bunu sırf doğmamış çocuğunun iyiliği için yapıyordu. Blanche artık onun Dashwood ya da diğer talipleriyle gönülsüzce ilgilendiğinin farkındaydı. Zaten hiçbir erkek aklını yitirmiş bir kadınla evlenmek istemezdi. Blanche, Dashwood'un aslında servetinin peşinde olduğunu biliyor ama bunu umursamıyordu. Dashwood'u onu ve çocuğunu rahat bırakacağını düşünerek seçmişti. Ama artık böyle bir birlikteliğe katlanamayacağını biliyordu. İşin aslı, bir evlilik yapması gereksizdi.

Sör Rex çocuğuna asla sırtını çevirmezdi. Bu işin çözümü başından beri belliydi.

Blanche taşradaki evine kapanıp çocuğunun doğmasını bekleyecek sonra da onu Sör Rex'e teslim edecekti.

Bu düşünceyle birlikte yeniden hıçkırıklara boğuldu.

BÖLÜM YİRMİ

SANKİ BİR KORKU BERABERİNDE bir diğerini getiriyordu. Rex, Blanche'ın görüntüsü zihnine kazınmış bir halde Clarewood Mafikânesi'nin kubbeli geniş salonunda duruyordu. Artık onun sağlığı için duyduğu endişe en az oğlunu görme isteği kadar güçlüydü ve nedense kendisine doğru olanı yaptığı konusunda güvence veriyordu. İçinde bulunduğu mermer döşeli salonun karşı tarafında, biri daha büyük bir kabul salonuna, diğeriyse malikânenin farklı salonlarını görmeye imkân tanıyan geniş bir koridora açılan üzeri kemerli iki giriş vardı. Rex topallayarak kabul salonuna doğru yürüdü. Bu lüks salonun zemini de altın damarlı bir mermerle döşenmişti. Rex az ötede koyu kırmızı bir halıyla kaplı geniş bir mermer merdiven görebiliyordu. Bakışları hemen merdivenin karşısındaki duvarda asılı duran portreye çevrildi.

Bu resimde arkalarında yemyeşil bir ağaç, yanlarında Springer Spaniel cinsi iki av köpeği olan Julia ve Stephen yan yana oturuyordu. Sarışın bir kadın olan Julia çok zarif ve güzel görünüyordu. Stephen'ın üzerinde takım elbise ve kravattan oluşan resmi giysiler vardı ve yüzündeki ifade öylesine ciddiydi ki bir oğlan çocuğundan çok küçük bir adama benziyordu.

Rex kalbinin paramparça olduğunu hissetti. Julia'nın kendisine göndermiş olduğu küçük resimde de Stephen benzer bir yüz ifadesi taşıyordu. Bu onun nadiren güldüğü anlamına mı geliyordu? Daha bu yaşta böylesine ciddi bir karaktere mi bürünmüştü? Yoksa doğuştan mı asık suratlıydı? Ya da portresinin çizilmesi için poz verirken kendisine söylendiği şekilde ciddi hatta soğuk bir ifade mi takınmıştı?

O bunları düşündüğü sırada topuklu ayakkabı giymiş bir kadının yumuşak ayak sesleri duyuldu. Rex merdivenlerin ilerisindeki koridorda Julia'nın belirdiğini görünce gerildi. Gözleri kocaman açılan Julia'nın, hâlâ kusursuz sayılabilecek bir güzelliği vardı. Rex ona karşı hiçbir şey hissetmiyordu ama yaşını göstermediğini de söylemeliydi.

Yüreğinde ona karşı en ufak bir kin bile beslemediğini fark edince hayret etti. On yıl gibi uzun bir süre boyunca nefret ettiği bu kadına karşı şimdi tamamen kayıtsız olmak fazlasıyla şaşırtıcıydı.

Ancak şimdi zihninde, uzun bir zaman önce kendisine ihanet eden bu kadından nefret etmekten çok daha önemli şeyler vardı.

Rex, Julia'nın kendisi kadar kayıtsız olmadığını fark etti. "Sör Rex," dedi genç kadın Rex'in hatırladığından bir ton daha yüksek bir sesle. "Şehirde olduğunuzu bilmiyordum." Yüzünde gergin bir gülümseme vardı.

Rex reverans yaptı. "Leydi Clarewood. Sizi çok iyi gördüm," dedi o da gülümseyerek.

Julia'nın gri renkli gözleri bir kez daha şaşkınlıkla parladı. Son derece temkinli davranarak, "Ben de sizi iyi gördüm," dedi ciddi bir ifadeyle. Baş başa görüşebilmeleri için farklı bir salona geçmek konusunda herhangi bir adım atmadan Rex'e bakıyordu.

Rex onun savunma halinde oluğunu düşündü. Kendisi de duyduğu endişe yüzünden perişan bir haldeydi. "White'in Yeri'nde Tom'la karşılaştım. Size Stephen'ı ziyaret etmek istediğimden bahsetti mi?

Julia içini çekti. "Hayır, etmedi!"

Rex onun kendisinden korktuğunu anladı. "Neden başka bir salona geçip biraz sohbet etmiyoruz?" Onu rahatlatmayı umarak yüzüne bir gülümseme yerleştirdi.

Julia biraz düşündükten sonra başını salladı. Ardından arkasında gölgelerin arasında duran kâhyaya baktı ama Rex onu durdurdu. "Ben herhangi bir ikram istemiyorum."

Julia önden hızlı hızlı yürüyerek Rex'i kabul salonundan çıkardı ve malikânenin çeşmeler, yapay göller, havuzlar ve inanılmaz bir labirentle süslenmiş o muhteşem bahçesine bakan bir kütüphaneye aldı. Kütüphanenin iki kapısını da arkalarından kapattı. Ardından ani bir hareketle Rex'e döndü. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Gördüğüm kadarıyla son derece endişelisin." Rex bakışlarını altın yaldızlarla süslü odada gezdirdi. Burası Buckingham Sarayındaki bir odadan farksızdı. "Niyetim seni endişelendirmek değil. Ancak sana neredeyse on yıldır oğlumu kaybetmenin acısını yaşadığımı hatırlatmama gerek var mı?"

Julia gerildi ve sırtını kapıya yasladı. "Şimdi onu böyle birdenbire ziyaret ederek ne elde etmeyi planlıyorsun?"

"Oğlumu dünya gözüyle karşımda görmek istiyorum. Onunla konuşmak istiyorum. Sesini duymak, gülümsediğini görmek istiyorum. Sence çok şey mi istiyorum?" diye sordu Rex sessizce.

"Bu bencilce ihtiyaçların yüzünden onun geleceğini tehlikeye atmayı mı düşünüyorsun?" diye bağırdı Julia.

"Stephen'a gerçekte kim olduğumu söylemek gibi bir niyetim yok. Yaptığımız anlaşmaya sadık kalacağım. Ama zaman zaman da olsa oğlumu görmek istiyorum. Hiç kimse ya da hiçbir şey beni bu kararımdan vazgeçiremez," dedi Rex onu uyarırcasına.

Gözleri yaşlarla dolan Julia ona baktı.

Bunlar timsah gözyaşları değildi. "Onu annesinden ayırmak aklımdan bile geçmez," diye ekledi Rex usulca. "Bunun düşüncesi bile korkunç."

Julia nihayet başını salladı. "Beni çok korkuttun. Günün birinde aniden hayatımıza

girip onu götüreceğin ya da en azından ona gerçeği söyleyeceğin anı bekliyordum"

"Beni hiç tanımıyorsun."

"Hayır, tanımıyorum çünkü bundan on yıl önce hayatımın hatasını yaptım ve şimdi bunun bedelini çok ağır bir biçimde ödüyorum." Julia kapının önünden ayrılıp Rex'in yanından geçti ve onun sadece kaskatı kesilen sırtını görmesine imkân tanıyacak şekilde durdu. Bu sözler ne anlama geliyordu? Julia yaptığı ihanetten ve Britanya'nın en soylu adamlarından biriyle evlenmekten pişmanlık mı duyuyordu? Rex afallamıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Julia omuzlarını silkip ona doğru döndü. "Şunu bilmeni isterim ki Stephen'ı bir sonraki Clarewood dükü yapmaya niyetliyim ve onun bu unvanı alması için ne gerekiyorsa yaparım."

Rex biraz huzursuzlansa da henüz telaşa kapılmamıştı. "Oğlunu çok seviyorsun."

"Elbette seviyorum. O benim tek evladım ve bütün bunları sonuna dek hak ediyor." Julia içinde bulundukları odayı işaret etti.

"Stephen'ın, Tom'la ikinizin ona verebileceği bu güç ve zenginliğe sahip olmasını ben de istiyorum," dedi Rex sessizce. "Ama artık ondan ayrı yaşayamam. Beni bir aile dostu olarak tanıtabilirsin."

Julia, Rex'in daha önce hiç şahit olmadığı bir gerginlik yaşadığının belirtisi olarak kollarını etrafına sardı. "Belki de artık onun hayatının bir parçası haline gelmen çok daha iyi olur."

Rex'in içi kuşkuyla doldu. "Sorun nedir?"

"Tek sorun son derece zor bir adamla evli olmam. O hem çok zor bir koca hem de çok zor bir baba. Tom'u asla memnun edemiyorum. Bunun için ne kadar uğraşırsam uğraşayım yeterli olmuyor.

Rex yavaş yavaş telaşlanmaya başlamıştı. "Peki ya Stephen?

"Stephen'ı görmek Tom'a sürekli kısır bir adam olduğunu haklatıyor."

Rex koltuk değneğini yere çarparak Julia'nın yanına gitti. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, şu anlama geliyor," dedi Julia bakışlarını ondan ayırmadan, "Stephen her açıdan mükemmel bir çocuk olduğu halde babasını asla memnun edemiyor."

Rex kalbinin ona acı verecek kadar sert bir şekilde yerinden oynadığını hissetti. "Demek Tom kendi babasından farksız bir babaya dönüştü."

"Evet."

"Stephen mutsuz mu?"

Julia bu soruyu nasıl cevaplayacağını bilemedi. "Mutsuz sayılmaz, Rex. O çok ciddi ve karakter sahibi bir çocuk. Kendini yaptığı işe verip başarılı olmayı arzuluyor. Sorumluluk üstüne sorumluluk yükleniyor. Daha şimdiden akıcı bir şekilde üç dil konuşuyor ve temel matematikten cebire geçiş yaptı. Artık anatomi dersi alıyor yani biyolojide de çok başarılı. Öğretmenleri onun parlak bir öğrenci olduğunu söylüyorlar."

"O daha dokuz yaşında!" diye haykırdı Rex bu sözler karşısında heyecanlanması mı yoksa korkması mı, gururlanması mı yoksa dehşete kapılması mı gerektiğini bilemeyerek.

"Ben onunla gurur duyuyorum, sen de duymalısın," dedi Julia Rex'in kolunu çekiştirerek. "Öte yandan çocukluğunun en güzel günlerini boşa harcamış gibi

görünüyor." Bu sözlerin ardından gözleri büyüdü. "İşte, kendisi de geldi zaten."

Rex hızla dönüp arkasına baktığında ikisi de binici kıyafetleri içindeki Mowbray ve oğlunun eve doğru yaklaştıklarını gördü. Kalbi yerinden oynadı ve başı dönmeye başladı, nefes almakta zorluk çekiyordu. Stephen da Mowbray ile sessiz görünüyordu. Rex birden küçük oğlanın bir prens edasıyla yürüdüğünü fark etti; sert, gururlu ve kusursuz bir duruşu vardı.

Rex topallayarak terasa açılan kapılardan geçti. Beyaza boyanmış korkulukların önünde durduğunda Mowbray onu gördü ve yüzünden memnuniyetsizliğini gösteren bir ifade geçti. Başını öne eğip Stephen'a bir şeyler söyledi.

Stephen onları birbirinden ayıran çimenliğin üzerinden Rex'e baktı ve Rex hayatında ilk kez oğluyla göz göze geldi. Aralarında epeyce mesafe vardı ama bulunduğu yerden onun kendisine küçümseyerek baktığını fark etmişti.

Rex az da olsa umutsuzluğa kapıldığıbı hissederek Stephen'ın da Mowbray kadar kibirli olduğunu düşündü. Ancak günün birinde sahip olacağı güç dikkate alınacak olursa, elbette Galler Prensi ya da yabancı bir ülkenin kralı kadar kibirli davranabilirdi.

Baba oğul terasa çıkan merdivenleri çıktılar. Stephen, Rex'e biraz yabancılık çekerek bakıyordu ama gözlerinde aynı zamanda meraklandığını söyleyen pırıltılar vardı.

"Misafirimiz var canım," diye haykırdı Julia Rex'in önüne geçerek. "Sen Sör Rex'i görmeyeli uzun yıllar oldu!" Yüzüne coşkulu ses tonuyla uyumlu bir gülümseme yerleştirdi. Ardından Stephen'ın elini tuttu. "Babanla ata binmek hoşuna gitti mi?"

"Evet, gitti anne. Babama Odise'nin taş duvarlarının üzerinden atlamakta ne kadar başarılı olduğumu gösterdim."

Julia, Rex'e döndü. "Stephen ata, sizin Süvari Birliği'ndeyken bindiğiniz gibi biniyor. O daha şimdiden usta bir binici."

Rex, Julia'nın ne kadar gergin olduğunun farkındaydı. Ancak kendisi de son derece huzursuzdu. Oğlunun hemen yanı başında durduğuna inanamıyordu. Gözlerini Stephen'ın üzerinden ayırmak istemiyordu ve zaten bunu yapabileceğinden de emin değildi. Mowbray başını salladı.

"Merhaba, Ekselansları. Sizi yeniden görmek çok güzel."

Mowbray suratını buruşturdu. "Sör Rex. Ziyaretimize gelmiş olmanız ne büyük bir mutluluk. Keşke geleceğinizi önceden bildirseydiniz. Şehirde yapılacak işlerim var ve ne yazık ki yanınızda kalamayacağım."

Rex bir şekilde ona gülümsemeyi başardı ve hemen ardından söylediği her sözü yaptığı, her hareketi tartıyormuşçasına dikkatle kendisine bakan Stephen'a döndü. "Merhaba," dedi mümkün olduğunca kayıtsız görünmeye çalışıp bunu başaramayarak.

"Lütfen Sör Rex de Warenne'e merhaba de, Stephen. Kendisi bizim eski bir aile dostumuzdur. Babası Adare kontudur."

Üstün konumunun fazlasıyla farkında olan Stephen hafifçe eğildi "İyi günler," dedi son derece ciddi bir sesle. "Sanırım parkta ata binerken babanızla karşılaşmıştım."

Rex nefesini düzene sokmak için çaba gösterme zahmetine bile girmedi. "Bunu bilmiyordum. Çok memnun oldum." Söylediklerinin ne anlama geldiğini fark ederek ekledi, "Az önce bahsettiğin taş duvar kaç metre yükseldiğindeydi?"

Stephen gülümsemek istiyormuş gibi görünüyordu. "Neredeyse bir metre."

Rex bundan oldukça etkilenmişti. "Bu senin yaşındaki bir çocuk için epeyce yüksek sayılır."

"Ben daha yüksekten de atlayabilirim," dedi Stephen kendinden emin bir tavırla.

"Oğlum el attığı her işte üstün başarı sağıyor," dedi Mowbray sesine tuhaf bir şekilde alaycılık katarak. "Onun başaramayacağı hiçbir şey yoktur. Uçarak aya gitmeye karar verse eminim onu da yapar."

Stephen kıpkırmızı oldu. Rex lüzumsuz yere gaddarca oğlunun sözünü kesen Mowbray'i yere yatırıp dövmek istiyordu.

"Ziyaretinizi aceleye getirmeyin," dedi Mowbray yüzüne soğuk bir gülümseme yerleştirerek. "Eminim bunca yıldan sonra sizi tekrar karşısında bulmak karımı çok heyecanlandırmıştır." Bu sözlerin ardından başını salladı ve terastan geçip eve girerek gözden kayboldu.

Rex kendini toparlamayı başardığı her halinden belli olan Stephen'a döndü. "Babanın seninle gurur duyduğundan eminim," dedi usulca. "Annenin seninle gururlandığını zaten biliyorum"

Stephen gözlerini kısarak ona baktı. "Yıllardır bize uğramadığın halde annemin benimle gurur duyduğunu nereden biliyorsun?" Rex Stephen'ın gözünden hiçbir şeyin kaçmadığını anladı. "Onunla çeşitli sebeplerden dolayı birkaç kez karşılaştım ve bana senden övgüyle bahsetti." Oğluna dokunmak isteyen ama asla böyle bir şeye kalkışmaması gerektiğini bilen Rex gülümsedi.

Stephen başını salladı. "Annemi memnun etmek kolaydır. Bence bu çoğu kadın için geçerli." Az önce ortaya çıkan gerçeği, yani babasını memnun etmenin pek de kolay olmadığını belirtmeye gerek duymamıştı. "Babamın sizden hoşlandığını sanmıyorum."

"Bu doğru değil!" diye haykırdı Julia.

Rex bu sözlere, "Babanı savaşta tanıdım. Savaş erkekleri değiştirir, Stephen ve bu savaş hem onu hem de beni değiştirdi," diyerek karşılık verdi.

Şimdi dikkat kesilen Stephen ona bakıyordu. "Savaşla ilgili pek çok şey okudum. Babam İspanya'da savaşmış. O da süvariymiş," dedi gururla. "Hafif Süvari Birliğindeymiş."

"Biliyorum. Kendisi benim komutam altındaydı," dedi Rex sadece.

Stephen soru soran, keskin gözleriyle onun gözlerinin içine baktı. Ardından, "Bunu bilmiyordum," dedi.

Julia araya girdi, "Sör Rex'in madalyalı bir savaş kahramanı olduğunu bilmelisin. Gösterdiği kahramanlıklardan dolayı kendisine cesaret madalyası verildi. Baban savaş alanını terk edemeyeceği kadar ağır bir şekilde yaralandığında Sör Rex ona yardım etti, Stephan. Büyük ihtimalle Clarewood'un hayatını kurtardı."

Stephen'ın gözleri büyümüştü ama buna rağmen omuzlarını dikleştirdi. "O halde Clarewood ailesi size çok şey borçlu, Sör Rex," dedi ciddi bir sesle. "Babam bunu önceden yapmış olsa bile ben de günün birinde size olan borcumuzu ödeyeceğim."

Rex perişan bir haldeydi. Oğlu daha şimdiden şerefli bir adam olmuştu. Tanrıdan başka ne isterdi? "Bana borcunuz yok. Komutam altındaki hangi asker bu duruma düşse

aynı şeyi yapardım."

"O halde madalyanız olsun olmasın siz tam bir savaş kahramanısınız," dedi Stephen. "Bacağınızı savaşta mı kaybettiniz?"

Rex gözlerine dolmaya başlayan yaşları kontrol altında tutması gerektiğini biliyordu. Ama oğlu onu öylesine etkilemiş, öylesine gururlandırmış ve kendini ona öylesine çok sevdirmişti ki. "Bacağımı babanı güvenli bir yere taşırken kaybettim," dedi usulca. Stephen gözlerini fal taşı gibi açarak ona baktı. "Artık her şey geçmişte kaldı."

Küçük oğlan bu defa dönüp annesine baktı, "Neden beni Sör Rex'le daha önce tanıştırmadınız?" diye sordu.

Julia ona ne cevap vereceğini bilemedi. "Sör Rex zamanının büyük bir kısmını Cornwall'daki mülkünde geçiriyor. Sen de sosyetedeki davetlere katılamayacak kadar küçüksün." Omuzlarını silkti. Ama nihayet karşılaştığınız için mutluyum." Ardından Rex'e bakıp gülümsedi.

Stephen tekrar Rex'e döndü. "Clarewood'un Cornwall dışında her yerde arazisi var. Daha önce hiç güneye inmedim. Nasıl bir yerdir?"

Rex içini çekti. Bu önüne çıkmış bir fırsattı ve onu kaçırmamak niyetliydi. "Sert. ıssız, ve görkemli."

Stephen'ın gözleri bir kez daha büyüdü."Cornwall hakkında yazılanları okuyacağım." dedi kesin bir sesle. Rex bir an bile tereddüt etmedi, "Orada mevsimin en güzel zamanı funda ve katırtırnaklarının çiçek açtığı temmuz ayıdır. İstersen annen seni ziyaretime getirebilir. Birlikte ata biner, kırlarda gezeriz. Hem orada üzerinden atlayabileceğimiz çok sayıda çit var."Stephen birden gülümsemeye başladı. Hem yüzüne hem de mavi gözlerine küçük bir çocuğun hevesi yansımıştı. "Siz ata binebiliyor musunuz?"

"Evet," dedi Rex usulca.

Stephen, Julia'ya döndü. Rex onun sakin olmaya çalıştığını biliyordu ama hissettiği heyecanın sesini titrettiğini duymuştu. "Anne? Oraya gitmeyi çok isterim. Fransa, Hollanda, Almanya, Portekiz, İspanya, İskoçya hatta İrlanda'yı bile gördüm ama Cornwall'a hiç gitmedim!"

Julia sadece Rex'e bakmakla yetindi. "Eminim bu konuda bir şeyler yapabiliriz."

"SÖR REX AİLE SALONUNDA, Leydi Harrington," dedi De Warenne ailesinin kâhyası.

Blanche titremeye başladı. Sör Rex'le bir şekilde karşılaşması gerektiğini biliyor ama onun şahit olduğu olayı hatırladığında arkasını dönüp oradan kaçmak istiyordu. Yanakları daha şimdiden utançla yanmaya başlamıştı fakat buna rağmen çenesini yukarı kaldırdı. Güçlükle nefes alıp Rex'in gözlerinde belirecek ifadenin korkusunu yaşayarak uşağın ardından antreden geçti ve salona girdi.

Küçük çocukların kıkırdadığını ve çocuksu sesleriyle bir şeyler konuştuklarını duydu. Yeşil salonun kapısı aralıktı ve kâhya önünde durduğunda Blanche içerisini gördü. Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Sör Rex kanepede oturuyor, ayağının dibinde duran biri sarışın, biri esmer iki çocuk,

yerde oyuncak asker ve atlarla oynuyordu. Yanında bal rengi saçlarıyla çok hoş görünen sekiz, dokuz yaşlarındaki bir kız çocuğu oturuyordu ve kız okuduğu kalın kitaba öyle bir dalmıştı ki başını bile kaldırmıyordu. Sör Rex'in diğer yanında bu kızdan birkaç yaş daha küçük olan ve babası Devlin O'Neill'in sarışın bir kopyası sayılabilecek bir erkek çocuğu vardı. Çocuk amcasına bir şeyler anlatıyor ve Sör Rex de onu Blanche'ın yüreğini paramparça edecek kadar dikkatli bir şekilde dinliyordu. Rex mükemmel bir baba olacaktı. Blanche yüzündeki ifadeden onun yeğenleriyle bir arada olmaktan çok hoşlandığını anlamıştı.

"Bu doğru mu?" diye sordu altın sarısı saçları olan çocuk.

"Evet," dedi Rex. Ardından yerde oynayan iki küçük çocuğa baktı, "Rogan ve Chaz! Bir daha oyuncak yüzünden kavga ederseniz onları elinizden alırım. Oyuncaklarınızı paylaşacaksınız. Siz birbirinizin düşmanı değil, kuzenisiniz."

Sarışın oğlan yumruklarını öfkeyle yere indirdi. Esmer olanı da ona bakıp muzaffer bir edayla sırıttı. Blanche sarışın çocuğun Eleanor'un oğlu Rogan, esmer olanınsa Tyrell'in oğlu Chaz olduğuna karar verdi. Sör Rex'in yanında oturan sarışın çocuk, "O halde bu defa Askeaton'a gelip bizimle biraz zaman geçirsen olmaz mı?" diye sordu amcasına.

Rex oğlanın omuzlarına dek uzanan saçlarını karıştırdı. "Bunu mutlaka yapmaya çalışacağım, Jack. Haklısın. Babanın evinde yeterince zaman geçirmedim."

Bu sözlerle mutlu olan Jack gülümsedi. Belli ki amcasına büyük bir hayranlık duyuyordu.

Blanche şöminenin yanında oturan iki kadını fark edince ürperdi. Onun bu ziyareti karşısında fazlasıyla şaşırdıkları her hallerinden belliydi ama buna rağmen içtenlikle gülümseyen Amanda ve Lizzie ayağa kalktı. Blanche yüreğinin sızladığını hissederek Cliff'in karısının çok zarif bir kadın haline dönüştüğünü fark etti. Onların aşk hikâyelerini hatırlamak kendisinin asla elde edemeyeceği şeyler için ağlamak istemesine neden oluyordu.

Aynı anda terasın kapıları açıldı ve Cliff De Warenne dirseklerinden kavradığı iki çocukla birlikte mahmuzlarını şıngırdatarak içeri girdi. Onun öfkeden, üzgün birer ifade takınmaya çalışan çocukların ise yaptıkları yaramazlıktan dolayı yüzleri kızarmıştı. "Ellerindeki sapanlarla komşularımızı avlıyorlardı," dedi Cliff. "Hatta Alexi, Leydi Barrow'u ağza alınmayacak bir yerinden vurdu. Tabii bu aynı zamanda Barrow'ların arazisine izinsiz girdikleri anlamına geliyor. Ned neredeyse kadıncağızın kızını da vuracaktı."

Alexi, "Bu bir kazaydı," diye açıklama yapmaya çalıştı.

"Alexi'nin fikriydi," dedi Ned de suratını asarak.

Blanche, *ne güzel çocuklar,* diye düşündü. Üstelik daha kuzenlerin yarısı bile bir araya gelmemişti. Aynı anda Cliff onun kapının eşiğinde durduğunu fark ederek afalladı. Blanche hâlâ çekingen bir tavırla kâhyanın arkasında duruyor, kendini toparlamaya çalışıyordu. Cliff'in oğlu ve yeğeni eve bir misafir geldiği için paçayı kurtardıklarını fark ederek sessizleşmişti.

Blanche, Kaptan De Warenne, Lizzie ve Amanda'ya gülümsemeyi başardı. Ardından tir tir titreyerek bakışlarını Sör Rex'e çevirdi. Ayağa kalkan Rex, karşısına bir hayalet

çıkmış gibi ona bakıyordu.

"Leydi Harrington geldiler, Sör Rex," dedi uşak.

"Teşekkür ederim," dedi Rex bakışlarını Blanche'tan ayırmadan.

Blanche nefes almaya çalıştı. Gözlerini Sör Rex'in gizemli ve keskin bakışlarından ayıramıyor, içindeki utanç arttıkça yanaklarının alev alev yandığını hissediyordu. Rex de artık diğer herkes gibi onun delirdiğini düşünüyor olmalıydı. Ancak Blanche büyük bir şaşkınlık yaşayarak Rex'in gözlerinde sadece şefkat ve endişe olduğunu gördü. Karşılaşacağından emin olduğu o aşağılayıcı ifade neredeydi? Salonun yerinden oynadığını, zeminin sallandığını hisseden Blanche, etraftaki her şeyin dönmeye başlamasıyla birlikte kendini içerideki insanların önünde geçmişte bulmaktan korktu.

Sör Rex hızla yanına gelip dengesinin son derece hassas olduğunu biliyormuşçasına kolunu tuttu. "Leydi Harrington,'' dedi usulca ve bakışları birbirine kenetlendi. "Sizi burada görmek ne güzel bir sürpriz. İçeri girin ve oturun, lütfen."

Blanche onun kendisine neden bir cüzzamlıymış gibi davranmadığını bilmiyordu. Onun kendisine dokunmaktan neden iğrenmediği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Salondaki hanımefendiler apar topar yanına gelince güçlükle de olsa gülümsedi. "Seni gördüğüme çok sevindim, Amanda," dedi aklında bunca şey olmasına rağmen bunu gerçekten hissederek.

İncecik, zayıf bir kadın olan Amanda ona içtenlikle sarıldı. "Ben de seni görebilmeyi umuyordum," dedi heyecanla. Ardından kocasına baktı ve ona Blanche'ın anlamını çözmeyi bile denemek istemediği bir mesaj gönderdi. "Cliff, neden Alexi ve Ned'i yukarı çıkarmıyorsun? Belki ayrı ayrı odalarda geçirecekleri birkaç saat onlara zavallı Barrows'ları korkutmamaları gerektiğini öğretir. Oğlanların öğle uykusu saati geldiği için ben de Lizzie'ye yardım edeceğim ve Ariella, senin de Fransızca dersin var."

Elinde kitabıyla ayağa kalkan Ariella şaşırmış gibi görünüyordu, "Ben, bugün Fransızca dersi aldım zaten."

Bir ders daha alacaksın," dedi Cliff çabucak, "sana Jack de eşlik edecek." Sör Rex'in yanında oturan sarışın çocuk âdeta şoka girmişti. Hemen itirazlara başladı. Blanche kendini bir kargaşanın ortasına düşmüş gibi hissediyordu.

Lizzie onu kucaklayıp kulağına, "Tanrı'ya şükürler olsun ki geldin," diye fısıldadıktan sonra çocuk ya da büyük, içerideki herkes ortadan kayboldu ve bu imkânsızmış gibi görünse de Blanche nihayet Sör Rex'le baş başa kaldı.

Nasıl olduysa onun ela rengi gözlerinin içine bir kez daha bakmayı başardı. Rex hâlâ kolunu tutuyordu ve soru soran bakışları öylesine keskindi ki Blanche kendini onun kollarının arasına bırakmak, göğsüne yaslanıp herkes ve her şey için hıçkıra hıçkıra ağlamak istedi; babası, annesi, aşkları, kırılan kalbi, karnında taşıdığı bebek ve kendisi için.

Rex onu kanepeye doğru götürerek, "Gel, otur," dedi usulca.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Blanche oturarak. Onun hızlı hareketlerle odanın karşı tarafına yürüyüp kapıyı kapatmasını, sonra da tekrar yanına gelmesini izledi.

Kalbi yerinden oynadı. Öylesine yakışıklıydı ki. Onun bu kadar çekici olduğunu unutmuştu. Ama bundan çok daha fazlası da vardı. Blanche denizde sürükleniyordu ve Rex'se kocaman bir kayaydı, tutunabileceği tek yer, tek güvenli limandı.

Rex ona doğru topallayıp kanepeye oturdu. "Bugün kendini nasıl hissediyorsun?"

Blanche kızardı ve bakışlarını ondan kaçırdı. "Fena sayılmaz." Rex çenesine dokundu ve yüzünü kendisine bakmaya zorlayacak şekilde yukarı kaldırarak onu şaşırttı. Dokunuşu hiç akla gelmeyen bir şey yapmıştı; Blanche'ın kalp atışlarını hızlandırmış ve tenini geçmişte paylaştıkları o tutku dolu anları hatırlamasına neden olacak biçimde karıncalandırmıştı. Rex'in bakışları titredi ve elini indirdi. "Bana rol yapma."

Bu sözler karşısında gerildiğini hisseden Blanche bakışlarını bir kez daha ondan kaçırdı. Rex onun, delirdiğine dair samimi bir itirafta bulunmasını mı istiyordu? "Bugün... iyiyim, Sör Rex."

"Huzursuz görünüyorsun."

Blanche bakışlarını kucağına çevirdi. "Dünkü nazik davranışın için sana teşekkür etmek istiyorum."

"Bunu yapman gereksiz."

Blanche irkildi ve elinde olmadan tekrar ona baktı.

"Bunun nezaketle hiçbir ilgisi yok. Hastasın ve ben de senin için endişeleniyorum,"dedi Rex kayıtsız bir sesle.

Blanche olduğu yere sindi. "Keşke beni o halde görmeseydin!"

"Rex ellerini avuçlarının arasına alarak Blanche'ın afallamasına neden oldu. "Sana yardım etmek istiyorum Blanche."

Blanche kulaklarına inanamayarak içini çekti. "Seni terk edip gittiğim halde nasıl olurda bana yardım etmeyi düşünürsün?"

"Çünkü bunu istiyorum. Ayrıca artık pek çok şeyin sebebini biliyorum."

"Blanche yüzünün alev alev yandığını hissederek ellerini hızla ondan kurtardı. Demek Rex artık onun aklını yitirmiş bir kadın olduğunu anlamıştı. Ama en azından ondan nefret etmemiş yada onu aşağılamaya kalkışmamıştı.

Rex kısa bir sessizliğin ardından, "Bana neler olduğunu anlatabilir misin?" dedi güçlükle duyulan bir sesle.

Blanche gözlerini kapattı. Onun gücüne çaresizce ihyaç duyduğu için yaşadığı her şeyi itiraf etmek üzere olduğunu düşündü. Ama bunu yapmak yerine gözlerini açtı ve bakışlarını yukarı çevirdi,

"Bugün buraya gelmemin bir sebebi var."

Rex'in alnı kırıştı. "Bu sebebin ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok."

Blanche gülümsemek istese de bunu başaramadı. "Hamileyim."

Rex kaskatı kesildi. Yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçmişti ama bir şok yaşıyormuş gibi de görünmüyordu.

Blanche dudaklarını ıslattı ama hiçbir şey söyleyemedi. Harmon Malikânesi'nden anne olarak girmesi kendi sonunun başlangıcı olmuştu. Daha önce hiç bu kadar acı çektiğini hatırlamıyordu.

"Merak ettiğim bir şey var. Bunu sana sormak zorundayım." Rex'in ses tonu sertti. "Bu

çocuğun benden olduğundan emin misin?"

Blanche irkildi. Ardından Rex'in kendisinin başka erkeklerle ilişkiye girmiş olabileceğinden şüphelendiğini anladı. "Senden başka kimseyle beraber olmadım."

Gözlerinde sert bakışlar olan Rex gürültüyle nefesini bıraktı ve başını salladı. "Bunu duyduğuma sevindim."

Blanche onun bu sözlerle ne demek istediğini anlayamamıştı. Derken Rex onun elini tuttu. "Konuşmamız gereken pek çok şey var. Senin bir doktora görünmen gerekiyor, Blanche."

Blanche cesaretini toplamaya çalıştı ve nihayet bunu başardı. "Ben Kent'teki malikâneme gidiyorum. Bebeği orada doğuracağım. Sonra da," yutkundu ve yanaklarından yaşlar süzüldüğünü hissetti, "Çocuğumuzu senin almanı ve onu senin yetiştirmeni istiyorum." Rex'in gözleri kocaman açıldı. Bu sözler karşısında sersemlemişti. Blanche bakışlarını ondan kaçıramadı. "Bu çocuğa annelik yapamayacağım ortada," diye fısıldadı çaresizce, "Ama sen harika bir baba olacaksın. Çocuğumuzun sana ihtiyacı var, Sör Rex."

Rex hâlâ fal taşı gibi açılan gözleriyle ona bakıyordu "Hayır."

"Ne?"

"Çocuğumun annesini terk etmem. Böyle bir şeyi asla yapamam. Hem çocuğumuza hem de sana ben bakacağım. Ortada farklı bir seçenek, verilebilecek farklı bir karar yok," dedi heyecanla.

Blanche afallamıştı. Rex gerçeği hâlâ görememiş miydi? "Dün neler olduğunu gördün," dedi belli belirsiz duyulan bir sesle, "Benim ne durumda olduğumu biliyorsun. Sana yük olamam... bunu yapmam doğru değil. Ama yine de teşekkür ederim. Bana sadece *çocuğumuza* her türlü imkânı sunacağına dair söz ver."

Rex'in göğsü hızla inip kalktı. "Hastalığının çaresini bulacağız. Seninle evleneceğim ve çocuğumuz hem annesi hem de *babasıyla* beraber büyüyecek," dedi zorlayıcı bir sesle.

Blanche âdeta şoka girmişti. Dudaklarından tek bir kelime bile çıkmıyordu.

"Ayrıca sakın bana itiraz etmeye kalkışma!"

Rex'in sözlerinin anlamını ve onun ne yapmayı amaçladığını yavaş yavaş idrak etmeye başlamıştı. "Gerçekten *benimle* evlenmek mi istiyorsun?" diye sordu kulaklarına inanmıyormuşçasına.

"Evet, istiyorum, hem de hiç vakit kaybetmeden. Aslında içinde bulunduğun durumu göz önüne alacak olursak bir haftaya kalmadan gizlice evlenmeliyiz," dedi Rex sert ve coşkulu bakışlarını onun bakışlarından ayırmadan.

Blanche başının dönmeye başladığını hissetti ama bunun sebebi yeni bir kriz daha geçirecek olması değildi. "Ben deliyim. Nasıl olur da delirmiş bir kadınla evlenmek, daha da kötüsü onu çocuğunun annesi yapmak istersin?"

Rex onun omuzlarını tuttu. "Sen deli falan değilsin. Buna asla inanmam. Hastalığın süresince yanında olacağım. Sana bu konuda ; söz veriyorum, Blanche."

Blanche başını iki yana salladı. "Peki ya hastalığım sonsuza dek sürerse? O zaman evlenmek için ısrar ettiğin bu güne lanetler okyacaksın!"

"Seni bırakamam. Seni bırakmayacağım. Her ne olursa olsun bunu asla

yapmayacağım," dedi Rex ciddi bir sesle. Blanche'ın omuzlarını tutan elleri yavaş yavaş gevşedi. "Ne tür bir erkek, çocuğunun annesini terk eder?"

Blanche rahatlamaya haşladığını hissetti. Aslında rahatlamak yerine Sör Rex'e itiraz etmeliydi. O çok daha iyilerini hak ediyordu! Ama Blanche kendine engel olamıyordu. Öylesine uzun zamandır yalnızdı ki yaşadığı rahatlama hissi başını döndürüyordu. Sör Rex'e biraz daha sokuldu. Rex onun başını tutup yüzünü göğsüne bastırdı. Blanche onun bir duvar kadar sert vücuduna yaslanıp usul usul ağladı ve onun kollarını etrafında hissedince artık hayatında küçük bir mutluluk umudu olup olmadığını merak etti.

Rex onun başını, saçlarını okşadı. "Seninle hastalığın hakkında konuşmak istiyorum."

Blanche başını iki yana salladı.

"Lütfen."

Artık ağlamıyordu. Yanağını onun ağır ama güçlü kalp atışlarını duyacak şekilde üzerindeki ince pamuklu gömleğe yaslamış bir halde hâlâ Sör Rex'in kollarının arasında duruyordu. Bu anın sonsuza dek sürmesini isterdi. Yavaşça doğrulup onun endişeli ve ısrarlı bakışlarıyla buluştu.

Rex güç timsali bir adamdı. Blanche'ın şu an ona ihtiyacı vardı. Onun karısı olmayı kabul etme cesaretinde bulunduğu takdirde bunu ifşa etmek ne kadar acı verici olursa olsun Rex'e tüm gerçekleri anlatmak zorundaydı.

Rex, Blanche'ın teslim olduğunu hissetmiş olmalıydı çünkü ona hafifçe gülümsemiş ve parmağıyla yanağını okşamaya başlamıştı. Bu dokunuş, şu an böyle duygular hissetmeye en ufak bir hakkı olmasa bile Blanche'ın yüreğinde bir heyecan kıpırtısı yaratmıştı. "Hasta olsan da olmasan da seninle evlenmek istiyorum," dedi Rex usulca. "Hastalıkta ve sağlıkta lafını hiç duymadın mı?"

"Elbette duydum." Blanche gülümsedi ve bunun içten bir gülümseme olduğunu fark etmek onu şaşırttı. Şimdi gerçekten de heyecanlanmaya başlamıştı. "Sen bugüne dek tanıdığım en onurlu adamsın."

Rex omuzlarını silkti. "Haydi, anlat bakalım."

"O ayaklanmanın yaşandığı günü hatırlamaya başladım."

Rex irkildi.

Blanche dudaklarını ıslattı. "Bundan bahsedecek olursam yeni bir kriz daha yaşayabilirim."

Rex onun yanağını tuttu. "Ben yanındayım."

Blanche o güne dek hiç kimseye böyle bir güven duyduğunu hatırlamıyordu. "Bu sadece anıları hatırlamaktan ibaret değil. Geçmişi, kendimi bir kez daha o ayaklanmanın ortasında bulacak kadar canlı bir şekilde yeniden yaşıyorum. Bu esnada mevcut zamanla hiçbir bağlantım kalmıyor."

Rex'in gözleri büyümüştü. "Devam et"

"O gün etrafa dehşet saçan bir kalabalık vardı. Bıçak, kargı ve dirgenler taşıyorlardı." Blanche, Harrington ailesinin arabasını kuşatan adamları, yaşadığı korkuyu ve annesinin bembeyaz olmuş, gergin yüzünü hatırlayarak kaskatı kesildi. Şakakları zonklamaya

başladı ve geçmişin girdabına kapılmaktan korktu. "Arabamızın etrafının kuşattılar ve dizginlerini keserek serbest bıraktıkları atı döverek öldürdüler," diye fısıldadı. "Annemi arabadan dışarı sürüklediler. Sonra da beni" Rex onun elini tuttu. "Annem çığlıklar atıyordu ama ben onu göremiyordum. En sonunda onu öldürdüler." Blanche'ın duyduğu acı şiddetini artırdı ancak bu acıyı artık şakaklarında değil yüreğinde hissediyordu. Sör Rex'in sürekli kendisine bakan gözleriyle buluştu. Birden bir can simidine sarılıyormuşçasına onun elini sıktığını hissetti. Rex'in eli gerçekten de sanki bir can simidine dönüşmüştü.

"Annem dehşet ve acı dolu çığlıklar atıyordu. Bıçaklarla, dirgenlerle onu öldürdüler, Sör Rex."

"Tanrım."

"Sonra çığlıklar sona erdi." Blanche bulanıklaşan bakışlarını birbirine kenetlenen ellerine çevirdi. Şimdi kalbine bıçaklar saplanıyordu. "Beni tutan canavardan kurtulmayı başardım ve kalabalığın arasında sürünerek anneme ulaştım. Onun o halini asla unutamayacağım." Kanlar içerisindeki annesi paramparça olmuştu. Blanche bakışlarını yukarı çevirip içinde bulunduğu odanın sarsılıp dönmeye başlamasını bekledi.

Bunun yerine kendini Sör Rex'in güçlü kollarında buldu. "Seni çok iyi anlıyorum," diye fısıldadı Rex. Bu sözler Blanche'ı şaşırtmıştı çünkü onun kendisini anlayabilmesi mümkün değildi. Gözlerini kapattı ve Rex'in erkeksi kokusunu içine çekip kaslı vücudunun gücünü doya doya yaşayarak zihninde beliren kanlı görüntülerle ve hissettiği baş dönmesiyle mücadele etmeye çalıştı. Aynı anda şakaklarına birer bıçak saplandı ve oda nihayet dönmeye başladı. Blanche gerilerek annesinin çığlıklarını duymayı bekledi.

"Beni bırakıp gitme."

Bu sözlerle birlikte irkilip gözlerini açtı ve bakışlarını yukarı çevirdi. Yüzünde keyifsiz bir gülümseme olan Sör Rex'in koyu renkli gözleri gözlerinin içine bakıyordu. "Sana anlatmam gereken bir şey var."

Blanche'ın kafatasına saplanan bıçak yavaş yavaş geri çekildi. Annesinin paramparça olmuş cesedi uzaklaşmaya başladı ama yok olmadı. Rex'in kendisine ne anlatacağını merak ediyordu.

Rex bir kez daha gülümseyip onun yüzünü okşadı. "Savaştan döndüğümde gecenin bir yarısı hatta gün ortası uykumdan uyanır, kendimi yakıcı İspanya güneşi altında sert bir zemine uzanmış, kanlı toprağı eşelerken bulurdum. Etrafta acı dolu çığlıkların, birbirine çarpan kılıçların ve patlayan topların sesi olurdu. Barut, yanmış et, kan ve ölüm kokusu alırdım."

Blanche oturduğu yerde doğruldu. "Nasıl yani?"

"Sonra birden kendimi ya yatağımda ya da bir kanepenin üzerinde bulurdum. İspanya'da değil, Harmon Malikânesi'nde ya da Bodenick'te olduğumu anlardım."

Blanche büyük bir şaşkınlık yaşıyordu.

“Oysa her şey çok gerçekçi olurdu,” dedi Rex boğuk bir sesle. “Bazen kardeşlerim ya da uşaklardan biriyle konuşurken etrafımdaki herkes yok olurdu. O savaş alanına geri döner kendimi parçalanan bacağımla birlikte yerde yatarken bulurdum. Askerlerin ve savaşın sesini duyar, kokularını alır, sıtmaya tutulduğumu ve susadığımı hissederdim. Sonrasında savaşta değil bir salonda olduğumu, sadece bir rüya kadar gerçekçi bir anıyı hatırladığımı fark ederdim.”

Blanche zangır zangır titremeye başladı. “Sonra ne oldu? Zihninde hâlâ bu rüyaya benzer hatıralar beliriyor mu?”

“Hayır. Bu altı ay ya da belki bir yıl sürdü. Gün geçtikçe azalmaya başladı, önce haftada bir, sonra yılda bir derken nihayet tamamen sona erdi.”

Blanche feryat etti, “Bana ne söylemeye çalışıyorsun?”

“Ben bunu yaşayan tek kişi değilim, Blanche. İstersen bunu kriz geçirmek olarak nitelendirebilirsin ama savaştan sonra çok sayıda asker bu durumla karşı karşıya kalıyor. Benim geçirdiğim krizleri geçiren pek çok arkadaşım var. Bazı askerler böyle bir şeyle karşılaşmıyor ama hepimiz savaştan orada yaşadıklarımızı eve taşıyacak kadar zarar gördüğümüzü biliyoruz. Savaş vahşi ve travmatik bir olaydır. O ayaklanma da bir savaş kadar vahşi ve travmatikti. Artık senin hastalığının benim ve diğer pek çok askerin başından geçen bu durumdan farksız olduğuna inanıyorum.”

Şaşkınlığını hâlâ üzerinden atamayan Blanche, “Ama benim geçirdiğim krizler çok daha sık ve çok daha şiddetli,” diye fısıldadı.

Rex ona baktı. “Bunu ilk yaşadığımda şaşırmış ve korkmuştum. Üstelik bu ‘krizler’ başlangıçta çok daha sıktı. Ama hayatım normale dönmeye başladıkça onlar da azaldı. Bess bu olayın Land’s End’de başladığını söyledi. Ayaklanmanın bundan yirmi yıl önce gerçekleştiği düşünülecek olursa henüz yolun başında sayılırsın.” Rex bir kez daha onu rahatlatmak istercesine yüzüne dokundu.

Blanche onun elini tuttu. “Sanırım bende de aynı rahatsızlık var,” diye fısıldadı.

“Londra’da hayatını bu derdi çeken askerlere adamış bir doktor var. Hatta bu hastalığa ismini bile o vermiş ama şimdi bu ismin ne olduğunu hatırlayamıyorum. Bu doktora mutlaka görünmelisin. Ona beraber gideceğiz.”

Blanche ellerinin parmak boğumları beyazlayacak kadar sıkı bir biçimde kenetlendiğini fark etti. Başını kaldırıp Rex’e baktı ve o da kendisine aynı şekilde karşılık verdi.

Belki de delirmemişti.

Bu konuda umut vardı.

“Teşekkür ederim,” diye haykırdı.

Rex onu kendine doğru çekti.

BÖLÜM YİRMİ BİR

REX, CLİFF'İ, KARISI VE İKİ ÇOCUĞUYLA paylaştığı dairede buldu. Alexi çalışma masasına oturmuş, harıl harıl Leydi Barrow'a bir özür mektubu yazmakla meşguldü. Kollarını sert bir ifadeyle göğsünde kavuşturan babası da başında duruyordu. Ariella şöminenin önündeki bir koltuğa kıvrılmış, her zamanki gibi kitap okuyordu ama Rex açık duran kapının önünde durunca başını kaldırıp ona baktı ve gülümsedi. Yüzünde benzer bir gülümseme taşıyan Amanda odadan dışarı çıktı. Yeşil gözleri keyifle parlıyordu. "Blanche nasıl oldu?" diye sordu.

Rex ona ne cevap vereceğini bilemedi. Blanehe'ı misafir odalarından birinde dinlenmeye zorlamıştı çünkü belli ki korkunç bir gerilim yaşıyordu ve hissettiği yorgunluk hem yüz ifadesine hem de gözlerine yansımıştı. Onu odaya götürdüğünde kendini hemen yatağa bırakmış olması da bu konuda haklı olduğunu gösteriyordu. Ancak Rex artık Blanche'ın deli olmadığını biliyordu. Hastalığının çaresi zamandı. Ayrıca karnında çocuğunu taşıyordu ve yakında karısı olacaktı. Onun için öylesine büyük bir endişe duyuyordu ki oturup birlikte paylaşacakları geleceği ve doğacak çocuğu düşünemiyordu. Önceliği dinlenmesini sağlamaya vermişti. Sonrasında ayaklanmanın yarattığı ravmadan kurtulması için gereken neyse yapacaktı. Bu iyileşme sürecini hızlandırabilmeyi isterdi ama bunun mümkün olmadığını biliyordu. Öte yandan Blanche karnında bir çocuk taşıdığı için mümkün olan en kısa zamanda evlenmeleri gerekiyordu. İşte bu aşamada kardeşi Cliff devreye girecekti.

"Kendini uzun zamandır iyi hissetmiyor ve şimdi misafir odalarının birinde dinlenmeye çekildi," dedi. "Kocanı kısa bir süreliğine ödünç almak istiyorum."

Amanda dikkatle onun yüzüne baktı ve Rex genç kadının merakını bastırmaya çalıştığını anladı. "İşin bittiğinde geri getireceksen sorun yok," dedi neşeyle. Ardından ekledi, "Blanche akşam yemeğinde bize katılacak mı?"

"Hayır." Rex onun yeni bir gerginlik yaşamasını istemiyordu. Onun kriz geçirmekten korktuğunu ve değil Rex'in ailesinin, sosyetenin diğer üyelerinin bile kendisini bir deli olarak görmesinden utanç duyduğunu biliyordu.

Blanche'ı Londra'dan uzaklaştırmak için sabırsızlanıyordu. Onu kollarının arasına alıp rahatlatmak, onunla ilgilenmek ve onu etraftaki herkesten ve her şeyden koruyup kollamak için sabırsızlanıyordu.

Ona Stephen'ı anlatacağı günü iple çekiyordu.

Cliff mavi gözlerinde merakını yansıtan keskin bakışlarla yanına geldi. Rex ona koridoru işaret etti ve birlikte dışarı çıktılar. Cliff dairenin kapısını arkalarından kapattı. Rex hemen konuya girerek, "Yardımına ihtiyacım var," dedi. Toplum kurallarına meydan okuyan, sıradışı bir kardeşi olduğu için ilk kez mutluydu.

"Memnuniyetle."

Rex onun kendisini reddetmeyeceğini biliyordu. "Senden böyle bir ricada bulunmadan önce bana bundan sonra yaşanacak her şeyin sadece ikimizin arasında kalacağına ve olanlardan karına bile bahsetmeyeceğine dair söz vermeni istiyorum.

Cliff in gözleri büyüdü. "Şimdi iyice meraklandım işte. Ama karımdan sır saklamaktan hoşlanmam. Aslında bugüne dek ondan tek bir sır bile saklamadım ve buna başlamak istemiyorum."

"Bu geçici bir sır olacak ve şu an olanları gizli tutmamın tek sebebi Blanche'ın hasta olması."

Cliff'in yüzünde ciddi bir ifade belirdi. Rex'in koluna dokundu. "Sana ve Blanche'a nasıl yardımcı olabilirim, Rex? Elbette sessiz kalacağıma söz veriyorum."

"Senin bizi evlendirmeni istiyorum," dedi Rex.

Cliff neye uğradığını şaşırmış gibi görünüyordu. Bu sözleri yavaş yavaş idrak etmeye başladı. "Demek her şeye rağmen evlenmeye karar verdiniz ama bunun gizli bir evlilik olmasını istiyorsunuz, öyle mi?"

"Biraz alçak sesle konuşabilir misin?"

Cliff duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu. "Sizi gemimde evlendirmemi mi istiyorsun?"

"Blanche hasta, Cliff. Resmi bir düğün ve davetin stresine dayanamayabilir. Öyle ya da böyle gizlice evlenmek zorundayız. Bunu burada, limanda yapmamız Blanche açısından çok daha kolay olur. Onunla bir haftaya kalmadan evlenebileceğimizi umuyorum." Rex bu sözlerin ardından Cliff'e baktı.

Cliff de aynı şekilde kendisine bakıyordu. "Blanche'ın hastalığı hangi düzeyde?"

Rex bu soruya ne cevap vereceğini bilemedi. "Henüz doktora görünmedi ama o deli değil, Cliff. Savaştan sonra benim ve diğer pek çok askerin geçirdiği hastalıktan muzdarip. Bunu bilmediğinden eminim ama Blanche'ın annesi o küçük bir çocukken gözlerinin önünde öldürülmüş. Şimdi tıpkı benim Ispanya'dan döndüğüm ilk zamanlarda savaştaki son günlerimi yeniden yaşamam gibi o cinayeti hatırlıyor. Tanıdığım pek çok insana çare olan zamanın, onu da iyileştireceğinden eminim."

"Bu olayı bilmiyordum ve çok üzgünüm," dedi Cliff ciddi bir tavırla. Ardından, "Bu kadar acele etmenin özel bir sebebi var mı, Rex?" diye sordu "Görünüşe bakılırsa evet, var." İki kardeş imalı bir şekilde birbirlerine baktılar.

Cliff gülümseyerek onun omzunu tuttu. "İkiniz adına da çok sevindim. Elbette sizi evlendireceğim. Ancak bu ailedeki kadınların ikinizin gizlice evlendiğini duyduklarında ne büyük bir hayal kırıklığı yaşayacaklarını biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum ama Blanche'in sağlığı her şeyden önce gelir."

"Tam da âşık bir adama yakışır sözler." Cliff sırıttı. "Neticede herkes, annem bile, evlendiğinizi duyduğunda büyük bir heyecan yaşayacak; Eleanor hariç. O seni asla affetmeyebilir," diye uyardı.

"Azimli kız kardeşimiz için endişe duymayı daha sonraya bırakabilirim." Rex nihayet

rahatlamıştı. Cliff'le tartışmaya girmeyeceklerini önceden de tahmin ediyordu ama şimdi omuzlarından büyük bir yük kalkmıştı. Birkaç gün, en fazla bir hafta içerisinde, Blanche'la evlenecekti. Sonra da onu İrlanda'ya yada Land's End'e götürecekti. Blanche'ın dinlenebileceği sessiz ve huzurlu taşrada oldukları sürece nereye gittikleri umurunda bile değildi.

Evlenir evlenmez balayına çıkacaklardı. Bu düşünceyle birlikte gerildi. Evliliğin cicim ayları için biraz daha beklemeleri gerekecekti. Şu an Blanche'ın şehveti düşünecek halde olduğundan emin değildi. Aslında kendisi de bunu düşünecek durumda değildi. Sadece Blanche'ın bir an önce iyileşmesini istiyordu.

"Bana bu işi hangi tarihte yapmak istediğini söyle yeter," dedi Cliff. Ardından bir kez daha ağabeyinin omzunu tuttu.

"Teşekkür ederim," dedi Rex ona.

BLANCHE SANKİ YÜKSEK DOZDA afyon ruhu almış gibi ağır ağır uyandı. Sanki kabarık ve yumuşak bulutların üzerinde uçuyor, kendini omuzlarından ağır bir yük kalkmış hatta tuhaf bir şekilde huzura kavuşmuş gibi hissediyordu. Son birkaç ayda yaşadığı onca şeyden sonra bu duyguları hissetmek son derece keyifliydi. Gözlerini açtığında gülümsediğini fark etti ve kendini... yabancı bir odada buldu.

Gözlerini, dört kolonlu yatağın üzerini örten tavana işlenmiş krem, leylak ve pembe renkli yıldızlara dikti ve birden Harmon Malikânesi'nde olduğunu hatırladı. Çok kısa süre içinde Sör Rex'le evleneceklerini de hatırlamıştı. Akşam karanlığı çökmüş ve oda gölgelerle dolmuştu ama alçıdan yapılmış şöminede bir ateş parlıyordu. Blanche bakışlarını şöminenin karşısındaki açık renkli koltuğa çevirdiğinde Sör Rex'in bakışlarıyla buluştu.

Rex oturduğu yerde doğruldu. Blanche da aynı şeyi yaptı. Onu bu odaya Rex getirmişti ve içeri girerlerken hayal meyal de olsa Rex'in vücuduna yaslandığını hatırlıyordu. Blanche yatak örtüsünü çekmeden uyumuştu ama üzerine kemik rengi, yünlü bir örtü serilmişti. Kendini yatağa bırakır bırakmaz derin bir uykuya daldığını anladı. Belli ki Sör Rex sonradan üzerini örtmüştü. Blanche onun kendisini bu kadar düşünmesinden büyük bir mutluluk duydu.

Kalbinin inkâr edemeyeceği bir heyecan ve sevinçle yerinden oynadığını hissederek gülümsedi. "Ne zamandır orada oturuyorsun?"

Rex topallayarak onun yanına geldi. "Sanırım iki saat oldu."

Rex, Blanche uyuduğu sırada ona göz kulak olmuştu. Blanche daha önce kendini hiç bu kadar güvende hissettiğini, bu kadar iyi bakıldığını ve el üstünde tutulduğunu hatırlamıyordu. "Başımda beklemene gerek yoktu," dedi usulca.

Rex tereddüt etti. "İzin verir misin?" Blanche onun ne demek istediğini anlayarak başını salladı ve Rex yanına oturdu. "Sen uyurken yanında olmak istedim," dedi sessizce. "Senin için endişeleniyorum ama yanında olmayı istememin sebebi bu değil. Seni çok özledim."

Blanche içinin heyecanla dolduğunu hissetti ve farkında olmadan onun elini tuttu. "Ben de seni çok özledim."

Rex'in bakışları koyulaştı.

Blanche tereddüt etti. Rex'in ona sarılmayı hatta belki de öpmeyi istediğini düşündü. Kendisi de o güne dek hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti. Ama Rex bunu yapmak yerine ona gülümsedi ve Blanche o an tam bir aptal olduğuna karar verdi. Bir deri bir kemik kalmıştı ve bunun açıklaması ne olursa olsun Rex onun bir deli gibi davrandığını görmüştü. Rex ona bakmak, onunla evlenmek istiyor olabilirdi ama artık onu arzulaması imkânsızdı. Onun arzuladığı kadın sorunları olan bir gelin değil, sakinliği zarafeti ve güzelliğiyle kusursuz bir hanımefendiydi.

"Cliff bizi evlendirmeyi kabul etti," dedi Rex usulca.

Blanche irkildi. Bu sözlerin ne anlama geldiğini çözebilmesi biraz zaman aldı. "O bir kaptan ve bizi gemisinde evlendirebilir!"

"Evet." Rex gülümsedi. "Oldukça geniş bir ailem olduğu için küçük bir tören bile istemeyeceğine karar verdim. Sadece iki şahide ihtiyacımız olacak."

Blanche nefes nefese kalmış bir halde başını salladı."Bess ve Meg. Evlenirken ikisinin de yanımda olmasını istiyorum.

"Sen bilirsin." Rex tereddüt etti. "Sana baskı yapmak istemiyorum."

Blanche başını iki yana salladı. "Eğer istersen seninle hemen bu gece evlenebilirim." Rex gözlerini kocaman açtı. Blanche'ın onunla bir an önce evlenmek istediğini anladı. Yüzünün kızardığını hissetti. "Bunun tuhaf bir durum olduğunu biliyorum ve evliliğimizi aceleye getirmek gibi bir niyetim yok," diye fısıldadı bakışlarını kaçırarak.

Rex onun iki elini birden avuçlarının arasına aldı. "Evliliğimizi aceleye getirmen söz konusu bile değil, Blanche. Ortada zaten acele etmemizi gerektiren bir sebep var. Ayrıca eğer bu konuda ciddiysen seninle bu gece evlenmeyi her şeyden çok isterim."

Blanche ona baktı. "Sence bunu denemeli miyiz?" Bu sözlerle birlikte yüreğini keskin bir heyecanın doldurduğunu hissetti.

"Cliffle konuşacağım," dedi Rex ayağa kalkarak. Ardından keyifle gülümsedi, "Ama ortada akşam yemeğinden sonra evlenmemize mani olacak herhangi bir engel göremiyorum."

YELKENLERİ SIMSIKI TOPLANAN, direkleri ve halatları yıldızlarla kaplı gökyüzüne dek uzanan firkateyn, demir atmış bir halde üzeri ışıl ışıl parlayan, kapkara suda süzülüyordu. Dolunay göz kamaştırıcıydı. Yaşadıklarına hâlâ inanamayan Blanche, Sör Rexle birlikte limanda durdu ve hafif bir rüzgârın yanaklarını okşadığını hissetti.

O gün öğleden sonra karnında bir çocuk taşıdığını haber vermek üzere Sör Rex'in yanına gitmiş ve bir kadının yapabileceği en büyük fedakârlığı yapmaya hazırlanmıştı. Oysa şimdi onunla evleniyordu, Geminin güvertesinde güçlükle seçilen birkaç siluetin durduğunu fark etti. Rex'e döndü. "Kendimi çimdiklersem bu rüyadan uyanır mıyım acaba?" diye fısıldadı.

Rex gülümsedi. "Ben de şimdi aynı şeyi düşünüyordum. Haydi gel. Herkes çoktan gelmiş bile."

Titreyen Blanche başını salladı ve gemiye doğru yürümeye başladılar. İskele tahtasına çıktıklarında Blanche iri yarı bir adam olan ve koyu renkli takım elbisesinin içerisinde bile bir gemi kaptanı olduğunu belli eden Cliff De Warenne'i gördü. Heybetli geminin fenerlerini yakmakla uğraşan diğer adamların denizci oldukları belliydi. Blanche Tanrı'dan harika bir rüyanın ortasında olmamayı diledi.

Bess ona el sallayarak acele etmesini istedi. Onun hemen yanında, uzaktan bile büyük bir heyecan yaşadığı belli olan Meg duruyordu. Blanche gemideki üçüncü kadının Eleanor De Warenne olduğunu fark etti. Aynı anda yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşti.

"Yüzüğe ihtiyacım vardı," dedi Rex usulca. "İnatçı kız kardeşimi guruba dahil etmek için bulabildiğim tek bahane buydu."

"Eleanor'u her zaman sevdim ve burada olduğu için de çok mutluyum," dedi Blanche en az onunla kadar yumuşak bir sesle. Kalbi öylesine hızlı atıyordu ki nefes almakta zorlanıyordu. Rex onun güverteye çıkmasına yardım etti. Kavrayışı tıpkı karakteri gibi sağlam, emin ve güçlüydü. Anın büyüsüne kapılıp kendini kaybetmek üzere olduğunu hisseden Blanche, *ne kadar da şanslıyım,* diye düşündü.

Birden olanlara inanamayan ve gözlerini fal taşı gibi açan Bess'i tepesinde buldu. "Benimle Kaptan De Warenne'in gemisinde buluşmak istediğini söyleyen mesajını aldığımda bu gece gerçekten de aklını yitirdiğini düşündüm! Sonra Meg geldi ve senin Sör Rex'le evleneceğini söyledi!" Bess daha bu sözler dudaklarından dökülürken onu kucaklamıştı bile. "Ardından Eleanor bana yüzükleri gösterdi ve Kaptan De Warenne de bu haberin doğru olduğunu teyit etti. Öylesine mutluyum ki!"

Blanche güldü ve arkadaşına sarıldı. "Ben de sırf sen mutlu olduğun için mutluyum," diyerek ona takıldı.

Bess gözlerini açarak yüzüne baktı. Blanche aylardır gülmediğini, içinden şaka yapmak bile gelmediğini fark etti. Tekrar ciddileşti. "Bize şans dile," dedi alçak bir sesle.

"Elbette sizin için her şeyin en iyisini diliyorum," diye haykırdı Bess gözlerinde keskin bakışlarla.

Blanche etrafına baktığında Sör Rex'in Cliffle sessizce sohbet ettiğini gördü. "Sör Rex her şeyi biliyor," diye fısıldadı. "O ikimizin de tanıdığı en iyi kalpli adam ve bundan daha önemlisi savaşa katılan askerler arasında oldukça yaygın olduğu için hastalığımın sebebini biliyor. Ben deli falan değilmişim, Bess."

Bess nefesini tuttu. "Bunun bir çaresi var mıymış?"

"Bu acımasız hastalığın tek ilacı zamanmış gibi görünüyor." Blanche arkadaşına gülümsedikten sonra onu kucaklamak üzere Meg'e döndü. "Burada olduğun için çok mutluyum.''

"Bu benim için harika bir gün, yani gece, Leydim!" diye haykırdı kızıl saçlı kadın. "Sizin için çok mutluyum. Birbirinize âşık olduğunuzu biliyordum!"

Blanche bir kez daha kahkaha attığını duydu. Sör Rex'in bu kararında, aşkın bir rolü olup olmadığını bilmiyordu ama zaten bunun bir önemi yoktu. Rex onu hayata bağlamıştı ve Blanche mutluydu. Land's End'den ayrıldığından beri hiç bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu.

Eleanor yanlarına geldi. "Ne zamandır bu anı bekliyorum," dedi sırıtarak. "Ağabeyimle ikiniz birbirinize çok yakışıyorsunuz. Eninde sonunda tekrar bir araya geleceğinizden emindim!"

Blanche kızardı. Önce bunu inkâr etmek istedi ama sonra Eleanor de Warenne'e yürekten inandı. Sör Rex onun için mükemmel bir eşti. Daha önce bu konuda neden şüpheye kapıldığını bile hatırlamıyordu. Kendisi de Rex için kusursuz bir eş olmak istiyordu ve belki günün birinde iyileşirse bunu başarabilirdi.

Gözlerini tekrar Rex'e çevirdiğinde onun korumacı olarak nitelendirilebilecek bakışlarla kendisini izlediğini ama aynı zamanda gülümsediğini fark etti. Blanche da yüzüne hemen bir gülümseme yerleştirdi. Rex çok mutlu görünüyordu. Değneğini yere çarparak onun yanına geldi. "Artık başlayalım mı? Sen hazırsan Cliff de hazır "

Blanche'ın kalp atışları hızlandı. "Fazlasıyla hazırım."

Cliff onlara önünde yan yana durmalarını işaret etti. "Senin de bildiğin gibi *Güzel Hanım'ın* kaderinde aşıkları bir araya getirmek yazılı." dedi Blanche'a. "Amanda ve ben bu gemide evlendik."

"Bunu duymuştum. Şehirdeki herkes senin, gemini çalan Amanda'nın peşine düştüğünü sonra da bununla yetinmeyip onunla evlendiğini biliyor." Blanche gülümsedi. "Ben bunun dedikodu olduğunu düşünerek bu hikâyeye itibar etmemiştim. Yoksa doğru muydu?"

"Her kelimesi doğruydu," dedi Cliff gülümseyerek. Kulağındaki altın küpe fenerlerin ışığı altında parladı. Ardından bakışlarını Eleanor'a çevirdi. "Yüzükleri getirdin mi?"

"Elbette getirdim," dedi Eleanor heyecanla.

"O halde başlayabiliriz." Cliff gemideki küçük topluluğa döndü. "Bu gece buraya, bu çifti Tanrı'nın huzurunda evlendirmek üzere toplandık." Kardeşine bakıp gülümsedi. "Sen Sör Rex De Warenne, Leydi Blanche Harrington'ı ölüm sizi ayırana dek, hastalıkta ve sağlıkta sevecek ve onu hep el üstünde tutacak mısın?"

Blanche, Rex'in klasik hatlar taşıyan, güçlü ve yakışıklı profiline baktı. Rex ona doğru döndü. Gözleri ışıl ışıl parlayarak, "Evet," dedi usulca.

Blanche ona gülümsedi. "Sen Leydi Blanche Harrington, Sör Rex De Warenne'i ölüm sizi ayırana dek, hastalıkta ve sağlıkta sevecek ve onu hep el üstünde tutacak mısın?"

Blanche hayatta hiçbir şeyi bundan daha çok istememişti. "Evet."

"Yüzükler lütfen, Eleanor," dedi Cliff.

Eleanor biri sade, altın bir banttan, diğeriyse elmasların içine yerleştirilmiş incilerden oluşan yüzükleri getirdi ve Sör Rex incili yüzüğü Blanche'ın parmağına taktı. Blanche bu nefis yüzüğün Eleanor'a ait olduğunu biliyordu. Ona minnettarlıkla gülümsedikten sonra altın yüzüğü alıp Sör Rex'in iri parmağından geçirdi. Ardından başını kaldırdı ve göz göze geldiler.

Blanche, Rex'in gözlerindeki sıcak ama bir o kadar da sahiplenici ifade karşısında ürperdi. Onu delicesine seviyordu ve ona kendisi için ne kadar önemli olduğunu söylemek için ihtiyaç duyduğu cesareti toplarlamaya karar verdi. Rex de onun zihninden geçenleri biliyormuş ve kendisi de aynı duyguları taşıyormuş gibi gülümsedi.

"Gelini öpebilirsin," diye ekledi Cliff imalı bir tavırla.

Rex ona doğru eğildiğinde Blanche gözlerini kapattı. Dudakları birbirine dokunduğunda kalbi mutluluk, sevinç ve heyecanla atmaya başladı.

Cliff gülümseyerek, "Bu geminin kaptanı olarak bana verilen yetkiye dayanarak," dedi usulca, "Sizleri karı koca ilan ediyorum."

EVİN ANTRESİNDEN İÇERİ GİRDİKLERİNDE Blanche, Jem'e bakıp gülümsedi. Rıhtımdan malikâneye yaptıkları yolculuk en fazla yarım saat sürmüştü ve hâlâ Sör Rex'in elini tutuyordu. Kendini sürekli gülümseyecek kadar gergin ve utangaç bir gelin gibi hissediyordu.

Bu sıradışı düğün neredeyse başını döndürmüştü. Olanlara hâlâ inanamıyor, sanki bir peri masalı yaşıyordu. Blanche bundan sonra ne yapması gerektiğini merak etti.

Araba yolculuğu sırasında hiç konuşmamışlardı. Sör Rex sanki artık buna hak kazanmış gibi Blanche'ın arabasına binmişti, bu artık gerçekten hakkıydı. Rex artık onunla mı yaşayacaktı? Peki, kim nerede yatacaktı? Blanche, Rex'in ne evliliklerinin ilk gecesinde ne de yakın bir zamanda kendisiyle gerdeğe girmek istemediğini biliyordu. Ama o hiç utanıp sıkılmadan böyle bir birliktelik arzuluyordu. Yanaklarının alev alev yandığının farkındaydı. "Ben artık Leydi De Warenne'im, biz Sör Rex'le az önce evlendik."

Jem'in gözleri büyüdü ve hemen ardından reverans yapmak üzere öne doğru eğildi ama bir yandan da gülümsüyor ve bunu gizlemeye çalışıyordu. "Harrington Malikânesine hoş geldiniz, Lordum. İkinizi de tebrik ederim."

Blanche Sör Rex'e bakıp dudağını ısırdı. Rex fazlasıyla sakin görünüyordu. Bundan sonra olacaklar için endişe ya da sıkıntı duyuyorsa bile bunu kesinlikle belli etmiyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Rex. "Yarın saat tam sekizde malikânede çalışan bütün personelle görüşmek istiyorum."

Jem başını öne eğerek onayladı.

Rex, Blanche'a döndü. "Evliliğimizi kutlamak üzere birer kadeh şampanya içmeye ne dersin? Yoksa çok mu yorgunsun? Bunun senin için sürprizlerle dolu uzun bir gün olduğunun farkındayım."

Blanche'ın kalbi yerinden oynadı. Yorgunluğuna yenik döşemeyecek kadar coşkuluydu ve gelin olmanın heyecanı başını döndürüyordu. Sör Rex'in yani kocasının yanında olmak istiyordu.

Onlar artık karı kocaydı.

Blanche şehirdeki en şanslı kadın olmalıydı.

"Elbette seninle şampanya içmek isterim."

Rex'in yüzünde öylesine içten bir gülümseme belirdi ki Blanche o an yaşanan onca şeye rağmen onun kendisini hâlâ arzuladığını anladı. Rex tekrar Jem'e döndü. "Bize evdeki en iyi şampanyadan getirir misin lütfen, Jem?"

"Şampanyanın yanında havyar da servis etmemi ister misiniz efendim? Lord Harrington Hazar Denizi'nden bol miktarda havyar getirtmişti."

"Leydi Harrington da isterse neden olmasın?" dedi Rex Blanche'a gülümseyerek.

Blanche güçlükle de olsa başını salladı. Sör Rex sanki doğuştan öyleymiş gibi

Harrington Malikânesi'nin sahibi rolüne bürünmüştü. Ama o zaten Adare kontunun oğlu olarak güç, zenginlik ve imtiyaz sahibi olarak doğmuştu. Bunu yapmak onun en doğal hakkıydı. Ancak Jem oradan ayrılır ayrılmaz Meg arkalarında huzursuzca kıpırdanmaya başladı. "Leydim?" diye fısıldadı sesini Sör Rex'e duyurmak istemiyormuş gibi.

Blanche yüzünde gergin bir ifadeyle ona doğru döndü. Meg'in neyi öğrenmek istediğini biliyordu ve biraz tereddüt ederek kocasına bakma cesaretinde bulundu. Rex malikânenin mermer döşeli zeminini incelemekle meşgulmüş gibi görünüyordu.

"Sör Rex?" dedi Blanche sakin bir sesle. "Bu geceki uyku düzeninizi ne şekilde ayarlayalım? Apar topar evlendiğinizin ve düzgün bir yatak odası hazırlamaya zaman kalmadığının farkındayım. Elbette aileniz de sizi bekliyor olmalı..."

Rex onun elini tuttu. "Benim tek isteğim seni mutlu etmek," dedi elini dudaklarına götürerek. "Ayrıca ailem şu an evliliğimle ilgili her türlü detayı öğrenmiş olmalı. Kısacası beni bekleyen kimse yok ve ben burada kalmayı tercih ediyorum."

Blanche da onun yanında kalmasını istiyordu. Bu arzusunu bir türlü dile getiremedi. Reddedilme korkusu yaşadığı için ona bir balayı odası hazırlamanın en az birkaç saat süreceğjni söyleyemedi. Bundan sonra aynı odada kalmaya karar verirlerse yeni bir yatak odası hazırlamak biraz daha uzun sürerdi.

"Ben misafir odalarından birinde kalırım," dedi Rex, usulca. Blanche gülümsedi ama onun böyle bir tercihte bulunmasından dolayı üzüntü yaşayarak bakışlarını başka yöne çevirdi "Zümrüt Daireyi hazırla, Meg."

Meg başını salladıktan sonra hızla oradan aynldı.

Blanche yüzünde olması gerekenden çok daha neşeli bir gülümseme yerleştirerek "Odanın hazırlanması fazla uzun sürmez. Gelen konukları çoğunlukla orada ağırladığımız için bu oda her zaman hazır tutulur," dedi çabucak.

Rex onun elini tuttu. "Sorun nedir?"

Gerilen Blanche bakışlarını ona çevirdi. "Sen beni korkunç bir kaderden kurtarmışken ortada herhangi bir sorun olabilir mi?"

Rex gamzelerini ortaya çıkararak gülümsedi. "Dashwoodla evlenecek olmanı mı kastediyorsun?"

"Ne düşündüm, bilmiyorum!"

"Ben ne düşündüğünü biliyorum," dedi Rex. Bu sözleri alçak bir sesle, hızlı hızlı söylemişti.

Blanche onun gözlerindeki cüretkâr bakışlarla buluştu. Bu erkeksi bakışlar dizlerinin bağının çözülmesine neden olmuştu.

Rex onu dirseğinden tutarak, "Yeni bir kriz mi geçireceksin yoksa?" diye sordu usulca.

"Şu an ne hissettiğimi bilmiyorum," dedi Blanche tüm samimiyetiyle. "Baş döndürücü bir duygu karmaşası yaşıyorum! Ama elbette rahatladım, hem de fazlasıyla. Bir kâbus gördüm... ama bu kâbus nihayet sona ermeye başladı."

"Bahsettiğin kâbus çoktan sona erdi," dedi Rex kararlı bir sesle. Ardından ekledi, "Artık mutlu olmanı istiyorum."

"Mutluyum," dedi Blanche güçlükle de olsa. "Hem de çok mutluyum ama sanırım sen

bu evliliği görev icabı yaptın."

Rex'in gözleri büyüdü. "Gel, oturalım."

Blanche başını salladı. Mavi Salon'a geçtiklerinde Rex, "Sana ve çocuğumuza karşı sorumluluklarım olduğu doğru, Blanche," dedi. "Ama seninle *görev* icabı evlendiğimi düşünüyorsan kendimi yeterince ifade edememiş olmalıyım."

Blanchehe gülümsemek istedi ama bunu başaramadı. "Hastalığımı atlatsam bile ben artık Land's End'deki misafirperverliğinin tadını çıkaran o kadın değilim."

Rex kaskatı kesildi. "Ben öyle düşünmüyorum! Sen hâlâ o delicesine sevdiğim kadınsın ve hastalığın konusunda da 'belki'lere yer yok. İyileşeceksin. Bu konuyu kapattığımızı sanıyordum."

"Land's End'deyken mükemmel gelindim."

"Şimdi de mükemmel gelinsin," dedi Rex kararlı bir sesle.

"Kibarlıktan çıktığın olur mu hiç?" diye haykırdı Blanche.

"Bu karakterime aykırı," dedi Rex bu sözlere biraz şaşırarak.

Blanche birden o gün Sör Rex'le yaptığı konuşmadan sonra ne o ayaklanmayı ne de annesinin ölümünü düşünmediğini fark etti.

Zihninde o güne dair tek bir anı bile belirmemişti ama şimdi gözünün önüne ısrarla kanlı siluetler geliyordu. Atın leşini ve annesinin paramparça olmuş cesedini görüyordu. Kalabalık, etrafında dolanıp duruyordu. Gerildiğini hissetti.

"Blanche?"

O korkunç günü hatırlamamış olmayı isteyen Blanche yaşadığı gerginlikle kaskatı kesilmiş bir halde bıçağın şakağına saplanmasını bekliyordu. Ama öyle bir şey olmadı.

Sör Rex onun yüzünü tuttu. "Beni bırakıp gitme," dedi usulca.

Blanche hâlâ annesinin çığlıklarını duymayı ve tekrar altı yaşına dönüp o ayaklanmanın ortasında kalmayı bekliyordu.

"Ne güzel bir gece," dedi Rex. Blanche ilk başta onun ne dediğini anlayamadı. "Ağustos böceklerinin sesini duyabiliyor musun?"

Sonra birden bahçede ağustos böceklerinin cıvıldadığını fark etti ve Rex'in altın rengiyle karışık kahverengi gözlerine bakmasıyla birlikte zihninde beliren görüntüler birer birer kaybolmaya başladı.

Yaşadığı bocalama ürpermesine neden oldu, "Sanırım sadece hatıralardan ibaretti." Yüce Tanrım geçmişe geri dönmemişti.

Rex bir piknik ya da at yarışları hakkında konuşuyorlarmış gibi gülümsedi. "Kısacık düğünümüz hoşuna gitti mi?"

Blanche da gülümsedi. "Harika bir düğündü."

Rex bir kahkaha attı. "Erkek kardeşimin ne yaptığı hakkında en ufak bir fikri olmadığından eminim, sevgilim."

Blanche olduğu yerde durdu. Rex'in kahkahası sıcak ve erotik bir dalga gibi vücuduna yayılmış, teninin yanmasına, kalp atışlarının hızlanmasına neden olmuştu. Üstelik Rex ona "sevgilim" demişti. Blanche onun kollarının arasında olmak istiyordu. Hafif öpücüklerden

çok daha fazlasını tatmak istiyordu. Ve onun kendisine bir kez daha "sevgilim" demesini istiyordu.

Rex'in gözleri koyulaştı. Elini Blanche'ın yanağında gezdirdi.

"Bana böylesine davetkâr bakışlarla bakarsan bir centilmen gibi davranamayabilirim," dedi usulca.

Blanche'ın kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. "Biz evliyiz," diye fısıldadı. "Şu an pek de çekici görünmediğimin farkındayım ama bana bir centilmen gibi davranman gerekmiyor."

Rex'in gözleri yavaş yavaş büyümeye başladı. Bakışları buğulanmıştı. "Bir gül goncası kadar narin görünüyorsun, Blanche. Seni incitmek, rahatsız ya da huzursuz etmek istemiyorum. Zaten yeterince sorun yaşadın."

Bu sözler Blanche'ı şaşırtmıştı ama Sör Rex'in her şeyden önce onun sağlığını düşüneceğini önceden tahmin etmiş olmalıydı. "Ben dağılıp parçalanacak değilim, Sör Rex," dedi ürkek bir sesle. "Bundan eminim." Aslında bundan hiç de emin değildi çünkü onunla bir önceki sevişmelerinde hem duygusal hem de zihinsel açıdan, hatta belki ruhen de paramparça olmuştu. Ama bu defa bu riski göze almaya kararlıydı.

Rex kısa bir tereddüdün ardından onun omuzlarını tuttu. "Daha önce hiçbir kadını bu kadar çok arzulamadım.Sana sonsuza dek arzu duyacağım, Blanche." Gözlerinde keskin bakışlar vardı. "Seni sonsuza dek seveceğim."

Blanche içinde mutluluk fırtınaları koptuğu halde hiç kıpırdamadan olduğu yerde durdu. Ardından her türlü tedbiri elden bırakıp içini çekerek, "Lütfen," diye fısıldadı.

Rex'in gözleri siyah birer alev haline dönüştü. Blanche'a doğru eğildi ve dudaklarıyla dudaklarını sahiplendi. Blanche kendini bir anda onun kollarının arasında bulmuştu ve o dudaklarına defalarca tutku dolu öpücükler kondururken duyduğu mutluluk ve arzuyla sessizce ağlıyordu.

Vücudunun her noktası sanki alev almıştı. Kadınlığını nemli bir sıcaklığın kapladığını hissetti. Kendini zevke bırakmak istiyor ve Rex'in kendisine dokunmasına, kadınlığından içeri girmesine öylesine acilen ihtiyaç duyuyordu ki onun kollarının arasında tir tir titreyerek inliyordu.

Rex'in dudakları hedefini değiştirdi ve onun yumuşak boynuna indi.

Aynı anda Blanche salonun kapısının kapandığını duydu.

İkisi birden gerilerek şimdi sımsıkı kapalı duran kapıya bakti. Oysa salona girdiklerinde kapıyı açık bırakmışlardı. Rex ışıl ışıl parlayan bakışlarını tekrar Blanche'a çevirdi. Onun kendisini halâ Land's End'deki gibi arzuladığını fark ederek rahatlayan Blanche yanağını tuttu. "Sakın durma. Beni üst kata çıkar lütfen," diye haykırdı.

Rex onu kendine doğru çekti. "Canını yakmayacağımdan emin minisin? Biz artık evliyiz, Blanche. Önümüzde koskoca bir hayat uzanıyor.''

"Eminim. Seni öyle çok arzuluyorum ki."

KENDİNE HÂKİM OLABİLMESİ ÇOK ZORDU. Ama Rex söylediklerinin her kelimesinde ciddiydi ve onu çok özlemiş olsa da, içine gidip gelmeye acilen ihtiyaç duysa da Blanche'a zarar vermek ya da ona yeni bir gerginlik yaşatmak niyetinde değildi. Parmaklarının beceriksizleştiğini ve titreyen ellerinin iş görmez olduğunu fark ederek Blanche'ın açık gri renkli, ipekli elbisesinin sırtındaki düğmeleri çözdü.

Blanche hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Elbisesinin kumaşı aralanıp içindeki kombinezon ve korseyi açığa çıkardığında Rex daha fazla dayanamadı. İçini çekerek öne doğru eğildi ve kürek kemiklerinin arasındaki çıkıntıyı öptü. Bu dokunuşla birlikte Blanche'ın tüyleri diken diken olmuştu. Genç kadın zevkle inledi.

Rex ona acı verecek kadar sertleşen erkekliğiyle mücadele ediyordu. Blanche'ı kendine doğru çevirdiğinde üzerindeki elbise ikisinin birden ayaklarının dibine yığılıverdi. Genç kadının turkuaz rengi gözleri buğulanmıştı. Rex onun hem çok güzel hem de çok kadınsı olduğunu düşündü. Yüzünü avuçlarının arasıa alıp dudaklarına bir kez daha uzun, tutkulu bir öpücük kondurdu ve sertleşen erkekliğini kasıklarına bastırdı. Blanche inledi. Bu ses Rex'i çılgına çevirmişti, şu an istediği tek şey Blanche'ı doyuma ulaştırmaktı.

Onu göğsüne, vücuduna ve kasıklarına bastırdı. Blanche bir kez daha haykırdığında onu yukarı kaldırdı ve tenini sertleşen erkekliğine daha da sıkıca bastırdı. Bedenini ele geçirip keyfini sürerek vahşice tadına bakmak isteyerek dudaklarını yanağının üzerine yerleştirdi. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Evet," dedi Blanche omuzlarına tutunarak.

Bu onayın ardından her şey çok hızlı gelişti, üzerlerindeki kıyafetler göz açıp kapayana dek kayboldu. Kendilerini yatağa bıraktılar ve Blanche'ın üstüne çıkan Rex dizinin yardımıyla onun soluk renkli bacaklarını araladı. Bu saatten sonra kendine hâkim olamayacağını biliyordu. Ama nasıl olduysa durdu. "Senin kocan olduğum için çok mutluyum." diye mırıldandı. Blanche'ın gözleri büyüdü. Rex gülümseyerek sertleşen etkekliğini yavaşça onun içine soktu ve bunu yaparken yüzünün gerilmesini, gözlerinin parlamasını izledi.

Blanche o zevk veren, sıcak sürtünmeyi hissettiğinde bir çığlık attı ve Rex onun pembeleşen yanaklarını, mahmurlaşan gözlerini görmeye daha fazla dayanmadı. Nihayet kendini tamamen kaybederek teslim oldu. Blanche'ın doyuma ulaşırken çıkardığı sesleri dinlemek ve kendi boşalma ihtiyacını gidermek için duyduğu vahşice arzudan başka bir şey hissetmiyordu. Kayganlık hissi ve yoğun zevk çılgınca bir tutkuya dönüşmüştü. Blanche inleyerek gözlerini açtığında Rex içinin zafer coşkusuyla dolduğunu hissetti.

Blanche'ı doyuma ulaşırken görmek kendinden geçmesine neden olmuştu. Onun sıcak ıslaklığının daha derin noktalarına ulaştı ve nihayet boşaldı. Başını döndürecek kadar yoğun bir zevk hissetti. Üst üste defalarca haykırdı. "Blanche."

Uzunca bir süre güçlükle nefes alarak Blanche'a sarıldı. Kendini biraz toparladığında onun yanına uzandı çünkü Blanche küçük bir kız çocuğu kadar ufak tefek kalmıştı ve onu yanlışlıkla da olsa incitmekten korkuyordu. Ardından onu kollarının arasına aldı ve halâ nefes nefese olmasına rağmen saçlarını ve şakağını öptü. O benim karım, diye düşündü. *O benim güzeller güzeli, kusursuz karım.*

“Sanırım ben dünyadaki en şanslı adamım,” diye mırıldandı. Blanche kirpiklerini yukarı kaldırıp ona baktı ve yüzündeki sersemlemiş ifade yavaş yavaş kayboldu. Dudaklarında beliren gülümsemeyle Rex’i heyecanlandırdı ve küçük avucunu onun geniş göğsüne bastırdı. Rex kendine hâkim olamayıp onun elini tuttu ve dudaklarına götürdü. Aşkı yüzünden içi içine sığmıyordu. Az önce söylediklerinin her kelimesinde ciddiydi. Artık evliydiler ve Blanche Harrington onundu.

“İyi misin?” diye sordu usulca.

“Kendimi harika hissediyorum,” dedi Blanche da onunki kadar sakin bir sesle. Ardından elini tuttu ve dudaklarını üzerine bastırarak Rex’i şaşırttı. Yüzü insanın gözünü okşayacak kadar hoş bir şekilde kızardı.

Rex tek dirseğinin üzerinde doğruldu. Nefesi nihayet düzene girdiğine göre artık Blanche’ın yüzünü ve vücudunu doya doya seyredebilirdi. Fazlasıyla zayıf bile olsa Rex onun incecik vücudunu son derece çekici buluyordu. “Çok güzelsin, Blanche.” Bu sözlerin ardından elini onun küçük göğüslerinden birinin üzerinde gezdirdi.

Blanche’ın gözleri büyüdü. “Böyle düşündüğüne göre asıl sen aklını yitirmiş olmalısın,” diyecek oldu ama sonra dudaklarından çıkan bu sözlerin ne anlama geldiğini fark ederek gerildi.

Ama Rex ona gülümsedi. “Çok da alçakgönüllüsün!” Ardından elini onun daracık beline indirdi.

Blanche tereddüt ederek dikkatle onu inceledi. “Benim güzel olduğumu düşünmene sevindim.”

“Bence sen çok güzel bir kadınsın ve bir daha ki sefere sakın bunu inkâr etmeye kalkışma,” dedi Rex kibarca. Şimdi çocuklarını büyüten karnındaki küçük tepeciği okşuyordu. Heyecanlandığını hissederek gülümsedi. Elinde olmadan bakışlarını Blanche’ın kadınlığını çevreleyen açık renkli, kıvırcık tüylere çevirmişti.

Blanche’ın yüzünde çok hoş bir gülümseme belirdi. “Keşke ben de bu kadar cesur olabilseydim.”

Rex bakışlarını onun yüzüne çevirerek sırıttı. “Ne kadar mesela?”

“Sen de çok yakışıklısın!” diye haykırdı Blanche elini onun sert göğsünde gezdirerek. “Üstelik yeteneklisin de,” diye ekledi dudaklarını ısırıp.

Bu sözlerden büyük zevk alan Rex bir kahkaha attı.

Blanche birden olduğu yerde kaldı ve yüzündeki gülümseme soldu. İçeriye davetsiz bir misafirin girmesini bekliyonnuş gibi Rex’in arkasındaki bir yerlere bakıyordu. Rex o an neler olup bittiğini anladı. Blanche yine o ayaklanmayı düşünüyordu. İçini sonsuz bir endişenin doldurduğunu hissetti.

“Henüz aradaki farkı bilmiyor olabilirsin, sevgilim ama bu kadar hızlı bir sevişme tercih edilen bir şey değildir. Yine de beni yetenekli bulduğun için mutluyum ve aradan biraz zaman geçtiğinde seni zevkin doruklarına çıkaracağımdan emin olabilirsin. Seninle zevk dolu, uzun bir balayına çıkmak istiyorum.”

Blanche bakışlarını tekrar onun yüzüne çevirerek gülümsedi.

“Ama bu kadar hızlı sevişmeyi ben istedim.”

Rex olduğu yerde kaldı ve erkekliğinin sertleştigni hissetti. "Bunu duyduğuma sevindim," dedi boğuk bir sesle.

"Sana ihtiyaç duyduğum zamanı hemen anlıyorsun," dedi Blanche usulca.

Onun ne demek istediğini çok iyi bilen Rex öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarına bastırdı. "Bu konuda biraz konuşmak ister misin?"

Blanche tereddüt etti ve bakışlarını bir kez daha onun arkasına çevirdi. "Hayır," diye fısıldadı.

Rex dikkatle ona baktı ve geçmişe dönme tehlikesiyle karşı karşıya olmadığını anladı. Hiç zorlanmadan pozisyon değiştirip yapmak istediği şeyi yapabilecek durumda olmasına rağmen, "Artık yorgun olduğunu biliyorum," dedi.

Blanche elini onun beline indirdi. "Hiç de yorgun sayılmam."

Ardından Rex'e o güne dek aldığı en şehvetli bakışı sundu.

BLANCHE YANAĞINI SÖR REX'İN çıplak göğsüne yaslamış, vücudunu tamamen onun vücuduna bastırmış ve bacaklarından birini de onun bacaklarının arasına sıkıştırmış bir halde uyandı. Kimse içeri girip perdeleri çekme cesaretinde bulunamadığı için odaya güneş ışığı dolmuştu. Krem ve pembe renklerden oluşan yatak örtüsünü sadece bellerine kadar çekmişlerdi. Blanche içinin mutlulukla dolduğunu hissetti.

Kocamı çok seviyorum, diye geçirdi içinden gülümseyerek. Onun kokusunu içine çekmenin tadını çıkarıp tenine, kaslarına ve hatta saçlarına dokunabilmenin mutluluğunu yaşayarak buna inanmak güç de olsa artık karı koca olduklarını düşündü. Dün gece iki kez sevişmişlerdi. Blanche fazlasıyla yorgun düşmüş olmalıydı çünkü gecenin sevişmelerinden sonraki kısmını hatırlamıyordu, herhalde hemen uykuya dalmıştı. Sör Rex sadece harika bir erkek değil aynı zamanda harika bir sevgiliydi.

Blanche onu öylesine çok seviyordu ki yaşadığı duygu yoğunluğunun kalbini acıttığını hissediyordu.

Bakışlarını ondan ayırıp odanın diğer tarafındaki pencerelere çevirdi. Birden gözünün önünde korktuğu, nefret ettiği ve sonsuza dek görmek istemediği o görüntüler belirdi. Sör Rex'le Lands End'de sevişmelerinin ardından anıların hücumuna uğramış ve kendini korkunç geçmişin içinde bulmuştu.

O zaman da Sör Rex'e âşıktı. Blanche mutluluk ve şehvetin beraberinde anıları ve acıyı getirdiğini fark ederek gerildi.

Şakakları zonkluyordu ama bu defa beynine bir bıçak saplanmış kadar yoğun bir acı hissetmiyordu. Görüntüler çok canlıydı; Blanche o dövülerek katledilen atın, o canavar adamın ya da öldürülen annesinin görüntüsünü sonsuza dek aklından çıkaramayacaktı. Annesinin, onu yattığı yataktan çıkarıp bambaşka bir dünyaya sürükleyecek çığlıklarını duymayı bekledi.

"Blanche?"

Annesi bembeyaz olan yüzünü korkuyla buruşturmuştu; Blanche canavar ona arabadan dışarı çıkmasını söylediğinde annesinin yüzünde beliren bu ifadeyi asla unutamayacaktı. Canavarın kullandığı kelimeleri ezbere biliyordu. *Arabadan hemen dışarı*

çıkın, hanımefendi.

Blanche geçmişi yeniden yaşamadığını, sadece bu anıyı tekrar hatırladığını hissetmesine rağmen dehşete kapılmıştı. Yatakta bir kıpırtı oldu. Blanche başını kaldırıp baktığında Sör Rex'in doğrulduğunu gördü.

Annesinin yüzündeki korku dolu ifade donup kalmıştı. Canavar adam hâlâ orada duruyordu ve Blanche elinde annesinin canını yakan kavrayışını hissetmeyi bekledi. Annesinin arabadan dışarı sürüklenmesini ve kendisinin de korkuya yenik düşmesini bekledi.

Aynı anda omzundan koluna uzanan hafif bir dokunuş hissetti. İrkilerek Sör Rex'e baktı.

"Şu an Harrington Malikânesi'ndeyiz," dedi Rex sessizce. "Biz karı kocayız."

Yatağa oturan Blanche dikkatini onun çok sayıda kas, tendon ve bağdan oluşan o harika vücuduna vermesiyle birlikte bedeninin bir kez daha baştan aşağı arzu kıpırtılarıyla dolduğunu hissetti. Onun güzelliğini gün ışığı altında seyretmeyeli çok uzun zaman olmuştu. "Biliyorum," dedi o da Rex gibi sessizce.

Annesinin bir maskeyi andıran yüzüyle birlikte o canavar adamın çılgına dönmüş, açık renkli gözleri de hâlâ zihnindeydi. Görüntüler olduğu yerde dönüp şekil değiştirerek o ölü ata ve onun gibi ölmüş olan annesinin parçalanan vücuduna dönüştü. Blanche o acı veren bıçağı bir kez daha hissetti ama bu defa beynine değil kalbine saplanmıştı ve duyduğu acının aslında büyük bir üzüntü olduğunu anladı. "Bana neler yaşadığını anlat, Blanche."

Blanche irkildi. "Annemin bıçaklanarak öldürüldükten sonra nasıl göründüğünü hatırlıyorum."

Ona başını sallayan Sör Rex'in yüzü bembeyaz olmuştu. Blanche'ın açık renkli saçlarını tekrar onun omuzlarının arkasına atarak, "Benimle kalabilir misin?" diye sordu.

Blanche o an çırılçıplak olduğunu fark etti ve yatak örtüsünü çenesine dek yukarı çekti. "Annemin çığlıklarının zihnimde yankılanmasını bekliyorum," dedi. "Bir kez daha altı yaşında olmayı bekliyorum ama zihnimde bunun yerine korkunç birer resimmişçesine belirgin bu görüntüler dolaşıyor ve çok büyük bir üzüntü yaşıyorum."

Rex onun omzunu tuttu. "O ayaklanma ve cinayeti tamamen unuttuğun için bugüne dek annenin arkasından yas tutman mümkün olmadı. Belki de artık bunun zamanı gelmiştir."

Blanche annesinin kaybı için gözyaşı dökmek istediğini fark ettiğinde dehşete kapıldı, babasının ölümü için de aynı şeyi hissediyordu.

Aynı anda Rex, "Harrington'ın ölümü için de yas tutmadın," diyerek onu şaşırttı. "Yapman gerekeni yap, Blanche. Hepimiz sevdiğimiz kişilerin ardından yas tutmalıyız."

Blanche bakışlarının bulanıklaştığını hissederek ona baktı. "Annemi çok seviyordum. O bir çocuğun sahip olabileceği en tatlı, en sevgi dolu anneydi. Şimdi bunu hatırlayabiliyorum."

"Ne güzel bir hatıra."

"Onu neden öldürdüler? Neden?

Rex ona sarılılı "Bir araya gelen kalabalığın bir çeteye dönüşmesi bir köpeğin

kudurmasına benzer. Artık o saatten sonra ne düzen, ne de mantık kalır. Kalabalık kontrol altında tutulamayan, vahşi hir hayvana dönüşür. O gün yaşananların asla hir açıklaması olmayacak, Blanche."

Şimdi sessizce annesinin yasını tutan Blanche gözlerindeki yaşları sildi. Babasının yirmi iki yıl önce yaşadığı acıyı da daha dünmüş gibi hatırlıyordu. "Babam bir daha asla o günün etkisinden kurtulamadı. Annemi çok severdi. Şimdi o gün yüzünün ne kadar solgun ve asık, gözlerinin nasıl da kıpkırmızı olduğunu hatırlıyorum. O gün büyük bir şaşkınlık yaşadığımı hatırlıyorum."

Sör Rex bu sözlere sadece onun omzunu okşayarak tepki verdi. Blanche tekrar gözlerini sildi. "Babam öldüğünde ardından tek bir damla bile gözyaşı dökmedim ama sana bundan bahsetmiştim. Bir rüyada gibiydim. Onun gittiğini biliyor ama bunu bir türlü hissedemiyordum." Bu sözlerin ardından ani bir hareketle Rex'e döndü. "Oysa şimdi çok canım yanıyor."

"Biliyorum. Ama bundan kaçış yok, Blanche. Sen de bir insansın ve er ya da geç ailenin yasını tutacaksın."

"Sanırım bunun zamanı geldi," diye fısıldadı Blanche çünkü şimdi hem büyük bir üzüntü duyuyor hem de yanaklarından yaşlar süzülüyordu. O ana dek babasını ne kadar özlediğini ve annesini ne kadar çok sevdiğini hiç fark etmemişti.

Sör Rex onu kollarının arasına aldı.

HARRINGTON AİLESİNİN ARABASI, Bodenick Kalesi'ne ulaşan taşlı ve kısa araba yoluna girdiğinde Blanche pencereden dışarı sarktı. Onarılan yıkık kulenin, kalenin dış görünüşünü tamamen değiştirerek üzerinde tek bir bulut bile olmayan masmavi gökyüzüne doğru uzandığını görüce irkildi, daha ötedeki çayırlar mor ve altın sarısına bürünmüştü. Blanche taylarıyla birlikte koşan bir kısrak sürüsü gördü. Kulenin ilerisinde okyanus dalgarının kumsala inen kömür karası kayalıklara çarptığını da görebiliyordu. Üç gün önce Sör Rex birden bire şehirden ayrılıp yazı taşrada geçirmelerini önermiş ve Blanche da bu teklifi seve seve kabul etmişti. Ancak bu hevesli beklenti beraberinde endişeyi de getirmişti. Blanche hafızasının Land's End'de canlandığını ve hemen ardından onu geçmişe sürükleyen o krizlerin başladığını istese de unutamadı. Karı koca olarak geçirdikleri bu son üç günde pek çok hatırası canlanmış ama geçmişe geri dönmemişti. Blanche bunda büyük ölçüde kocasının payı olduğunu düşünüyordu. Rex hasta çocuğunun üzerine titreyen bir baba gibi onun üzerine titremişti.

Hatıraların hücumuna uğradığında büyük bir ustalıkla dikkatini dağıtmıştı. Blanche, Rex'in kendisine koşulsuz bir ilgi duyduğunu biliyordu. Buna hiçbir itirazı yoktu. Rex onun için bu zor günleri atlatmasına yardımcı olan bir dayanak noktasına dönüşmüştü.

Her şeye rağmen Rex ne zaman ortadan kaybolup onu yeni keşfettiği bu acıyla baş başa bırakması gerektiğini de bitiyordu. Acı Blanche'ı şaşırtacak kadar ani bir şekilde ortaya çıkıyordu ama bu yine de ayaklanmanın yaşandığı o güne sürüklenmekten çok daha iyiydi. Blanche şehirden ayrılmadan önce anne ve babasının mezarını ziyarete gitmişti. Bunu tek başına yapmayı tercih etmişti. Şimdi yüzünde ciddi bir ifade vardı. Land's End'e

dönmekten heyecan duyuyor ama kendisini nelerin beklediğini bilmiyordu. Rex'e dönüp, "Buraya bayılıyorum," dedi usulca. "Hava çok temiz ve okyanusun kokusunu alabiliyorum."

Gözlerinde o her zamanki pırıltıyı taşıyan Rex gülümsedi, "Bunu duyduğuma sevindim." Blanche içinin ısındığını ve kadınlığında artık ona tanıdık gelen bir ıslaklığın oluştuğunu hissetti. Sör Rex'le evlenirken balayı yaşayacaklarını hiç düşünmemişti ama Rex sadece kocası değil aynı zamanda sevgilisiydi. Evlendiklerinden beri her geceyi Blanche'ın yatağında geçiriyordu ve Blanche da onu sevişmek için cesaretlendiriyordu. Yüz kızartıcı emelleri geceleri iple çekmesine neden oluyordu. Üstelik Rex'e yavaş yavaş alışmaya başlamıştı. Onun koyu renkli gözlerinde beliren imalı, neredeyse donuk sayılabilecek ışık, kendisine şehvetinin tadını çıkarmak için geceyi beklemesine gerek kalmayabileceğini söylüyordu. Rex elini uzatıp uzun parmaklarını Blanche'ın eldiveninin üzerinde dolaştırdı. Blanche ondan böylesine sevgi dolu bir hareket beklemiyordu. Araba durduğunda içi heyecanla doldu. Arabacılar aşağı atlayıp kapıyı açtılar ve biraz sonra Blanche, Sör Rex'in yardımıyla arabadan indi.

Etrafa bir göz gezdiren Blanche, yeni ahırın tamamlanmış olduğunu görmekten mutluluk duydu ve beğeni dolu bakışlarını tekrar, restore edilen kuleye çevirdi. "Yeni kulenin odalarını da dekore ettin mi?" Rex yanaklarındaki gamzeleri ortaya çıkararak gülümsedi. "Burası artık senin evin olduğuna göre bunu sen yapabilirsin."

Blanche bunu yapmak için sabırsızlanıyordu. Bahçeyi büyütmeyi, avlunun her köşesine yeni çiçekler eklemeyi dört gözle bekliyordu. Sör Rex topallayarak yanına geldi "Bu bacağımı yitirmiş olmaktan üzüntü duyduğum ender anlardan biri," dedi usulca.

Bu sözler Blanche'ı fazlasıyla şaşırtmıştı.

"Sadece gelinimi kucağımda taşıyarak eşikten geçirmek istediğim için."

Blanche onun yüzüne dokundu. "Bunu yapmak yerine gelinini eşikte öpmeye ne dersin?" diye mırıldandı ama aklı Rex'ten alacağı öpücüklerde değildi. O kendisini bekleyen geceyi düşünüyordu.

Sör Rex elini tuttu ve eşiğin altına geldiklerinde onu kendine doğru çekip etraftaki izleyicilere aldırmadan dudaklarına bir öpücük kondurdu. Blanche arabacıların avluda beklediklerini tamamen unutarak ona aynı şekilde karşılık verdi. Nefes nefese kaldığında -ve Sör Rex'in de tahrik olduğu açıkça ortaya çıktığında- "Belki çantalarımı açmama yardımcı olursun," diye fısıldadı.

Rex bir kahkaha attı. "İstediğin her şeyi açmaya hazırım, sevgilim." Blanche yüreğinin, kıymetini her zaman bileceği bir mutlulukla yerinden oynadığını hissettiği sırada üzerlerine bir gölge düştü. Dönüp baktığında içindeki mutluluk yok oldu.

Anne reverans yaptı, "Lordum, Leydim."

Blanche bakışlarını bir zamanlar Sör Rex'in sevgilisi olan bu dolgun hatlı hizmetçinin üzerine dikti ve birden ikisinin kuledeki odada sarmaş dolaş oldukları an gözünün önüne geldi. Sonra sevgilisinin teşvikiyle kendisinden yüklüce miktarda para sızdıran Paul Carter'ı düşündü ve içi öfkeyle doldu.

"Üzgünüm," dedi Sör Rex sessizce. "Geleceğimizi haber verecek zaman bulamadım."

Blanche onun sözlerine aldırmadı. Gözlerinde sinsi bakışlar beliren ve bir anda kaskatı

kesilen Anne'in yanına gitti. Başını yukarı kaldırıp, "Burayı derhal terk et," dedi.

Anne irkildi. Ardından bakışlarını Sör Rex'e çevirdi. Sör Rex sadece onları izlemekle yetiniyordu.

"Sana söylüyorum," dedi Blanche gergin bir sesle.

Anne bakışlarını tekrar ona çevirerek, "Sizi gayet iyi duyabiliyorum, Leydim," dedi küstah bir ses tonuyla.

"Güzel, dinle o zaman. Sen ve sevgilin şantaj yoluyla benden yüklü miktarda para sızdırdınız. Bu yüzden seni referans falan vermeden kovuyorum. Eşyalarını toplama zahmetine girme. Ben onları arkandan gönderirim."

Anne buz gibi soğuk bakışlarla ona bakıyordu. Gözleri nefretle parladı. "Siz beni kovamazsınız. Fakat endişelenmeyin. Bunu yapmazsam Sör Rex'in beni bizzat kovacağını bildiğim için buradan derhal gidiyorum."

Sör Rex bir şeyler söyleyecek oldu ama Blanche hışımla ona doğru dönerek bu işe karışmamasını belirtti. Bunun üzerine Rex tek bir kelime bile etmedi. Blanche tekrar Anne'e döndü. "Sör Rex'le ilişkiye girmek senin hakkındı. Sör Rex'i arzuladığın için seni suçlamıyorum."

Anne'in gözleri büyüdü.

"Ama seni ben Bodenick'ten ayrıldıktan sonra kötü niyetle benimle uğraştığın için suçluyorum. Böylece basit karakterini ortaya koymuş oldun. Sen kendinden daha iyi durumdakilerin sahip olduklarını elde etmek isteyen bir kadınsın. Sanki insanlar sana bunu borçluymuş gibi. Ben sana hiçbir şey borçlu değilim. Aksine senin bana saygı borcun var. Şimdi evimden derhal defol," dedi Blanche öfkeyle. "Yoksa arabacım seni zorla çıkaracak."

"Demek onunla evlendin," Anne Blanche'ın ayaklarına tükürdü. Ardından omuzlarını silkti ve meydan okurcasına ona baktı.

Titremeye başlayan Blanche karşısında duran hizmetçiyi tokatlamak üzereydi. Ancak o güne dek kimseye böyle çirkin bir davranışta bulunmamıştı ve bundan sonra da bulunmayacaktı. "İyi günler, Anne." Anne ağır adımlarla oradan uzaklaştı.

Sör Rex yanına geldiğinde Blanche hâlâ titriyordu. Hışımla ona doğru döndü, "Geçtiğimiz iki buçuk ay boyunca onu yatağına mı aldın?" diye haykırdı. Kelimeler dudaklarından döküldüğü anda söyledikleri Blanche'ı dehşete düşürdü.

"Hayır, böyle bir şey yapmadım. Gündüzleri mülkümü yenilemekle uğraşıyor geceleriyse acılarımı hafifletmek için alkol'e sığınıyordum," dedi Rex kestirip atarak.

"Özür dilerim," dedi Blanche onun elini tutarak. "Seninle böylesine suçlayıcı bir tavırla konuşmamalıydım." Şimdi Sör Rex'in kendisinden nefret etmesinden korkuyordu. Ama Rex ona gülümsedi. "Benden şüphe duymakta haklısın, Blanche. Ancak ben yalancı değilim, sana asla yalan söylemem. Anne evi çekip çevirecek birisine ihtiyaç duyduğum için burada kaldı. Kalbim, ne onu ne de bir başka kadını yatağa atmayı düşünemeyecek kadar kırıktı.

Blanche büyük bir rahatlama hissetti. "Üzgünüm."

"Üzülme," dedi Rex. Ardından ekledi, "Onu idare ediş şeklin için seni kutluyorum."

Hâlâ onun elini tutmaya devam eden Blanche, "Bana kızmadın mı yani?" diye sordu.

“Sana kızmış olsam bile -ki kızmadım- bu ne sana karşı duygularımı ne de birbirimize yaptığımız yeminleri değiştirir.”

Blanche, Rex’e bakarak önce bir gün kocalarına âşık olduklarını söylerken diğer gün birer sevgili edinen arkadaşlarını, sonra da onun güven ve sadakatin her türlü toplum kuralından üstün geldiği sıradışı ailesini düşündü. Rex’in öz ya da üvey bütün erkek kardeşlerinin ve babasının eşlerine sadık kaldıklarından emindi. Hatta De Warenne ya da O’Neill erkeklerinden herhangi birini çapkınlık yapmayı düşünürken bile hayal edemiyordu.

“İnsan doğası gereği, zaman zaman aramızda tartışmalar da yaşanacak. Az önce şahit olduğum öfke bunun bir ispatıysa kimi zaman hararetli tartışmalar da yapabiliriz. Ama bu ne birbirimize verdiğiniz yemini ne de kalbimdeki duyguları değiştirebilir.”

Blanche kollarını onun boynuna doladı. “Bazen kendimi tanıyamıyorum,” diye fısıldadı dürüstçe. Daha önce hiç kimseye Anne’e duyduğu kadar şiddetli bir öfke duymamıştı. Daha önce hiç bu kadar mutlu da olmamıştı. Üstelik geceleri Sör Rex’in kollarına girdiğinde bambaşka bir kadın olup çıkıyordu.

“Neyse ki ben seni her zaman tanıyorum,” diye mırıldandı Rex. Blanche onun koyulaşan gözlerine baktı. Ardından çenesine dokunup hafifçe uzamış sakallarını okşadı. “Belki biz eşyalarımızı yerleştirirken Meg biraz yemek yese iyi olur.”

“Evet, belki de.”

BİR HAFTA SONRA Sör Rex tek atlı bir arabaya Lanhadron’un ana caddesinde durdurduğunda Blanche yanında oturuyordu. Onu kasabaya biraz alışveriş yapmak ve handa mütevazı bir öğle yemeği ısmarlamak üzere getirmişti. Neredeyse akşam saatleri geldiği için eve geri dönerlerken ona bakıp, “Ismarladığım puroların gelip gelmediğini öğrenmek için birkaç dakikalığına Bennet’ın dükkânına uğramamın bir sakıncası var mı?” diye sordu.

Blanche gülümseyerek, “Elbette yok,” dedi. “Sen de az önce benim bir düzine saksı ve vazo almamı sabırla bekledin.”

Rex arabayı çeken atı durdurup caddeye indi. “Bodenick’te yaptığın değişiklikler hoşuma gidiyor,” dedi. “Sayende orası gerçek bir eve benzedi.”

Blanche koca bir haftayı kuledeki odaların dekorasyonunu ve kulenin arkasındaki bahçenin büyütülmesini planlayarak geçirmişti. Sör Rex’in tuttuğu bahçıvanlar bahçeye süs çalıları dikmek ve çiçek yatakları oluşturmakla meşguldü. Blanche buradaki işini tamamladıktan sonra avluya el atmayı planlıyordu. “Orası zaten bir ev. Bizim evimiz,” dedi sıcacık bir sesle.

Rex ona bakıp gülümsedi. Blanche içinin huzurla dolduğunu hissederek onun neredeyse tamamen boş olan caddeden karşıya geçmesini izledi. Evlilik hayatının bu kadar tatminkar ve mutluluk verici olacağı kimin aklına gelirdi? Şehri hiç mi hiç özlemiyordu.

Birden gözünün önünde korkuyla gerilen annesinin solgun silueti belirdi. Blanche artık hatıralardan korkmuyordu çünkü birkaç kez baş ağrısı çekmiş olmasına rağmen kriz

geçirmemişti. Hatıralar da acısı gibi aniden ve sık aralıklarla ortaya çıkıyordu. Şimdi annesini düşünürken hissettiği tek şey hüzündü.

Birden bir müzik aletinin sesini duydu.

Bu sesin kendi hayal ürünü olduğunu biliyordu ama arkasını döndüğünde çok net bir şekilde bir keman sesi işitti. Blanche caddenin aşağısına baktı ve birden etraftan kalabalık bir insan topluluğu tarafından çevrelenmiş, kırmızı, mavi ve sarı gibi tuhaf renklere boyalı birkaç at arabasının kendisine doğru yaklaşmakta olduğunu gördü. Aynı anda kemandan çıkan neşeli ezgiler de netleşti ve Blanche kasabaya bir Çingene grubunun girdiğini anladı.

Annesini unutup kendisine doğru yaklaşan kalabalığa baktı. Daha önce panayır ya da pazar yerlerindeki falcılar dışında hiç gerçek Çingene görmemişti.

Rengârenk giysiler içerisindeki kadın, erkek ve çocuklar parlak renklere boyalı arabalarıyla birlikte caddede yürüyordu. Dükkân ve evlerden dışarı çıkan köylüler caddeye sıralanmış bu geçit törenini izliyordu. Gökkuşağının tüm renklerini taşıyan etek ve bluzlar içerisindeki kadınlar erkeklere çiçekler atıyordu. Grubun önünde yürüyen uzun boylu, esmer bir adam köydeki kadın ve çocuklarla konuşmak üzere durdu. Blanche onun iki güzel, genç bayanın önünde kibarca reverans yaptığını gördü. Yüzleri kızaran kadınlar da kıkırdıyordu.

Blanche Sör Rex'in caddenin karşı tarafında girdiği dükkâna bakıp kendi kendine sarıldı. Onun çok kısa bir mesafede olduğunu hatırlamaya çalıştı ama elinde değildi, kalabalıklardan nefret ediyordu ve artık evli bir kadın olması da bu gerçeği değiştirmeyecekti. İlk birkaç Çingene, kasıla kasıla yürüyen esmer bir adamın önderliğinde kendisine doğru yaklaştığında yaşadığı gerginlik yüzünden kaskatı kesildi.

Üzerinde kısa pantolon, beyaz, patiska bir gömlek, uzun çizmeler ve kırmızı bir fular olan esmer adam uzun boylu ve yakışıklıydı. Adam Blanche'ı gördü ve dostça bir tavırla gülümsedi. Blanche ona karşılık vermedi. Bunun yerine önünden geçip Bennet'ın dükkânına doğru ilerleyen ilk vagona baktı. Sör Rex ortalarda görünmüyordu, Blanche'ın kalbi endişeyle atıyordu ve kendine son derece kararlı bir tavırla bu insanların en azından o an için zararsız olduklarını ve basit bir hayat sürmeleri dışında annesini öldüren o kalabalıkla herhangi bir ortak noktaları bulunmadığını söyledi. Ama o zeki bir kadındı ve böyle bir olayın kendisini bir kez daha ayaklanmanın yaşandığı güne götürebileceğini tahmin etmesi için kristal küreye ihtiyaç duymuyordu. Başının zonklamasını bekledi.

İkinci vagon etrafında hoplayan birkaç çocukla birlikte Blanche'ın oturduğu arabanın önünden geçtiği sırada esmer adam yönünü değiştirip ona doğru yaklaştı. "Çok keyifli görünmüyorsunuz, Leydim. Bu durumu değiştirebilmem mümkün mü acaba?" Adamın yüzündeki gülümseme son derece çekiciydi; mavi gözleri de öyle. Çukur bir çenesi, yanaklarında dikkat çekici gamzeleri, parlayan dişleri ve kıvırcık saçları vardı. Pek çok kadını kendinden geçirebilecek türde bir adamdı. Adamın yüzünde beliren gülümseme öylesine bulaşıcıydı ki neredeyse Blanche da kendini tutamayıp gülümseyecekti. "Kocam yanıma döndüğünde keyfim yerine gelecek," dedi usulca.

Bu sözler karşısında bocalayan adam bakışlarını ağır ağır onun yüzünde gezdirdi ve

sonrasında dudaklarındaki gülümseme genişledi. "Aşık bir kadın gerçekten çok güzel görünür. Kocasına âşık bir kadın daha da güzeldir. Yeni evli olmalısınız.'"

"Çok meraklısınız," dedi Blanche bu defa gülümseyerek. "Evet, yeni evliyim."

"Bu durumda size tebriklerimi sunuyorum," dedi Hemen gösterişli bir reverans yaparak. "Evliliğiniz biraz eskiyince beni düşünebilirsiniz. Benim için sorun olmaz."

Blanche şimdi tamamen rahatladığını hissetti. "Evliliğim hiçbir zaman eskimeyecek," dedi yumuşak bir sesle. "Şansınızı başka yerde deneseniz sizin için çok daha iyi olur."

Adam göğsünde kalbinin olduğu yeri tutup bir kahkaha patlattı. "Bu sözlerinizle beni perişan ettiniz, güzel hanımefendi"

"Blanche!"

Blanche hızla Sör Rex'in sesinin geldiği yöne döndü. Rex caddenin karşı tarafında duruyordu ve Blanche bir bakışta onun kendisi için endişelendiğini anlamıştı. Oysa Blanche yüreğinde hâlâ az miktarda kaygı olsa da kendini son derece rahatlamış hissediyordu ve gayet iyi olduğunu göstermek için ona el salladı.

Esmer Çingene Blanche'ın bakışlarını takip ederek arkasına baktı. "Güçlü ve yakışıklı bir adam. Servet ve unvan sahibi olduğu belli. Elbette bir Çingene prensin böyle bir adama rakip olabilmesi mümkün değil." Adam Blanche'ın önünde bir kez daha reverans yaptıktan sonra oradan uzaklaştı.

Blanche kendisini neşelendirmek isteyen ve bu amacına ulaşan Çingene'nin arkasından bakakaldı. Sonrasında bakışlarını önünden geçen diğer Çingeneler ve arabalarına çevirdi. Kalabalığın ardında huzursuz görünen ama caddeyi bir türlü geçemeyen Sör Rex'i gördü. Derin bir nefes alıp kalp atışlarının düzene girmesini bekledi.

Rex son vagonu da bekledikten sonra koltuk değneğinin üzerinde hızla caddeyi geçti. Arabanın kapısını tuttu ve onu ardına dek açtı. Kendini yukarı çekip Blanehe'ın yanına yerleşerek, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet, şaşırtıcı bir şekilde gayet iyiyim," dedi Blanche onun yanına sokularak.

Rex'in gözlerinde keskin bakışlar vardı. "Korktun mu?" diye sordu.

"Biraz." Blanche az önce yaşadıklarını düşündü. "Ancak bu defa ki daha hafif bir korkuydu. Anılarla mücadele etmek zorunda kalmadım. Çingeneleri o kalabalıkla kıyasladım ama hepsi bu kadardı." Blanche bunun ne anlama geldiğini fark ederek nihayet gülümsedi. "Bu defa geçmişe dönme tehlikesi yaşamadım."

"Güzel." Rex onun elini tutup dudaklarına götürdü. "İyileşiyorsun Blanche. Bunu yanaklarının renginden ve gözlerinden anlayabiliyorum."

BLANCHE AYNADA KENDİSİNE BAKTI. Dikkatle yansımasını incelediğinde Sör Rex'in haklı olduğuna karar verdi. İştahı yerine gelmiş ve yüzü toparlanmıştı. Yanaklarında tatlı bir pembelik vardı, gözleri artık eskisi gibi korku ve çaresizlikle gölgelenmemişti. İşin aslı gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

Yüzüne dokundu. *Eski güzelliğime kavuştum,* diye düşündü ve gülümsedi.

İyileşiyordu. Bir Çingene alayı bile onu perişan edememişse başka ne edebilirdi? Kocasını düşündüğünde yüzündeki gülümseme soldu. Aylar önce Land's End'de

misafirken ona âşık olmuştu ama onu böyle delicesine seveceği ya da ona sık sık, yoğun bir arzu duyacağı asla aklına gelmemişti. Ayrıca o da iyileşiyordu. Blanche geceyarısı uyandığında, onun kolunu vücudunun herhangi bir yerine atmış bir halde derin bir uykuda olduğunu görüyordu. O güne dek bir kez olsun bir şişe şarap eşliğinde kara kara düşünmek üzere yanından ayrılmamıştı. Hatta artık yemeklerden sonra içki bile içmiyordu. Ama şüphesiz bunun sebebi oğluyla olan ilişkisini düzene sokmasıydı. Yine de Blanche bunda kendisine duyduğu sevginin ve birbirlerine olan aşklarının da payı olduğunu düşünüyordu.

Blanche biraz bitkin olduğunu ve titrediğini hissederek gülümsedi. Aralarındaki sessiz anlaşmaya göre Rex yemekten sonra ona on beş dakikalık bir süre tanıyor, sonra da yatak odalarının kapısında belirip onu kollarının arasında yatağa sürüklüyordu.

Şimdi de dışarıda baş seyisle konuşuyordu. Blanche onun köyde en kötüsünden korktuğu sırada yüzünde beliren o ciddi ve ürkek ifadeyi hatırladı. Kendisine nasıl baktığını ve sevişirlerken bakışlarını üzerinden ayırmadığını da hatırlamıştı.

Neredeyse akşam olmak üzereydi ve Blanche'ın onun özlemini çeken vücudu şehvetle gerilmişti. Arkasını dönüp hem avluya hem de hemen ardındaki ahır ve çayırlara bakan pencereye doğru yürüdü.

Sör Rex, Blanche'ın bulunduğu odanın tam aşağısında, yerinde duramayan genç bir aygırın dizginini tutan baş seyis Ted'le konuşuyordu. Sohbete dalan iki adam da aygırın huzursuzluğunu umursamıyordu.

Blanche'ın ağzı kurudu. Kocasına delicesine âşıktı. Rex artık onun her şeyiydi; dostu, sevgilisi, eşi ve her zaman ulaşabileceği dayanak noktasıydı. Blanche onun sayesinde delirmenin eşiğinden dönmüş ve nihayet iyileşmeye başlamıştı. Şimdi kendini neredeyse normal hissediyordu ama artık eski Blanche Harrington'dan eser kalmamıştı. Onun yerini mutluluğu, hüznü, aşkı ve şehveti dolu dolu yaşayan gerçek bir kadın almıştı. Kocası da ona âşıktı.

Blanche aşağıda duran Rex'e baktığında kalbinin güçlü duygularla dolduğunu hissetti. Elini uzatıp ilk başta farkında olmadan saçındaki tokalardan birini çıkardı. Sonra bir diğerini çekti ve yavaş yavaş soyunmaya başladığını anladı. Bundan utanmıyordu, kararlıydı.Üçüncü ve dördüncü tokayı da çektiğinde saçları serbest kalmaya başladı. Ardından sessizce beklemeye koyuldu, birden Sör Rex başını kaldırıp yukarı baktı.

Blanche da ona baktı ve bakışları birbirine kenetlendi. Blanche o an Rex'in kendisine ani bir ilgi duyduğunu hissetti. Yavaş hareketlerle saçındaki son tokaları da teker teker çıkardı ve Rex bütün bu süre içerisinde onu izledi. Blanche elini başına uzattı ve parmaklarını bir tarak gibi kullanarak açık renkli, yumuşak ve dağınık saçlarının dalgalar halinde omuzlarına dökülmesini sağladı. Bunu yaparken bakışlarını bir an olsun evlendiği adamdan ayırmadı.

Rex nihayet atı uzaklaştıran seyise döndü. Sonrasında ön kapıdan içeri girerek gözden kayboldu.

Kadınlığının beklenti ve arzuyla genişlediğini hisseden Blanche ürperdi. Elbisesinin sırtındaki düğmelerini çözmeye başladı. Yatak odasının kapısı açıldığı sırada bir düğmeyi daha çözmeye çalışıyordu.

Gözlerinde şehvetli bakışlar, dar pantolonun önünde dikkat çekici bir şişkinlik bulunan Sör Rex kapının önünde durdu. Bakışlarını Blanche'ın yüzünde, saçlarında, sonra da elbisesinin aşağı sıyrılmak üzere olan üst kısmında ve çıplak omuzlarında gezdirdi. Kapıyı kapattı ve koltuk değneğini yere çarparak yanına geldi. "Bahçıvanların ısrarla bahçede görmek istediğin o koca ağacı dikmelerine yardım ediyordum," dedi usulca ve Blanche ona sırtını döndü.

Blanche, Rex'in elleri omuzlarını okşayıp elbisesinin kalan düğmelerini çözmeye başladığında gözlerini kapattı.

"Terledim," dedi Rex son düğmeleri de çözerken. Kalın parmakları tenini ustaca okşayıp elbisesini beline indirdi. Orada durdu.

Blanche vücudunu vücuduna yasladı ve kalçaları onun sert erkekliğine bastırdığında içinin kendisini şaşırtan bir zevk hatta bir zafer coşkusuyla dolduğunu hissetti. Rex bu dokunuşa tepki olarak onun beline sarıldı. "Umurumda değil," dedi Blanche.

Şimdi erkekliği Blanche'ın vücudunu zorlayan Rex, onun elbisesini ve kombinezonunu kalçalarına dek indirdi, sonra da bir kumaş yığını halinde aralarına düşmelerine izin verdi.

Üzerinde sadece fırfırlı korsesi, ipekli iç eteği ve dantelli çamaşırı kalan Blanche kısa bir süre hiç kıpırdamadan Rex'in sertleşen iri erkekliğinin vücuduna dokunmasına izin verdi. Ardından yavaşça arkasını dönüp ellerini gömleğinin boynundan içeri soktu. Rex'in teni sıcak ve ıslaktı. Gözleri kıvılcımlar saçıyordu.

Blanche onun inanılmaz derecede gergin ve tamamen hareketsiz olduğunu hissederek avuçlarını göğsünde, sertleşen göğüs uçlarında gezdirdi. Aslında niyeti bu olmasa da gömleğini yırtarak üzerinden çıkardı ve dudaklarını terli tenine bastırdı. Rex iç çekti.

Blanche ona biraz daha yaklaşmaya çalışarak göğsünü öpmeye başladı ve vücudunu erkekliğine sürttü. Ardından dilini teninin üzerinde gezdirdi. Tuzlu bir tadı vardı.

"Blanche," dedi Rex itiraz niteliğindeki sert bir sesle.

Blanche dudaklarını teninden ayırmadan gülümsedi. "Sen benim vücudumun her noktasının tadına baktın," diye fısıldadıktan sonra dilini onun göğüs ucunda gezdirdi.

Bir kez daha haykıran Rex bu defa Blanche'ın kalçalarını avuçladı ve onu hızla sertleşen erkekliğine doğru çekti.

Blanche dişlerini teninde gezdirdiğinde inledi. Genç kadın ellerini daha aşağılara indirip pantolonunun belini tuttu. Rex derin derin nefes alıyor, hiç kıpırdamıyordu. Blanche onun pantolonunun düğmelerini çözerken, "Benimle yatağa gel," dive fısıldadı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin dedi Rex boğuk bir sesle.

Blanche, erkekliğinin avucuna çarpmasıyla birlikte gülümsedi.

"Seni, tıpkı senin beni sevdiğin gibi sevmek istiyorum."

Rex nefesinin kesildiğini hissederek yatağa olurdu. Blanche ona doğru eğildi ve nihayet alev alev yanan ıslak erkekliğinin tadına baktı. Rex inleyerek saçlarını tuttu ve Blanche şehvetin gözlerini kararttığını hissetti. Dilini üzerinde gezdirerek erkekliğini baştan sona yalarken içinde sadece onun doldurabileceği kocaman bir boşluk açılmıştı.

Rex iç çekti ve Blanche bir anda kendini onun altında, kollarının arasında buldu. Rex iç çamaşırını çekip çıkardı. Yüzünü tuttu ve onu kendisinin hissettiği kadar yoğun bir

arzuyla öptü. Blanche pozisyon değiştirip onu içine aldı. Rex'in erkekliği derinlere girdi; artık derindeydi.

"O ÇİNGENE SANA NE DEDİ DE edepsiz bir kadına dönüştün?"

Blanche Rex'in kollarının arasına kıvrılıp güldü. "Korkarım birileri beni gerçekten de edepsiz bir kadına dönüştürdü ama bu kesinlikle berduş bir Çingene değildi."

Rex onu neredeyse tek vücut haline gelecek kadar yakınına çekti ve şakağına belli belirsiz hissedilen bir öpücük kondurdu.

"Gülüşünü duymaya bayılıyorum," dedi usulca. "Gözlerinin neşe ve mutlulukla parladığını görmeye de öyle."

"Öylesine mutluyum ki güçlükle nefes alıyorum," dedi Blanche onunki kadar yumuşak bir sesle. Ardından kolunu okşadı. "Tek korkum seni yeterince mutlu edememek." Bu gerçekten de doğruydu. Blanche beklenti dolu bakışlarını Rex'e çevirdi.

Rex gözlerini kocaman açtı. "Bu kadar mutlu olacağım aklıma bile gelmezdi. Hayatımın sonuna dek yalnız kalacağımı düşünmüştüm. Oysa şimdi şu halimize bak, Blanche." Gamzelerini ortaya çıkararak güldü. "Seni pencerenin önünde görüp ne istediğini anladığımda bunun olsa olsa bir rüya olabileceğini düşündüm." Yüzündeki gülümseme genişledi. "Leydi De Warenne!" dedi azarlar gibi. "Gün ortasında kocanızla sevişmek istediniz ha!"

Blanche gülerek onun göğsünü öptü. "Günün bu saatinde yukarı gelmeni işaret etmem uygunsuz bir davranış mıydı? Bana dürüstçe cevap ver, lütfen."

"Ne zaman istersen hizmetime başvurabilirsin, sevgilim. Bu konuda çekincen olmasın." Rex onun yanağına dokundu. "Günün birinde bana Rex diyecek misin?"

"Hayır."

Bu cevap Rex'in irkilmesine neden oldu.

Blanche ona gülümsedi. "Benim için her zaman Sör Rex olarak kalacaksın canım ama bu o kadar önemli mi?" Ardından sırf ona dokunmayı sevdiği ve şimdi de yanındayken herhangi bir kısıtlama hissetmeden kendini ifade edebilmekten hoşlandığı için elini göğ-sünde dolaştırdı.

"Baş başa kaldığımızda bana Rex demeyi denesen olmaz mı?" diye sordu Rex ama bir yandan da gülümsüyordu.

Blanche parmaklarını onun göğsünde gezdirdi "Sör Rex demeyi tercih ederim." Ardından eğilip göğüs kafesinin arasındaki boşluğu öptü. Yanağını öptüğü yere yaslayıp ona baktı. "Sevgilim."

Rex'in gözleri koyulaştı. Yüzündeki gülümseme kayboldu. Elini Blanche'ın saçlarının arasında gezdirdi. "Bu kadarıyla yetinebilirim. Bana tekrar 'sevgilim' de Blanche."

Blanche doğrulup oturdu. "Sen sadece aşkım değil, benim hayatımsın, sevgilim." Bunu söylerken yüzünde son derece ciddi bir ifade vardı.

Rex de aynı derecede ciddi bir ifadeyle yatağa oturup onu kendine doğru çekti. "Teşekkür ederim. Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum."

Blanche ne diyeceğini bilemedi çünkü ona söylemek istediği çok şey vardı. "Sen benim

hayatımı kurtardın."

Rex onun bakışlarıyla buluştu. "Keşke bu doğru olsa ama ben seni iyileştiren şeyin zaman olduğundan eminim, Blanche."

Blanche başını iki yana salladı. "Sen benim yaralı ve hırpalanmış kalbimi yeniden ayağa kaldırdın, Sör Rex. Bana mutluluğu, şehveti... ve aşkı öğrettin. Beraberinde o korkunç hatıralar geldi. Üç ay önce bu duyguları hissetmenin bedelini en ağır şekilde ödediğimi düşünüyordum ama yanılmışım." Rex'in elini tutup çıplak göğüslerine bastırdı. "Artık korkmuyorum. Hatıralar ve acılarla başa çıkabiliyorum. Bunu yapmak her geçen gün daha da kolaylaşıyor. En önemlisi artık unutmak istemiyorum. Annem hatırlanmayı hak ediyor."

"Evet, hak ediyor," dedi Rex ciddi bir ifadeyle. Elini uzatıp Blanche'ın omzunu tuttu. "Kısa zamanda çok yol aldın. Sen, çocuğumuz ve bizim adımıza çok mutluyum."

Blanche gülümsedi. "Çocuğumuzu doğurmak için sabırsızlanıyorum. Bu yaz bizi ziyarete geldiğinde Stephen'la tanışmak için de öyle." Rex de gülümsedi. "Dört gözle beklediğimiz pek çok şey var," dedi usulca.

Blanche onun bakışlarıyla buluştu. Bir zamanlar Rex'in düşüncelerini okuyabilme kabiliyeti karşısında hayrete düşerdi. Şimdi kendisi de onun koyulaşan gözlerine baktığında ne düşündüğünü anlayabiliyordu. Bu düşünceleri dile getirdi, "Beklenen bu kadar çok şey olunca insan nereden başlayacağını bilemiyor."

Rex'in bakışları yumuşadı. Ardından elini yavaşça onun çıplak sırtından aşağı kaydırdı. "Belki de en iyisi dikkati fazla dağıtmamak... ve mevcut zamana odaklanmak."

Blanche heyecanlanmıştı. Rex'in gözlerini dolgunlaşan göğüslerine indirip gergin göğüs uçlarına bakmasını izledi. Ardından onun arzu uyandıracak kadar çıkık elmacık kemiklerinin hafifçe kızardığını gördü ve elini beline kaydırdığını hissetti.

Rex'in ağır ağır yukarı çevrilen gözlerinde rastladığı duygu yoğunluğu vücudundan harika bir ürperti geçmesine neden oldu. Arzuyla dolan tek kişinin kendisi olmadığını anlaması için kanıta gerek duymasa da Rex'in kalçalarının etrafındaki çarşafın bir çadır gibi yukarı kalkması harikaydı.

Ancak Rex, "Sen de benim hayatımı kurtardın, Blanche," diyerek onu şaşırttı.

Blanche bir zamanlar Rex'in varlığının bir parçası olan o insanlardan uzak, yapayalnız hayatı hatırladı ve gözleri yaşlarla doldu. "Bir daha asla yalnız kalmayacaksın."

"Biliyorum." Rex'in gözlerindeki bakışlar değişip için için yanan bir kora dönüştü.

Blanche vücudunun sızlamaya başladığını hissederek dudaklarını yaladı. "Akşam yemeğini odamızda almaya ne dersin, sevgilim?" diye sordu usulca.

Sör Rex gülümsedi ama bir yandan da ona doğru eğilip burnunu göğüslerine sürtmeye başlamıştı. "O çingene sana zihin okumayı da mı öğretti yoksa?" diye sordu başını kaldırmadan.

Blanche bir kahkaha attı ama sonra kahkahası duyulmaz oldu çünkü Sör Rex'in dudakları nefis duygular hissetmesine neden olacak şekilde teninde dolaşıyordu. Onun kendisini aşağı doğru çekmesine izin verdi.

Zevkle.

Gelecekte onları nelerin beklediğini görmesi için kristal küreye ihtiyacı yoktu.